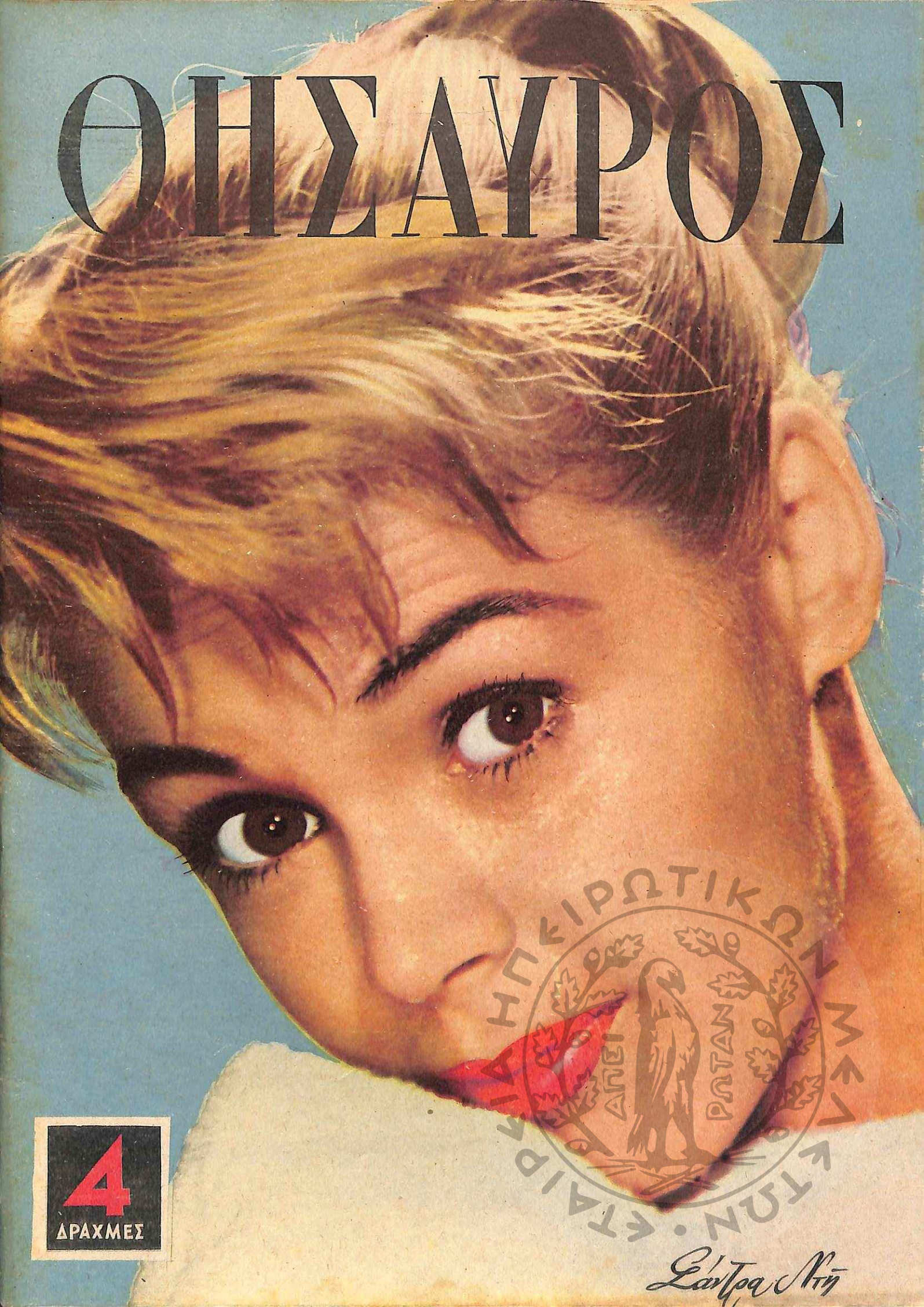

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Λάτσα Νη

Τὴν ἀγαποῦν δὲ τόσο, ὥστε δὲ θέλουν νὰ χάσουν μὲ τὸ γάμο τὴν ἀγάπην τους.

ΑΠ' ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

ΚΡΙΝΟΝΤΑΣ κανείς από τις εξωτερικές εκδηλώσεις, θα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι σημαντικές μεταβολές έχουν συντελεσθεί στην ερωτική ζωή των ανθρώπων. Τόση χειραφέτησι της 'Ελληνίδας... Κοπέλλες στα Γυμνάσια και στα Πανεπιστήμια. Κοπέλλες στα διάφορα επαγγέλματα. Κοπέλλες ελεύθερες στη ζωή τους. Πρώτα, κι' αυτές ακόμα που παρακολουθούσαν γυμνασιακά μαθήματα ήταν λιγοστές. Ακόμα πιο λίγες οι εργαζόμενες. 'Αν εξαιρέσετε τις δασκάλες και τις ήθοποιους και τις υπηρέτριες, ποιές άλλες εργάζονταν; Μόνο οι γυναίκες της υπαίθρου δούλευαν από τη μία νύχτα του θεού ως την άλλη στα χωράφια. Αυτές όμως δεν άκουσαν επάγγελμα. Δούλευαν όπως και στα σπίτια τους. 'Ο άντρας ήταν ο άγας που εισέπραττε τα έσοδα του γυναικείου μόχθου.

Κυρίαρχος ο άντρας. Πάνω στην οικονομική αυτή βάσι ήταν θεμελιωμένη και η κοινωνική ζωή. Πάνω σε κάποιον άντρα έπρεπε ν' ακουμπά η γυναίκα: στον πατέρα, στον αδελφό, στο σύζυγο, στο γιο. 'Ετσι πηγαινε η σειρά. Με τέτοιες συνθήκες φυσικό ήταν ιδανικό της γυναίκας να είναι ο γάμος. Γνωριμίες, φιλίες, καμαραντερί, ειδύλλια, συντροφίες, όλα αυτά περνούσαν σε δεύτερη μοίρα. Η μάλλον, αυτά όλα ήταν δοκίμια και δι-σε δούσαν τον άντικειμενικό σκοπό. Δεν καλλιεργούσε σχέσεις για τη χαρά των σχέσεων, δεν κόρευε για να χορέψι, δεν έβγαί-νε περιπατό για ν' απολαύσει τη φύση, δεν τραγουδούσε, δεν έπαιζε πάνω για τη μουσική. Σκοπός ο γάμος. 'Από την πρώτη συνάντησι έθετε την ερώτησι: «Τι σκοπό έχετε για μένα;» Και έννοιασε, αν σκοπός του ήταν να την πάρη πριν κακογνωρι-έννοιασε, πριν μάθι ο ένας τι ήταν ο άλλος. 'Οσοι δεν τον πολυκοσκιζαν, οι άσυνειδητοι, οι επιπόλαιοι, έσπευδαν να δίνουν υποσχέσεις. Σπέννα τις τηρούσαν. Με την υποσχέσι ο-μως τα καταφέρναν να κρατήσουν περισσότερο κοντά τους τις κοπέλλες που τους ενδιέφεραν. 'Αλλιώς, ήταν βέβαιοι ότι θα τις έχαναν με το πρώτο. «Για ποιάν με περάσατε, κύριε; Δεν είμ' εγώ από κανέναν που ξέρετε». Αυτό που πάθαιναν οι σοδο-ροι, οι προσεκτικοί, οι μετρημένοι, όσοι αναλογίζονταν τις ευ-θύνες και δεν ριζόνταν να υποσχεθούν.

Στις ερωτικές σχέσεις έπρεπε να υπάρχει το στοιχείο της νό-μιμης ένωσης. Μόνο οι επαγγελματίες του έρωτα, οι ιέρειες της 'Αφροδίτης, δεν έβεταν τέτοια ζητήματα. Οι άλλες, και στις πιο άθλιες σχέσεις τους, είχαν το νοῦ τους εκεί. Πηγαιναν για μία τυπική επίσκεψι οι νέοι, και οι οικοδε-σπότες, όσοι είχαν κόρες, τους ζυγίζαν για γαμπρούς. 'Αποτελέσματα της οικονομικής διαστροφής, που λένε οι οι-κονομολόγοι. 'Ενα είδος επαγγέλματος ο γάμος. Μήπως δεν τον όνομαζαν και «ἀποκατάστασι»; 'Οπως όταν διορίζοσι σε μία θέση. 'Εφόσον η κοπέλλα δεν εργαζόταν και δεν είχε άλλους πό-ρους ζωής, ο γάμος ήταν το ασφαλέστερο καταφύγιό της. 'Ο γάμος της αδελφής ήταν και ο λυτρωμός του αδελφού που σ' αυτόν επεφταν τα βάρη. Αυτός έπρεπε να μένη αγαμός και να τη συντηρή ως που να παρουσιασθί ο γάμος. Κάποτε παρου-σιαζόταν τόσο άργα, ώστε μαρμαμένος ο αδελφός να είναι απρό-θυμος πια να παντρευθί ο ίδιος. 'Αλλοτε πάλι δεν παρουσια-ζόταν καθόλου και ο αδελφός ακολουθούσε τη μοίρα της αγα-μής αδελφής.

Μιλούμε για περασμένα. Νέα οικονομικά και κοινωνικά σκί-ματα τώρα. Στη δουλειά και η 'Ελληνίδα. Με τους πόρους της κι' αυτή. Δεν είναι όσο πριν απόλυτη η εξάρτησι της από τον άντρα. Πόσες φορές που αυτή η ίδια γίνεται στήριγμα του σπι-τιού της και σπουδάζει αδελφία, συντηρεί γονείς... Θάλεγε λοιπόν κανείς ότι τόσο ριζικές ανατροπές, θάφεραν

Κοζερὶ τῆς ἐβδομάδος

ανάλογες μεταβολές και στη νοοτροπία. 'Όταν μιλά για μεταβολές δε θέλω να πῶ ότι έπρεπε ν' αδιαφορούμε για το γάμο. Σε κανένα μέρος του κόσμου δεν αδιαφορούν. Βαθύτατα ριζωμένος ο θεσμός του γάμου και στις πιο ανεπτυγμένες κοινωνίες. 'Ο γάμος κι' εκεί όπου οι γυναίκες έχουν εξομοιωθί απόλυτα με τους άντρες, ή και έχουν πλεονεκτική θέσι απέναντί τους, όπως στην 'Αμερική, όπως στις Σκανδιναβικές χώρες. Παντού κυριαρχεί η οικογένεια. 'Η οικογένεια ε-πικρατεί και στη Σοβιετική 'Ενωση, που κατά τα πρώτα της βήματα είχε δείξει αδιαφορία για το θεσμό. Τώρα η οικογένεια είναι το κύτταρο της. Πράσινα θάκανε η 'Ελλάδα εξαίρεσι; 'Εκείνο όμως που περίμενε κανείς ο' ένας εδώ είναι ότι η μεταβολή που έγινε με τη χειραφέτησι της 'Ελ-λινίδας, θα έπιδρούσε στις αντίληψεις για το γάμο. 'Ο γάμος και στο δικό της πρόγραμμα. 'Οχι όμως και τόσο στενή η συ-σχέτισι του με τις πιο απλές γνωριμίες, μ' αυτές ακόμα τις κοι-νωνικές σχέσεις.

Στο κεφάλαιο αυτό, ουσιαστικά δεν πραγματοποιήθηκαν παρά ελάχιστες μεταβολές. Μένουμε σχεδόν στα ίδια. Δεν ρωτούν βέβαια με το πρώτο «τι σκοπό έχετε για μένα;» όπως όμως και πρώτα, ο νοῦς είναι στο γάμο. Παίρνω άφορμή ο' αυτές τις σκέψεις από ένα πλήθος ἐπιστο-λών. Σειρά ειδυλλίων, όπου η μέν κόρη περιμένει τον 'Υμέναιο να στεγάσθι το σύνδεσμο, ο δὲ άντρας κάνει νερά, προσπαθεί να γλυστρήσθι, έπινοεί άοφρμες να ξεφυγί.

Οι αντίθετες αυτές τάσεις έπηρεά-ζουν την ελίκρινεια, δημιουργούν ψυ-χρότητες, δυσπιστίες, δυσάρεσκειες, κα-χυποψίες και δεν άργούν να καταλή-ξουν σε δράματα και σε μίση.

Η έπαρξια, ιδίως, στέλνει πολλά δει-γματα τέτοιων εκδηλώσεων. Οι σχέσεις βαδίζουν όμαλά, ως τη στιγμή που η κοπέλλα θέτει το αίτημά της. 'Αλλες το θέτουν από τους πρώτους μήνες της γνωριμίας, άλλες αφού περάσθι αρκετός καιρός. 'Αμεσά, ή έμμεσά, με σαφείς δηλώσεις ή με υπονοούμενα, οι περισ-σότερες, σχεδόν όλες, εκδηλώνουν την έπιθυμία τους.

Βλέπετε ο γάμος δεν έρχεται σαν το έπισητάσθιο μιας οικοδομής. Δεν βαδι-ζουν ο' αυτόν αυτόματα, όταν πια ώρι-μάσθι ο καρπός, όταν δουν ότι ο ένας είναι πλεονέκτης για τον άλλον, ότι φυ-χάει το σώμα, ιδιουγκρασία και νοοτρο-πία τους καλεί στην ένωση. 'Ετσι, όπως γίνεται αλλού, όπου η τακτική του παι-χνιδίου δεν είναι η μέν γυναίκα να πον-τάρη πάνω στο γάμο, ο δὲ άντρας να κυττάζθι πώς να ξεφυγί απ' αυτόν. Ού-τε κουνέντα για τέτοιο θέμα. Κανένα α-πό καμμία πλευρά τέχνασμα. 'Η πορεία προς τον 'Υμέναιο μπορεί να γίνθι τρο-χάδην, ή με βραδυ ρυθμό, ή και κα-θόλου.

Όπως και νῆρθουν όμως τα πράγμα-τα, η νόμιμη ένωσι δεν έχει τη μορφή πιέσεως, εξαναγκασμού, εκτέλεσεως του λόγου που δόθηκε. Δεν σε παίρνει γιατί υποσχεθήκε να σε πάρη και θέλει να τη-ρήσθι την υπόσχεσί του. Ούτε, άλλωστε, σκέφθηκες να τον βάλθι να υποσχεθί. Ούτε καν «σε παίρνει». Δεν υπάρχει αυ-τή η έκφρασι. «Θα το πάρθι το κορίτσι;» 'Εκφρασι καθαρά ελληνική. Σε να πρό-κειται για κανένα αντικείμενο, για κα-νένα πράμα, που τ' αφήνει ή το παίρνει κατά το γούστο σου. Σε άλλες χώρες δεν «παίρνει» ο ένας, δεν «παίρνεται» η άλλη. Δεν προσπαθεί η γυναίκα πώς να παρήθι μία ώρα αρχύτερα, και ο άντρας πώς να μη πάρη εκείνην, που του προσφέρεται.

Ο γάμος εκεί είναι η άδιστι, η αυθόρμητη και αμοιβαία εκ-δήλωσι της θελήσεως τους. Πουθενά η σκιά της οποιαδήποτε πιέ-σεως. «'Αν μ' αγαπούσε θα μ' έπαιρνε», γράφει μία νέα από τη Θεσσαλονίκη. 'Ο γάμος δείγμα αγάπης. Ποσο όμως που παντρεύ-ονται χωρίς ν' αγαπούνε και ποσο που αποφεύγουν το γάμο ενώ είναι άληθινά έρωτευμένοι. Παντρεύονται χωρίς να είναι βέβαιοι ότι αγαπούνε. Παντρεύονται από επιπολαιότητα, χωρίς να σκε-φθουν τις συνέπειες της πράξεως τους. Παντρεύονται για να παντρευτούν, όπως θα χωρίσουν αύριο για να χωρίσουν. Παν-τρεύονται για προίκα. Παντρεύονται γιατί ο γάμος είναι ο μόνος τρόπος να χαρούν σωματικά εκείνην που τους θέτει ως όρο για τέτοια χαρά το γάμο.

Κι' άλλοι πάλι που δεν παντρεύονται ενώ είναι βέβαιοι ότι α-γαπάνε. 'Αναλογίζονται όμως τα οικονομικά βάρη. Βλέπουν διαφορές που δεν τους ενθαρρύνουν να προχωρή-σουν στην ένωσι. 'Η το άλλο. Φοδούν ότι εκείνη που αγα-πούν έξω από τη συζυγική στέγη, θα παύσθι να τους εμπνέη θ-ταν θα γίνθι γυναίκα τους. Την αγαπούν δε τόσο ώστε δε θέλουν να χάσουν με το γάμο την αγάπη τους.

Ο γάμος και ο έρωτας είναι δύο χωριστά θέματα. Συμπίπτουν κάποτε. 'Οχι πάντα. 'Εξω από την πραγματικότητα βρίσκονται όσες μετρούν την αγάπη με το γάμο.

'Εκείνο όμως και εκ μέρους μερικών κοριτσιών. Τεχνίτες, πονηρές, χωρίς αληθινή αγάπη, με το νοῦ αποκλειστικά και μόνο του «κουκούλιμα», στήνουν παγίδες και δημιουργούν τέτοιες κα-τστάσεις ώστε να γίνθι ο γάμος αναπόφευκτος. Τι προκοπή μπορεί να περιμένθι από οικογένεια που συγκροτήθηκε πάνω στην απάτη;

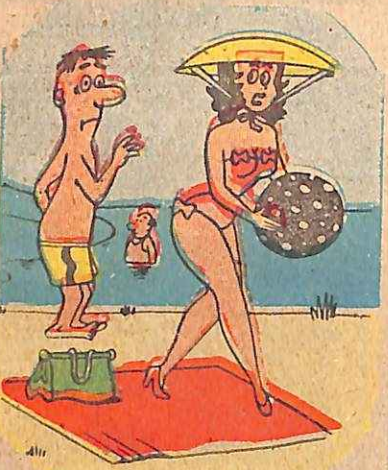
Ασχημα και άκαθαρτα παιχνίδια. Ποσο βρωμίζουν τον έρωτα... 'Η προσπαθεί πώς να τυλιχί ο ένας τον άλλον. 'Ετσι όμως ο έρωτας καταντά ζαβολιά, κόλλο, αμύλλα στην απάτη. 'Η χειραφέτησι που συντελέσθηκε κατά τα τελευταία χρόνια έπιφανειακά μόνο άλλαξε την κατάσταση. Το βλέπουμε στις έπι-στολές, φωνές πόνου. «Δεν με παίρνει. Που σημαίνει ότι δεν μ' αγαπάει. 'Αν μ' αγαπούσε θα μ' έπαιρνε».

Πολλές φορές και το χειρότερο: «'Υποσχεθήκε να με πάρη. Τον πιστέψα υποχώρησα. Τώρα που μ' έκανε δική του ξεχνά την υπόσχεσί του και με κακομεταχειρίζεται, με διώχνει, μ' έχει καταντήσει κουρέλι του», φωνές που άποψι από μία σωρεία έπι-στολών και ποι δίνουν πιστή την εικόνα της ερωτικής και κοι-νωνικής ζωής μας.

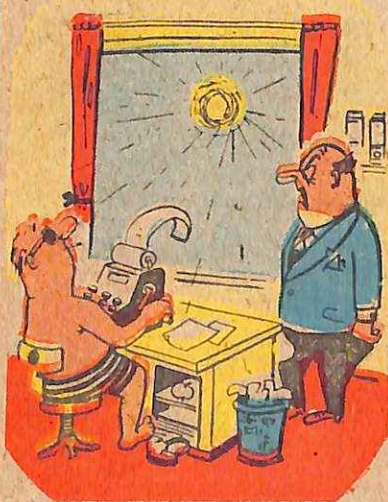
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Πάλι σοκολάτες;... Μα τι σοί κοσμηματοπώλης είσαι εσύ. Γιαννάκη μου;

— Πάμε να πέσουμε μαζί στη θά-λασσα, δεσποινίς;
— Οχι κύριε! Δεν είμαι άκονη τό-σο 'απαισιόδοξη!

— Κύριε λογιστά, σας είπα πώς δε μ' ενδιαφέρει, αν στην άδειά σας, δεν κάνατε ήλιοθεραπεία, επειδή έ-θερε?

Σ' Ε μία κοσμοβριθή πλάξ της 'Αττικής. 'Εκατοντά-δες άνδρες και γυναίκες χαίρονται τη θάλασσα, το υπαίνο, την ήλιοθεραπεία, την έννοιασά. Και σώματα παντός... είδους και πάσης κατασκευής, από τα άλφα αλφα καλούπια. Έως τα τε-λευταία. Μεταξύ των άξιο-προσέκτων εμφανίσεων είνε και μια εύτραφης ύπαρξις, ή οποία στέκεται όρθια στην αμμουδιά και ρευθαίει προς τη θάλασσα, προς την όποι-αν και έχει εστραμένο το πρόσωπό της. Κάμποσα μέ-τρα πιο πίσω, στέκονται δύο μάλλον... κύριοι, και άπο-

θαυμάζουν τα έμφυχα δημι-ουργήματα της φύσεως. 'Ο-πότε, σε μία στιγμή, λέει ο ένας στον άλλον:
— Βρέ! 'Η Νίτσα!
— Πού είναι;
— Να, αυτή εκεί κάτω, με το κόκκινο μαγιώ.
— Και που έρεσις ότι είνε η Νίτσα;
— Τώρα που θα γυρίσθι το κεφάλι της, θα ίδθς κι' εσύ ότι αυτή είναι.

Και βάσει μία φωνή:
— Νίτσα!
'Όπου η νέα με το κόκκι-νο μαγιώ γυρίζει άμέσως. Και λέει ο πρώτος:
— Βλέπεις που είναι η Νί-τσα; Δεν κάνθι λάθος εγώ!
Είναι περίεργο, αλήθεια, πώς μερικοί άνθρωποι ανα-γνωρίζουν μερικές... φυσιο-γνωμίες!

Η τετραμελής συντροφία είχε φάει στο παραθαλά-σιο, έκεινο κέντρο. Και έ-χτισε λογαριασμό. Φίλομε-ιδέατο το γκαρσόνι προκο-μίζει επί πιάτου τον ζητη-θέντα... απολογισμό, διηλ-μένο: Σύνολον 30. 348. 'Ο 'αβών, όμως, έκανε την ά-μειψία να τον ελέγξθι λε-τομερώς. Και ακολουθεί η

έξχς στιχομυθία:
— Αυτές οι 22 εδώ τι είνε;
— Οι γαρίδες. Δεν παραγ-γείλατε γαρίδες;
— Παραγγείλαμε, αλλά δε τις έφερες. Τις έφασες.
— 'Α! Με συγχωρείτε. Να το σβύσω. 'Ανθρωποι είμα-στε, κάνουμε λάθη.
— Κι' αυτές εδώ οι 23;
— Μία μερίδα σουβλακιά.
— Δεν είχαμε σουβλακιά.
— 'Αν 'Μάριστα. Τα πήγα στο διπλανό και τα μπερδε-ψα. Με συγχωρείτε, να το σβύσω. 'Ανθρωποι είμαστε.
— 'Μάριστα. Κι' αυτές εδώ, 14 και άλλες 14;
— 'Η ταρταρούλατα.
— Γιατί δύο φορές; Μία είχαμε.
— Μία, βέβαια. 'Αλλά στήν άπορημάδα μου τις έγραφα δύο φορές. 'Ανθρωποι είμα-στε...
'Ετσι, από το σύνολο του

ΕΤΟΣ ΚΒ-ΑΘΗΝΑΙ, 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959-ΑΡΙΘ. 1078

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4-ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

λογαριασμού άφπρέθησαν τρία λάθη. 'Ο πελάτης όμως εξακολουθούσε να μελετά έμβριθως τα νούμερα.
— Δεν έχει άλλο λάθος, κύριε! του λέει το γκαρσόνι. Τι κυττάτε;
— Να ιδώ μήπως έχεις προσθέσει και την ήμερο-μηνία. 'Ανθρωποι είμαστε, κ'ίνουμε και κανένα λάθος. Με συγχωρείτε...
Και το γκαρσόνι-άτσιδα... έζημωσε κάποιο έξηντάρι, λόγω... πλεονεξίας. Συνή-θως ένα λάθος είναι άρκε-τό. Τα παραπάνω είναι κιν-δυνος. Ευτυχώς όμως αυτού του τύπου τα... λαθάνοντα γκαρσόνια είναι λίγα...

μήν είμαι άντρας! Δεν ξέρουμε πώς ο πιστώ

της εδέχθη την...προσβολή.

Σ' Ε κεντρικό υπαίθριο κινη-ματογράφο. Και είσέρ-χεται ένας τύπος, μάλλον νε-ός, με την παρὰ του. Και από το διάδρομο περνά και τον προσηρνά ένας άλλος κύριος, επίσης μάλλον νε-ός, ο οποίος συνοδεύει και χαριτωμένη δεσποινίδα, που είναι μνηστή του. 'Ο δευτε-ρος κύριος χαιρετά τον πρώτο, ο οποίος και αντα-ποδίδει το χαιρετισμό. Εί-ναι, λοιπόν, γνωστοί. 'Ο δευτερος κύριος μετά της δεσποινίδας, καθόνται σε δύο θέσεις, λίγο πιο κάτω από τον πρώτο. Και σε μία στιγμή, για να κάνθι το κομ-μάτι του ασφαλώς στη μνη-στή του και στο κοινό, γυ-ρίζει το κεφάλι του προς τα πίσω, απευθυνεται προς τον πρώτο και του φωνάζει δυ-νατά με ύφος άσεντικού:

— Κύριε Χατζηποτελλόπου-λε, (ας πούμε) μπορείτε να περσέτε αύριο το πρωί απ' το 'γναφείο μου;
Και ο δευτερος, πολύ δυ-ναττερα και πολύ κοφτά:
— Όχι!

Και το μέν κοινό που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

Και ο μέν κοινόν που ά-κουσε την απάντησι κι' έν-νοιασε περί τίνος πρόκειται έβαλε τα γέλια, ο δε μνη-στής του.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

της εδέχθη την...προσβολή.

Η «ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ»

«Αγαπημένη μου Ζάν.

»Δεν πρόκειται να διαβάσω ποτέ αυτό το γράμμα μου. Σου γράφω ωστόσο για-τί νοιώθω την ανάγκη να-φίσω να ξεχειλίσει στο χαρ-τί ο πόνος της καρδιάς μου. Θα το σκίσω, θα το καίω, πριν πεθάνω... κι αυτό μου φαίνεται πως δε β' άρνηση να γίνω, ύστερα απ' τον τε-λευταίο ψυχικό κλονισμό που πέρασα.

»Δε μαντέψα, καθόλου αυτό τον κλονισμό, το φρι-κτό μαρτύριο μου. Καλύτε-ρα έτσι. Έγώ το θέλω... Εφύγε με την ιδέα πως δε σ' αγαπούσα, πως δε προδίνα. Σου το είπα ενώ η ίδια την τελευταία φορά που με συνώδευες ως το σπίτι μου...

»Σε βλέπω ακόμα, μπρο-στα στην πόρτα, να σκύβεις το κεφάλι σου, με μια έκ-φραση λύπης που δε θα την ξεχάσω ποτέ!

»Θέλω μια στιγμή να πω στην αγκαλιά σου και να σου φωνάξω πως ήταν ψευδάρια ό' αυτά, πως σε λάτρευα και πως ήμουν έ-τοιμη να θυσιάσω το κάθε-τι για την ευτυχία σου! Μα πως μπορούσα να σου το πω;... Έδινά αυτό το τέλος, γιατί έδλεπα καλά πως δε θα μπορούσα ν' αντισταθώ, περισσότερο. Παρέτεινα ο-σο μπορούσα το τρελλό μας ειδύλλιο. Προσπάθησα να του δώσω μια μορφή μάλλον φιλική, παρά ερωτική... Ός-ποτέ όμως; Ένοιωθα τις δυνάμεις μου να μ' εγκατα-λείπουν. Το καμμί μου έ-λυαν απ' το πόθο και τη μάταιη προσδοκία του έρω-τά σου.

»Επρεπε να γίνω δική σου ή να σ' απομακρύν-ω, όχι με τη λύπη στην καρδιά, αλλά με το μίσος, την άπεια, την περιφρόνη-

σι. Ή λύπη φθείρει τον άν-θρωπο. Το μίσος τον τρέ-φει... Γι' αυτό σου φώναξα, εκείνο το βράδυ, στο κατώ-φλι της πόρτας μου:

—Δεν καταλαβαίνεις λοι-πόν πόσο μ' έχει κουράσει η αγάπη σου; Όχι, δε σ' αγαπώ! Αγαπώ άλλον... κι' έχω γίνει δική του!

— Έκανες ένα τέτοιο πράγμα, Λουίζα; με ρώτη-σες, κυττάζοντάς με στα μάτια.

— Ήθελα να κλάψω. Κι' ο-μως γέλασα κι' απάντησα κυνικά:

—Ναι!

»Κατέβασες τότε το κε-φάλι, κι' εγώ έκλεισα την πόρτα μ' όρμη. Άκουσα τα βήματά σου ν' απομακρύν-ωνται. Έγώ είχα σωριαστή χαμς κι' έκλαιγα με λυγ-μούς...

»Από τότε, νοιώθω τη ζωή μου να φεύγει, μέρα με τη μέρα. Οι γιατροί μου μιλάνε για διάφορες αρρώστιες. Την πραγματική όμως δε μπορεί κανείς να τη μαντέ-ψι: Πεθαίνω, φίλε μου, απ' τον απέραντο έρωτά μου για σένα...

»Δε θάταν δυνατό λοιπόν να ευτυχίσω μαζί σου; Ό-χι, Ζάκ, αυτό δε μπορούσε να γίνει. Είμαι βέβαια πως, αν γινόταν να μ' άκουσες, θα με καταλάβαινες. Μα δε μπορεί, δεν πρέπει να μ' ά-κούσεις. Δε θάταν σωστό να μάθεις ποτέ πως είμαι η «κα-ταραμένη». Η γυναίκα που «σκοτώνει» άθελά της τους φίλους της και που δε μπο-ρεί να βρή καμιά χαρά, καμιά ικανοποίηση στη ζωή.

»Όχι, δεν είχα τη δύνα-μη να σε παρασύρω και σένα στην καταστροφή, όπως τους άλλους. Γιατί εσένα σ' αγα-πούσα, πραγματικά. Ήσουν η μοναχική μεγάλη αγάπη μου, η αγάπη-μεγάλη στην καρδιά, αλλά με το μίσος, την άπεια, την περιφρόνη-

που έρχεται μία φορά μονά-χα και ποτέ πιά.

» Ήμουν πολύ μικρή, δ-ταν άκουσα να με λένε για πρώτη φορά «καταραμένη». Δε μπορούσα τότε να κατα-λάβω τι σήμαινε αυτό... Το βέβαιο είναι πως οι συμμα-θητρίες μου στο σχολείο μ' αποφεύγανε, και πέρασα τα παιδικά μου χρόνια απελπι-στικά μόνη.

»Ποιος με είχε καταρα-στή; Γιατί; Πότε; Πως το καταλάβαιναν μερικές γυ-ναίκες, απ' τις οποίες το πρωτάκουσα; Πως οι άλλες, που δεν το καταλάβαιναν ί-σως και δε μου το λέγανε, το μάντευαν όμως και το εκ-δηλώνανε, αποκλειόντάς με απ' τις συντροφίες τους κι' αφιόνοντάς με ελγέτως μό-νη.

»Δεν τόλμα ποτέ, όταν μεγάλωσα όμως, κατάλαβα πως ο χαρακτήρ-μός μου σάν «καταραμέ-νη» δεν ήταν άλλη πρόλη-ψη, αλλά πραγματικότητα.

» Έχασα από μικρή τους γονείς μου. Μ' ανέθρεψε έ-νας θείος μου, που μ' αγα-πούσε σάν παιδί του. Πέν-τε χρόνια αργότερα, τον βρήκαμε ένα πρωί νεκρό στο γραφείο του. Είχε αυ-τοκτονήσει, αφού έχασε ο-λη την περιουσία του.

»Μα δεν πρόκειται να έ-πεκταθώ σ' αυτά τα οικογε-νειακά δυστυχήματα, που μπορεί να μην έχουν με-γάλη σημασία. Θα περιορι-στώ στην ατομική ζωή μου.

»Στα 21 χρόνια μου, αρ-ραβωνιάστηκα μ' ένα θαυ-μάσιο νέο, υποπλοίαρχο σ' ένα εμπορικό καράβι. Λίγο καιρό αργότερα, αυτός έ-φυγε για τη Μαρτινίκα. Το πλοίο του χτύπησε σε μια ζέρα. Όλο το πλήρωμα δια-σώθηκε, εκτός απ' τον αρ-ραβωνιαστικό μου...

»Ετσι σβύσανε τα πρώτα όνειρά μου για τη ζωή. Για-τί, μολονότι δεν αγαπούσα αυτό το νέο, νομίζω πως θα μπορούσα να ζήσω αρκετά ευτυχισμένη μαζί του. Ί-σως βέβαια να τον μιά άλλη συμπτωσις ο θάνατός του. Εί-ναι πολύ πιθανόν...

»Πέρασαν από τότε μερι-κά χρόνια. Ήμουν 26 ετών, όταν παντρεύτηκα τον άν-θρωπο που έχω ακόμα τ' ό-νομά του. Τον αγαπούσα. Δεν ήμουν σίγουρη... Ό-πως ούποτε ένοιωθα μιά ζων-ηρη συμπάθεια γι' αυτόν και του άφοσιώθηκα ολόψυχα.

»Πέθανε μετά 3 μήνες. Ναι, μετά 3 μήνες! Κι' από-τί; Από εγκεφαλική αιμορ-ρσία, ενώ ήταν υγιέστατος και μόλις 35 χρονών!

»Πέρασαν χρόνια ακόμα. Η φτωχή μου καρδιά σκίρ-τησε κάποια μέρα για ένα διάσημο ακροβάτη του τοίρ-κου. Συνδεθήκαμε. Μία μέ-ρα, ένας κλόουν μου είπε:

—Κυρία, πρέπει ν' άφισε-τε το Βίλλυ. Έχετε κακό μάτι. Θα τόν καταστρέψετε.

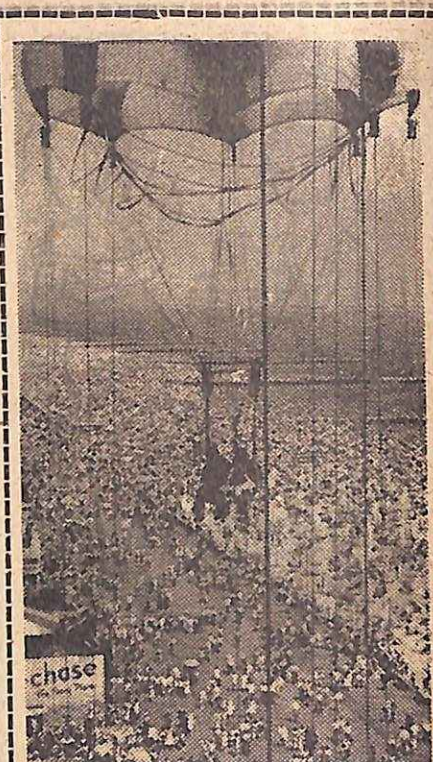
»Δεν έδωσα προσοχή... Με-ρικές μέρες αργότερα, ο Βίλλυ λάβειψε σ' ένα πηδύ-μά του, έπεσε και σκοτώ-θηκε!...

»Γιατί σου τ'ά γράφω τώρα ό' αυτά, Ζάκ; Για να σου πω πως δε μπορώ ποτέ να γίνω δική σου! Δεν πρέπει να το θέλεις, αγαπημένη μου. Είμαι η γυναίκα που φέρνει την καταστροφή σ' εκείνους που την αγαπάνε. Και νοιώθω σκεδόν ευτυχι-σμένο τόν εαυτό μου, γιατί μόρδσα να φύγω από κον-τά σου πριν να σου συμβή κανένα κακό... Αυτό θάθελα να καταλάβεις, Ζάκ!

»Μα αλλοίμονο! Δεν πρό-κειται να καταλάβεις τίπο-τα, γιατί δε θα μάθεις ποτέ το μυστικό μου! Ποτέ! Έσύ πρέπει να με μισείς και να με περιφρονείς. Έγώ όμως θα σ' αγαπώ πάντα, Ζάκ, κι' όταν κλείω σε λίγο τα μά-τια μου, θα ξεψυχώ προ-φύροντάς τ' όνομά σου.

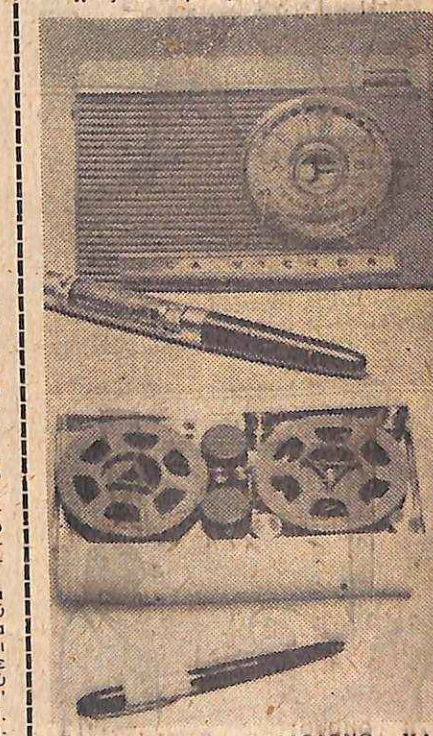
Λουίζα).

ANTRE SAIN-ZAN

Η ΠΛΑΖ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Η έντυπωσιακή αυτή φωτογραφία πάρ-θηκε προ ημερών στο Κόνεϊ Άιλαντ, την απέραντη πλαζ της Νέας Υόρκης, που παρουσιάζει τις ημέρες αυτές μιά εξαιρετικά ζωνή κινήσι. Η πιάσι με άλεξήπτω, από μιά πανομήλη εξέδρα, αποτελεί μιά από τις διασκεδάσεις των κολυμβητών και καλομητηριών, που συ-χνάζουν στην ώραία αυτή πλαζ.

ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΚΑΙ ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟ

Τα επάνω στυλό είναι το πιο μικροσκο-πικό ραδιόφωνο του κόσμου. Κατασκευ-σθηκε στα αμερικανικά εργοστάσια R.C.A., και λειτουργεί φυσικά στο έμ-ζιστορς. Δεν πωλείται για το Σ.ώμα πόριο, γιατί προορίζεται ακόμα στο έμ-ζιστορς του αμερικανικού στρατού. Διαβίβασεν του αμερικανικού μα-κροτόφωνο, που κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα. Λειτουργεί με μιά μικροσκοπι-κή ηλεκτρική μπαταρία, διαρκείας 90 ώρών.

Συγκινητικό και πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα υπό Ίωάν. Άναγνώστου - Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η χρωκοπία της εταιρείας και η αυτο-κτονία του Νίταρη βύθισαν σε μαύρη α-πελπισία τη θάνη. Η κυρά Βαλασά τη συ-βούλεψε άμεσως να ξαναγυρίσει στην Ά-θινα με το παιδάκι της, αν δεν κατέφε-ρε να βρή δουλειά στη Θεσσαλονίκη. Έ-κινε όμως τις ημέρες ήρθε από την Ά-θινα η Έλλη και υπέδειξε στη θάνη να αποταθί στο Χρήστο Λουκάκη για να τη βοηθήσει και παρ' όλες τις αντιρροήσεις της πήγε μαζί της για να της δώση θάρ-ρος στο εργοστάσιο του παππού φίλου της. Ο Λουκάκης τη δέχτηκε με συγκίνησι και τη ρώτησε τί της συνέβαινε...

— Θά σάς πω εγώ, έκανε απο-φασιστικά η Έλλη. Κύριε Λουκάκη, θά διαβάσατε ίσως για την κατα-στροφή της Έταιρείας «Λέων»...

— Όχι, δεν έχω ιδέα, αποκρίθηκε ο άν-τρος.

Και το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του.

— Δεν έτυχε να περάσετε από τα γρα-φεία αυτές τις ημέρες;

— Όχι, όχι. Έχω πολλή δουλειά εδώ, πνίγηκα από τις παραγγελίες. Μελετώ μάλιστα μιά προέκτασι του εργοστασίου... δη-λαδή να χτίσω στην αλή... Άλλά, πείτε μου, για όνομα του Θεού!...

— Τελεία καταστροφή...

Τού τα διηγήθηκαν σύντομα όλα, κι' η Έλλη κατέληξε:

—Βρεθήκαμε στο δρόμο! Έγώ γύρισα από την Άθινα, κι' η Φανή δεν ζέρει τί να κάνει... Πως θα ζήση αυτή και το παιδί της; Χρειάζεται άποψήσχητες να εργαστή. Σας θυ-μίζω λοιπόν... Της είχατε δείξει ενδιαφέ-ρον... Και το μόνο, που θέλει τώρα από σάς, είναι να τη βοηθήσετε. Να της βρήτε εργασία. Ή εδώ στο εργοστάσιό σας, ή αλ-λού, όπουδήποτε, οποιαδήποτε δουλειά. Φτά-νει να βγάξη τόν επίπυσιο για τόν εαυτό της και για το παιδί της.

Μιλούσε ζωηρά, με συγκίνησι η Έλλη, κι' η ήμερη φυσιογνωμία της έδειχνε μιά α-πέραντη ανθρωπίνη καλοσύνη.

— Την αγαπάτε πολύ τη φίλη σας, βλε-πω, είπε ο Λουκάκης στην κοπέλλα.

Τα μάτια της Έλλης βούρκωσαν:

— Την αγαπώ σάν αδελφή μου... Ναι, την αγαπώ, κύριε Λουκάκη. Και τη συμπονά-τω ζέρω, ότι σάς διηγήθηκε όλη της την ιστορία.

Μιά σύσπαι πόνου πέρασε στη φυσιο-γνωμία του.

—Ναι... Είναι μιά κοπέλλα άναξιοπα-θής...

Είναι μιά ήρωίδα, φώναξε η Έλλη μ' ένθουσιασμό. Μιά αληθινή ήρωίδα. Γι' αυτό, αν μπορείτε να τη βοηθήσετε...

— Και σεις; ρώτησε ο Χρήστος Λουκά-κης.

Κύτταξε την Έλλη μέσα στα μάτια, κι' ένα χαμόγελο έκανε τη φυσιογνωμία του να φανή πολύ νεανική, πολύ συμπαθητική.

— Έγώ; Φυσικά, θέλω κι' εγώ να εργα-στώ... Άλλά δεν πρόκειται για μένα τώρα. Πρόκειται για τη Φανή. Για μένα θά είναι πιο εύκολο.

— Δεν έχετε υποχρεώσεις, έσεις; τη ρώ-τησε, ρίχνοντάς της μιά γρήγορη ματιά.

— Δεν έχω κανένα στόν κόσμο. Είμαι —δυστυχώς— έλεύθερο πουλί.

— Γιατί δυστυχώς;

—Το θεωρείτε εύτυχημα να είναι κανείς έρμος στόν κόσμο; τού αποκρίθηκε η κο-πέλλα, μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο.

— Μα δεν είναι δυνατό να είσθε τόσο έρμη, έπέμεινε, με παράξενο ενδιαφέρον, αυ-τός.

— Έχω μιά γριά θεία, που ούτε καν μ' αγαπάει, αποκρίθηκε η Έλλη. Αυτή είναι όλη μου η οικογένεια.

Την κύτταξε αυτός ένα δευτερόλεπτο, λες και τη μελετούσε. Έπειτα πρόφερε αποφα-σιστικά:

— Λοιπόν, ζητάτε κι' οι δύο σάς εργο-σία. Μα φαίνεται, ότι ο Θεός σάς έστειλε σ' έμένα. Σας είπα, ότι σκέπτομαι να κάνω μιά προέκτασι του εργοστασίου. Κατ' άνάγκη θά χρειαστώ και άλλο προσωπικό.

— Άλήθεια; έκανε η Φανή, με φωνή πνιγ-

μένη από τη συγκίνησι. Θά μπορούσατε να μάς προσλάβετε;

— Όχι, θά μπορούσα. Σας προσέλαβα κιόλας, αποκρίθηκε αυτός.

Και πάλι το αγαθό του χαμόγελο φώτισε τη φυσιογνωμία του.

— Τότε, φώναξε η Έλλη μ' ένθουσιασμό, πραγματικά ο Θεός μάς έστειλε εδώ!

— Μόνο... δυστυχώς... άλλη εργασία, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, δὲν ἔχω, παρὰ ὡς ἀ-πλὲς ἐργάτριες. Ἡ δουλειά όμως δὲν εἶναι βαρεία...

— Δουλειά να είναι! φώναξε η Φανή, με δάκρυα στα μάτια. Νομίζετε, ότι θα μ' έ-νοιαζε κι' αν ήταν βαρεία εργασία;

— Όθλο να πώ... για σάς και για τη δεσποινίδα, η εργασία αυτή είναι κάπως πιό ταπεινή, αλλά, όταν χτίσω το καινούργιο εργοστάσιο, θα κυττάω να σας άπασχολήσω με κάτι καλύτερο.

— Μπορούμε να πιάσουμε αύριο κιόλας, δουλειά; ρώτησε η Φανή με αγωνία.

— Ασφαλώς. Αύριο σάς περιμένω. Ο μι-σός δεν είναι πολύ καλός, πρὸς τὸ παρὸν. Πρέπει να κάνω οικονομίες για τὸ χτίσιμό.

Έπειτα όμως σάς υποσχόμαι να τὸν αὐξήσω. Δὲν τὸν ἄκουγαν πιά. Τρελλές ἀπὸ τὴ χα-ρά τους, τὸν ἀποχαιρέτησαν κι' ἔφυγαν πε-ταχτές.

Στὴ αὐτὴ μερικές ἐργάτριες συγύριζαν κάτι κουτιά. Φαίνονταν γελαστές, εὐχαρι-στημένες, καὶ τὶς κύτταξαν με συμπάθεια, λες καὶ μάντευαν, ὅτι ἦταν κιόλας συνά-δελφοι.

— Φανούλα, πρόφερε η Έλλη, καθώς κρε-μάστηκε στο μπράτσο της φίλης της. Ξέ-ρεις τί έχω παρατηρήσει; Ο Θεός σπάνια ἀφίνει ἕναν ἄνθρωπο να φθάση στο γκρεμό.

Μπορεί να τὸν φέρη στο χείλος τῆς κατα-στροφῆς, κι' ἔπειτα, με κάποιο τρόπο, να τὸν βοηθήσῃ. Νομίζω πως ο Θεός δοκιμάζει τὴν ψυχικὴ μας ἀντοχή...

— Πιστεύεις τόσο στη βοήθεια τοῦ Θεοῦ; ρώτησε η Φανή.

— Ό, ναι, αποκρίθηκε η Έλλη με τὸ πῶς...

Ενστάσεις? Στην πιάζ

Σε μιά κοσμική πιάζ, μιά κυρία, που έπιμένει να νεάζει, παρ' όλη την προ-χωρημένη ηλικία της, ρωτάει φιλέρε-σκα το σύζυγό της, επιδεικνυώντας, τὸ τολμηρό μπικινί της:

— Πές μου, ἀλήθεια, πόσων χρόνων με κάνεις μ' αυτό το μαντί;

— Χμ... Να σου πώ... της ἀπαντάει ἑκείνη. Τά μαλλιά σου σε κάνουν 18 χρόνων, τὸ πρόσωπό σου 20, οὐ καμπύ-λες σου 22...

Η φιλάρεσκη σύζυγος πετάει στὰ οὐράνια μ' αὐτὰ τὰ ἀνεπαίσχιστα λόγια που ἀκούει, κι' ἐνθουσιασμένη τὸν δια-κόπτει:

— Ἀγάπη μου, με κάνεις τόσο εὐτυ-χισμένη με ὅσα μου λές! Σ' εὐχαρι-στώ, ἀντρούλη μου!...

Ο σύζυγος όμως δὲν θέλει να τὴν ἀφήσῃ στὴν τόση... εὐτυχία της, καὶ σπεύδει νὰ ἐξηγηθῇ, μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο εἰρωνεία:

— Μά, χρυσή μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσης, γιατί δὲν ἔκανα ἀκόμη τὴν... προσθεσί!

Ο ΦΑΚΟΣ

ήμερο, σοβαρό της ύφους. Πιστεύω, Φανή. Κάποτε θα σου διηγηθώ τη ζωή μου... Θα δης πως έμεινα έρημη... Η μητέρα μου είχε χασει τη Βαλασά, τη μεγάλη της αδελφή... Κι' άξαφνα, παρουσιάστηκε μπροστά μου η θεία Βαλασά. Δε σου λέω, ότι μ' αγάπησε, ούτε, ότι πήρε τη θέση της μάνας μου. Άλλά με νοιάστηκε, με βοήθησε να μεγαλώσω. Και τώρα, ήμουν τόσο απελτισμένη, Φανού-λα. Πιο πολύ για σένα, παρὰ για μένα. Πα-ρακάλεσα τόσο το Θεό να βρεθί κάποια λύ-σι για σένα! Είμαι σίγουρη πως θα γίνει και τὸ άλλο.

— Ποιό άλλο, χρυσή μου Έλλη;

— Έλασε η κοπέλλα.

— Να σε παντρευτή ο Λουκάκης.

— Βγάλε το από τὸ μυαλό σου, αυτό.

— Δὲν τὸ βγάω διόλου ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Τώρα ζέρεις για τὸ Ντίνο.

— Δὲν ὑπάρχει γιατρίκο, πὸν νὰ ξερι-ζώνῃ τὴν ἀγάπη, Έλλη μου. Άλλά, κι' ἂν ἀκόμα τ' ἀποφάσιζα αὐτό, νὰ παντρευτὸ τὸ Λουκάκη, για κατῆρι τοῦ παιδιοῦ μου, πάλι αὐτὸς δε θά τὸ ἤθελε. Δε σου τὰ διηγήθηκα όλα;

— Ο ἄνθρωπος δε μένει βράχος στὶς ἰ-δέες του. Τώρα θά σε γνωρίσῃ ἀπὸ πιὸ κον-τά. Θά καταλάβῃ, ὅτι εἶσαι ἕνα κομμάτι μά-λαμα...

Κούνησε η Φανούλα θλιμμένη τὸ κεφάλι της.

— Ἄσε αὐτὲς τὶς χίμαιρες, Έλλάκι μου. Δοξάσω τὸ Θεό ἐγώ, που δὲ μ' ἄφησε νὰ γίνω ζητιάνα στὸ δρόμο ἢ νὰ πεθάνω τὸ παι-δί μου.

— Ερνάτριες!

Μιά καινούργια ζωή πάλι! Με τὴν ἄσπρη ποδιά, ἀνάμεσα σὲ φτωχές, ἀλλά καλὸκαρδές καὶ γελαστές κοπέλλες, καθισμένες πλάι-πλάι ἡ Φανή κι' ἡ Έλλη, κολλούσαν τὰ χρο-τόνια, αχμηγμένα λογιῶν-λογιῶν κουτιά. Κι' ἡ γλωσσίσσα τῶν κοριτσιῶν δούλευε. Σὲ λί-γο, εἶχαν γνωρίστῃ καλὰ-καλὰ εἶχαν πὴ τὰ δικά τους (β.τ.ι. τοῦλάχιστον ἦθελαν νὰ πού-νε) κι' ἤσαν πὸς ἡ Φανή ἦταν χίρα μ' ἕνα παιδάκι, κι' ἡ Έλλη ἑλευθερή.

Ο Χρήστος Λουκάκης ἔμπηκε στὸ δωμά-τιο κάν-δου φορές, τὶς κύτταξε, τὶς κατα-τόπισε στὴν εργασία τους, κι' ἔπειτα ἐκείριε μιά ματιά γεμάτη ἐνδιαφέρον στὴν Έλλη.

Πρὸς τὸ μεσημέρι, κάλεσε τὴν Έλλη στὸ γραφεῖο του.

— Τί με θέλει ἔμένα; έκανε παραξενεμένη ἡ κοπέλλα.

— Ποιὸς ζέρει; αποκρίθηκε ἡ Φανή. Πή-γαινε νὰ δοῦμε...

Ο Λουκάκης τὴν ὑποδέχτηκε με τὸ ἀγαθὸ του χαμόγελο.

— Ε, πὸς σὰς φαίνεται ἡ πρώτη ἡμέρα ἐδῶ; τὴ ρώτησε.

— Περφόρη, αποκρίθηκε ἡ καλὸκαρδὴ κο-πέλλα. Περφόρη...

— Αὐτό μ' εὐχαριστεῖ... Για κυττάχτε ἐδῶ, πὸς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ σχέδιο;

Τῆς ἔδειξε ἕνα σχέδιο κτιρίου στὸ χαρτί.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Τὸ σχέδιο για τὴν καινούργια πέτερ-γα τοῦ εργοστασίου.

— Καλὸ εἶναι, αποκρίθηκε ἡ Έλλη, παρα-ξενεμένη, πὸς τῆς ζήτησε τὴ γνώμη της.

— Έπειτα τὸ πρόσεξε περισσότερο καὶ πέ-ταξε, με δειλία.

— Μονάχα, ἂν μὴν ἐπιτρέπετε...

— Πέστε μου ἑλεύθερα. Θέλω τὴ γνώμη σας.

— Ἄν, ἀντὶ νὰ γίνῃ εἰσόδος ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἡλίου, γίνονται ἀπὸ δῶ... Για νὰ βλέπουν τὰ παράθυρα πρὸς τὸν ἥλιο.

Τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμό.

— Μπράβο σας! Έτσι με τὸ πρώτο, πε-τύχατε μιά πολὺτιμη παρατήρησι.

— Μά δὲν εἶμαι βεβαία, ὅτι εἶναι σωστὸ αὐτὸ που σὰς εἶπα... Νὰ ρωτήσουμε καὶ τὴν Φανούλα... πέταξε ἡ Έλλη, νοιώθοντας κά-ποια στενωχόρια, πὸς τὴ ρωτοῦσε αὐτὴν κι' ὅχι τὴ Φανή.

— Όχι, δὲν ὑπάρχει λόγος, εἶπε ὁ Λου-κάκης γρήγορα. Εἶναι τόσο σωστὸ αὐτό, πὸς παρατηρήσατε, πὸς θά ἀλλάξω ἀμέσως τὸ σχέδιο.

Τὸ χαμόγελασε μετὰ τὸ κάπως ἄτονο, γλε-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φαλακρός γόνος

Ο παίδες, τὴν φαλάκραν μου καθρεπτικῶς ἰδών, καρίεις ἀνεφώνησαν σαφῶς κι' ἀναφανδόν: —Θα καταστῷ Καζανόβους τὸν σὺμπαντος τοῦ κόσμου, βραζίζων πᾶσαν δρᾶσιν μου ἐπὶ τῆς φαλακρῶς μου! Ἦγουν τὸν Μπρυνερ λογιθαίεις τὸν φαλακρῶν γόντα ὄν σθεναρῶς θαυμάζουσιν τὰ θέλα τ' ἄνοητα, τὴν δόξαν τοῦ ἐξήλευσον μεσὸς ἐς αἰσθημάτων, ἔχων φαλάκραν κι' ἔνυγε καὶ ὃς τριών... στρεμμάτων! Ἐφ' ὃ τὸν πῖλον ἐκβαλὼν κι' ὡς προσφιλὴς ἀσπὴρ, με τὴν φαλ-κράν λαμβουσαν ὡς φωτεινὸς λαμπτήρ, αὐτὴκα ἐξεστράτευον πρὸς δρᾶσιν κατ' εὐθείαν, καὶ δεικνὼν τὴν φαλάκραν μου, τὴν ἐζέχον καὶ θείαν, πρὸς δῖδα ἀνεφώνησαν: «Ὁ ἔρασμα μὲς! ὡς φαλακρὸς Καζανόβους ἀντίστεις τιμῆς, παρακάτω, θωπεύσατε με χεῖρα ἐρρωμένην, τὴν ἀφάστων φαλάκραν μου, τὴν κε- (χαριτωμένην,

τὴν πεισθῆτε παντελῶς καὶ λαύρως ἀ- (νομιε,

ὅτι ὁ Μπρυνερ, πρὸ ἐμοῦ, τυγχάνει μέ- (τα... θρίξ!

Κι' ὁ Ζεῦ! ἡ Μὶς ἐξέτεινεν τὴν χεῖρα (τῆς σαφῶς

κι' ἐνῶ ἐγὼ ἀνέμενον θωπεύσεις συνα- (γῶς

καὶ ποθάνομην τὴν χαρὰν τοῦ γόντος, (ἐντός μου,

ἤκουσον κλάψ! ἐξαφνικῶς ἐπὶ τῆς φα- (λακρῶς μου,

καὶ κρότος καρπαζώματος πρὸς αἰσχος (τῶν αἰώνων,

ἐκ Κα

κό της χαμόγελο, κι' έκανε να φύγει από το γραφείο.

— Δε μου λένε, τη ρώτησε αυτός, με τη φανερά επιθυμία να συνεχίσει την κουβέντα μαζί της, τι έπρεπε να γίνει για την καινούργια σας απασχόληση;

— Σήκωσε η κοπέλλα τους ώμους της.

— 'Η θεία μου; Δεν τη νοιάζει τί έργασια θα κάνω, αρκεί να κερδίζω το ψωμί μου.

— Για πέστε μου την αλήθεια, δε σας φαίνεται άβιαρη αυτή η εργασία;

— Τον κύτταξε ίσια, τίμια, στα μάτια.

— Κύριε Λουκάκη, του αποκρίθηκε, η ζωή με δίδαξε, ότι πρέπει να παίρνει ο άνθρωπος τα πράγματα όπως έρχονται. Να είναι πάντα ευχαριστημένος.

— Τα κατορθώνετε αυτό;

— Συνήθως ναι, του αποκρίθηκε.

Κι' έφυγε από το γραφείο του με κάποια νευρικήτητα.

Ένα ειδήλλιο μονόπλευρο

Όσο και να μην ήθελε να το ομολογήσει ούτε στον εαυτό της, η Έλλη, δε μπορούσε να μη το παραδεχθεί, ότι ο Χρήστος της έδειχνε ένα άσυνήθιστο ενδιαφέρον. 'Η Φανή δεν έλεγε τίποτε, δεν έκανε κανένα σχόλιο, όταν κάθε μέρα, τότε με το ένα πρόσχημα, τότε με το άλλο, τη φώναζε στο γραφείο του και την κρατούσε κάμποση ώρα. Συζητούσε μαζί της για το σχέδιο του καινούργιου εργοστασίου, σ'α να τη γνώριζε χρόνια, και την κύτταζε στα μάτια για να την ψυχολογήσει.

Η Έλλη στενοχωριόταν γι' αυτή την κατάσταση, και πολλές φορές, αν και την καλούσε, απόφευγε να πάει στο γραφείο, λέγοντας πως δε μπορούσε να φύγει τη δουλειά της στη μέση.

Μετά καμμία δεκαριά μέρες, άρχισε το χτίσιμο της καινούργιας πτέρυγας, κι' ο Λουκάκης την καλούσε πάλι κοντά του, και της έλεγε τα όνειρά του, λέει και υπήρχε λόγος να τα λέει σ' αυτήν.

Η Φανή δεν έλεγε λέξη. Έργαζόταν έντατικα, μ' όλη της την καρδιά, και έδινε την εντύπωση, πως δεν ενδιαφερόταν για ό,τι συνέβαινε γύρω της.

Οι άλλες κοπέλλες όμως δεν άργησαν να αντιληφθούν την κατάσταση. Κι' η ζήλεια άγκωσσε την καρδιά των περισσότερων. 'Η στάση τους απέναντι της Έλλης άρχισε να γίνεται πιο κρύα. Ένώ στην αρχή είχαν υποδεχθεί τις δυο νεοφερμένες με καλωσύνη, τώρα τραβήχτηκαν, σχημάτισαν σχεδόν ένα εχθρικό στρατόπεδο. Κι' η εχθρότης τους, πουπαίρνε μαζί κι η Φανή, δεν άργησε να εκδηλωθεί, στην πρώτη ευκαιρία.

Είχαν πάρει μια βιαστική παραγγελία, κι' όλες εργάζονταν όσο μπορούσαν πιο έντατικά. 'Η εργασία όμως δεν προχωρούσε όσο γρήγορα θάπρεπε. Κι' όταν έφθασε η παραμονή, πούπρεπε να παραδώσουν τα κουτιά, ο Λουκάκης άγριεψε.

— Ου μείνετε όλες το βράδυ, ώπου να τα τελειώσετε, τους είπε. Δε μπορώ να μην είμαι εν τάξει αύριο.

Τότε μια μικρή, κοκκινομάλλα, πετάχτηκε, και φώναξε τσαυχτήρα:

— Να μείνουν όλες δε δουλεύουν, όχι όλες μας.

— Τι θέλεις να πής; τη ρώτησε ο διευθυντής. Ποιές δε δουλεύουν; Όλες δουλεύατε, αλλά δεν τα καταφέρατε.

— Κάμποσες—από μ'αυτές δε δουλεύουν, είπε η κοκκινομάλλα.

Κι' έριξε μια πολύ ευγλωττη ματιά στην Έλλη.

Τα μανούλα της κοπέλλας άναψαν, κι' η Φανή δε βυστάχτηκε.

— Μπορείς να εξηγήθης; ρώτησε την κοκκινομάλλα.

— Για όσους έχουν μάτια και βλέπουν, δε χρειάζονται εξηγήσεις. Έκανε, με ύφος διφορούμενο η μικρή.

Κι' η χρυσάφια ματιά της έπεσε πάλι στην Έλλη.

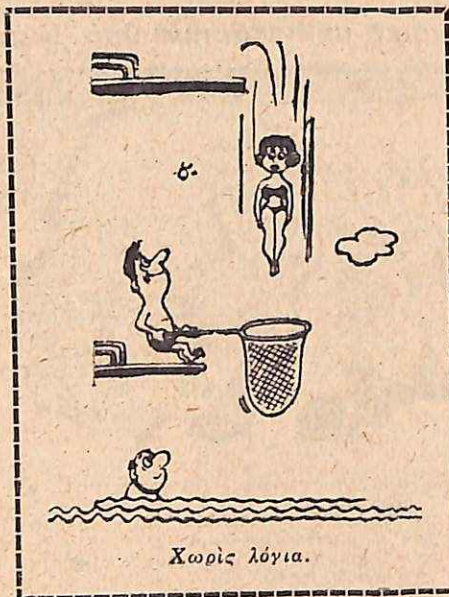
Ο Λουκάκης άναψε.

— Αυτό που κάνεις είναι κακό, φώναξε στην κοκκινομάλλα. Θέλεις δηλαδή να καταδώμε μια συνάεχλό σου, πως τάχα δεν εργάζεσαι;

— 'Η Έλλη δεν ενοιάζεται, φώναξε με πείσμα η κοκκινομάλλα. Ούτε κι' η Φανή. Αυτές μας κάνουν τις μεγάλες κυρίες και μας αφήνουν έμας και δουλεύουμε σαν κούτες.

Ο Λουκάκης κύτταζε τις άλλες, περιμένοντας πως θ' αποκρίναιαν την κοκκινομάλλα. Όλες όμως μ' ένα στόμα, φώναζαν, με πάθος:

— Έχει δικίο η Γαρουφαλιά. Έχει δικίο, Άλλες δουλεύουν, κι' άλλες κάθονται. Κοκκινίσε ο διευθυντής και κατάπτε τα θυμωμένα λόγια, που άνθαιναν στα χείλη του. Τους γύρισε την πλάτη κι' έβαλε βίαια τόν επίστατή να τους πη, ότι δε θάφευγε

Χωρίς λόγια.

άπολύτως καμμία, αν δεν τελειώνω η εργασία.

Οι εργάτριες δεν τόλμησαν να αντιμιλήσουν πιά. 'Η Γαρουφαλιά όμως, έκανε άνοιχτη επίθεση στην Έλλη.

— Έσύ τά φταις, της έπτε.

— Έγώ; αποκρίθηκε αστασιμένη η κοπέλλα. Τι έπαθες, Γαρουφαλιά; Τι σουφταίza εγώ;

— Σε απασχολεί ώρες μέσα. Τι δουλειά έχει και σε φωνάζει κάθε μέρα στο γραφείο του; Δεν είναι χαμένες ώρες δουλειάς αυτές; Κι' άποψε πρέπει έμεις, οά βλάκες, να καθήσουμε να δουλεύουμε για σένα...

— Σώπα, φώναξε μια κοντή, μελαχροινή, φαρμακωμένη. Πρόσεχε τα λόγια σου. Μη πειράξεις την Έλλη. Δεν ξέρεις τί γίνεται.

Σήκωσε τους ώμους της η Γαρουφαλιά, η κοκκινομάλλα.

— Σκασίλα μου! Δεν πάει να γίνει κυρία Λουκάκη; Το δικίο σου το φωνάζω.

— Δεν ξέρεις τί λες, φώναξε έξω φρενών η Έλλη.

— Θυμώνει κιόλας είπε η κοντή, φαρμακωμένη. Όποιος έχει τη γύγα, μυιάζεται.

— Έτσι σταμάτησε αυτή η συζήτηση. Κι' όλες οι κοπέλλες έμειναν ως άργά, για να τελειώσουν την εργασία πούπρεπε να παραδώσουν.

Ποτέ δε θα δεχθώ!

Καθώς γύριζαν τρεχάτες στο σπίτι τους, το βράδυ, προχωρούσαν σιωπηλές στην αρχή. Έπειτα πρώτη η Έλλη έβγαλε τη σιωπή.

— Φανούλα, πρόσεχε δειλά, δεν πιστεύω να λες κι' εσύ αυτά που λένε εκείνες!

Σήκωσε τους ώμους της η Φανή.

— Δεν ξέρω, Έλλη.

— Σταμάτησε η Έλλη Πανίστρα, κύτταζε τη φίλη της στα μάτια.

— Νομίζεις, ότι θα ήμουν ίκανή να κάνω ένα τέτοιο πράγμα;

— Τι θάπαιγες εσύ; Από την πρώτη στιγμή, που σε αντίκρυσε, σουδεις ένδιαφέρον ο Χρήστος Λουκάκης.

— Το πιστεύεις, λοιπόν, κι' εσύ;

— Μα δεν είναι ανάγκη να στενοχωριέσαι, της έπτε θερμά η Φανή. Έλλη, από την πρώτη στιγμή, που σε αντίκρυσε ο Χρήστος, κατάλαβα πως τούκανε έντυπώς. Νομίζω, ότι είσαι ακριβώς ο τύπος του. Δε θα μπορούσε ποτέ να ταίριαζε με μια ελαφρόμυαλη κοπέλλα...

— Μα αυτός αγαπούσε εμένα...

— Δε μου έπτε, ότι μ' αγαπάει. Δε μου το έπτε ποτέ Έλλη.

— Μα σ' αγαπούσε. Το καταλάβαινες...

— Το πίστευα. Άλλά φαίνεται πως γελιόμουν. Έσένα όμως τώρα σ' αγαπάει, το βλέπω.

— Και νομίζεις, ότι θα δεχόμουν ποτέ την αγάπη του εγώ, Φανή; Έκανε η Έλλη, τρέμοντας σύγκορη από την ταραχή της.

— Μαυ φαίνεται πως είσαστε πλάσμενοι ο ένας για τον άλλον, αποκρίθηκε σοβαρά η Φανή. Ναι Έλλη μου, εκείνο ακριβώς που του λείπει, είναι η αγάπη, η ήρεμη αγάπη, που θα τον ευτυχίσει θανά στη ζωή. Έμένα μ' έζητήσε, και ίσως να του άρσα λιγάκι. Τον πάγωσε μονάχα η ιδέα να μοιράζει την αγάπη του με τη θυμική ενός άλλου. Θυμά-

σαι πως σε ρώτησε εμένα αν είσαι έντελώς ελεύθερη;

— Δε θυμάμαι... Δε θέλω να θυμάμαι. Το μόνο που ξέρω είναι, Φανή, ότι ένα τέτοιο έγκλημα δε θα το κάνω ποτέ.

Δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της Έλλης. 'Η καρδιά της, αγαθή, τίμια, έφριπτε στη σκέψη, ότι ήταν δυνατόν να μη αυτή άναμεσα στη φίλη της και στον άντρα που την είχε αγαπήσει.

Η Φανή όμως έβλεπε εάστερα τα πράγματα. Παρατηρούσε μέσα με την ημέρα το ει-δύλλιο να προχωρή. Πας' όλες τις αντιδράσεις της ίδιας της Έλλης, ο Χρήστος δεν υποχωρούσε. Καί, μια μέρα, τόλμησε και της έκανε μια πιο τολμηρή πρόταση:

— Έλατε άποψε να πάμε στον κινηματογράφο μαζί της έπτε, καθώς ήταν σκυμμένοι κι' οι δυο τους άπάνω στα σχέδια του νέου εργοστασίου.

Η κοπέλλα τινάχτηκε. Ήταν χλωμή σαν πεθαμένη.

— Άδύνατον! ψιθύρισε. Δε γίνεται.

Την κύτταξε στα μάτια.

— Κι' αν σας παρακαλέσω πολύ...

— Μου είναι άδύνατον, ψιθύρισε ταραγμένη, κι' έφυγε από κοντά του.

Γύρισε άναστατωμένη δίπλα στη Φανή.

— Τι έπαθες; τη ρώτησε, αυτή.

— Τίποτε, αποκρίθηκε η Έλλη, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της.

Κάποια άλλη εργάτρια όμως, που τις παρατηρούσε, πετάχτηκε:

— Ουτά φιλίες στο στόμα ο κύριος διευθυντής... Τι άλλο θέλεις ναπας;

Δεν αποκρίθηκε η Έλλη, ούτε και τη ρώτησε πιά τίποτε η Φανούλα.

Στο δρόμο του γυρισμού όμως, προτίμησε να μιλήσει ελεύθερα στη φίλη της:

— Έλλη, της έπτε στοργικά, μου φαίνεται, ότι κάνεις κάτι, που δεν πρέπει να κάνης. 'Η μου κρύβεις πως αγαπάς κι' εσύ το Χρήστο, η πνίγεις την αγάπη σου μέσα σου, για χατήρι μου. Ό,τι και να είναι, μου κακοφαίνεται.

Σταμάτησε η Έλλη, κύτταζε τη Φανή στα μάτια.

— Άδερφούλα μου, ψιθύρισε με χείλη τρεμμένα. Θα σου πω όλη την αλήθεια. Μου ζήτησε να πάμε μαζί στον κινηματογράφο. Δε δέχθηκα. Γι' αυτό με είδες έτσι, άναστατωμένη.

— Γιατί δε δέχτηκες;

— Θέλεις να φερθώ προδοτικά;

— Ποιόν θα προδώσεις; Έλλάκι μου; Έμένα δε μ' αγαπάς ποτέ! Άλλά, κι' αν μ' αγαπούσε, δε το συλλογιζόμουν χίλιες φορές.

— Πάντως, θα το συλλογιζόσουν. Ένώ τώρα μπήκα εγώ ανάμεσά σας. Άχ, Φανή...

Η Φανή της πνίγθηκε. Έκει στη μέση του δρόμου άρχισαν να τρέχουν τα δακρύα της.

— Φανή, σου όρκίζομαι, ότι δεν το ήθελα. Δεν έκανα τίποτε για να προκαλέσω την προσοχή του.

— Είμαι μάρτυς, χαμόγελο... θλιμμένα η Φανή. 'Από την πρώτη στιγμή, που σε αντίκρυσε, το ματι του έπεσε σε σένα. Αυτός, ο άνθρωπος βαδίζει με το ένστικτο. Νομίζω, ότι είχε βρη σε μένα τη γυναίκα που θα μπορούσε να τον βοηθήσει να ξαναρχίσει τη ζωή του. Μόλις άκουσε την ιστορία μου, πάγωσε. Κι' αν μ' αγαπούσε, η αγάπη έδωσε μέσα του. Έπειτα παρουσιάστηκε εσύ. Με την πρώτη ματιά σε διάλεξε, το καταλάβα. Δε φταις εσύ, Έλλη μου. Και δεν είναι σωστό να κλείνεις την πόρτα στην τύχη σου.

— Ποτέ δε θα δεχθώ, φώναξε με πάθος η Φανή. Ποτέ.

— Λογόφεραν φιλικά, κι' έφθασαν στο σπίτι μ' αυτή την ταραγμένη διάθεση.

Μόλις τις είδε η Βαλασχή, τις κύτταξε στα μάτια.

— Τι πάθατε; ρώτησε. Τσακωθήκατε;

Γέλασε η Έλλη νευρικά.

— Τι λες; Θα τσακωθώ εγώ ποτέ με τη Φανή...

Μετά το φαγητό όμως συνέχισαν τη συζήτησή τους.

— Άκου Έλλάκι μου, έπτε η Φανή, αν δε δεχθής να πάμε μαζί περίπατο το στον κήπο, θα με κάνης πολύ δυστυχισμένη. Δεν έχω καμμία θέσι εγώ στην καρδιά του. Τι σημασία έχει αν αγαπάς εμένα, η αν θ' αγαπήσει αύριο καμμία άλλη; Μια φορά, σ' έμένα δεν πρόκειται να γυρίσει. Γι' αυτό, σου όρκίζομαι, ότι με κάνεις πιο δυστυχισμένη με τη στάση που κρατάς.

— Τι θέλεις να κάνω; ρώτησε η Έλλη, άπελπισμένη.

— Να δεχθής τουλάχιστον ένα περίπατο μαζί του. Να καταλάβεις καλά τις διαθέσεις του, το χαρακτήρα του.

— Έπείμεινε τόσο η Φανή, που στο τέλος η Έλλη της έδωσε το λόγο της.

Κοφτές κουβέντες

Κάθονταν σ' ένα άπομένο κομμάτι κέντρο το άλλο βραδάκι η Έλλη Πανίστρα κι' ο διευθυντής του μικρού εργοστασίου. Έξω ο δρόμος ήταν πασπαλισμένος με χιόνι, και το κρύο βάπταζε τα τσάμια. Μέσα, οι λίγοι πελάτες ρουφούσαν ήδονικά το ζεστό καφέ τους και σιγοκουβέντιαζαν.

Με το χέρι του άκουμπισμένο στο χέρι της κοπέλλας, ο Χρήστος της ψιθύριζε:

— Άσφαλώς, θα σου διηγήθηκε η Φανή τί στάθηκε ανάμεσά μας. Κι' έτσι είναι σωστό, πρέπει να το ξέρης. Είχα πιστέψει, ότι μ' αυτή την κοπέλλα θα ήμουν ευτυχισμένος.

Όταν άκουσα, ότι είναι γήρας, κατί πάγωσε για μια στιγμή μέσα μου. Άλλά πάλι, πήρα την άποψη. Μάλιστα, μπορώ να σου πω, ότι ευχαριστήθηκα. Μια πονεμένη γυναίκα θα με καταλάβει καλύτερα. Άσπλογοίστηκα.

Όταν όμως μου διηγήθηκε την αληθινή της ιστορία η Φανή, τότε, Έλλη, κατάλαβα πως δεν ήταν η γυναίκα, που μου ταίριαζε. Όχι, ότι έχω προλήψεις. Ο άναμάρτητος τον λιβον βαλέτω. Όχι γι' αυτό. Άλλά, να, Έλλη μου... Δεν ένοιωσα τη δύναμη να νικήσω ένα ζωντανό αντίπαλο. Είμαι σίγουρος πως τον αγαπάει ακόμα. Ίσως και να έλιγξε μέσα στην καρδιά της... πως ο άντρας για τον οποίο θυσιάστηκε, έα καταλάβει μια μέρα το μέγεθος της θυσίας της και θα πάν να πησι στα πόδια της.

Έκανε η Έλλη μια κίνηση, τον σταμάτησε.

— Αυτό βγάλε το από το μυαλό σας. Δεν πρόκειται να την καταλάβω ποτέ. Ο άνθρωπος εκείνος αγαπάει κάποια άλλη. Κι' η Φανή είναι δυστυχισμένη.

— Λυπάμαι γι' αυτό, πρόφερε ο εργοστασιάρχης με πόνο. Άλλά δεν πρόκειται τώρα για τη Φανή. Δε σε παρακάλεσα ναρθούμε έρω για να μιλήσουμε για τη Φανή, αλλά για σένα, για μέας, Έλλη... Κατάλαβες πως σ' αγαπώ. Σ' έσένα λέω αυτή τη λέξη. Στη Φανή δεν την είπα, μπορεί να στο βεβαιώσω.

Έπειδή η Φανή δεν είχε κατορθώσει να ευτυχίσει μέσα μου τίποτ' άλλο παρά μια άριστη επιθυμία να ζήσω. Έσύ όμως έπλην-σες την αγάπη. Δεν ξέρω πως. Μόλις σε είδα, είπα μέσα μου, ότι εμένα περίμενα για να θάψω οριστικά το πένθος μου... Όχι πως θα έχασω τη Χρυσούλα, το άγριο-λούδο μου... Στο λέω, και δεν πρέπει να σου κακοφάνη. Άλλά, μ' έσένα είναι άλλο πράγμα. Σε νοιάζω σαν γυναίκα. Αισθάνομαι τόσο άνακοφισή κοντά σου. Είσαι τόσο όμορφη...

Τον κύτταζε δύσπιστα, κοκκινίζοντας από ταραχή.

— Είμαι άσχημη, πρόφερε ντροπισμένη.

— Για μένα είσαι η πιο όμορφη κοπέλλα που είδα ποτέ στη ζωή μου... Δε με νοιάζει, αν έχης όμορφα χαρακτηριστικά. Το ξέρεις, ότι υπάρχουν άλλες με πιο όμορφα μάτια, με πιο όμορφο στόμα. Τη δική σου την έκφραση όμως δεν την έχει καμμία. Αυτή την εσωτερική γαλήνη, που διαφέρει η ψυχή μου, μονάχα εσύ θα μπορούσες να μου τη χαρίσης.

Το στήθος της άνεβοκατέβαινε ταραγμένο. Είχε την εντύπωση πως όνειρευεται. Είκοσι-έξη χρονών κοπέλλα, δεν είχε άκούσει, οάν όλα τα κορίτσια του κόσμου, ερωτόλογα. Έφταιγε το σοδάρ της το ύφος; Έφταιγε η άσχημία της; Έφταιγε η τύχη της; Πάντως είχε καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι δεν ήταν ποτέ δυνατόν να έλκυση έναν άντρα. Κι' είχε κιόλας πάρει την άποψη να μείνει στο ραφί. Πικρή, φαρμακερή άπόφασι, που της όληλητριάσε όλη της την ύπαρξη, αλλά που ήταν καλύτερη από τις άλλεπαλλάγες έλπίδες με τις άπαραίτητες άπογοητεύσεις. Είχε κουραστή να νοιάζει άπογοητεύσεις, να ύφισταται ταπεινώσεις. Είχε κουραστή να βλέπει άλλες κοπέλλες ν' ασπάζουν μπροστά στα μάτια της τους άντρες, που θα μπορούσαν να της άρσουν. Στην Άθήνα, στην Έταιρεία, πέντε-έξη κοπέλλες, παντρεύτηκαν με υπαλλήλους, μ' όλη την εύκολία σ'α να ήταν το φυσικότερο πράγμα του κόσμου. Κι' άνάμεσα σ' αυτούς τους υπαλλήλους, τον ένα τουλάχιστον τον είχε βάλει αυτή η ίδια στην καρδιά της, κι' είχε προσπαθήσει να του άρέσει. Αυτός όμως της φερόταν σ'α να μην είχε να κάνει με γυναίκα. Τυπικά, σχολαστικά, με σεβασμό παράταιρο για την ηλικία της.

Έτσι είχε κλειστή στον εαυτό της κι' είχε πάρει κιόλας το ύφος σχεδόν γεροντοκόρης.

Ήταν, λοιπόν, η πρώτη φορά, που άκουε μια έρωτική έξομολόγηση, κι' όλη της η ύπαρξη άνθισε με μιάς. Για μια στιγμή, η χαρά τη μεταμόρφωσε. Τα καστανά της μάτια, πολύ άπαλα, ύπερ το δέον άπαλα σνη-θως, σπείθισαν, τα μάγουλά της κοκκίνισαν,

τα χείλη της φρίκισαν. Την άλλη στιγμή όμως, λες κι' ένα σύννεφο βαρύ πέρασε άπάνω στην ψυχή της, καθε χαρά έδωσε από τη φυσιολογία της. Τα μάτια της ξαναπέραν την ήρεμη, άτονη έκφρασή τους, τα μάγουλά της χλώμιασαν κι' η φωνή της άκούστηκε στεγνή, κοφτή:

— Κύριε Λουκάκη...

— Δε θέλω να με λες κύριε Λουκάκη. Να με λες Χρήστο...

— Θα σας έλεγα με τ' όνομά σας, αν επρόκειτο να πω ναί στις προτάσεις σας. Άλλά δυστυχώς...

— Μα άκόμα δε σούκανα την πρότασι, που θέλω να σου κάνω... τη σταμάτησε ο άντρας, φοβισμένος. Έλλη, θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Στάσου, μη βιάσαι να μου απαντήσεις. Θα σου πω κι' εγώ δυο λόγια για τη ζωή μου... Έκτός αν στάγη πη η Φανή.

— Τα ξέρω όλα... αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Αν τά ξέρης, δεν έχω να σου προσθέσω τίποτ' άλλο, παρά ότι σ' αγαπώ. Είμαι βέβαιος τώρα, ότι μπορώ να γίνω θανά ευτυχισμένος. 'Η δουλειά μου πάει καλά, το ξέρεις. Μεθούριο, το καλοκαίρι, θα είναι έτοιμο το καινούργιο εργοστάσιο, θα κερδίσουμε χρήματα άρεκτά... Έξέ άλλω, το ξέρεις, ότι δεν είναι το χρήμα η εύτυχία. Πάντως, δε ζήσης άνετα, κυρά κι' άσέτρα. Άπάνω από το καινούργιο εργοστάσιο θα χτίσουμε ένα διαμερισμάκι για κατοικία μας. Έτοιμότητα κιόλας τα σχέδια. Περιμένα το ναί από τα χείλη σου για να...

Έκανε μια κίνηση κοφτή η κοπέλλα.

— Το ναί δεν πρόκειται να τ' άκούσετε, κύριε. Λουκάκη.

Την κύτταξε με πόνο.

— Γιατί; Θα μου πής κι' εσύ πως δεν είσαι ελεύθερη; Έχεις κι' εσύ καμμία θλιμμένη ιστορία;

Γέλασε πικρά η κοπέλλα.

— 'Η δική μου η ιστορία είναι τόσο άπλη τόσο κομμάτη άπλη! Δεν έχω ιστορία... Είμαι χαρή άγραφο...

Τα μάτια του άστραψαν.

— Άλλά θέλω κι' εγώ. Θέλω να νοιώσης πρώτη φορά να χτυπά η καρδιά σου για μένα. Θέλω να μου χαρίσης άν άνθο της αγάπης σου...

— Δεν είναι δυνατόν...

— Μα για όνομα του Θεού, τί έμπόδιο υπάρχει; Τόσο άποκρουστικός σου φαίνομαι ή όνειρευτήκες κάτι καλύτερο;

— Δεν όνειρευτήκα τίποτε... Είχα παύσει πρό καιρού να πλάθω όνειρα...

— Ένας λόγος παραπάνω...

— Άλλά δεν είναι δυνατό να βασισώ την εύτυχία μου άπάνω σε μια προσοσία...

— Τι θέλεις να πής; τη ρώτησε άναστατωμένος.

— Με τη Φανή είμαστε φίλες, άδελφές. Αυτή με έφρεσε σε σας.

— Τι σημασία έχει;

— Δε μου είναι δυνατό να γίνω εύτυχι...

σμένη εγώ και να την άφίσω σε τόσο δυστυχία...

— Μα δεν της κλέβεις την εύτυχία της...

— Πάντως, θάχω πάντα την εντύπωση πως εγώ της την έκλεψα...

— Μια άνοητη έντύπωση, Έλλη. Σου όρκίζομαι, ότι έτσι κι' άλλότως δε θα την παντρευόμουν ποτέ τη Φανή.

Κούνησε το κεφάλι της θλιμμένη η Έλλη. Είμαι είκοσιέξι χρονών, είπτε σοδάρ. Κι' είχα πιστέψει σοδάρ πως δε θα άνοιγε η τύχη μου...

— Και τώρα που άνοιξε, την ποδοπατείς...

Έσκυψε το κεφάλι της η Έλλη. Ένας βαρύς άναστεναγμός ξεφυγε από το στήθος της:

— Το ξέρω πως δε θα μπορούσα να είμαι πολύ εύτυχισμένη μαζί σας...

Σήκωσε τα μάλακα, τρυφερά της μάτια, τον κύτταξε δακρυμένη. Κι' ένοιωσε με μιάς μια άπειρη τρυφερότητα γι' αυτό το σοδάρ, θλιμμένο άντρα, που της πρόσφερε την αγάπη του.

— Το ξέρω πως θα μπορούσα να σε κάνω κι' εμένα, ευτυχισμένο, ψιθύρισε. Άλλά... Χρήστο... Το καθήκον μου είναι να μην προσδώω την άδελφική μου φίλη. Και σε παρακαλώ παραμένεις τις προλήψεις... Είμαι σίγουρη πως η Φανή θα είναι μια ίδανική σύζυγος για σένα, καλύτερη από μένα, έπειδή ξέρει τί θα πη πόνο.

Έκανε μια κίνηση άνωπομονησίας ο άντρας.

— Δε μπορώ να μου κανονίσης εσύ την καρδιά μου Έλλη... Διάλεξα εμένα. Με ποιά δικαίωμα θα επέμεινες στη ζωή μου;

— Δε θα επέμεινα... Μονάχα λέω όχι...

Το αίμα σκετινίστηκε το πρόσωπό του.

— Άν είχες μητέρα, ψιθύρισε, δε θα σ' άφηνε να πς αυτό το κουτό όχι. Σε βεβαίω, ότι δε σε καταλαβαίνω. 'Η μόνη εξήγηση που μπορώ να δώσω, είναι, ότι δε με συμπαθείς διόλου...

Τον κύτταξε τρυφερά, και τα μάτια της φανέρωσαν πως η καρδιά της είχε άρχεισει κιόλας να χτυπά γι' αυτόν.

— Κι' όμως, όχι! φώναξε αυτός... Δε σου είμαι άδίσταφορος. Δεν έχεις το δικαίωμα να με κάνης δυστυχισμένο... Άν το ήξερε η θεία σου...

— 'Η θεία μου δε θα το μάθαι ποτέ, άναστενάξε η κοπέλλα. Άν το μάθαινε, θα μου κάκε τη ζωή κλάσι...

— Και με το δικίο της. Δεν έχεις το δικαίωμα να θέλεις, να έπιμένεις να μείνης στη δυστυχία σου...

— 'Η Έλλη σπκώθηκε.

— Άς μη ξαναμιλήσουμε γι' αυτό, πρόφερε σοδάρ. Είναι πάλι η κακή μου η τύχη. Θα ήμουν τόσο εύτυχισμένη, αν με είχες άνω-ρίσει ευένα ποιν από τη Φανή...

Τουδωσε το χέρι της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΣΚΥΛΩΝ

Στο φράουενφιλντ της Έλβετίας γίνονται κάθε χρόνο αυτή την εποχή τα μεγάλα γυμνάσια των μονάδων, που πρόκειται να πάρουν μέρος κατά τους χειμερινούς μήνες στη σπη-ρια των χιονοδρόμων ή ορειβάτων οι οποίοι θα βρεθούν άπομονωμένοι σε κάποια όρεινη περιοχή. Στα γυμνάσια αυτά συμμετέχουν και σκυλοι άδελφωτιστάι, που είναι είδικα γυμνασμένοι και προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες τόσο στους σωτήρες, όσο και στους κιν-δυνεύοντες. Οι μονάδες αυτές σωτηρίας παίρνουν συχνά μέρος και στη σωτηρία των κα-τοίκων όρεινων χωριών που σκεπάζονται καμμία φορά από χιόνι και χιονοστιβάδες.

Οι κριτικές ηδονικές

Σταθμοί και διακυμάνσεις

Οι άνθρωποι προσπαθούν παλαιότερα να φτιάξουν την ετυχία τους, αδιαφορώντας αν τη στηρίζουν πάνω σε γεράς ή σαφείς βάσεις. Σήμερα, τουναντίον, όλοι πιστεύουν ότι η ετυχία είναι κάτι που τους δίνεται, ένα είδος χροιάς, που πρέπει να εξοφληθεί σε ώριμη στιγμή.

Αυτή η μαγία της ετυχίας είναι πιο έκδηλη στα νεαρά ανθρώπινα και ιδίως στις νεαρές συζύγους. Από τη στιγμή που παντρεύτηκαν, νομίζουν ότι πρέπει να βρουν με κάθε τρόπο την ετυχία κι απογοητεύονται όταν βλέπουν ότι η προσδοκία τους δεν πραγματοποιείται.

Αυτή η κρίση, που εμφανίζεται από την επομένη του γάμου, είναι εξαιρετικά οδυνηρή και στο γεγονός αυτό οφείλεται ο μεγάλος αριθμός των διαζυγίων, που παρατηρείται κατά τους πρώτους μήνες της εγγαμίας ζωής. Οι δύο σύζυγοι είναι άνθρωποι να προχωρήσουν περισσότερο και χωρίζουν.

Οι σύγχρονοι ψυχολόγοι, που μελετούν τα προβλήματα του γάμου, τοποθετούν τη δεύτερη κρίση της συζυγικής ζωής στο τέλος του δεύτερου χρόνου ή στις άρχες του τρίτου. Το πάθος έχει πια εξασθενήσει. Άλλοι, οι καρδιές είναι ακόμη νέες και διψούν κάτι το καινούριο. Η ομοιομορφία της ζωής τους τους εκνευρίζει και θέλουν να ξαναπετάξουν με τα φτερά της αγάπης.

Αν αυτή η δεύτερη κρίση παρακαμφθεί, η ζωή συνεχίζεται ήρεμη, τουλάχιστον φαινομενικά, ως τον 7ο ή 8ο χρόνο. Οι δύο σύζυγοι τότε παύουν απόφαση ότι πρέπει να ζήσουν μαζί κι όχι απλά ασχολούνται βετικά και δημιουργικά για να φτιάξουν την ετυχία τους. Οι φροντίδες για τα παιδιά, που είναι ακόμη μικρά, γεμίζουν, άλλωστε, με το παραπάνω τη ζωή τους.

Τα διαζύγια μεταξύ των ανθρώπων που έχουν παιδιά είναι πολύ σπάνια κατά την περίοδο αυτή.

Αλλά μία καινούρια κρίση εμφανίζεται κατά το 12ο χρόνο της εγγαμίας ζωής, άλλοτε λίγο πρωύτερα, άλλοτε λίγο αργότερα. Τα παιδιά έχουν μεγαλώσει και δεν δίνουν πια στους γονείς μεγάλες σκοτούρες. Από τ' άλλο μέρος, η ζωή είναι ακόμη γεμάτη από πολ-

λές υποσχέσεις...

Ας υποθέσουμε ότι την εποχή του γάμου ο άντρας ήταν 26 χρόνων και η γυναίκα 19. Έπειτα από 12 χρόνια, ο πρώτος θα είναι 38 κι η δεύτερη 31 χρόνων. Σημειώστε καλά αυτούς τους δύο αριθμούς. Τα 38 χρόνια σημαίνουν για τον άντρα την ωριμότητα, την εξασφαλισμένη σταδιοδρομία, την ευκαιρία. Την εποχή αυτή συνήθως ο άντρας αποκτά συναισθησι της δυνάμεως του. Δεν αναζητεί πια. Έχει βρει εκείνο που ήθελε και βαδίζει πάνω σε σταθερό δρόμο.

Είναι, εξ άλλου, πολύ νέος ακόμη και δεν έχει καμιά διάθεση να παρατηρήσει από τις χαρές της ζωής. Τις επιθυμεί, τουναντίον, με μεγαλύτερο ζήλο από άλλοτε. Και κάνει τη σκέψη πως δεν πρέπει να χάνει τον καιρό του... Από τ' άλλο μέρος, η γυναίκα βρίσκεται σε μία δύσκολη καμπή. Είναι ακόμη διαφορετική, η ομορφιά της δεν έχει πια τη δροσιά της νεότητος, μ' όλο που είναι, βέβαια, πιο ώριμη. Αυτή η ωριμότητα, όμως, την τρομάζει. Γιατί ξέρει πως θα την ακολουθήσει η παρκαμή. Ο καιρός, λοιπόν, έπεται. Το δίλημμα οφώνεται: ήμειλίκο μπροστά στη γυναίκα: "Η τώρα ή ποτέ!"

Πολλοί σύζυγοι, άντρες και γυναίκες, έχουν περάσει απ' αυτή την κρίση. Μερικοί αισθάνονται την επιθυμία και τη δύναμη να ξαναφτιάξουν από την αρχή τη ζωή τους. Και χωρίς διαζύγιο, στένουν με μία μονοκοινοβία το παρελθόν, για να δημιουργήσουν μία καινούρια οικογένεια. (Η μεγαλύτερη ανάλυση των διαζυγίων παρατηρείται κατά την περίοδο αυτή).

Άλλοι δε φτάνουν ως εκεί. Δεν έχουν τη δύναμη να καταστρέψουν το παρελθόν. Προσπαθούν, τουναντίον, να το συντηρήσουν με το φέμα και την υποκρισία και καταφεύγουν στις καλούμενες μέσες λύσεις, που δεν είναι τίποτα άλλο από μία δωροδοκία προσδοκίας. Άνδρες και γυναίκες δημιουργούν κρυφούς δεσμούς, που αναπαύονται στα μάτια τους. Είναι πολύ τους λείπει από τη συζυγική ζωή. Άλλοι ακόμη αποφεύγουν κάθε μόνιμο δεσμό και προτιμούν την εφήμερη περιπέτεια, που είναι ίσως λιγότερο επικίνδυνη.

Όταν κι αυτή η κρίση υπερπηδηθεί, η συζυγική ζωή ξαναγίνεται στον κανονικό ρυθμό της. Είναι αξιοσημείωτο ότι ένας πατέρας και μία μητέρα εγκαταλείβουν κάποτε τα παιδιά τους στην ηλικία των 8 ή των 12 χρόνων. Άλλα δεν έχουν τη δύναμη να κάνουν το ίδιο. Έπειτα από τα 16 ή τα 18, μ' όλο που θα νομίζει κανείς ότι αυτό είναι πιο εύκολο. Η ελξη αυτού του φαινομένου βρίσκεται στη συναισθησι της εθιμικής, που κάνει τους γονείς πιο συγκρατημένους από άλλοτε.

Η ηλικία των 8-12 χρόνων φαντάζει στα

μάτια πολλών γονέων σαν κούφια. Το μόνο που έχουν να κάνουν είναι ν' αφήσουν τα παιδιά τους να συνεχίσουν το δρόμο τους.

Γι' αυτό, δεν διατάζουν να χωρίσουν. Όταν, όμως, τα παιδιά φτάσουν στην ηλικία των 16 ή των 18 χρόνων, οι γονείς δεν έχουν πια τη δύναμη να τα εγκαταλείψουν. Σκέπτονται, τουναντίον, ότι έχουν υποχρέωση να φροντίσουν για να τους εξασφαλίσουν το μέλλον τους. Κι είναι πρόθυμοι να παραμερίσουν τότε τις προσωπικές βλέψεις ή προτιμήσεις τους.

Κι άλλωστε, κατά την εποχή αυτή εμφανίζεται πολύ συχνά εκείνο που αποκαλούμε ξαναγύρισμα στο παλιό πάθος. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που είναι πολύ περίεργο. Οι δύο σύζυγοι, κουρασμένοι από τις μάταιες αναζητήσεις τους ή από τις περιπέτειές τους, ξαναβρίσκουν ο ένας τον άλλον και ξαναζούν ουσιαστικά ένα καινούριο ειδύλλιο, που δεν έχει, όμως, τίποτα από τα όνειρα της φαντασιοπληξίας της νεότητος. Είναι ένα ειδύλλιο που στηρίζεται γερά πάνω στην πραγματικότητα και που θέλει να την χαρή όπως είναι.

Αυτή η όμηνη τρυφερότητα μεταξύ των συζύγων, που έχουν ζήσει πολλά χρόνια μαζί, μάς εκπλήσσει κάποτε και μας πασκινεί σε ειρωνικά σχόλια. "Αίχρεια, ωστόσο, όλο το σεξασμό μας. Δύο σύζυγοι, άλλωστε, που ξαναγαυιάζονται δεν είχαν πάψει ποτέ ν' αγαπάνε ο ένας τον άλλον, αδιαφορώντας για τις περιστάσεις της ζωής είχαν ψυχράσει την αγάπη τους. Η φλόγα ξαναγυρίζει τώρα μέσα στις καρδιές και τα κορμιά τους. Κι αυτό το ξαναγύρισμα είναι πολλές φορές συγκινητικό και υπέροχο.

Υπόλοιποι, όμως, ένας φραγμός στην ερωτική ζωή της γυναίκας. Αυτός ο φραγμός είναι η εμμηνόρρεια. Μερικές γυναίκες περνάνε αυτή την περίοδο με σχετική ηρεμία. Σ' άλλες, όμως, η κρίση εκδηλώνεται με ασυνήθιστη και κάποτε επικίνδυνη βιαιότητα.

Η εμμηνόρρεια είναι για τη γυναίκα ο αποκαρκτησμός προς τα νεύρα και τον έρωτα. Άλλα πρόκειται για έναν αποκαρκτησμο α-κούσιο. Το σώμα κι η ψυχή της εξεγείρονται γι' αυτή την αμύληκτη επιταγή της φύσεως, που περιμαρτίζει απότομα όλα όσα της έδιναν ως τότε τη χαρά. Κατά την περίοδο αυτή, εμφανίζεται πιο έντονη από κάθε άλλη φορά η ζήλεια της γυναίκας για τον άντρα. Γιατί η δική του μορφή φαίνεται καλύτερη. Γι' αυτόν δεν υπάρχουν φραγμοί. Μπορεί να συνεχίσει α-νεγόχλητα την ερωτική ζωή του για πολλά χρόνια ακόμη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η μεγάλη κρίση.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Για τις γυναίκες

Για το μπάνιο

Στο μπάνιο σας, το ζεστό νερό είναι απαραίτητο για το σασπώνισμα, όπως και το σαπουνισμα είναι απαραίτητο για ν' ανοίξουν τελείως οι πόροι του δέρματος. Χρειάζεται ωστόσο και λίγο κρύο νερό, μετά το ζεστό, γιατί τονώνει τις σάρκες και δεν τις αφήνει να γίνουν πλαστικές.

Για τις νευρικές συνιστάται πολύ ένα μπάνιο ζεστό και κρύο, πριν πλυνθούν. Θα νοιώσουν ξεκούραστο τον εαυτό τους, σωματικά και ψυχικά.

Τα χαμάμ είναι αποτελεσματικά για όσες θέλουν ν' αδυνατίσουν.

Τέλος, το ντους ωφελεί πολύ στην πλαστικότητα του σώματος. Συνιστάται πολύ στις νεύς, γιατί τονώνει τα νεύρα και κάνει τις σάρκες ελαστικές. Αντίθετα, απαγορεύεται στους καρδιακούς και γενικά σε όσους, με το κρύο νερό του ντους, νοιώθουν ένα δυνατό ριγος που τους κόβει την αναπνοή.

Μετά το ντους, κάνει καλό ένα μασάζ ή και μία απλή εντριβή με δυνή της κολώνια 90 βαθμών, κι' ύστερα λίγη γυμναστική.

Οι καλοί γάμοι

Απ' τα μεγάλα γεύματα δε λείπει ποτέ το σπαστικό, σαν πρώτο πιάτο. Πρόκειται για ζουμί από κρέας, ή σούπα πολύ φραγή από χορ-

τα ή ψάρι, που σερβίρεται απ' την κουζίνα κι ερχεται στην τραπέζια μέσα στα πιάτα - γεμάτα ως τη μέση μόνον.

Δεν πρέπει να ζητήσετε ποτέ για δεύτερη φορά σπαστικό, ούτε και να μαζέψετε τις τελευταίες σταγόνες που μένουν στο πιάτο σας, γιατί θα πεινρήσει γι' αυτό ν' ανασηκωθεί απ' τη μιά άκρη και να γελάτε το πιάτο, πράγμα που απαγορεύεται απόλυτως.

Η οικοδόσποινα πρώτη ξεδιπλώνει έντελως την πετσέτα της και την απλώνει πάνω στα γονατά της. Αμέσως όλοι οι άλλοι σπεύδουν να τη μιμηθούν.

Η συνήθεια να μην φορτίσει κανείς το φάει του πριν τελειώσει το σπαστικό σε όλους, έχει καταργηθεί. Αφού σερβίρουν οι πρώτοι δυο-τρεις συνδαιτημένους, αρχίζουν να τρώνε. Άλλωστε διευκολύνει και την υπηρεσία που θα σηκώσει και θ' αλλάξει τα πιάτα τους, το να μη τελειώσουν όλοι μαζί.

Περικτώ να πούμε πως δεν επιτρέπεται ποτέ να πιάσετε τα κόκκαλα με τα χέρια σας και να τα φέρετε στο στόμα σας. Θα τα καθαρίσετε με το πιρούνι ή με το πιρούνι.

Αν βρισκόμαστε απ' το ψαχνό τους, αν βρισκόμαστε ότι δεν έχουμε επιτηδεύματα σ' αυτό, διαλέξτε απ' την αρχή σκέτο ψαχινό, χωρίς κόκκαλα, ώστε να μη βρεθείτε σε δύσκολη θέση.

Κέικ χωρίς βούτυρο

6 αυγά, 50 βρ. ζάχαρη, 50 βρ. αλεύρι, 100 βρ. σταφίδα μαύρη ή ξανθή, 1 λεμόνι ή πορτοκάλι, ένα άρωμα.

Ρίχνετε σε μία κατσαρόλα τη ζάχαρη και τους κρούους των αυγών και δουλεύετε καλά το μίγμα, ώπου ν' αφηθεί. Συγχρόνως χτυπάτε χωριστά το ασπράδι, ώπου να γίνει μαρέγγα. Το ρίχνετε ύστερα μέσα στους κρούους. Προσθέτετε τη σταφίδα κι' ανακατεύετε σιγά - σιγά μ' ένα ξύλινο κουτάλι. Ύστερα προσθέτετε το αλεύρι, ανακατεύετε πάλι πολύ καλά κι' αδειάζετε το μίγμα σε μία φόρμα, ελασμένη προηγουμένως με λίγο βούτυρο ή λάδι και πασπαλισμένη με λίγο αλεύρι και ψιλή ζάχαρη. Στέλνετε έπειτα το κέικ στο φούνο.

Αφού ψηθεί, το βγάζετε απ' τη φόρμα και το πασπαλίζετε με ζάχαρη άχνη, πριν το σερβίρετε.

Γυαλιστερό δέρμα

Θα προτιμήσετε ένα σαπούνι δού, ή που να περιέχει πίσσα ή θείο. Είναι καλύτερο να σαπουνίζετε με ζεστό νερό. Μετά το σαπούνισμα, θα περάσετε το δέρμα σας με λίγο καυπόροχο οινόπνευμα ή στην ανάγκη με το καλούμενο υγρό του Χόρμαν (10α μέρος αιθέρος και οινόπνευμα 90 βαθμών), στο ό-ποιον θα προσθέσετε 1/3 νερό.

Οι ιστορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΗΤΑΝΕ Κυριακή απόγεμα και ήμασταν μία παρέα από έρτα άτομα. Δύο ζευγάρια φιλικά (Σταθός - Καίτη, Άλκος - Άλκη) ή Μαίρη, έγω κι ο Μπούλης, ο γιόκος μας ντε. Και είχαμε πάει στη Βουλιαγμένη να πάρουμε καθαρό αέρα. Κι' επειδή τ' αυτοκίνητό μας δεν τόχαμε αγοράσει ακόμα, πήγαμε με το λεωφορείο. Λοιπόν, εκεί κατά το ήλιοθαύμα, το γεμάτο αναμνήσεις, έτοιμες καθίσματα κοντά στη θάλασσα, ο Ένας κέντρο και πύναμε τις μαυρίτσες μας και ρεμβάζαμε, να σου και μάς κολλάει ένας κοντοχόντρος τύπος με ναυτικό κολλάκι και μπλε φανέλλα, από κείνους τούς τύπους που θέλουν να παραστήσουν το θαλασσοκράτη και δεν έχουν κυβερνήσει πάρα πάνω από έσκαλα. Από το χέρι του κρεμόταν ένας φάρκλας πρώτο μπόι, σαν μικρό άηψάκι σκυλίσιας.

Αυτός ο ροφόθ θγαίνει στο λότο, λέει ο θαλασσοκράτης. Μάλλιν φανερώνει, ζυγίζει τρεις οκάδες. Ένα δεκάριμο και πέντε νούμερα.

Δέ θέλουμε! τον έκωφα.

Ένα δεκάριμο θα φας ροφό που δεν τον έχεις ξαναφάει. Για κύττα τον. Θάλασσα μυρίζει.

Και τον ακούμπησε στη μύτη μου. Έπαινε εγώ στο όχι μου, έπαινε κι' αυτός στο κόλλημα του, οι άλλοι δε μιλούσαν και μ' άνησαν έμένα να τα θάλαω πέρα μαζί του. Δεν έλεγε να ξεκολλήσει.

Ένα δεκάριμο και πέντε νούμερα, Πάρε και θα με θυμηθείς.

Αυτή τη στιγμή πετάχτηκε να του πάρη το μέρος κι' η Μαίρη.

Πάρε, καμμένα Κωστάκη. Ξέρεις τί νόστιμος γίνεται θραστός;

Εσύ τον έβλεπες κι' έλας στο τσουγκάλι. Τέλος πάντων, να σου κάνω το χατίρι.

Στάσου! μου κράτησε το χέρι ή Μαίρη και έλεπε στον παρό: «Αλλά ή κλήρωσι θα γίνει έδω».

Γιατί όχι; Μόλις πουλήσω και τ' άλλα νούμερα, θάρω έδω να κληρώσω.

Ο φαρλοταρκτης μου άπλωσε μία άρωμαθία καρτέλας.

Στάσου! ξαναλέει ή Μαίρη και μου πάλι το χέρι. Να τραβήξω ή Μπούλη! Μπούλη!

Έλα πουλάκι μου να τραβήξω λότο!

Ο Μπούλης παρατήρησε το θασκάκι του στην άμμο και έπαισε.

Τράβα, πουλάκι μου, ένα απ' αυτά τα χαρτιά που σου δίνει ο κούρος.

Καλή τύχη, έλεπε ο φαρλοταρκτης. Θάρω σε λίγο για την κλήρωσι.

Κι' έφυγε για να συνεχίση την περιουσία του. Ένα τέταστο ανόνητρα ξαναγύρισε ξεπυλωμένος.

Έν τάξει, έλεπε. Ήρθα για την κλήρωσι. Ποιος θα τραβήξει;

Η Μαίρη είχε πάλι την πρωτοβουλία: Μπούλη, Μπούλη! Έλα να τραβήξω λότο!

Ο γιόκος μας παράτησε ξανά τη μισή καρδιά που είχε απομείνει και πάλι έλασε κατά το τραπέζι μας. Ο δε λοταρκτης έβλεπε το ροφό και τη φωνή του και σάναζε προς τον κόσμο:

Ο ροφόθ κληρώνει! Τράβα μικρέ.

Πρότεινε τη σακκούλα με τους λαγούς.

Βάλ' το χερσάκι σου μέσα και τράβα ένα χαρτάκι! τον δόνησε ή μαυά του.

Και τράβηξε. Το παίρνει ο παρός και διαλέγει!

Το νούμερο 18!

Έδω, έδω! Έμεις κερδίσουμε! ξεφωνίζει ή Μαίρη και δείχνει την καρτέλα.

Πραγματικά, ανάμεσα στα άλλα νούμερα έσ προβάλλε πανηγυρικά και χτυπητά το δεκάριμο.

Μπορώ πιτορίκο, έλεπε ο παρός. Έχεις τυχερό χέρι. Ορίστε ο ροφόθ σας και καλή... σούπα!

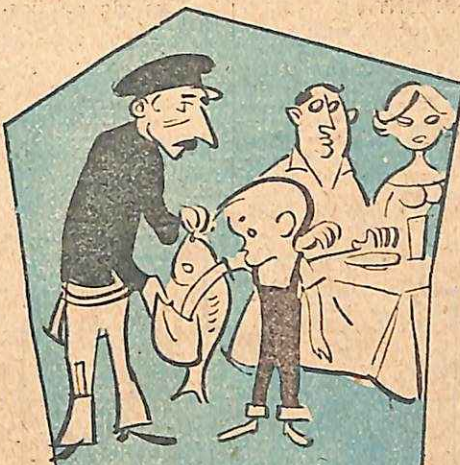
Φυσικά ή μαυά άσπαζε το γιό της στην ά-καλία της και τον φίλησε ευτυχής και κατενθουσιασμένη. Το έβλεπαν συγχάρονη και οι άλλοι της συντροφιάς μας. Ο Μπούλης πέταγε από τη χαρά του - καταλάβαινε πως είχε κάνει μεγάλο κατόρθωμα. Και ο ροφόθ κομμάτιασε σε μία καρτέλα, σαν τρώπαιο της νίκης μας.

Δεν πιστεύω να τον φάτε μόνοι σας, κοτζίμο ροφό! Θα στομαλιάστε! έλεπε ο Σταθός κοιτάζοντας λαίμαργα το ψάρι.

Όχι, έβλεπα, συμφώνησε ή Μαίρη. Θα τον κάνω αέριο θρασό και θαρρήτε σίτι να φάμε.

Έτσι, Κωστάκη!

Μπορούσα να πώ όχι αφού είχε προφτάσει εκείνη να κάνει την πρόταση!

Ένας ροφόθ 3 οκάδες

μου, έτσι όπως ήταν τυλιγμένος στις εφημερίδες και τον κρατούσα σαν κοιμισμένο κορμί. Το λεωφορείο έτρεχε. Το δε ψάρι μύριζε. Θάλασσα μύριζε βέβαια - ένα φρέσκο ψάρι τί άλλο μπορούσε να μυρίσει; Αλλά θάλασσα και ψάρι μαζί. Έβλεπα την κυρία που δυσανασχετούσε. Φανερό πως ή μυρωδιά δεν ήταν της άρεσκείας της. Είχε γυρίσει το κεφάλι της προς το άνοιχτο παράθυρο, για ν' ανακουφίση τα όσφρητικά της αισθητήρια με τον καθαρό αέρα. Έκανα το κορόδο. Και είχαμ περάσει κάπου δέκα λεπτά της ώρας όταν αισθανώμαι κάτι ύγρο στά γονατά μου. Σηκώθη, το ροφό και ανατριχιάζω. Η ύγρασία του ψαριού είχε τρυπήσει την εφημερίδα και είχε διαπεράσει το παντελόνι. Και όχι μόνο το είχε διαπεράσει, αλλά είχε αναμειχθεί και με το τυπογραφικό μελάνι. Το παντελόνι μου που μόλις το είχα εγκαίνισει, χρώμα γκριζό πολύ ανοιχτό, είχε ένα χαλί απίερ-γραπτό. Όπως, άπαυ στην ταραχή μου, με τατόπισα το ψάρι, σαν κάτι ν' αντιλήφθηκε και ή διπλανή μου κυρία. Μετακινείται λίγο, κωτάει την άσπρη της φούστα και δαεί τις φωτές σε άπταιστο ένικο:

Μέ λέρωσε, χριστιανέ μου! Πά πά καταστροφή, θέε μου, Πάει το φαυσάκι μου.

Είχε δίκιο. Καθώς κρατούσα το ψάρι άπλωμένο στα γονατά μου, ή οσμή του, με το τραυπάλισμα του αυτοκινήτου, είχε ακουσίσει στη φούστα της. Και την είχε περιτριβεί μια χαρά: Θαλασσοκράτη, ψαλίκα και τυπογραφικό μελάνι.

Αίσχος! ξεφωνίζει ή κυρία, έξω φρενών. Το καινούριο μου φουστάνι!

Σας ζητά συγγνώμη! έφέλλισα ταπεινά και δώ μπροστά πιο εδωγμένα!

Τι να την κάνω τη συγγνώμη, χριστιανέ μου; Έτσι μπαίνουν στα λεωφορεία με τα ψάρια.

Η Μαίρη σκύβει από το όπισθεν κάθισμα και της λέει:

Το κερδίσουμε στο λότο.

Κι' έγω τί φταίω; Να το δώτε σ' ένα ταξί και να το κουβαλήσετε. Όχι μέσα στο λεωφορείο!

Μπήκαν στη μέση και οι απαραίτητοι συνηγοροί.

Έχει δίκιο, ή κυρία! Δεν κουβαλάνε ψάρια έτσι, μέσα στον κόσμο.

Η κυρία εξακολουθούσε να ούρλιαζε:

Ορίστε καταστάσις. Κι' έγω να πάω επίσκεψη. Μάξανε το παλινόψαρό μου να περσώ - και σηκώθηκε.

Μάξανε προς το μέρος μου το ροφό, για να της κάνω τόπο. Μα ένα ξαντικό τριπτάλαιο του λεωφορείου συμπληρώσε το κακό. Η κυρία έπεσε απάνω μου, στηρίχτηκε στον ώμο μου και, όπως έκανε ν' αποσπασθώ, έπεσε απάνω στο ψάρι. Ένα από τα άγκυρατά φτερά του έβλεπε στο φως της και τσίλιασε. Άλλα ξεφωνητά και ούρλιασματα!

Πάει το φουστό μου!

Τάλας με τον εισπρακτορά!

Εσύ τί κάνεις έτσι; έλε; Μόνο εστ τηρία έβλεπε να κούρνε. Στραβούσανα ένας να ιδής έδω τί κουβαλείς μαζί του οκάδες επιδάσεις!

Το πράγμα της έκτασι. Μπήκαν στη μέση και οι συνηγοροί και ή κοινή γνώμη του λεωφορείου έλεγε πως έπρεπε να την αποστηθίσω το ΚΤΕΛ. Η δική μου πόρτα έκλεισε το κορόδο.

Μ' έπιασε μια κλήση εδωμένας!

Όχι, καίτη! Ένώ είχα σταύρωσε κι' έγω θα τ' αποστηθίσω! Πάρε και το φαυσάκι μου!

Ορίστε καμμένα!

Η κυρία τις δαγκώσε σιακά ή δά νεύροντά μου έκτιμήθηκε πολύ από το άσφατάσιο.

Κούρος με έβα όλα του! άκουσα μία φωνή από κάποιον όσσο.

Μάω ή Μαίρη είχε αντίδραση. Και όταν κατεβήκαμε, μου έλεπε:

Δεν έπαισε ν' αραβή - σαν κορόδο!

Αφού της έβγαλα το φαυσάκι.

Τι σημασία έχει; Ας τραβήξω! Αλλά έτσι είσαι σού. Όταν σου ζητάω έγώ έλπίστε, γιατί έφταω φόρμα, μω φέρνετε τον κατακλυσμό. Και φτάνει η σουσάνια στην πρώτη συγούσα άνωστά!

Άσε με να χαρώ, Μαίρη. Εσύ γιατί; Εγώ καλά δεν ήθελα ν' αγοράσω λότο. Η επιμονή σου μάς έσπασε.

Τέλος πάντων, έλεπε ή Καίτη. Ήταν ένα μικρό δελνιόν. Θα τον φάμε το ροφό σούσο.

Οπαοήστε, Καίτη! άπάντησε ή Μαίρη. Αφού το νεσμέρι σας προτιμώμε!

Είναι όμως καταληκτικό ψάρι, έλεπε ή Μαίρη, όταν ελαττώσε το ροφό στο μάμασο της κουζίνας.

Λοιπόν, σε τον έβλεπω τώρα στο ψυγείο. Δε χωράει, κοτζίμο θάρι. Πρέπει να τον κόψουμε.

Φέρε ένα μεγάλο μαχαίρι.

Όπως ήμουν νευρική, άρπαξε το μαχαίρι.

— Ποδα το κεφάλι! με συμβού-
λεσε η Μαίρη. Και σιγά, σε παρα-
καλώ. Δεν είν' ανάγκη να κάνεις
τόσο απότομες κινήσεις...
— Άσε με, να χαρώ. Άσε με
να κάνω δουλειά μου, να τελειώσω
μ' αυτόν τον παλαιορόφο!
— Όταν θά' τον τρώς, όμως, θά
βλεις τί νόστιμο θά σου φανή!
— Άπάντα στο νωστόμορφο έγινε το
δυστύχημα. Το μαγαζί είχε βρή
σκόρτος σ' ένα κόκκαλο, που έφερε
άντίστοιχο. Έβαλα δηλαδή τη δύ-
ναμι, για να την κατακινήσω. Άλ-
λά το μαγαζί γλύστρησε. Κι' α-
κούστηκε ένα «αχ» που βγήκε από
τα χείλη μου.
— Για το Θεό, τί έπαθες. Κω-
στάκη!
— Έκοψα το χέρι μου!
— Μα σου είπα να κάνεις σιγά...
Το τραβήξαι ήταν αδιόλογο, στο
δείχτη του αιώστρου χεριού.
— Άσε τις συμβουλές, είπα στη
Μαίρη, και φέρε δεξινέ και γάλα!
— Έλα, καλύτερα στο μπάνιο.
— Άνοιχτηκε το φαρμακείο του
μπάνιου. Η Μαίρη έδινε υπα-
πάκι, γάλα κι' ένα μπουκάλι που
έγραφε «δεξινέ».
— Δεν υπάρχει δεξινέ, λέει α-
πελπισμένη η Μαίρη. Μας σώθηκε.
— Καλή νοικοκυρά είσαι! Πού
άκουσθηκε οπίτι χωρίς δεξινέ;
— Μα δε μας χρειάστηκε ποτέ.
— Να που χρειάστηκε τώρα. Φέ-
ρε να δώσω καπνό.
— Θά πάθω μόνονι!
— Να πάθω! Και πάρε και το
παιδί μέσα, να μην το βλέπω.
— Είχα περιέλθει σε μία κατάσταση
έξωλη. Έβαλα στο χέρι μου οι-
νόντιμο, ιδίο και καπνό και τό-
δεσα καλά.
— Και με το ροφό τί θά γίνη;
— Κάνε τον δ, τί θέλεις. Έγώ
δεν άνακατεύομαι πιά με δαύτον.
Και ούτε θά φάω αύριο!
Το πρωί μου ζήτησε λεφτά:
— Έτσι σκέτο ψάρι θραστό θά
θνάλωμε στους ανθρώπους. Δεν
χρειάζεται και μία μαγιονέζα; Και
σαλάτα; Και λίγο κρέας; Κι' ένα
φρούτο; Και κορσί;
— Πάρε! φώναξε.
— Καλά ντέ, μη θυμώνεις. Άλλά
έτσι είσαι σύ. Πεπάς τα τρακομάρι
σαν Άλφ-Χαν, στις άγωνιστες γυναί-
κες κι' εδω που πρέπει να φανής
κύριος, σε πιάνουν οι ταγγυνιές.
Βρόντηξα την πόρτα κι' έφυγα,
μπουκνέμενος από άγανάκτηση. Η
Μαίρη την άνοιξε πάλι και φώναξε
άπο το κεφαλόκαλο:
— Και σε παρακαλώ να καλω-
ρής. Μ' αυτούς τους τρόπους σου,
γρουσουζεύεις την τύχη του παι-
διού!
★
Το μεσημέρι δεν κράτησα το λό-
γο μου. Η σούπα ήταν εξίσια, οι
δέ φίλοι μας εύχαριστηθήκαν πολύ.
Και δεν έπαυαν κάθε τόσο να δι-
νουν συγχαρητήρια στο Μπουλή,
για την τύχη του. Κι' άπάντα σ' ε-
να τέτοιο συγχαρητήριο, αισθανό-
μαι ένα έμπόδιο στο λαμό. Γουρ-
λώνουν τα μάτια μου, άρχίζω να
θήλω. Μου είχε σκαλώσει ένα κόκ-
καλο στο ψωριό.
— Δώστε του νερό!
— Όχι, καλύτερα ψωμί!
— Καλύτερα να ξαπλώση!
— Βήξε, Κωστάκη.
— Όχι, μη θήλεις.
Ήταν μια φοβερή δοκιμασία,
που τη θυμάμαι και με πιάνει σύγκο-
υρο ακόμα. Χρειάστηκε να φωνά-
ξουν γιατρό, για να μου βγάλη το
κόκκαλο από το λαμό.
Οι ευγενείς αυτοπροσκαλεσμένοι
μας έγάσαν το κέφι τους. Το ξανα-
έφακαν όμως, γρήγορα κι' έξακο-
λούθησαν τη μασά τους. Έπειτα
έξουμπιστηκαν κατευχαριστήμενοι
Μόλις έκλεισε η πόρτα, κάλεσα
το Μπουλή:
— Μπουλή, κάτι σε θέλω!
Τον τράβηξα στο γραφείο μου.
Σε λίγο τρέχει άδυσχη η Μαίρη:
— Καλέ δε ντρέπεται; Τι σοκά-
νε το παιδί και το χυλάς;
— Κάπου πρέπει να ξεπάσω!
— Και στο μικρό παιδί θήλεις
να ξεπάσεις;
Την άγριοκύνταξα.
— Άσε με να μην έχομε συνέ-
χεται! Όρίστε μας. Αυτός δεν τρά-
βηξε τον κλήρο. Η τύχη του μου
στοίγισε μέχρι έφτασμένες δραχμές
και δυο τραυμάτια. Πηγαίνετε, τώ-
ρα. Και μην ξανακούσω κουβέντα
για λοταρία, γιατί θά γίνη φο-
νός!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

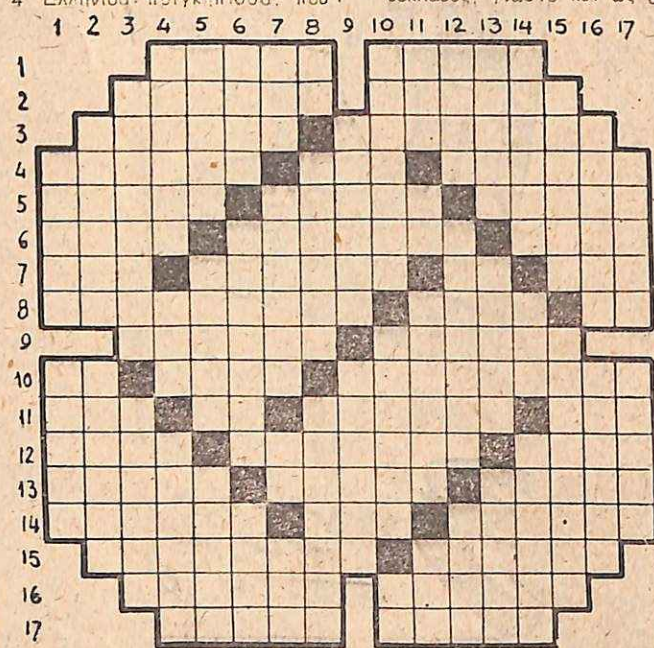
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 755

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Άπαράτητα σε μία φωτο-
γραφική μηχανή. — Ο με-
γαλύτερος παγών της Ευρώ-
πης.
- 2 Διεκδικούν τη μεταφορά
φρούτων. — Άψυχος.
- 3 Ποταμός που γαρίζει τη Βρα-
ζιλία από την Άργεντινή. —
Νόμος που αποτελείται από
δέκα έντολές.
- 4 Έλληνίδα ποιήτρια, που

όλες τις κουζίνες.

- 2 Όμορφη άνιχνευσι κυνηγών
για την ανακάλυψη αγρίων
ζώων. — Προδίδουν συχνά
ένα δολοφόνο.
- 3 Άπαράτητα σ' ένα στρα-
τιώτη. — Κάτι πολύτιμο.
- 4 Έκλεκτή ποιότης αλεύρου. —
Το μικρό όνομα στάρ του Χέλ-
λυνου. — Πηγές νερού.
- 5 Το φυτό εχίνεπουσ ό άκαν-
δόκαδος, γνωστό και ως ά-

- 5 Υόσματα με άσπρη ύφανση.
— Λιμάνι της Β. Γαλλίας.
— Έπίγραμμα που δεν απαι-
τεί μεγάλες προσπάθειες.
- 6 Βγαίνει από ηφαιστείο.
— Θραυροφύλαξ του Μ. Άλε-
ξάνδρου, ό όποιος του έκλεψε
5000 τάλαντα. — Όρσπετιό,
άλλά και χώρα της Άσίας.
- 7 Τελικός σύνδεσμος. — Μι-
κρός περίπατος. — Έντος
(άγγλ.). — Το συνήθιστον οι
Γάλλοι στο τηλέφωνο.
- 8 Τα βλέπουμε πάντα μέσα σε
κλούδι. — Ποταμός της Σ.
Άσίας. — Προτρέπει.
- 9 Συκοφαντία, άλλά και κακο-
τυχία. — Ευχάριστα.
- 10 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. —
Άρχαία παράλιος πόλις στα
σύνορα Λακωνίας και Μεσση-
νίας. — Ένα περίφημο έρ-
γο Ρώσου συγγραφέως.
- 11 Δείξιμο παραπομπής του
Δρίνου. — Δυό μόνηα φω-
νήντα. — Μεγάλη χειρωνα-
κός της Άσίας. — Φωνήν.
- 12 Ανατολίτικο επίφωνμα. —
Παλαιά όνομασία της Σικε-
λίας. — Γαλλικό τσίρκο.
- 13 Δυστυχισμένος, άδύος. —
Μιά των 'Ηνωμένων Πολιτει-
ών. — Στρατός.
- 14 Προκλητικές και αβάδεις. —
Άγγλος θαλασσοπόρος. —
Έλληνικό προϊόν, που έπι-
τρέπει την εγγραφή συναλλά-
γματος στη χώρα μας.
- 15 Το μεγαλύτερο, σε έκταση
τηνία της Βραζιλίας. — Ά-
κονίζει μαχαίρια και φαλτέ-
τες.
- 16 Δε μπήκαν ακόμα στην τε-
λευταία τους κατοικία. —
Πειράζει.
- 17 Έπίγραμμα: πρό της ανατο-
λής του ήλιου. — Άναπνοή
άλλά και ξεκούρασμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ρώρος πολιτικός. — Του γί-
νεται μεγάλη κατανάλωσι σ'

- χινόου. — Έλκω άλλά και
υποέρω. — Γάλλος ζωγρά-
φος, του όποιου οι πίνακες
ήταν τελευταία πολύ μεγά-
λη άξία.
- 6 Στην πόλι αυτή έκανε ό Χρι-
στός ένα από τα θαυμάτα
του. — Ρωμαίος πολιτικός
και ρήτωρ, βρωτής της πρώ-
της δημοσίας βιβλιοθήκης
στη Ρώμη (39 π. Χ.). —
Πολύ μορφωμένη.
- 7 Διπλοσιάζεται στο ξεπουλή-
μα. — Άποτελεί μέρος του
σκελετού μας (πληθ.). — Ά-
νετραμμένο έρωτηματικό.
— Ναυτικός όμιλος Λέσβου.
- 8 Νότα. — Καταστρέφει τα
φρούτα. — Όλόκληρα.
- 9 Άπαλά στην άφή. — Το δυ-
τικώτερο άκρο της χώρας της
Άχαίας, κοινώς Κάβο Παπάς.
- 10 Άκονιστότα. — Έξωτικό
φρούτο. — Άνταναμιά.
- 11 Το χρησιμοποίησε ως συν-
νυμο του 'πιστευέως'. — Ά-
ριθμός (οπτική). — Βρα-
χύκατο όπλο. — Γερμανός
μυθιστοριογράφος και δραμα-
τικός συγγραφέας.
- 12 Έπίγραμμα: μάκρυν. — Χώρα
της μέσης Α. Ευρώπης, που
μοιράζονται η Γερμανία, η
Πολωνία και η Τσεχοσλοβα-
κία. — Πρόβει.
- 13 Χρειάζονται τρία για να σχη-
ματίσουν μία μονάδα. — Μά-
ριχες στο κρεβάτι. — Παρά-
δεις στην έρημο.
- 14 Στενό δρομάκι. — Πρόβει
και άσβρο (πληθ.). — Ά-
σφαλίζει πόρτες.
- 15 Η δεύτερη σε έκτασι από
της πολιτείες του Μεξικού. —
Άνάξια προσοχής και λόγου.
- 16 Μέρος του άδους (πληθ.). —
Κάτοικοι μιάς ευρωπαϊκής
χώρας.
- 17 Ζωτοφά. — Ποταμός της
Μ. Άσίας, άλλά και μεγάλη
χρονική περίοδος.

- ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στουπ. — Κατερίνης)
- Η λύσις του άρ. 754
στη σελ. 64

ΤΟ ΣΠΑΡΑΓΓΙ, ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΩΝ!

Τενώνει τον οργανισμό,
χωρίς να παζινει

Ε ΠΕΙΤΑ από μία άσθενεια, ό
οργανισμός έχει ανάγκη από
τόνοσι. Τίποτα δεν είναι πιο
ώφελιστο σ' αυτή την περίπτωση
από το σπαράγγι.

Την επίδραση του αυτή το σπα-
ράγγι την χρωσάει στα άσθνα
μεταλλικά στοιχεία και στις βι-
ταμίνες (Α και Β) που περιέχει.
Γι' αυτό είναι ένα πολύτιμο τονω-
τικό για τους άσθενούντες.

Ενδείκνυται επίσης σε περιπτώ-
σεις προδικής κοπώσεως, ύποτο-
νίας του οργανισμού κτλ.

Το σπαράγγι είναι, έξ άλλου,
πλούσιο σε φώσφορο. Και γι' αυ-
τό επιδρά ευεργετικά στους δια-
νουμενούς και γενικά σ' εκείνους
που η εργασία τους τους υπο-
χρεώνει σε καθημερινή διανοη-
τική υπερένταση: διευθυντές επιχει-
ρήσεων, σπουδαστές κτλ.

Το σπαράγγι είναι φτωχό σε
θερμίδες. Ζωογονεί, λοιπόν, τον
οργανισμό χωρίς να τον παζινει.

Οι παχύσαρκοι που υποβάλλονται
σε άπισχναντική διαίτα, θά έχουν
να κερδίσουν πολλά εισάγοντας
στην καθημερινή τροφή τους
το σπαράγγι, που θά τενώσουν τον
οργανισμό τους, χωρίς να τους
προσθέτουν θερμίδες.

Το σπαράγγι έχει επίσης και
πολλές άλλες ένδειξεις. Οι κυριώ-
τερες απ' αυτές είναι οι έξης:
1) Οι άνθρωποι που δυσκο-
λεύονται στην όσση (χωρίς αυ-
τό να όφείλεται σε ιδιαιτερή πα-
θησι των νεφρών) θά όφελουν
πολύ χρησιμοποιώντας ένα φρένη-
μα από ρίζες σπαραγγιών. (Θα
βράσετε επί 5 λεπτά 50 γραμμά-
ρια ρίζες μέσα σε 1000 γραμμα-
ρια νερό). Μπορείτε να παίρνετε
πέντε κύπελλα την ημέρα απ' αυ-
τό το φρένημα. Το καλύτερο εί-
ναι να τα παίρνετε πριν από το
φαγητό με την ακόλουθη σειρά:
Το πρωί μόλις σηκωθείτε από το
κρεβάτι σας, μία ώρα πριν από
το μεσημερινό φαγητό, στις 4 το
άπογευμα, μία ώρα πριν από το
βραδυινό φαγητό και ένα τελευ-
τίο φλυτζάνι την ώρα της κατα-
κλισεως.

2) Τα σπαράγγια είναι έξαιρε-
τα σ' εκείνους που όποφούν ά-
πο το σπικότι τους.

3) Έχουν άκόμη ευεργετική έ-
πίδρασι σ' εκείνους που όποφε-
ρουν από την κοσάδι τους.

Για τις δύο τελευταίες περι-
πτώσεις μπορείτε να παρασκευά-
σετε ένα σιρόπι ές έξης:

Θά πάρετε βλαστήρι από σπα-
ράγγια και θά τα συνθλίψετε για
να βγάλετε το χυμό τους. Αυτό
το χυμό θά τον άφήσετε να ήε-
μηση επί 10 ώρες και κατόπιν θά
τον φίλοσρετε μ' ένα φίλο πα-
νίδ. Θά τον βράσετε ύστερα σε
μυϊν - μωρί, προσθέτοντας ίση πο-
σότητα ζάχαρης (100 γραμμάρια
σχημα + 100 γραμμάρια ζάχα-
ρης). Θά τον βγάλετε κατόπιν σε
μικροκάλη, που πρέπει να κλει-
μύονται καλά και θά τον διατηρή-
σετε σε δροσρό μέρος. Απ' αυ-
τό το σιρόπι θά παίρνετε τρεις
κουτάλιες της σούπας την ημέρα
(πρωί, μεσημέρι και βράδυ).

Άν τα σπαράγγια σας φαίνον-
ται βαρειά, θά προτιμήσετε τη
μείη τους. Θά τα κόψετε, δηλα-
δή, από τη ρίζα ως λίγο παρα-
πάνω από τη μείη του βλαστα-
ριού (4-5 έκτοστά πλάτος ά-
πό την άκρη τους). Θά άλλάξετε,
έξ άλλου, δύο φορές το νερό του
βρασμάτος.

Τα σπαράγγια άντενδείκνυνται
στις κάτωθι περιπτώσεις:

- 1) Στους πάσχοντες από κυ-
στιδία (φλόγισι της ούροδόχου
κύστεως). 2) Στους άσθενείς από
άδένωμα του προστάτου. 3) Στους
άσθενείς από όξύ ρευματισμό των
άκρων ή από ποδάγρα. 4) Στα
άτομα που όποφούν από άσθμα
χρόνιο και γενικά σ' εκείνα, που
παρουσιάζουν άλλεργικές αντίδρα-
σεις. 5) Στα άτομα που έχουν
πολύ εύαίσθητο στομάχι.

Παράξενα θαλασσινά δυστυχήματα

Άπο την τραγωδία της Κερκύρας ως τα παραφορτωμένα καράβια

ΙΑ κάθε άνθρωπο υπάρχει ό προστάτης άγγελός του. Αυτό
πιστεύει ό λαός, ύστερα από παρατηρήσεις χιλιάδων χρόνων.
Όστόσο, φαίνεται ότι καμμία φορά αυτός ό άγγελος φύλα-
κας παίρνει... άδεια από τον Δημιουργό και τότε ό δυστυ-
χής άνθρωπος είναι στη διάθεσι των... κακών πνευμάτων, που
καμμία φορά τον στέλνουν άναυλα στον άλλο κόσμο.

Μερικοί άνθρωποι, ωστόσο, πέφτουν θύματα έντυπωσιακών και
συγκλονιστικών δυστυχημάτων, όπως είναι τα παράξενα θαλά-
σια δυστυχήματα.

Έδώ και λίγα χρόνια, στην Κέρκυρα, μία όμορφη νέα, η
Βάντα Πέρη, κατέβηκε με τη μητέρα της στα «μπάνια» για να
δροσιστή στη θάλασσα. Μία γνωριμία της μ' έναν μαθητή της Ια-
τρικής σχολής της Θεσσαλονίκης την έκανε να ξεχαστή. Σύμφωνα
με τις ορετικές άφηγήσεις, οι δύο νέοι θέλησαν να μιλήσουν
λίγο μακριά από τα άδιόκριτα βλέματα και κολύμπησαν προς
τα βάθη. Δεν είχαν περάσει όμως τα έκατό μέτρα από την
άκρη, όταν συνέβη το άπρόοπτο: Μία άπίθανη κι' έκπληκτη
συνάντησι. Πάνω στην επιφάνεια των ήρεμων και καταγάλανων
νερών φάνηκε το πτερύγιο ενός καρχαρία. Ποιος ζέρει πως
είχε βρεθεί εκεί πέρα. Το γεγονός πάντως ήταν ότι ό καρχαρίας
έκείνη το μεσημέρι άναζητούσε πεινασμένος την τροφή του σ'
έκείνη την περιοχή της θάλασσας. Στην αρχή παραμόνεψε ύ-

πώλα ένα δικτυακό καίκι, μη-
πως ξεγελάσει κανένας ψάρας και
πέσει στη θάλασσα. Ύστερα όμως
είδε το κατάλευκο κορμί της ο-
μορφης νέας. Πάντα ό καρχαρίας
τρώνε ό,τι άσπρίζει στη θάλασσα.

Έχουν δε φοβερή αντίπαθεια σε
κάθε σκουροχρώμο άντικείμενο. Οι
δύο νέοι δεν πρόλαβαν να κάνουν
καμμία κίνηση. Ό καρχαρίας ρι-
χτηκε στη νέα. Την έσκιε στα
δύο κι' ύστερα την έκοψε σ' άλλα
δύο κομμάτια και ταχύτατα γύρισε
ανάποδα και την καταβρόχθισε.
Το άνατριχιαστικό αυτό θέαμα το
παρακολούθησαν από μικρή από-
στασι μερικοί ψαράδες. Ήταν ό-
μως άνισχυροι να επέμβουν. Κα-
τέφεραν μόνο, ενώ ό καρχαρίας
κατεβρόχθιζε την νέα, ν' αρπά-
ζουν το φίλο της και να τον ση-
κώσουν στην βάρκα τους. Το θη-
ρίο της θάλασσας στο μεταξύ είχε
τελειώσει με τη νέα και γύρισε
να κατασπαράξει και το σύντροφό
της. Είδε ότι τον σηκώσαν στη
βάρκα, ότι οι ψαράδες έπληθη
του είχαν πάρει το φαγητό του. Και
τότε, όπως οι ίδιοι οι ψαράδες μας
άναφέραν στο Μαντούκι, που τους
συνάντησε, άρχισε ένα άγριο
κυνήγητο. Στο σημείο αυτό άς α-
φήσουμε τους ίδιους να άφηγη-
θούν τις τρομερές στιγμές που έ-
ζησαν.

— Είχαμε παρακολουθήσει, εί-
παν, παγωμένοι από τον τρομό τον
καρχαρία να καταβρόχθιζε την ο-
μορφη νέα. Η θάλασσα κοκκίνισε
άπο το αίμα της! Ό συνοδός της
έβγαλε άγριες κραυγές, καλώντας
σε βοήθεια. Ό καρχαρίας έκανε
σάν λυσσομένοσ από τη χαρά του
σ' αυτό το πανηγύρι του αίματος.

Ό γρήγορα και με ψυχραιμία βά-
λαμε πλώρη για το σημείο όπου
βρισκόταν το θηρίο... Με ύπολο-
γίμενες μανούρες της βάρκας καταφέραμε να φτάσουμε κον-
τά του προσεχόντως να μη μας χτυπήσει με την ουρά του και
καμή χίλια κεμάτια τη βάρκα μας. Τέλος καταφέραμε ν' αρπά-
ξουμε το νεό. Ό καρχαρίας μας άντελήφθη και μας ρίχτηκε
σάν βολίδα. Ένα δευτερόλεπτο αν άργούσαμε, θά είχε κόψει
και το νεό στη μέση, πριν τον σηκώσουμε από τη θάλασσα. Ε-
τυχώς προλάβα! Ε. Ό καρχαρίας τινάχτηκε πάνω από τα νερά.
Ό ουρσ του χτύπησε στο πλάι τη βάρκα, που έγειρε άπότομα
και κόντεψε να μας άδειάσει στα νερά. Τότε, θά ήμασταν όλοι
χαμένοι!

Όι καρχαρίες είναι σάν τους λύκους. Δε σκετώνουν μόνο
για να χορτάσουν. Σκίζουν και κομματιάζουν και το ρίχνουν στο
μεθύσι και στο γλέντι του αίματος. Είναι επικίνδυνα κι' άσπαρα
θήρια. Άρχισε λοιπόν, να μας κυνηγεί, να φέρνι βόλτες γύρω
από τη βάρκα, να κυττάει πως να μας ριξή στη θάλασσα. Ε-
τυχώς η ψωροπούλα μας δεν ήταν μικρή. Ήμασταν μέσα έννια
άντρες. Ξέραμε ότι όσο βρισκόμαστε στη βάρκα ήμασταν άσφα-
λείς. Προσελάμα μόνο να μη συγκρουσθούμε μ' αυτό το τέρας και
μπυρνούσαμε.

Άδυό τρεις φορές που το είδαμε να γυρίζει άνάσκελα και ν'
άνοιγνι το στόμα του, παγώσαμε! Είχε τρεις σειρές φοβερά
δόντια! Παλέψαμε σκληρά μαζί του και τέλος καταφέραμε να
φτάσουμε προς τα οηά. Έτσι μας έγκατέλειψε και χάθηκε. Μα-
ταια κατόπιν οργανώθηκε το κυνήγι του, με καίκια του Μπινεττι.
Ό καρχαρίας δεν ξαναφάνηκε στα νερά μας...

Αυτό ήταν ένα από τα πιο παράξενα και τα πιο τραγικά δυ-
στυχήματα στη θάλασσα. Έχουμε όμως και την τραγωδία των
επιβάτων της «Χειμάρρας». Πολλοί άνθρωποι, όταν ταξιδεύουν
δε σκεφτόνται τον κίνδυνο. Έτσι κλείνονται στην καμπίνα τους.
Όστόσο σ' ένα άπρόοπτο του ταξιδιού, όταν το πλοίο πάθει μία
βλάβη, κι' άρχισιν να κλίνει νερά και γείρει από την μία πλευρά
του, οι πόρτες στις καμπίνες κλείνουν έρμητικά και δεν είναι

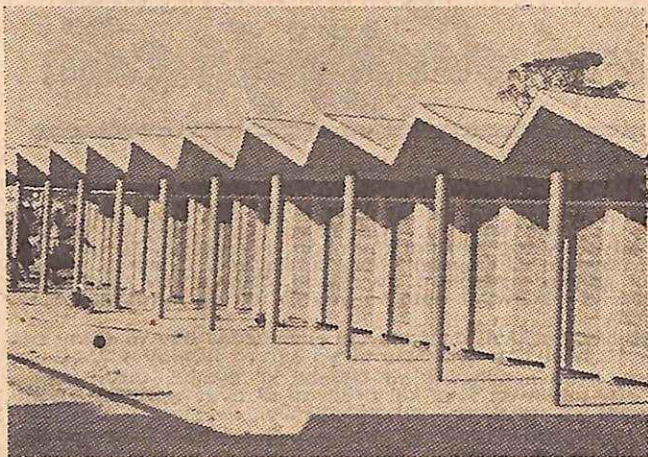

Πάνω στην επιφάνεια των ήρεμων νερών φάνηκε το πτερύ-
γιο ενός καρχαρία...

Κι' η μοίρα κανονίζει πόσο θά ζήσει και πως θά ζήσει ένας άν-
θρωπος.
Όταν όμως τύχη να έχη... «ρεπό» ό προστάτης άγγελός
του, τότε συμβαίνει το άτύχημα και άναχωρεί από τον κόσμο
έτσι ακριβώς όπως γράφτηκε στο βιβλίο της ζωής την ημέρα
της γεννήσεώς του...

Όλα είναι γραμμένα στη ζωή.
Όλα είναι κανονισμένα πόσο θά ζήσει και πως θά ζήσει ένας άν-
θρωπος.
Όταν όμως τύχη να έχη... «ρεπό» ό προστάτης άγγελός
του, τότε συμβαίνει το άτύχημα και άναχωρεί από τον κόσμο
έτσι ακριβώς όπως γράφτηκε στο βιβλίο της ζωής την ημέρα
της γεννήσεώς του...

Έχασε τη μοιή περιουσία του, άρρώστος βαρειά η γυναίκα
του, άρρώστος ό υιός του και καμμία ό σπιτι του!
Έπίσης, η πριγκίπισσα Γκρένς παραπονιέται πως η ύγεια της
άρχισε να πηγαίνει άσχημα από τότε που, με την ευκαιρία της
γεννήσεως του δεύτερου παιδιού της, ό πατέρας της της χάρισε
ένα ύπεροχο ρουμπινί αξίας 110.000 δολларίων.
Το ίδιο διαβεβαώνει και η πριγκίπισσα Μαργαρίτα: Το εί-
μόλις ό σμήναρχος της χάρισε το δραματικό φάσι του
«σον» που έχει μέγεθος άγίου περισπέρσιου.
Η Σοφράνα, τέλος, φρόντισε να πουλήσει, στη Ρώμη, ένα κόλ-
λας.
«Δεν το πουλήσα από οικονομική ανάγκη — διαβεβαώνει —
μα έπειδή, από τότε που το άποχτησα δεν έπαψε να μου φέρνι
δυστυχία».

Μιά εικόνα από τα έργα, που εκτελούνται στη «Λαϊκή Ακτή» της Βουλιαγμένης.

«Η ΛΑΪΚΗ ΑΚΤΗ» ΤΗΣ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

Τι κοστίζει η έξοχη και η θάλασσα στις λαϊκές τάξεις της Αθήνας

Την 1η Αυγούστου θα παραδοθεί στο κοινό η νέα μεγάλη «Λαϊκή Ακτή» της Βουλιαγμένης, ένα έργο που ασφαλώς θα δώσει στις λαϊκές τάξεις της Αθήνας και των περιχώρων της τη δυνατότητα να χαρούν πολιτισμένα και με κάθε δυνατό άνεση την γαλάζια θάλασσα του Σαρωνικού. Στην καινούργια πλαζ κάθε Αθηναίος και κάθε Αθήνα θα μπορούν να έχουν στη διάθεσή τους ιδιαίτερη καμπίνα για να ιδιώσουν και να ασφαλιστούν τα ένδυματά τους, μια καθαρή αμμουδιά για να χαλαρώσουν μετά το μπάνιο στη θάλασσα, να ξεπλυθούν κατόπιν κάνοντας ντους με καθαρό γλυκό νερό και ακόμη να καθίσουν στα μπαρ ή στα εστιατόρια της πλαζ για να ξεδιψάσουν μ' ένα αναψυκτικό ή να φάνε. Άργότερα δε, όταν ετοιμασθούν ωριμαία γήπεδα αθλοπαιδιών κοντά στην αμμουδιά, θα μπορούν να κάνουν για λίγη ώρα και το σπορ που τους άρεσε, βόλεϊ, πινγκ-πονγκ κλπ.

Δε θα έχουν, έτσι, οι λουόμενοι της «Λαϊκής Ακτής» σχεδόν τίποτα να ζητήσουν από το γαλάζιο της σημερινής πολυτελούς πλαζ των «Αστεριών» της Γλυφίδας. Η σπουδαία όμως διαφορά είναι ότι ενώ τα «Αστερία» είναι απλώς ατμού πολλούς με τη τιμή εισόδου, που έχουν των 15 δραχμών, η νέα πλαζ θα έχει εισόδο, όπως λέγεται, το πολύ 5 δραχμών.

Η νέα λαϊκή πλαζ είναι έργο του Οργανισμού Τουρισμού και μπορεί να πούμε ότι είναι ένα από τα ταχύτερα εκτελεσθέντα δημοσία έργα, δηλαδή από της 1ης Μαΐου, οπότε άρχισε, ως την 1η Αυγούστου, ημέρα παραδόσεώς της, τελειωμένη. Ας σημειωθεί ότι, για κάθε καθυστέρηση, έχουν τεθεί στις συμφωνίες με τους τεχνικούς, που την ανέλαβαν, βαρύτερες ποινικές ρυθμίσεις και, μακάρι να γινόταν αυτό σε κάθε άλλο δημόσιο έργο.

Σε μια έκταση λοιπόν 150 επί 100 τετραγωνικών μέτρων, από την λίμνη ως τον Λαίω, στήθηκαν 150 καμπίνες-αποδυτήρια, που υπολογίζονται ότι θα εξυπηρετούν 5 ως 7000 λουόμενους. Τις αποτελούν 4 συγκροτήματα σε σχήμα ορθογωνίου από 40 καμπίνες. Στις δύο μακρύτερες πλευρές του φτιάχθηκαν από 20 πολυτελείς καμπίνες και στις δύο άλλες πλευρές είναι το ταμείο και ένα μπαρ. Σε ξεχωριστό οίκημα κοντά σε κά

θε συγκρότημα είναι οι τουαλέτες και τα αποχωρητήρια. Τα τοιχώματα κάθε καμπίνας είναι από ζυλό λουστράρισμα, όπως της πλαζ των «Αστεριών», το δε ταβάνι είναι από μπλετόν με «κελυφωτή» κατασκευή, βαμμένο με πλαστικά, σε ωραίες χρωματισμούς.

Η πλαζ είναι φυσικά φραγμένη και μελλοντικά μέσα στον χώρο της θα γίνουν και άλλα βοηθητικά έργα, όπως, Σνάκ-μπάρ, εστιατόρια, περίπτερα με μικρά προϊόντα πρώτης ανάγκης, ψιλικά είδη κλπ.

Η αμμουδιά της παραλίας βελτιώθηκε με άμμο καλής ποιότητας, που μεταφέρθηκε ειδικώς για να πλαστικοποιηθεί. Γενικά οι εγκαταστάσεις της πρώτης αυτής οργανωμένης λαϊκής πλαζ των Αθηνών, που έγιναν με μελέτη των μηχανικών κ. κ. Βασιλείου, Βουρέκα και Σακελλάρου και εκτελέστηκαν από γνωστή τεχνική εταιρία, είναι, μπορεί να πη κανείς, τέλειες, εφ' όσον οι ειδικοί των ευρωπαϊκών πλαζ.

Η «Λαϊκή Ακτή» προορίζεται να εξυπηρετήσει κυρίως τις λαϊκές τάξεις, άρα πρό πάντος τους εργαζόμενους, δηλαδή υπαλλήλους και εργάτες, διευκολυνώντας τους να απολαύσουν έστω και για λίγο, αλλά άνετα και φθηνά, τη θάλασσα και το υπαίθρο. Ώστόσο, αν η εισόδος οριστή κοντά στις 5 δραχμές, δεν είναι κάπως ακριβή για τις παραπάνω κατηγορίες των Αθηνών; Γιατί αν ναι, ας υποθέσουμε, ένας υπάλληλος οικογενειακώς με τη γυναίκα του και το παιδί του θα ζοδέψη 15 δραχμές για εισόδο στην πλαζ. Επειτα έχουμε 10,40 για εισιτήριο «Αθηνών-Βουλιαγμένης» με επιστροφή και επί 3 κανόνων 31,20 δραχμών. Σύνολο εξόδων 46,20, δηλαδή πάλι σχεδόν το πενήντα. Ένν, ένας μισθωτός λόγου χάριν, με 1.500 ως 2.500 δραχμών, έχει την ημέρα προϋπολογισμό για όλα του τα έξοδα από 50 ως 83 δραχμών, φυσικά, δε μπορεί, έστω να δυο-τρεις φορές την εβδομάδα, να διαθέτει 50 δραχμές την ημέρα, μόνο για μπάνιο! Γι' αυτό θα πρέπει να βρεθεί τρόπος αυτό τα έξοδα να είναι πολύ λιγότερα, για να είναι η πλαζ προσιτή σ' εκείνους, για τους οποίους ακριβώς έγινε.

Και πρέπει να δηλωθεί ότι η έξοχη γενικά και ο παραθερισμός, για λίγες

μέρες, έξω από την Αθήνα, σε βουνό ή σε λουτρόπολη, είναι πάντα είδος πολυτελείας για τον πολύ κόσμο, που φθνεται το καλοκαίρι μέσα στον αθηναϊκό φούρνο, στις σκόρες και στην πνιγηρή ατμόσφαιρα του συγχρόνου άστεως.

Ο λιγνός μισθός του Αθηναίου υπαλλήλου ή το μεροκάματο του εργάτη δεν αντέχουν για τέτοιες εξορμήσεις στην έξοχη και μακριά οικογενειακώς! Άλλα άσχημα είναι δύσκολο και να μετακινήσουν οι εργαζόμενοι με την οικογένειά τους, με ημερήσια ερω έκδρομη λίγο πιο έξω από την Αθήνα. Χρειάζεται ένα υπολογισίμο ποσόν, όπως είναι εύκολο να το διαπιστώσουμε άμεσα εδώ.

Για να εκδρομή λ. κ. μια τετραμελής οικογένεια στη Ραφήνα, μέρος κοντινό σχετικά απ' την Αθήνα με πούκο και θάλασσα, θέλει μόνο για εισιτήρια πάλι κι' ένα ένα σημαντικό ποσό. Για την ακριβεία και περιέργως, ενώ από Αθήνα-Κηφισιά, απόστασις 15 χιλιομέτρων, το εισιτήριο λεωφορείου κάνει 3 δραχ., για τη Ραφήνα, απόστασις μόνο διπλάσια, δηλαδή 30 χιλ., το εισιτήριο έχει τετραπλάσια τιμή, 13 δραχ. Έτσι, 13 επί 4 άτομα γίνονται πάλι κι' ένα, αμέσως-μέσως 104 δραχμές, μόνο για εισιτήρια. Με τις τιμές για φαγητό και κανένα αναψυκτικό το ποσό βέβαια, δεν ενδυναμώνει το μισθωτήρητο για να αποφασίσει μια τέτοια «έκδρομή»!

Τό να πάν πάλι οι Αθηναίοι, αυτές οικογενειάρχες, άσ' όνουμε για δυο-τρεις ώρες, σε πολύ κοντινά προάστια — αφού και άλλες δυο-τρεις ώρες σε ουδ' άλλες διαδρομές με λεωφορείο και ταλαιπωρηθή πολύ, όταν μάλιστα ακολουθούν και παιδιά, δεν είναι φυσικά λύσι, εκτός από το ότι πάλι τα έξοδα δεν είναι λίγα, με τα ναύλα δεν είναι λίγα.

Αν π. κ. πάει κανείς στη Δοσσα: Εισιτήριο αλλετρού από 4½ δραχ. το άτομο, 4 άτομα μετ' επιστροφής 36 δραχ. Γλυκά ή μπουρα με μεζεδάκι πανω-κάτω 20 ως 30 δραχ. Σύνολο, δηλαδή, για ένα τέτοιο οικογενειακό περίπατο στον καθαρό αέρα δραχμές 56 ως 66, ένα ολόκληρο ή μερομίσθιο εργαζομένου.

Γι' αυτό κοντά στη δημιουργία επικεντρώνω λαϊκής ψυχαγωγίας, που είναι ένα καλό βήμα για την διευκόλυνση των λαϊκών τάξεων προς το υπαίθρο, θα πρέπει οι αρμόδιοι—όπως συνήθιζαν να ονομάζονται οι υπεύθυνοι για κάτι στον τόπο μας — να κανονίσουν και μια άνετη και φθηνή συν-κοινωνία, ίσως με ειδικά τοπικά συγκοινωνιακά μέσα, με λογικό εισιτήριο και γυνά δρομολόγια, πρό πάντος για τόπους που προορίζονται να δεχτούν χιλιάδες άτομα, όπως είναι και η «Λαϊκή Ακτή» Βουλιαγμένης.

Για το συγκοινωνιακό της πρόβλεψη καλό είναι να ασχοληθούν ειδικώς οι αρμόδιοι. Είδη άλλως, πώς θα έσοκο και πως θα πηγαίνονταν χιλιάδες 5 ως 7 χιλιάδες άτομα «λαϊκών τάξεων»;

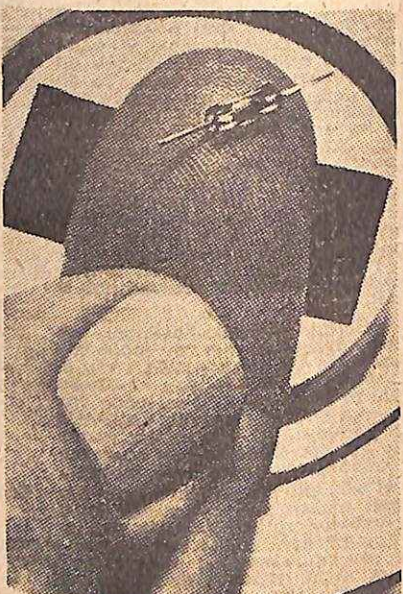
Όπωςδήποτε, η πρώτη συστημική μεγάλη και μοντέρνα λαϊκή πλαζ υπάρχει από φέτος στην διαθέσιμη των Αθηνών. Με λίγη καλή θέληση, όλα τα άλλα που θα συντελέσουν για να την απολαύσουν φθηνά και άνετα οι κάτοικοι της πρωτεύουσας και των περιχώρων, να γίνει η πλαζ λαϊκή, ευκολοπρόσιτη, όλα μπορούν ασφαλώς να τακτοποιηθούν.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

ΑΡΝΗΘΗΚΕ 12.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Έντυπας έκανε σ' ολόκληρη την Αμερική η άρνησι του κ. Τζων Έκμπαρ ντ' «έχει μια αίσθησι των αποδόχων του κατά 8.000 δολάρια ετήσιως. Ο κ. Έκμπαρ, που είναι σύμβουλος σε μια μεγάλη βιομηχανική επιχείρηση, δήλωσε πως οι 6.000 δολάρια, που εισπράττει σήμερα, του εξασφαλίζουν μια άνετη ζωή και ότι κάθε αίσθησι της άρνησής του είναι περιττή. Επρότεινε δε στους διευθυντές του να μοιράσουν τα χρήματά, που αφορήθη, στους άλλους υπαλλήλους, που έχουν πολυμελή οικογένεια και δεν αμείβονται αρκετά.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΡΑΝΤΑΡ

Η μικροσκοπική αυτή λυχνα, που εφευρέθηκε της Τσαρλς Κούρτις, κατασκεύασε με χρυσό, έλαιο και υαλί, προκαλεί σωστή επανάστασι στον τομέα του ραντάρ. Το ασημένιο αυτό μικροσκοπικό γυαλί που μπορεί να σχηματίσει μια βέβα για το μέγεθος του, συγκρίνοντας το με τα δάχτυλα, που το κατούν, διπλασιάζει αυτόματως την εμβέλεια των μέχρι σήμερα εν χρήσει ραντάρ.

ΟΟ

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΝΑΡΚΕΣ

Οι πρώτες νάρκες επιβλήθηκαν απ' τον Αμερικανό Ντέιβιντ Μπουσνελ και χρησιμοποιήθηκαν εναντίον των αγγλικών πλοίων στον πόλεμο της Ανεξαρτησίας, στην περιφέρεια του Λονγκ Άιλαντ. Επρόκειτο για βαρελάκια γεμάτα με εκρηκτικές ουσίες και δέμενα μεταξύ τους μ' ένα μακρύ σκοινί. Όταν τ' άγγιζε κανείς, ένας έξυπνος μηχανισμός προκαλούσε την έκρηξή τους. Οι ναυτές ενός αγγλικού πολεμικού πλοίου από περιέργεια ένα τέτοιο βαρελάκι, κι' η έκρηξη του σκότωσε τρεις απ' αυτούς.

ΞΕΝΑΓΟΙ τουριστών

Ένα νέο επάγγελμα, που χρειάζεται γενική μόρφωσι, ξένες γλώσσες, ευφράδεια, κοινωνικότητα κλπ... χρειάζεται!

ΕΝΑ νέο επάγγελμα και μάλιστα αρκετά προσοδοφόρο έχει δημιουργηθεί τα τελευταία χρόνια στον τόπο μας, παράλληλα με την ανάπτυξη της τουριστικής κινήσεως.

Πρόκειται για την ξενάγησι των τουριστών.

Ήδη, εκατοντάδες νέοι, 500 σ' όλη την Ελλάδα, ασχολούνται και αποζούν από αυτήν, ενώ πολλοί περισσότεροι, περιμένουν την ευκαιρία για να αποκτήσουν επίσημα την άδεια ασκήσεως του επαγγέλματος.

Η τουριστική κίνησι, εύτυχως, αύξανε καθημερινώς και οι ξεναγοί, που υπάρχουν σήμερα, παρά το σημαντικό αριθμό τους, δεν επαρκούν για την εξυπηρέτησι των χιλιάδων επισκεπτών της χώρας μας. Έτσι, ο Οργανισμός Τουρισμού αποφάσισε να προκηρύξη τον προσεχή μήνα, διαγωνισμό για τη χορήγησι προσωρινών άδειων ασκήσεως ξεναγήσεως σ' όσους επιθυμούν να ασχοληθούν με το επάγγελμα αυτό.

Ο διαγωνισμός θα γίνει στα κεντρικά γραφεία του Τουρισμού (Μετοχικό Μέγαρο Στρατού, β' όροφος).

Σ' αυτόν μπορούν να λάβουν μέρος απόφοιτοι ή φοιτητάι Ανωτάτων Σχολών, με την προϋπόθεσι, ότι θα έχουν υποβάλει εγκαίρως τα απαισιτήτα δικαιολογητικά, δηλαδή πιστοποιητικά Παινικού μητρώου, Δήμου ή Κοινότητος, κοινωνικών φρονημάτων, στρατολογικής καταστάσεως (φυσικά μόνο οι άνδρες), σπουδών, βιογραφικό σημείωμα και δύο φωτογραφίες.

Οι εξετάσεις γίνονται με αυστηρά κριτήρια.

Οι υποψήφιοι ξεναγοί οφείλουν να έχουν γνώσεις: 1) Στοιχείων γενικής αρχαιολογίας, 2) Βυζαντινής Ιστορίας και τέχνης, 3) Ιστορίας νεωτέρων χρόνων, 4) Λαϊκής τέχνης, 5) Τουριστικές γενικές γνώσεις, 6) Τουριστικής γεωγραφίας, και 7) Ιστορίας της τέχνης.

Οι εξετάσεις γίνονται κατά ένα από, αλλά πρωτότυπο τρόπο.

Οι διαγωνιζόμενοι οφείλουν να πουν, αυτά που γνωρίζουν, με πολύ άφηγηματικό τρόπο, στην εξεταστική επιτροπή, με μορφή διαλέξεων.

Οι ξεναγοί δεν πληρώνονται από τον Τουρισμό. Άσκούν ελεύθερο επάγγελμα, όπως οι δικηγόροι, οι γιατροί, κλπ.

Συνεπώς, το κέρδος τους εξαρτάται από την πρωτοβουλία τους, την ευφράδειά τους και τη μόρφωσι τους. Όσοι περισσότερες ξένες γλώσσες γνωρίζουν, τόσο το καλύτερο γι' αυτούς.

Άλλα το σπουδαιότερο προσόν των

Γνωστικά

Διαλέγετε για σύζυγο τη γυναίκα που θα διαλέγατε για φίλο, αν ήταν άντρας.

Ζουμπέρ

Η αγάπη μεταμορφώνει ακόμη και τη θυσία σε χαρά.

Ούγκω

Η εύθυμια κι' η μεγαλοφρονα είναι στενί συγγενείς. Η έλπιδα δεν έχει καμμία σχέση μαζί τους.

Το γέλιο είναι η ήχη του πνεύματος. Άπ' αυτό μπορείτε να καταλάβετε τη διανοητική ανώριη ή κατώριη ενός ανθρώπου.

Η μεγαλύτερη δυστυχία του ανθρώπου είναι πως δε θέλεις ποτέ να καταλάβει πραγματικά πόσο μικρό είναι η θέσι του απέναντι στη φύσι.

Μιά ώρα της αγής αξίζει δυο ώρες βραβυέν.

Ζήτη πάντα και κάτι θάβρης. Οι κόποι ποτέ δε χάνονται.

Ζούμε για να πεθάνουμε και πεθαίνουμε για να ζήσουμε.

Ξεναγών είναι η κοινωνικότης και τό... χαμόγελο! Με αυτά αφοπλίζουν και τον δυσκολότερο και πιο απαιτητικό ξένο τουρίστα.

Ίσως να ρωτήσετε, αν η ξενάγησι φέρνει κέρδη. Σύμφωνα με το «τιμολόγιο των ξεναγών», που έχει καθορίσει ο Έλληνικός Οργανισμός Τουρισμού (Ε.Ο.Τ.), η ξενάγησι μισής ημέρας, 1—10 ατόμων, στην περιοχή Αθηνών, διατιμάται 100 δραχμές και 150 για ολόκληρη την ημέρα.

Φυσικά, η πληρωμή του ξεναγού εξαρτάται από τον αριθμό των τουριστών, που θα εξυπηρετή και του τόπου, που θα τους ξενάγησι. Έτσι, π. κ., αν ξενάγη μια ομάδα 25 ατόμων στην Κόρινθο, δικαιούται, σύμφωνα με το τιμολόγιο, 300 δραχμές ημερησίως.

Οι ξένοι τουρίστες, αν θέλουν να έλθουν σε επικοινωνία με τους ξεναγούς, δεν έχουν παρά να απευθυνθούν στον Ε.Ο.Τ. ή στα διάφορα τουριστικά γραφεία. Επίσης, πληροφορίες μπορούν να πάρουν από το Σύνδεσμο των Τουριστικών Ταξιδιωτικών Γραφείων της Ελλάδος, Γιάν Σμάτς 4, από την Ομοσπονδία Έκδρομικών Σωματείων, Κολοκοτρώνη 12, από την Ε.Λ.Π.Α., Αμερικής 7, από τα Έκδρομικά Σωματεία, από τη Διεύθυνσι Τουριστικής Αστυνομίας, ακόμη και από τα λεγόμενα ξενοδοχεία πολυτελείας πρώτης και δευτέρας κατηγορίας.

Στην ξενάγησι, κατά γενική ομολογία, τα καταφέρουν καλύτερα από τους άνδρες οι γυναίκες.

Αν και οι γνώσεις τους στην αρχαιολογία και στη βυζαντινή τέχνη δεν είναι τόσο ολόκληρες, προτιμώνται ωστόσο από τους ξένους. Η εξήγησι είναι απλή. Οι γυναίκες ξέρουν χίλια-δυο μυστικά από την καθημερινή ζωή, που οι άνδρες όχι απλώς τα άγνωστον, αλλά κυριολεκτικώς έχουν μεσάνυχτα!... Μπορούν π. κ. να βοηθήσουν μια άσουλούπτη Αμερικανίδα να αλλάξει χτένισμα και να μεταμορφωθεί σε... Πασκάλη Πετί, ή ακόμη να την οδηγήσουν σ' όλα τα ραφάδικα των Αθηνών, με κλειστά μάτια!

Χαρακτηριστικό είναι το εξής: Μία Καναδέζα τουρίστρια διηγήθη στις φίλες της, ότι στην Αθήνα κατόρθωσε, χάριν μιας ευφρεστικής ξεναγού, να αγοράσει Παριζιάνικα μόντελ, σε άπιστευτα χαμηλές τιμές, ενώ μια άλλη, που είχε μανία σε παλιά και περίεργα αντικείμενα, όπως μύλους του καφέ και κορνίζες, άμεινε κατάπληκτη από τον πλούτο και την ποικιλία... που της έφερε για να διαλέξει!

Βεβαίως, με τα παραδείγματα αυτά δε θέλουμε να μειώσουμε την αξία των ανδρών στο επάγγελμα των ξεναγών. Και τα δύο φύλα χρειάζονται, γιατί αλληλοσυμπληρώνονται, όπως συμβαίνει σ' όλους τους τομείς δραστηριότητος της καθημερινής ζωής. Απλώς, μόνο υπογραμμίζουμε με ευχαρίστησι, ότι στο νέο αυτό επάγγελμα οι Εύες κατέλαβαν την πρωτοκαθεδρία!

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΟΟ

Το κόλπο του μέντιου

Είναι πολλά τα κόλπα, που μεταχειρίζονται οι ψευτο-πνευματίσται, για να ξεγελούν τους απέλαις και να χρηματιστούν. Το 1880, κάποια Χάννα Ρός, ένα περίφημο μέντιου, που είχε αναστατώσει την Αμερική, άρχισε να παρουσιάζει ένα κινούμενο «πείραμα»: Κλεινόταν σ' ένα μικρό σκοτεινό θάλαμο, έπερτε σε καταλήψια και προκαλούσε την υλοποίησι και την εμφάνισι του προσώπου ενός νεκρού μωρού. Οι παρευρισκόμενοι, όχι μόνο να κάθονταν, αλλά μπορούσαν ακόμη και να το φιλήσουν και να το χαιδεύουν! Στο τέλος όμως επενέβησαν κάποι... αδιάκριτοι δημοσιογράφοι και αστυνομικοί κι' ανακάλυψαν το σατανικό τέχνασμα της: Όταν περνούσε στο σκοτεινό θάλαμο, έδωζε από μια σχισμή της κουρτίνας που την περιτύλιγε, το ένα στήθος της! Κι' άπάνω σ' αυτό είχε ζωγραφίσει ένα πρόσωπο μωρού παιδιού!...

— Άπόψε βλέπω, έχετε αρκετούς επισκέπτες, κύριε Μιχάλη!...

Επίκαιροι στίχοι

ΜΕΛΛΟΝ... ΕΥΡΥΤΑΤΟΝ

Όσο κι' αν οι δημοπόλιτες ζωηρώς αντίταχθούν κι' όσους φάβους κι' αν εκφράσουν περί νέων κυ- (κλώνων), λεωφόροι ανυπερθέτως στην Αθήνα θ' ανοίχθούν κι' εισφορές θα δίνη ο κόσμος στους άδανες των (αίωνων)...

Εισφορές για νέους δρόμους θ' άκουμπάμε ανελλι- (πώς) πράγμα που μας αναγκάζει να πεισθούμε πάντες πως άδηνούν οι δρόμοι όλοι (από) φτωχό μας πορτοφόλι! Έτσι, φεύ! σε λίγα χρόνια έντελώς θα τινάχθουμε κι' έξ αιτίας τόνων δρόμων, μέσ' στους... δρόμους (θα βρεθούμε)!

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ...

Περιζήτητο κατέστη το βερυκόκο μας άρτι κι' από χώρες που μονάχα τις γυναιρίζουμε απ' τον (χαρτί), συνεπώς η εξαγωγή του συνεχώς πηγαίνει γονα και άς κάνη ο Αθηναίος για βερυκόκο άγωνά!

Κάνουν «κράν» για να το φάνε άρκετοι πολίτες, ήδη, γιατί ανήκει πιά κι' εκείνο στα πολυτελείας είδη κι' έχουν φτάσει στο σημείον να μαζαίνουν οι άστοι μόνον από την τιμή του, «τι... βερυκόκο ενότι!»

Ο,ΤΙ ΤΟΥ ΑΞΙΖΕΙ

Παραπέμπεται εις δικήν και πρό άκροατηρίου κάποιος Λεσβίος ταμπάκης, που τον λέγε Δημητρίου, γιατί έντοκτο κτηνώδες πάντα μέσα του ευνουίσε και άνηλικα παιδάκια, κάθε τόσο, άποπλανούσε!

Τις συνέπειες του Νομού φυσικά θα υποστή και για μήνες, ή για χρόνια στο μπουντρούμι θα (κλειστή), αν και θάρρεπε για δαύτον, γόνος έκτακτος να γίνη κι' από... βυροδέψης πούναι, να τον κινούν... τελα- (τινί)!

ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΙ' ΥΠΟΜΟΝΗ

Κατεστρώθησαν τα πλάνα, έτεθήκαν οι βάσεις, υπογράφονται, όπου νάναι, συμφωνίες και συμβάσεις και μετά των άλλων έργων των λαμπρών και θαυ- (μασιών) θ' αποκτήσουμε και ηλθός... ζαχαρο-εργαστασίον!

Νά χαλόν, λοιπόν, δεν πρέπει οι Ρωμιοί τη ζα- (χαρένια), αλλά' αυθόρμητα να διώχνουν κάθε μιά πικρή τους (έννοια) και τελείως να ξεχάσουν ότι σήμερα πεινάνε αφού ζαχαρή, στο μέλλον, τη ζωή τους θα περνάνε!

ΕΛΠΙΔΕΣ ΦΡΟΥΔΕΣ

Πλήρης αισιοδοξία έν Έλλάδι έπεκράτει πως ο μάγος τουρισμός μας θα άσπηνεσε το Κράτη κι' ότι άμετρητοι τουρίστες πλουσιώτατοι και κροί- (σοί) θα ενιάτρευναν, έφρέτος, την χρονία μας την κροί...

Συνεχίζεται, ωστόσο, το μεγάλο μας κρασί, γιατί έρχονται, συνηθώς, κάτι άπέναντοι μουσατοί και του τουρισμού βεβαίως και της χώρας μας οι (τύχες) δεν αλλάζουν, φίλτατοι μου, με τα μουσια και τις... (τοίκες) Γ. ΑΙΣΒΙΟΣ

Σύντομες ειδήσεις

ΠΡΙΝ από λίγες ακόμα εβδομάδες, ο Άγγλος ηθοποιός Λώρενς Χάρβεϊ, κυκλοφορούσε με μια θαυμάσια κινούμενη Ρόλεξ, την οποία οδηγούσε ο ίδιος. Τώρα την πούλησε και κυκλοφορεί με ακούτε, ένα ακούτε διώκο, που οδηγεί ένας λεβαντόκορος σωφιστής με απαστράπτουσα από τα χρυσά στοιχεία. Όπως εξήγησε ο ίδιος ο καλλιτέχνης, ο ένας φίλος του δημοσιογράφος, προς την απόφαση αυτή γιατί οι Ρόλεξ-ρόλεξ έπαιξαν πολύ πολύ να κάνουν εντύπωση, ενώ ένα ακούτε με σωφιστής είναι ασφαλώς κάτι πολύ πρωτότυπο.

Ο Χάρβεϊ εναγύρισε στην Αγγλία ύστερα από ένα ταξίδι και μια τριήμερη παραμονή στην Αμερική. Συναντήθηκε εκεί με το σκηνο-

Ο Λώρενς Χάρβεϊ με το ακούτε-
τερ του.

θέτη και παραγωγό. Αλφρέντ Χίτσκοκ, ο οποίος του ζήτησε να συμπρωταγωνιστήσει με την Οντρεϊ Χέπμπορν στο νέο του φιλμ «Δεν υπάρχει αναστολή για το δικαστή». Υστερά από την επιτυχία του φιλμ του «Δωμάτιο στην κορυφή», το οποίο θραυώθηκε στο τελευταίο φεστιβάλ των Κανών, ο Χάρβεϊ έλειπε περίληπτος και δεν έχει ούτε λεπτό ελεύθερο.

Ο Χάρβεϊ αποκάλυψε την υπόθεση του φιλμ του Χίτσκοκ, την οποία ο τελευταίος κρατούσε μυστική. Πρόκειται, όπως είπε, για ένα πλυντήριο, ο οποίος σκάνει επί φιλμ του, αλλά όταν σκάνει επί τοπου οι αμερικανοί δε βρισκουν απ' ουτως κανέναν ίννο γιατί ο δολοφόνος πολοποιος το πτώμα και το έρρε για τροφή στα πουλερικά του. Το δράστη του δολοφονίου σφάζει ως το σημείο να χάσει σταθερά αστυνομικούς ένα ζευγάρι κοτόπουλα, οι οποίοι έλατσαν τα παρκαθρεμένα τον σκάνει τι κάττιζι. Φαίνεται ότι και με εξαίρεση, τικι ενδιαφέροντα συνέγεια, την οποία δεν αποκάλυψε ο Λώρενς.

Η Τζίνια Λολομπρίτζινα έλασε στη Ρώμη μαζί με το σύζυγό της Μίκο Σκοφί και το γιο της, για να ξεκουραστή λιγάκι και να δώσουν αμέσως μετά το γύρισμα του φιλμ «Γιοβάννα», τα εδωτέρικα του οποίου θα γυριστούν στη Γουγκουαία. Ο Μίκο αποκάλυψε στους δημοσιογράφους πως αμέσως μετά θα επιστρέψουν στο Χόλλυγουντ, δεδομένου ότι, πρεξέταξες, η «Μέτσο», η «Φέξ», και η «Κορσούμπα» δικηκόουν τη γυναίκα του, για να γυρίσουν φιλμ μαζί της. Αποκάλυψε επίσης πως έθεσε σε φιλμικό τράνσιτο να γυριστούν, για λογαριασμό του, μία βίβλα στο Μπέρντο Χίτς, δεδομένου ότι σκοπεύουν να εγκατασταθούν μόνιμως εκεί.

Η «Ινγκριντ Μπέργκμαν», η οποία περιτς τις διακοπές της στο νησί, που της προσέφερε ως γαμήλιο δώρο ο τρίτος σύζυγός της Λάρε Σνίτ, θα μεταβή σοντοβας στο Λονδίνο, για να γυρίσει ένα τρίτο φιλμ στα Άγγλικά στοντοίο. Πρόκειται για το «Ένα παιδί περιμένει», που αφορά τα κα-

θυστερημένα και υποανάπτυκτα παιδιά. Τα δύο άλλα φιλμ, που γυρίσε ήδη η «Ινγκριντ Μπέργκμαν», είναι «Το πανδοχείο της έκτης εδωτικής» και «Αδισκρίτες».

Ο Αμερικανός ηθοποιός Τζων Κάλβερτ, που ταξιδεύει με το κόττερό του στις θάλασσες της Αυστραλίας, θραυώθηκε στην περιοχή ενός κυκλάνος και αναγκάστηκε να εκπέμει το σήμα του κινδύνου. Ένα θωβαρόδικό της αυστραλιανής αεροπορίας δεν άουγισε να ανακαλύψει το κόττερό του καλβερτ, το οποίο είχε βυθιστεί στην επικίνδυνη ζώνη και έπλεε προς τη νήσο «Έλκο». Πάνω στο πλοίο θρσκονται επίσης η σύζυγος του ηθοποιού Μαρίτα Άττίας και η θρυλική Τσίττα, ο χιματάλης που είδαμε στα τελευταία φιλμ του Τανζάν.

Στην κλινική «Μαράνινα» της Ρώμης, η Ιταλίδα στάρ Μαρίζα Άλλάξιο, σύζυγος του κόμητος Κάλβι ντι Μπέργκολο, έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι, στο οποίο δόθηκαν τα ονόματα Κάρλο-Γεώργιος. Η γέννηση του μικρού έγινε αφορμή να συμπληρωθεί η Μαρίζα με την Γιολάντα της Σαβοΐας. Η οικογένεια του συζύγου της Πιέτρο-Φραντζέσκο δεν είχε δη με καθόλου καλό μάτι τον περασμένο Νοέμβριο το γάμο του με την ωραία στάρ.

Το Κινηματογραφικό Φεστιβάλ του Βερολίνου έκλεισε με την άπονηση των ακολούθων θραυώσεων: Μέγα Βραβείο (χρυσή άρκος): στο φιλμ του Κλόντ Σαμπρό «Τα εξαδέλφια» (Γαλλία).

Καλύτερη σκηνοθεσία: Κίρα Κουρράσα για το φιλμ του «Κρουμένο οχυρό» (Ιαπωνία).

Καλύτερη ερμηνεία: Ζάβ Γκαμπιέν για το φιλμ «Αρχιμήδης, ο αλχημικός» (Γαλλία) και Σίρλεϊ Μάκ Λέην για το φιλμ «Φωνές κάποιου κορίτσι».

Ειδικό βραβείο δόθηκε στη μικρή Αγγλίδα Χαίλεϊ Μίλεϊ, που πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Ο κόλπος της τήρας».

Ένα μέγα θραυώσιον, με χρυσή άρκος, απενεμήθη και στον Γουόλντ Ντίζνυ για το εξαιρετο ντεκουανταίο του «Λευκή έρημος» (Η.Π.Α.).

Το Ιαπωνικό φιλμ «Κρουμένο οχυρό» κέρδισε επίσης και το βραβείο της Διεθνούς Κινηματογραφικής Κριτικής.

Η Κάιη Κένταλ πήρε η ίδια στο τηλέφωνο όλους τους διευθυντές των εφημερίδων, που δημοσίευσαν την είδηση ότι αποσύρεται από τον κινηματογράφο για λόγους υγείας και πως παρακάλεσε να τη διαψεύσουν.

Μια ακόμα επιβεβαίωση ότι το ζευγος Λώρενς Όλιβιε-Βίβιαν Λή, δεν τ' πάει καθόλου:

διαψεύσουν, δεδομένου ότι είναι τελείως αδόκιμη.

Να και μερικές πληροφορίες για παλαιές δόξες του κινηματογράφου, που έχουν πέσει τώρα στην αφάνεια: Ο Ραμόν Νόθάρρο, ο ασημένιος πρωταγωνιστής του παλαιού «Μπέν Χούρ», πούλησε το τεράστιο αγρόκτημά του και επανεγκαταστάθηκε στο Χόλλυγουντ, με το σκοπό να ξαναπαίξει στον κινηματογράφο, ύστερα από μακρά άουσια.

Η Ντιάνα Ντάρμπιν, το αλβόνο του προπολεμικού αμερικανικού κινηματογράφου, που γύρισε δέκα φιλμ μέσα σε τρία χρόνια και κέρδισε 20 περίπου εκατομμύρια δολάρια, είναι τώρα παντρεμένη με το Γάλλο όπερατορ Σάρλ Νταβίντ και μένει με το σύζυγό της και τα τρία της παιδιά σε ένα αγρόκτημα του Νάφλ-Σατό, 40 χιλιόμετρα έξω από το Παρίσι. Η Ντιάνα, που είναι σήμερα 32 χρόνων, δεν έχει καμιά διάθεση να ξαναπαίξει στον κινηματογράφο και πολύ σπάνια καταβαίνει στη γαλλική πρωτεύουσα.

Ο Πιέρ Ρισάρ Βίλμ, που ήταν πρό χρόνων από τα πιο λαμπρά αστερία του γαλλικού κινηματογράφου («Λίστα», «Το ρομάντο του Βερβέρου», «Νύχτες Μόσχας» και τόσες άλλες μεγάλες επιτυχίες), έχει από πολλών χρόνων εγκαταλείψει το Παρίσι και διευθύνει ένα μικρό θεατρικό στο Μπουσάν των Βοσγίων.

Η Λουίσιλ Μπώλ εγκατέλειψε πρό χρόνων τον κινηματογράφο, για να ασπασθή στην τηλεόραση. Τώρα διώξ εγκατέλειψε και την τηλεόραση και περπορίστηκε απλώς στην εκμετάλλευση δια των σταθμών τηλεόρασης, που διευθύνει μαζί με το σύζυγό της Ντέζι Άρνολντ, της πλουσίας παλαιάς παραγωγής της R.K.O., την οποία έχουν αγοράσει πρό διετίας. Υπολογίζεται πως οι εκπομπές της παρακολουθούνται καθημερινώς από 40 εκατομμύρια Αμερικανούς.

Η κυβέρνησις της Σιγκαπούρης απαγόρευσε την προβολή στη χώρα της ταινιών που περιλαμβάνουν έρωτα και ίχνος φιλοσοφικού.

Η Άννα Μανιάνι, αρχισ του γύρισμα ενός νέου φιλμ στα αμερικανικά στούντιο, υπό τη διεύθυνση του σκηνοθέτη Σίντνεϊ Λυμέ, τίτασε του: «Γλυκέ μου έσ, δραπέτη».

Μια ακόμα επιβεβαίωση ότι το ζευγος Λώρενς Όλιβιε-Βίβιαν Λή, δεν τ' πάει καθόλου:

Η Πάνυ Μάκ Κορμακ

στο πρώτο του αρωματικό φιλμ «Το μυστηριώδες άρωμα», που γυρίζεται στην Ισπανία, με το σύστημα «Σμελλοβίζιον». Στην τελευταία σκηνή θα υποδυθή μία ωραία γυναίκα που περνά για μια στιγμή στην οθόνη, αφήνοντας πίσω της ένα εξαιρετικά ευχάριστο άρωμα.

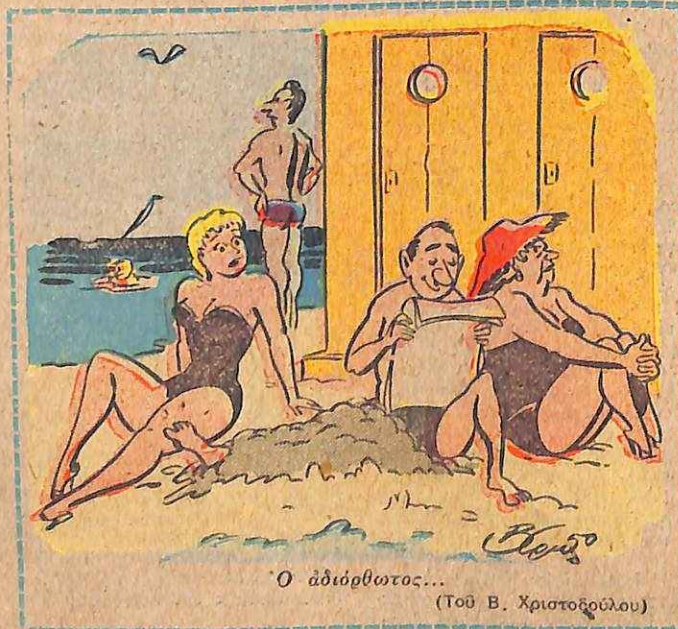
Ο Τζων Μπάρρυμορ (γιός) θ' αντικαταστήσει τον Τζων Σάξον στο φιλμ του Βίκτωρ Τουρζάνσκυ «Κοζάκοι», που θα γυριστή κατά το μεγαλύτερο μέρος στην Ιαπωνία. Ο Τζων Σάξον ανέλαβε την τελευταία στιγμή την αναγόρησή του για την Εθρόνη. Λίγες μέρες πριν είχε μεταβή με την αρραβωνιαστικιά του Βίκτορ Τάλ στην εκκλησία, για να τελεσούν τους γάμους τους, αλλά εκεί εγκατέλειψε από την ώρα Βίκτορ, άγνωστο για ποιους λόγους. Το γεγονός προέβησε στο νεαρό γάμο ένα τέτοιο νευρικό κλονισμό, ώστε οι γιατροί του συνέστησαν μακροχρονι ανάπαυση. Ο Τζων Σάξον είναι σήμερα το είδωλο της αμερικανικής νεολαίας, ακριβώς όπως ήταν πρό χρόνων ο Ρόκ Χάτσον.

Ο Τζέρεμι Λιούις άνοιξε στο Χόλλυγουντ μία σχολή ειδίκευ για κομικούς. Στους καλούς μαθητές του εγγυάται μία λαμπρή καριέρα στον κινηματογράφο ή στην τηλεόραση.

Η Πόλα Νέγκρι ξαναγυρίζει στον κινηματογράφο. Η θρυλική αυτή Γερμανίδα στάρ δεν έτοχης του θανάτου, η οποία δεν εμφανίστηκε σε κανένα άλλο φιλμ από την εποχή του «Ταγκό νοτόου», θα παίξει τώρα ένα σημαντικό ρόλο στο φιλμ «Κυρία όλου του κόσμου». Πρόκειται για ένα φιλμ κατασκευής, του οποίου το γύρισμα θ' αρχίσει σε λίγες μέρες στα στούντιο του Βερολίνου.

Η μικρούλα Πάτι Μάκ Κορμακ, γνωστή μας από το φιλμ «Καταραμένη στάρ», θεωρείται στα στούντιο του Χόλλυγουντ μοναδική για την παροχή πρώτων βοηθειών, σε περίπτωση μικροατυχημάτων. Η Πάτι έχει διαθέσει όλα τα είδη, που έχουν κυκλοφορήσει στην Αμερική σχετικά με τις πρώτες βοήθειες, κι έχει στον ταμείο αυτό μία εκπληκτική για την ηλικία της μνήμη και πείρα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο αδιόρθωτος...
(Του Β. Χριστοδούλου)

Πόσο κρατήθηκε η Μαρία να μην πέσει στις ρόδες του αυτοκινήτου!

Η ΚΟΡΗ

του Ξυλοκόπου

από την κούραση, στην καλυβούλα του. Εκεί τον περιμένανε η γυναίκα του κι' η κόρη του, έτοιμες να τον ξεκουράσουν με έναν καλό λόγο, με λίγη τρυφερότητα, με λίγη ζεστή στοργή...

Δίπλα στην καλύβα του Ξυλοκόπου, η βίλλα του άρχοντα, του Παυλάκη Φερκίνη, υψωνόταν επιβλητική. Πίσω από τα κάγκελα του κήπου της έβλεπε κανείς τα πανώρηλα δέντρα, που σκιάζανε τα γραπτά παρτέρια με τα πολυχρώμα λουλούδια, που σκορπίζανε μεθυστικές ευαδίες. Καί, κάπου-κάπου, η καγκελλόπορτα άνοιγε διάπλατη, για να περάσει το αυτοκίνητο του Φερκίνη, που το οδηγούσε τότε ο ίδιος, τότε ο γιός του ο Τέλης — ένα όμορφο παλληκάρι, ψηλό, μελαχρινό, γεροδεμένο.

Ήταν ένα καλοκαιριάτικο μεσημέρι. Η Μαρία, η κόρη του Ξυλοκόπου, είχε πάει να ψωνίσει μερικά φαγώσιμα από κάποιο μαγαζί, από βρισκότανε στο τέρμα των λεωφορείων, κανένα χιλιόμετρο μακριά από το σπίτι της. Στο γυρισμό πήρε ένα δρομάκι, που έβγαζε στο δάσος, για να κόψει μερικά αγριολούδα και να στολίσουν μ' αυτά το τραπέζι της καλυβούλας της. Ξεχάστηκε άσκητη ώρα, κι' όταν γύρισε, ο ήλιος έκαίγε. Δέ φορούσε καπέλλο η Μαρία, κι' οι κατακόρυφες ακτίνες, που τρυπούσαν σαν πυρωμένα βέλη το κεφάλι της, τη ζάλισαν... Περπατούσε σά μεθυσμένη. Βγήκε στην ασφάλτο, χωρίς να δει, ότι ένα αυτοκίνητο πλησίαζε ολόταχως... Κοιτάχθηκε δυνατά ο οδηγός του, φρενάρησε απότομα, έστριψε δεξιά, και μόνο το φτερό του αυτοκινήτου χτύπησε ξυστά το κορίτσι, που έπεσε χάρμα, ενώ σκορπιζόντουσαν όλα αυτά που κρατούσε — λουλούδια, φαγώσιμα...

Η Μαρία συνήλθε μέσα στο αυτοκίνητο. Είδε ένα ανήσυχο άντρικο πρόσωπο να σκύβει πάνω της κι' αναγνώρισε τον Τέλη, το γιό του Φερκίνη...

— Χτύπησες;... τή ρώτησε.

— Όχι... όχι... βιάστηκε να τον καθησυχάσει. Δεν είναι τίποτα... Μόνο λίγο με πονάει το κεφάλι μου.

— Τό βέγαρες πέφτοντας... Μά δεν έβλεπες το αυτοκίνητο;...

— Με ζάλισε ο ήλιος... Με συγχωρήτε...

Τού ζήτησε να τη συγχωρήσει, που είχε πέσει μπροστά του!... Ο Τέλης χαμογέλασε:

— Είσαι καλό κορίτσι... της είπε. Νά, πάρε αυτά... «Αυτά ήτανε δυο μεγάλα χαρτονομίσματα. Ούτε τάχε ξαναδεί το φτωχοκόριτσο... Τά έσφιξε με λαχτάρα στα χέρια της και σκέφτηκε ότι με τόσα λεφτά ο πατέρας της θα μπορούσε να κόψει ένα μήνα — ίσως και πίο πολύ... — χωρίς να μαζέψει ξύλα στις έρμιες...»

Ο Τέλης έβαλε εμπρός το αυτοκίνητό του και την πήγε σε μία στιγμή στο σπίτι της. Πόσο γρήγορα την κουβάλησε! Εκεί που θα έκανε αυτή τσή ώρα, με το αυτοκίνητο έφτασε άμείως... Και πόσο θα ήθελε η φτωχική να πιάσει χιλιόμετρα ολόκληρα, τρέχοντας ξεκούραστα και μαλακά, πλάι σ' αυτό το όμορφο παλληκάρι, που η τύχη της το είχε φέρει για μία στιγμή τόσο κοντά της...

Η φωνή του την έκανε να συνέλθει από το όνειρό της:

— Έλα, φτάσαμε στο σπίτι σου... Γεια σου και μη μου κρατάς κακία...

Η Μαρία πήδησε κάτω. Κακία;... Νά του κρατάει κακία... Μά αυτή θα ζούσε το όνειρο της επαφής τους για όλη της τη ζωή...

Της έκανε ένα νόημα χαμογελαστός με το χέρι και μπήκε από την καγκελλόπορτα, που την άνοιξε μπροστά του ο κηπουρός, στη βίλλα του. Και η Μαρία μπήκε στην καλύβα της.

Πόσο χαρήκανε κι' η μάνα της κι' ο πατέρας της για τα λεφτά που τους έφερε η κόρη τους! Όταν τους διηγήθηκε την περιπέτειά της, άνησυχισαν λίγο. Όταν είδαν όμως, ότι δεν είχε πάθει τίποτα, συλλογιστήκανε, ότι η πληρωμή για ένα μικρό γρατζουνίσμα του κεφαλιού ήταν άρεκατά μεγάλη...

Όσο για τη Μαρία, αυτή ένοιωσε, ότι είχε για πάντα δεθεί με τον όμορφο και πλούσιο γείτονά της... Το έκφραστικό πρόσωπό του είχε χαραχτεί μέσα στην καρδιά της... Όταν έβγαζε από την καλύβα της, κύτταζε με λαχτάρα προς το μέρος της γειτονικής βίλλας, με την ελπίδα, ότι θα τον έβλεπε... Και τον είδε, πραγματικά, λίγες φορές. Την είδε κι' αυτός, της ένευε φιλικά και προσπερνούσε.

Υστερα, μία μέρα, η Μαρία τον είδε στο πλευρό μιας όμορφης κοπέλλας... Πόσο λυπήθηκε! Έκρυψε όμως βαθιά τη λύπη της μέσα στην καρδιά της... Και βρήκε το υπεράνθρωπο θάρρος να χαμογελάσει όταν ο πατέρας της άναγγελε μία μέρα στο τραπέζι:

— Παντρολογήματα έχουμε στη γειτονιά μας...

— Ποιάς παντρεύεται; ρώτησε η γυναίκα του.

— Ο γιός του Φερκίνη... Παίρνει την κόρη ενός τραπεζίτη... Τά λεφτά με τά λεφτά!...

Και, σε λίγες μέρες, ο δρόμος μπροστά στη βίλλα, γέμισε αυτοκίνητα... Είχε γίνει ο γάμος, κι' είχε ακολουθήσει δεξίωση στην έπαυλη του Φερκίνη...

Χωρίς να τη δουν, η Μαρία παρακολουθούσε την κίνηση των καλεσμένων μέσα στα δρομάκια του κήπου, που φωτίζονταν από πολυχρώμα λαμπιόνια. Μουσική γλυκύτατη έφτανε ως τα αυτιά της, για να τα μεθύσει ήδονικά. «Ακουγε η φτωχική κοπέλλα, με το πυρωμένο πρόσωπό της κολλημένο στα κάγκελα, κι' ένοιωσε, ότι απόψε τελείωνε το τρελό όνειρό της...

Εκεί, κατά τα δημερώματα, το αυτοκίνητο του Φερκίνη γλύστρησε έξω από την καγκελλόπορτα. Είχε μέσα τον Τέλη και τη γυναίκα του... Πόσο κρατήθηκε η Μαρία να μην πέσει στις ρόδες! Δέ θέλησε όμως να λεκιάσει με το αίμα της την ευτυχία του αγαπημένου της... Έσκυψε το κεφάλι της και γύρισε στην καλύβα της για να ζήσει εκεί το όνειρό της — το μυστικό όνειρο της αναπόλησης και της νοσταλγίας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

33

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΑΚΡΙΔΩΝ ΣΤΗΝ ΙΟΡΔΑΝΙΑ

Ένω σε διάφορα μέρη του κόσμου σημειώνονται επιτυχίες στα επισημονικά πειράματα για την καταπολέμηση των ακριδών, το υπουργείο Γεωργίας της Ιορδανίας ανέγγυε ότι η χώρα αυτή κινδυνεύει από τη χειρότερη επιδρομή αυτών των καταστρεπτικών εντόμων που έχει σημειωθεί ως σήμερα.

Πρόκειται για ακρίδες τεράστιες κι' άμετρες, που πολλαπλασιάσθηκαν στην Αραβική Έρημο κι' ύστερα ξεκίνησαν από εκεί, καταδρομικά δηλαδή, να πάνε να καταστρέψουν τα χωράφια τους. Τα κοπάδια τους μοιάζουν με σύννεφα καταγίδια, αποτελούμενα από εκατομμύρια έντομα το καθένα και πετάνε σε ύψος 10 ως 150 μέτρων. Όταν πεσουν πάνω σε μία σπαρμένη έκταση, την απογειώνουν μέσα σ' ελάχιστη ώρα.

Τά όπλα που χρησιμοποιούνται σήμερα εναντίον των ακριδών, στην Ασία, την Αφρική και την Αμερική, είναι διάφορα τοξικά αέρια κι' άλλα ειδικά δηλητήρια. Συχνά πετάνε αεροπλάνα πάνω απ' τα σημεία των εντόμων και τ' αρατίζουν μ' αυτές τις ουσίες. Ακόμη καλλίτερα γι' αυτό το σκοπό αποδείχθηκαν τά ελικόπτερα, γιατί μπορούν να πετάσουν άρτια ή και να σταματήσουν τόν αέρα, πάνω απ' τις ακρίδες. Απ' την παλαιά πόλη Τζέντα της Αραβίας (το επίκειο της Μέκκας) οργανώνονται συχνά τέτοιες έκτακτες εναντίον των περιχών όπου πολλαπλασιάζονται οι ακρίδες.

Φτώχη των άκροατων

ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΑΚΡΟΑΤΩΝ

Μ' έσ' στους δρόμους της Αθήνας ο ποιητής γυνά (συνήθως, σφυγμομέτρηση γά κνήμ στο άγνωστο το πλήθος, τις πολλές τις αντιδράσεις του κοινού γά μελέτηση κι' από τους άκροατές του κάποια γνώμη γά ζήτηση! Σταματά κάθε λιγάκι, σε στενά και σ' άρτηρες, νεαρούς, ηλικιωμένους, δεσποινίδες και κυρίες κι' όλοι δίνουν απαντήσεις εν πολλοίς αδιακρίτους κι' άλλοι λένε το κοντό τους κι' άλλοι λένε το μακρύ τους! *

Μ' ε' λαρύγγι βραχνιασμένο άπαντά το Μαρικάκι, ότι πρέπει πάρα πάνω γά δουλένη μπουζουκάκι, γιατί μόνο αυτό φωντώνει τά μεράκια σαν δαδιά κι' οι χασάπικες πεννιές του... σφάζουν κάθε μιά καρδιά! Η Μαρίνα παραλλήλως, πού σε όλα ξεθαρεύει, και πού τά αισθηματά της μέσ' στα «μπάρ» τά παζαρεύει, απορρίπτει τά μπουζούκια κι' όλες τις σαμπομανίες κι' απ' τις μουζικές εν γένει προτιμά τις... συμφωνίες. *

Τ' ο Καϊτάκι το γεμάτο ταχυινιά κι' εύλυγισία, τ' ο «τσά-τσά» ύποστηρίζει σθεναρώς και δημοσία, επειδή μπορεί μαζί του και με δυο στροφές μαργιόλες γά τινάζει χέρια, πόδια και πρό πάντων... πορτοφόλια! Τά ταγκά και τά βαλσάκια τ' άπαλά και τά σεμνά, αντίθετως με την Καϊτή, προτιμά σαφώς η Ρίτα, γιατί αυτά δέ φανερώνουν τά κανιά της τά ισχνά, πού θυμίζουν, πάνω-κάτω... καλαμάκια γά Νιγρίτα! *

Τ' ην ορθή την άποψί του και την γνώμη του προσθέ- (εκεί, κι' ο Τηλέμαχος πού είναι μνηστευμένος έξη έτη και πού μ' όλ' αυτά τόν γάμο διαρκώς τόν αναβάλλει κι' όλο τόν μετατοπίζει απ' τή μιά χρονιά στην άλλη... Τήν ύπόδειξι του κάνει, συνεπώς, πρὸς τόν Σταθμόν, και ζητά τις απαλείψεις των συχνών τών ρεκλαμών, πού θυμίζουν επιμόνος στην μνηστή του φυσικά, έκλεκτά στεφάνια γάμου κι' άλλα είδη... ρυφικά! *

Τ' τον πομπό πού κάνει βόλτες πόν' εδῶ και πόν' (εκεί, και κρονόλογοι, πολλάκις, σταματάνε μερικοί, πού, αν κι' είναι γεροντάρες, έχουν φίλη νεωτάτη, τοργεντ' όσο δεν παίρνει, αλλά και ζωοροτάτη... Κι' επειδή φοβούνται πάντα μήπως κνήμ αυτή νερά και στη μέση μήπως βάλει κάποιος «τρίτος» την ούρα, θέλουν μὲν ν' ακούν κι' εκείνοι έμπομπές θεατρικές, μά να μην περιλαμβάνουν και σκηνές... Ήγερνικές! *

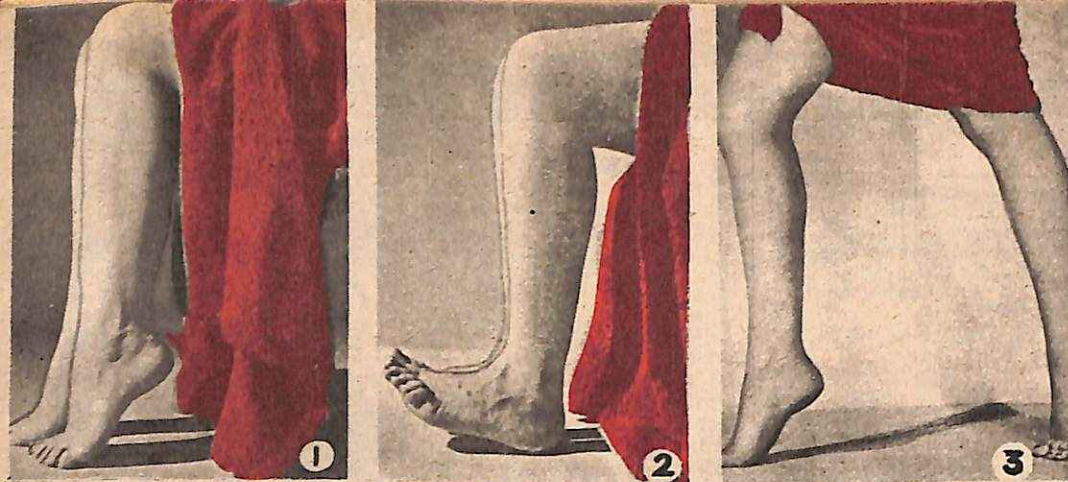
Τ' ις άπόψεις τους εκθέτουν και τή γνώμη τους στά (σέβεται, κι' όσοι χάνουν τά λεφτά τους μέχρι κέρματος στο Δέλτα και έπτον απ' το Σταθμό μας, μέσ' στις άλλες άθαρτες, ν' απαλλάξη και τ' αυτιά τους από τις... Καβαλλερίες! *

Πολιτών πολλές, επίσης κι' ατελείωτες ομάδες πούχουν φοίξει απ' τά χαντάκια και μπαφιάσει (απ' τους καμαάδες, την παράκληση ύποβάλλουν και ζητούν απ' το Σταθμό να τους λήη την ώρα «Πώς τόν λέν τόν ποταμό»... Τό ποτάμι δηλαδή, πού δεν τώχουν ξαναδεί, κι' ούτε άνήκει στά ποτάμια της Αθήνας τά γνωστά, μά φνιτρώνει, αϊφνιδίως, στά... σπιτάκι τους μπροστά! *

Μ' εταξύ, εν κατακλείδι, των άπειρων των γνωμών, οι φίλησχοι πολίτες άπαιτούν απ' τόν Σταθμόν, να φροντίση ιδιαιτέρως γά πυκνώση τις συστάσεις και να λήη στους «μουσοφίλους»: Μετριάστε τις έντάσεις. Τις έντάσεις, πού τόν κόσμο και την πλάσι άναστατώνουν. Κι' όταν η γειτονιά σου τς χορδές σου τις τεντώνουν, πού σαν τέλια βιολοντσέλλου τις χορδές σου τις τεντώνουν. Κι' όταν η γειτονιά σου συνεχώς σ' εξαγριώνει, ό μεγάλος σματάς του συνεχώς σ' εξαγριώνει. Τότε άρπάξεις μιά μαγκούρα και εισβάλλεις μέσ στο σπίτι και της δίνεις—γκάπ!—την πρώτη και τή δεύτερη και (τρίτη, Κι' έτσι πλέον, κουνουνίδι το κεφάλι της πωών, στο Σταθμό την παραδίσεις και τών...Πρώτων Βοηθειών!

Επισημασμένο
Ανα. Τάβλα
Συνοργάνωσις

ΟΜΟΡΦΑ ΠΟΔΙΑ

Πώς θα διορθώσετε τη γραμμή τους

ακόλουθο παρασκεύασμα:

Θυμολή	1 γραμ.
Εσάνς θυμού	4 »
Εσάνς λαβάντας	5 »
Λευκό στέαρ	1000 »
Θα τα πουδράρετε κατόπιν με την ακόλουθη σκόνη:	
Στυπτηρία σε σκόνη	50 γραμ.
Θεικόν αργίλλιον	10 »
Τάλκ	100 »

Να τώρα μερικές ασκήσεις που θα διορθώσουν τη γραμμή των ποδιών σας και θα εξαφανίσουν τις ατέλειές τους:

Ασκηση 1η. Είναι πολύ εύκολη και μπορείτε να την κάμνετε έπειτα από το καθημερινό ποδόλουτρο. Καθίστε άνετα σε μια καρέκλα. Θα ανασηκώσετε ολοκληρωτό το κάτω μέρος του ποδιού και θα στηριχθείτε δυνατά στο πάτωμα με τις μύτες (εικ. 1). Θα κόμνετε αυτή την άσκηση πολλές φορές.

Ασκηση 2η. Θα ανασηκώσετε εναλλάξ τις φτέρνες και τις μύτες των ποδιών 20 φορές (εικ. 2). Η άσκηση αυτή πρέπει να γίνεται με δύναμη και με τον ίδιο πάντοτε ρυθμό.

Ασκηση 3η. Περιπατήστε

με τις μύτες των ποδιών. Βήματα μικρά. Όταν ακουμπάτε τη μύτη του ενός ποδιού στο πάτωμα, θα σταματάτε μερικά δευτερόλεπτα (εικ. 3), προτού σηκώσετε το άλλο. Έπειτα από το 14ο βήμα, θα συνεχίσετε την άσκηση με μικρά και γρήγορα βήματα, πάντοτε στις μύτες των ποδιών. Συνολική διάρκεια της άσκησης: 10 λεπτά.

Ασκηση 4η. Ανασηκώστε τις μύτες των ποδιών. Με τα γόνατα και τους μηρούς σφιγμένους τον έναν πάνω στον άλλον, κατεβείτε άργα στη στάση του οκλαδόν, εκτείνοντας τα χέρια προς τα πλάγια (εικ. 4). Ο ανασηκωθείτε άργα. Η άσκηση θα γίνει 10 φορές στη σειρά.

Ασκηση 5η. Βάλτε μια έφημερίδα ανάμεσα στους μηρούς σας και περπατήστε στις μύτες των ποδιών (εικ. 5), προσπαθώντας ώστε η έφημερίδα να μην φύγει από τη θέση της. Θα κάνετε δεκα βήματα προς τα εμπρός και άλλα δεκα προς τα πίσω και θα συνεχίσετε με τον ίδιο ρυθμό επί 10 λεπτά. Η άσκηση αυτή θα σας δώσει ωραίους μύς.

Ασκηση 6η. Ανάσκελα, με ανασηκωμένα τα γόνατα και τα χέρια στα πλάγια (εικ. 6). Τα πόδια σας θα στηρίζονται μόνον στις μύτες. Κατεβάστε τα γόνατα προς τα δεξιά, σε τέτοιο ώστε οι μηροί να χτυπήσουν στο πάτωμα και κατόπιν προς τα αριστερά. Τα χέρια και οι αμμοί σας δεν πρέπει να ξεκολλήσουν από κάτω. Τα γόνατα κολλημένα το ένα πάνω στο άλλο. Θα κάνετε στην αρχή αυτή την άσκηση 10 φορές (5 προς το κάθε μέρος) και θα φθάσετε βαθμιαία στις 30.

Ασκηση 7η. Μπρούμυτα. Ανασηκώστε το δεξί πόδι από τα ισχία, χωρίς να το λυγίσετε καθόλου. Κατεβάστε το δεξί πόδι (εικ. 7) και ανασηκώστε με τον ίδιο τρόπο το αριστερό. Ξεκουραστήτε ένα λεπτό. Θα σηκώσετε κατόπιν μαζί και τα δύο πόδια. Η άσκηση αυτή είναι λιγότερο εύκολη από ό,τι φαίνεται. Θα άρχισετε από 9 φορές (τρεις το κάθε στάδιο), για να καταλήξετε στις 27 ή και περισσότερες.

Με την καθαριότητα, τη χρησιμοποίηση αλάτων ή χλωροφύλλης, καθώς και τη σκόννη εναντίον της υπεριδρώσεως, τα πόδια σας θα έχουν ωραία πόδια.

Συναρπαστικό Ιστορικό μυθιστόρημα υπό 'Αλεξάνδρου Δουμά

Εθιρελνίτα

"ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ."

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Σύμφωνα με την επιθυμία του δόν Κάρλου, η δόνα Μερσεντές φανερώνει στο φυλακισμένο φερνάντο ποιός είναι ο αληθινός πατέρας του. Ο δόν 'Ινίγκο, από το άλλο μέρος, φανερώνει στην κόρη του ότι ο φερνάντο είναι αδελφός της. Η αποκαλυψή είναι τρομερή για τους δύο νέους. Αλλά τί σκέφτεται ο βασιλιάς για τον φερνάντο; Κανείς δε μπορεί να το ξέρει. Στο μεταξύ, φτάνει από τη θραγκοφύρτη ο δούκας της Βαυαρίας, που του κάνει γνωστό ότι οι Γερμανοί εκλεκτορες τον εξέλεξαν αυτοκράτορα. Ο δόν Κάρλος βρίσκεται τώρα να τακτοποιήσει τα πράγματα της 'Ισπανίας και προσκαλεί την άλλη μέρα στην πλατεία των 'Αλμπιτί, το δόν Ρουί ντε Τερρίλας με τη γυναίκα του και το δόν 'Ινίγκο με την κόρη του. Στην πλατεία αυτή έχει σπηλιό ένα ικρίωμα, οκταήμερο με μαύρο πανί. Ο βασιλιάς διατάσσει ταυτόχρονα το δόν Ραμίρο να παραβεί μόνος του στο διοικητή των φυλακών της Γρανάδας.

13ον. Η δόνα Μερσεντές πέρασε ένα μεγάλο μέρος της ημέρας, ετοιμάζοντας μέσα στο μυαλό της τα λόγια που θα τούλεγε. Και, στο τέλος, νόμισε πως βρήκε τον τρόπο για να τον συγκινήσει. Θα του μιλούσε για τη μητέρα του, που ο δόν Κάρλος τη σεβόταν πάντα, και θα τον εξόρκιζε σ' ένα δόγμα της να την λυπηθεί. Αφού ήξερε τη θλιβερή ιστορία της, μπορούσε να καταλάβει πως η μοναδική της χαρά στον κόσμο ήταν ο γιός της. Θα της τον έπαιρνε, λοιπόν;...

Από τις σκέψεις της αυτές την έβγαλε η ξαφνική εμφάνιση του Βιντσέντσο. Ο υπηρέτης στάθηκε στη μέση του δωματίου και περίμενε να του δώσει την άδεια για να μιλήσει.

Η δόνα Μερσεντές του έγραψε να πλησιάσει.

Τί έχεις να μου πής, καλέ μου Βιντσέντσο; τον ρώτησε.

Σεβόρα, απάντησε ο υπηρέτης, ο βασιλιάς πρόσταξε το δόν Ραμίρο να πάει μόνος του στη φυλακή της Γρανάδας...

Είπες το δόν Ραμίρο; ρώτησε η δόνα Μερσεντές, σ' α να φοβόταν πως δεν είχε άκουσε καλά.

Το δόν Ραμίρο ντ' 'Αβίλα, απάντησε ο υπηρέτης.

Ο δόν Ραμίρο δεν είναι ο ευπατριδής που τον πλήγωσε ο γιός μου;

Ναι, δέσποινα.

Αλλά τί σημαίνει αυτό, Βιντσέντσο; Ο υπηρέτης ανασηκώσε τους ώμους του.

Ποιός μπορεί να ξέρη τί σκέφτεται ο βασιλιάς; απάντησε.

Η δόνα Μερσεντές έμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές.

Ο δόν Ραμίρο μονομάχησε με το γιό μου, είπε έπειτα. Ο βασιλιάς, λοιπόν, τον θεωρεί κι αυτόν υπεύθυνο. Αυτό δεν είναι, Βιντσέντσο;

Αυτό πρέπει να είναι, σεβόρα, απάντησε.

Κι' ο δόν Ραμίρο συμμορφώθηκε με τη διαταγή του βασιλιά.

Αυτή τη στιγμή πρέπει να βρίσκεται στη φυλακή της Γρανάδας. Πριν από λίγο πέρασε από την πλατεία των 'Αλμπιτί, περπατώντας προς τα κει... Μερικοί φίλοι του τον συνόδευαν. Δε φαινόταν στενοχωρημένος.

Το κεφάλι του δόν Ραμίρο δεν κινούνει; είπε η δόνα Μερσεντές.

Αργά το βράδυ, ο Βιντσέντσο παρουσιάστηκε και πάλι μπροστά στην κυρία του. Δέσποινα, είπε, οι στρατιώτες του βασιλιά περικύκλωσαν την πλατεία των 'Αλμπιτί και δεν αφήνουν κανένα να πλησιάσει.

— "Οχι, κυρία. Η δόνα Μερσεντές ανατρίχιασε. Μήπως, λοιπόν, είχε φτάσει η ώρα της κρίσεως;

— Πρέπει να μάθουμε, Βιντσέντσο, είπε. — Αδύνατον, κυρία, είπε ο υπηρέτης. Οι στρατιώτες δεν αφήνουν κανένα να πλησιάσει.

— Θα πάμε μαζί, Βιντσέντσο. Κόπος χαμένος! Μόλις απομακρύνθηκαν λίγο από το σπίτι, οι στρατιώτες τους σταμάτησαν.

— Διαταγή του βασιλιά, τους είπαν, χωρίς να τους δώσουν άλλη εξήγηση.

Η δόνα Μερσεντές ξαναγύρισε στο δωμάτιό της κι έμεινε άρρητη ως το πρωί. Ένα σωρό κακά προαισθήματα περνούσαν από το μυαλό της.

Λίγο πριν από την ανατολή του ήλιου, ένας βασιλικός αγγελιαφόρος έφτασε στο σπίτι. Έφερε μια διαταγή του δόν Κάρλου. Ο δόν Ρουί ντε Τερρίλας κι η γυναίκα του έπρεπε να βρισκόνται στις έννιά στην πλατεία των 'Αλμπιτί.

Παρόμοια διαταγή πήραν ο δόν 'Ινίγκο κι η κόρη του. Ο βασιλιάς τους προσκαλούσε την ίδια ώρα στην πλατεία των 'Αλμπιτί.

Το ικρίωμα

Διπλή σειρά από στρατιώτες προστάτευε την πλατεία των 'Αλμπιτί από όλα τα μέσα. Αλλά τα σκοτάδια είχαν διαλυθεί τώρα. Κι' η πλατεία είχε φανερώσει το μυστήριό της. Στο κέντρο της, κάτω από το άπλετο φως της ημέρας, ξεχωρίζε ένα ψηλό ικρίωμα, που ήταν σκεπασμένο με μαύρο πανί...

Σε λίγο, η καταπληκτική είδησι διαδόθηκε σ' όλη την πόλη. Θα γινόταν κάποια έκτελεση. Και δεν ήταν μυστική για κανένα τίποτα.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν ειδικευθεί στην πολεμική βιοτεχνία. Έφτιαχναν όπλα, σπαθιά, πανοπλίες, αλυσίδες, βάρκες, δεσμάτια είδη, σέλλες, κλπ. Οι χριστιανοί δεν τους πείραζαν, κι' αυτοί επίσης δεν ενοχλούσαν κανένα. Αλλά δεν ξεχνούσαν πως αυτή η πολιτεία μ' όλους τους θησαυρούς της, ήταν αλλοτε δική τους. Και μισούσαν εκείνους που τους είχαν υποδουλώσει. Γι' αυτό, χαίρονταν κάθε φορά που έβλεπαν τους χριστιανούς να κινούνται σ' όλη τη μεσαία τους, ή που κάποιος ευπατριδής πληρώνε με το κεφάλι του την ανταρσία ή την αντιστάση του...

Και τώρα είχαν τρέξει πολυάριθμοι για να παρακολουθήσουν το θέαμα μιας θανατικής εκτελέσεως, που οι όψεις έλεγαν πως είχε διατάξει ο βασιλιάς.

Κανείς, ωστόσο, δεν ήξερε τίποτα το άριστο. Οι άνθρωποι σιγοψιθύριζαν ο ένας στον άλλο τα δικά τους λόγια, χωρίς, όμως, να είναι βέβαια για κείνα που έλεγαν.

Όταν το ρολόι του πύργου της Βέλα χτύπησε έννιά φορές, η βασιλεία πόλη της 'Αλμπιτας άνοιξε άργα. Οι φρουροί, με τις μακριές λόγχες, που βγήκαν από εκεί, απομακρύναν το πλήθος και συμμαζεύσαν κατά την διπλή σειρά, που έφτανε ως κάτω από το ικρίωμα.

Λίγη ώρα αργότερα, εμφανίστηκε ο βασιλιάς. Ήταν γεμάτος με τη συνήθειά του απλότητα, που τον έκανε να ξεχωρίζει ανάμεσα στους χρυσόπλοτους αλγκούς του. Πλάι του βασιλιά μια νέα, που είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της μ' ένα μαύρο βέλο. Το πλούσιο, αλλά αυστηρό ντύσιμό της έδειχνε πως ήλθε στην αριστοκρατία.

Ο δόν Κάρλος, μαζί με τη νέα, προχώρησαν ανάμεσα στους φρουρούς και σταμάτησαν σ' απόσταση μερικών μέτρων από το ικρίωμα.

Πίσω από το βασιλιά ακολουθούσε ο μεγάλος αρχιεπίσκοπος δόν 'Ινίγκο Βέλσκι ντε Λαρο, μαζί με την κόρη του. Η δόνα Φλώρ στηριζόταν στο μπράτσο του πατέρα της. Ήταν κατακίτρινη σ' όλη της. Όταν έφτασαν μπροστά στο ικρίωμα, πατέρας και κόρη, αλληλοκυττάχτηκαν, σ' α να δώσουν θάρρος ο ένας στον άλλον.

Ο βασιλιάς γύρισε σε κάποια στιγμή το κεφάλι του και κτύπησε τον αρχιεπίσκοπο του και την κόρη του. Η απόσταση, όπου βρίσκονταν, του φάνηκε πολύ μεγάλη κι' έγραψε στο δόν 'Ινίγκο να πάει πιο κοντά. Θάλεγε κανείς πως ενδιαφερόταν να μη γινόταν ούτε αυτός ούτε η κόρη του καμιά λεπτομέρεια από το θέαμα που θα έβλεπαν σ' α λίγο. Γι' αυτό, ήθελε να τους εξασφαλίσω μια από τις πρώτες θέσεις.

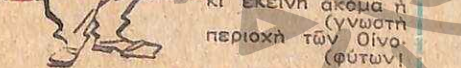
Την ίδια στιγμή, δύο άλλα πρόσωπα...

και με αντίλαλο ν' (αδελυτή είτε με υδάτα λιμνισία!)

Εσχάτον αποτροπιασμόν κάμνε υπερχάρη, λοιπόν, εκφράζει, και γίνετ' ανω... ποταμών την πάσα μέρα που (χαράζει...)

Διότι θα μαγαριστη απ' τα νερά κατά (το ήτατον κι' εκείνη ακόμα η (γυνιστη περιοχή των Οίνο (φύτων!)

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

νος θάπερτε το κεφάλι κάτω από το τσεκούρι του δημίου. Ο άνθρωπος αυτός δε μπορούσε παρά να ήταν ο δόν Φερνάντο ντε Τερρίλας. Μαζί με το δικό του ίσως να περφε και το κεφάλι του δόν Ραμίρο ντ' 'Αβίλα. Για το δεύτερο, όμως, όλοι ήταν επιφυλακτικοί. Δε φανταζόνταν, ότι ο βασιλιάς θα τον κατ'έλασε σε θάνατο για μια μονομαχία, που πιθανόν δεν την είχε προκαλέσει και που, άλλωστε, δεν είχε ανεπαρκή συνθήκες.

Πικρές μάζες άρχισαν αμέσως να τρέχουν προς την πλατεία των 'Αλμπιτί.

Ανάμεσα στο πλήθος των περιέργων, ξεχώριζαν οι Μαύροι με τα φαρδιά μπουρνούζια τους και τις άσπρες μαντιλάς στο κεφάλι. Αυτοί δεν τους έπαιρναν μόνο η περιέργεια, αλλά και το μίσος επίσης. Ο Φερνάνδος ο Καθολικός κι' η 'Ισαβέλλα ούτε τους είχαν δώσει, ούτε τους είχαν υποχρεώσει ν' αλλαξοπιστήσουν. Τους παραχώρησαν, μάλιστα, όρισμα προνομία, που τους εξασφάλιζαν την ειρηνική διαβίωσή τους ανάμεσα στο χριστιανικό στοιχείο.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν ειδικευθεί στην πολεμική βιοτεχνία. Έφτιαχναν όπλα, σπαθιά, πανοπλίες, αλυσίδες, βάρκες, δεσμάτια είδη, σέλλες, κλπ. Οι χριστιανοί δεν τους πείραζαν, κι' αυτοί επίσης δεν ενοχλούσαν κανένα. Αλλά δεν ξεχνούσαν πως αυτή η πολιτεία μ' όλους τους θησαυρούς της, ήταν αλλοτε δική τους. Και μισούσαν εκείνους που τους είχαν υποδουλώσει. Γι' αυτό, χαίρονταν κάθε φορά που έβλεπαν τους χριστιανούς να κινούνται σ' όλη τη μεσαία τους, ή που κάποιος ευπατριδής πληρώνε με το κεφάλι του την ανταρσία ή την αντιστάση του...

Και τώρα είχαν τρέξει πολυάριθμοι για να παρακολουθήσουν το θέαμα μιας θανατικής εκτελέσεως, που οι όψεις έλεγαν πως είχε διατάξει ο βασιλιάς.

Κανείς, ωστόσο, δεν ήξερε τίποτα το άριστο. Οι άνθρωποι σιγοψιθύριζαν ο ένας στον άλλο τα δικά τους λόγια, χωρίς, όμως, να είναι βέβαια για κείνα που έλεγαν.

Όταν το ρολόι του πύργου της Βέλα χτύπησε έννιά φορές, η βασιλεία πόλη της 'Αλμπιτας άνοιξε άργα. Οι φρουροί, με τις μακριές λόγχες, που βγήκαν από εκεί, απομακρύναν το πλήθος και συμμαζεύσαν κατά την διπλή σειρά, που έφτανε ως κάτω από το ικρίωμα.

Λίγη ώρα αργότερα, εμφανίστηκε ο βασιλιάς. Ήταν γεμάτος με τη συνήθειά του απλότητα, που τον έκανε να ξεχωρίζει ανάμεσα στους χρυσόπλοτους αλγκούς του. Πλάι του βασιλιά μια νέα, που είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της μ' ένα μαύρο βέλο. Το πλούσιο, αλλά αυστηρό ντύσιμό της έδειχνε πως ήλθε στην αριστοκρατία.

Ο δόν Κάρλος, μαζί με τη νέα, προχώρησαν ανάμεσα στους φρουρούς και σταμάτησαν σ' απόσταση μερικών μέτρων από το ικρίωμα.

Πίσω από το βασιλιά ακολουθούσε ο μεγάλος αρχιεπίσκοπος δόν 'Ινίγκο Βέλσκι ντε Λαρο, μαζί με την κόρη του. Η δόνα Φλώρ στηριζόταν στο μπράτσο του πατέρα της. Ήταν κατακίτρινη σ' όλη της. Όταν έφτασαν μπροστά στο ικρίωμα, πατέρας και κόρη, αλληλοκυττάχτηκαν, σ' α να δώσουν θάρρος ο ένας στον άλλον.

Ο βασιλιάς γύρισε σε κάποια στιγμή το κεφάλι του και κτύπησε τον αρχιεπίσκοπο του και την κόρη του. Η απόσταση, όπου βρίσκονταν, του φάνηκε πολύ μεγάλη κι' έγραψε στο δόν 'Ινίγκο να πάει πιο κοντά. Θάλεγε κανείς πως ενδιαφερόταν να μη γινόταν ούτε αυτός ούτε η κόρη του καμιά λεπτομέρεια από το θέαμα που θα έβλεπαν σ' α λίγο. Γι' αυτό, ήθελε να τους εξασφαλίσω μια από τις πρώτες θέσεις.

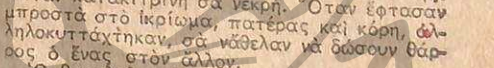
Την ίδια στιγμή, δύο άλλα πρόσωπα...

και με αντίλαλο ν' (αδελυτή είτε με υδάτα λιμνισία!)

Εσχάτον αποτροπιασμόν κάμνε υπερχάρη, λοιπόν, εκφράζει, και γίνετ' ανω... ποταμών την πάσα μέρα που (χαράζει...)

Διότι θα μαγαριστη απ' τα νερά κατά (το ήτατον κι' εκείνη ακόμα η (γυνιστη περιοχή των Οίνο (φύτων!)

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

φανίστηκαν στην αντίθετη πλευρά της πλατείας των Αλμπιτίτζι. Ήταν ο δόν Ρουί ντε Τορρίλας κι η δόνα Μερσεντές. Τό πληθος, βλέποντας τους, παραμέρισε για να τους άφιση να περάσουν.

Ο δόν Ρουί βάδιζε με τὸ κορμί ἴσιο καὶ τὸ κεφάλι ψηλά. Οἱ κινήσεις του, ὥστόσο, εἶχαν κάτι τὸ μηχανικὸ καὶ θὰ τὸν νομίζε κανεὶς σὰν ἀγαλμα, πού εἶχε ζωντανέψει. Τὸ πρόσωπό του δὲ φάνερνε οὔτε χαρὰ οὔτε λύπη, οὔτε περηφάνεια, οὔτε ντροπή. Ήταν ψυχρὸ καὶ δίχως ἐκφρασί.

Ἡ δόνα Μερσεντές προχωροῦσε πλάι του μὲ πολὺ κόπο. Μία βαθεῖα λυπητὴν ἦταν ἀπλωμένη στὸ πρόσωπό της. Τὸ βλέμμα της ἐφαχνε δεξιά κι' ἀριστερά, σὰ ν' ἀναζητοῦσε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κάποια βοήθεια ἢ κάποια παρηγοριά. Ὅταν ἀντίκρισε τὸ ἱκρίωμα, ἡ δυστυχισμένη μῆτερα κλονίστηκε καὶ λίγο ἐλείψε νὰ σωριαστῇ κάτω. Ὁ ἀγγελοφόρος πού της εἶχε μεταβιβάσει τὴν προηγούμενη μέρα τὴ διαταγὴ τοῦ βασιλιά, της εἶχε πᾶ:

— Κυρία, δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐλπίζετε κι' ὅλα νὰ τὰ φοβάσαστε.

Αὐτὴ ἡ σιθυλλικὴ φράσι τὴν εἶχε ἀναστατώσει. Δὲ μπορούσε νὰ μαντέψῃ ποιά ἦταν ἡ ἀπόφασί τοῦ βασιλιά. Ήξερε μόνο πῶς ἡ ζωὴ τὸν παιδί τοῦ κρεμόταν ἀπὸ μία κλωστή... Ἀντικρύζοντας τὰ ἱκρίωμα, ἐνοίωσε ὅλες τὶς ἐλπίδες της νὰ σβύνουν. Μέσα στὴν καρδιά της ἀπομείναν μόνο ὁ φόβος κι' ἡ λύπη.

Μερικὰ λεπτά ἀργότερα, μὴ πολυῦριθμ συνοδεία φάνηκε ἀπὸ τὸ μέρος τὸν φυλακῶν τῆς Γρανάδας. Ἀνάμεσα στοὺς στρατιώτες καὶ τοὺς εὐγενεῖς, πού τὴν ἀποτελοῦσαν, βρισκόνταν ὁ δόν Φερνάντο ντε Τορρίλας κι' ὁ δόν Ραμίρο ντ' Ἀβίλα. Ὅπως εἶδαμε, ὁ πρῶτος εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ τὸν δόν Ἰνίγκο κι' ὁ δεύτερος εἶχε παῖ μόνος του στὴ φυλακή, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ βασιλιά.

Ὁ δόν Φερνάντο προχωροῦσε μὲ σταθερὸ βῆμα, σὰν ἀνδρῶπις πού δὲν ἐλπίζει, ἀλλὰ καὶ πού δὲν φοβάται τίποτα. Τὸ πρόσωπό του, ὥστόσο, δὲν εἶχε τὴν ἴδια ἀγέρωχὴ ἐκφρασί, ὥπως ἄλλοτε. Μία βαθεῖα λυπητὴν ἦταν ἀπλωμένη πάνω στὰ χαρακτηριστικά του.

Ὅταν ἐφτάσε στὴν πλατεία, ἐρρίξε μὴ ἀ- διάφορ ματιά στὸ ἱκρίωμα. Τὸ βλέμμα του πηγαίνονθε κατόπιν κάμπους φορές ἀπὸ τὴ μῆτερα τοῦ στὴ δόνα Φλώρ καὶ ἀντίστροφα... Τὸ βλέμμα αὐτὸ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀπελπισία καὶ πόνου. Κῦτταξε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλιά καὶ τὰ μάτια του σταμάτησαν πάνω στὴ γυναικὴ μὲ τὸ μαῦρο βέλο πού τὸν συνδεῖ. Ἀνατρίχισε ἀμέσως σὰ νὰ τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει.

Ἡμερος κι' ἀτάραχος ἦταν ἐπίσης ὁ δόν Ραμίρο. Κι' ἄλλωστε, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα. Τὸ ἱκρίωμα, πού ὑψωνόταν στὴ μέση τῆς πλατείας, δὲ μπορούσε νὰ ἦταν γι' αὐτόν, ἀφοῦ δὲν εἶχε καμὴ κανένα κακό. Ἀπὸ τὰ πρόσωπα πού βρισκόνταν ὀλόγυρα, ἕνα μόνο συγκέντρωνε ὅλη τὴν προσοχή του: τῆς δόνας Φλώρ. Τὸ βλέμμα του σταμάτησε πάνω της, πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

Ἐτοί, ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς δραματικῆς ἱστορίας, πού ἀνηγγέλθαμε, βρισκόνταν τώρα γύρω στὸ ἱκρίωμα.

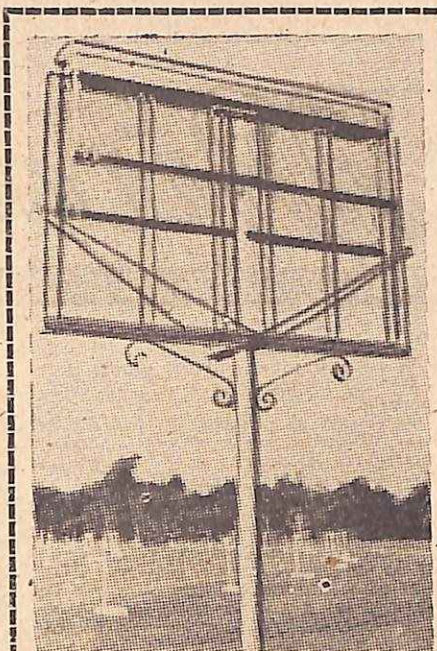
Μία ἀπέραντη σιωπὴ εἶχε ἀπλωθῇ στὴν πλατεία. Οἱ ἀνδρῶπις συγκρατοῦσαν κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἀναπνοή τους, σὰ νὰ προσι- ἀνόνταν, ὅτι κατὶ τὸ τρομερὸ ἢ τὸ ἀσυνή- θιστο ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ὅλων τὰ βλέμμα- τα εἶχαν στριγνῇ πάνω στὸ νεαρὸ βασιλιά. Αὐτὸς κρατοῦσε τὴ λύσι τοῦ ἀνίγματος...

Ἐκείνοι πού βρισκόνταν στὴν πλατεία, εἶχαν κάμει ὅλες τὶς υποθέσεις. Καὶ τώρα πε- ρίμεναν, πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἀνυπομονησία κι' ἀγωνία. Τὸ ἱκρίωμα, πού εἶχε στήθῃ στὴν πλατεία κι' ἡ παρούσα τοῦ ἡμίονο μὲ τὴν κατακόκκινὴ στολή καὶ τὸ ἀστραφτερὸ το- κούρι στὰ γόνατα, ἔκαναν ὅλους νὰ φοβοῦνται τὸ χειρότερο. Οἱ πιδ αἰσιδοδοὶ φαντάζον- ταν, ὅτι τὸ μόνο κεφάλι, πού βάπτετε, θὰ ἦταν τὸ δόν Φερνάντο. Δὲν ἔλειπαν, ὥστόσο, οἱ ἀπαισιδοδοὶ, πού φαντάζονταν, ὅτι τὴν ἴσά τύχη θὰ εἶχε κι' ὁ δόν Ραμίρο.

Ὁ βασιλιάς, σὰ νᾶλε, νὰ κἀν μεγαλύ- τησιν τὴν ἀγωνία τοῦ πλῆθους, ἄφησε νὰ πε- ράσουν κάμποσα λεπτά. Τὸ πρόσωπό του διατηροῦσε πάντα τὴ συνθησιμένη του ἀπά- θεια. Κῦτταξε κατόπιν ὀλόγυρα καὶ τὸ βλέμ- μα του σταμάτησε πάνω στὸν ἀρχιδικαστὴ του.

Δὸν Ἰνίγκο Βελάσκο ντε Χάσο, εἶπε μὲ βαρεὶα καὶ δυνατὴ φωνή, μὴ ζητήσατε διὰ φόρε, χωρὶς νὰ μὴ ἐξηγήσατε τοὺς λόγους, τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου, πού ἀξίζει διὰ φόρε τὸ θάνατο. Ἡ καρδιά σας εἶναι πολὺ εὐαι- σθητὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορείτε πιά νὰ κα- τέχετε τὴ θεία τοῦ μεγάλου ἀρχιδικαστοῦ τῆς Ἀνδαλουσίας.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔγιναν δεκτὰ μ' ἕναν ψι- θύρο πού φανέρωνε περισσότερο τὴν ἐκπληξή

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΥΓΕΣ

Στοὺς ὑπαίθριους κινηματογράφους ἄλ- λα καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα σημεῖα τῆς Ὠλω- ρίδος, ἡ ὁποία μασιτίζεται τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τίς μυγες, ἐγκαταστάθηκαν οἱ πο- τότητες αὐτῆς ηλεκτρικῆς μυγοπαγίδες, πού ἀποδείχθηκαν πολὺ ἀποτελεσματικές. Ἐφοδιασμένες μὲ εἰδικὲς λάμπες, πού ἐκπέμπουν «μᾶυρο φῶς», προσελκύουν τὰ ἐνοχλητικὰ ἐντομα, τὰ ὁποία καίον- ται καὶ σκοτώνονται μὲ τὴν πλεῖστασιν τὸ ηλεκτροφόρο δίχτυ τὸ πλαίσιο.

τοῦ πλῆθους, παρὰ τὴν ἐπιδοκιμασία ἢ τὴν ἀποδοκιμασία του... Ὁ βασιλιάς εἶχε ἀρχί- σει ἀπὸ τὸν δόν Ἰνίγκο κι' ἡ ἀπόφασί του ἦταν σκληρὴ κι' ἀειδίκτη.

Ὁ δόν Ἰνίγκο ἔγινε πιδ κίτρινος ἀπὸ πρὶν, σὰ νὰ εἶχε δεχθῇ ἕνα ράπισμα στὸ πρόσω- πο κι' ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ νὰ νᾶλε νὰ δικαιο- λογηθῇ. Ἀλλὰ, ὁ βασιλιάς τὸν σταμάτησε μὲ τὸ βλέμμα του.

Ὁ ἀνδρῶπις, πού ἡ ζυγαριὰ τῆς δι- καισύνης δὲ στέκεται καλὰ στὰ χέρια του, μπορεῖ, ὥστόσο, νὰ κρατήσῃ γερά τὸ ζῆφος τοῦ πολέμου. Κι' αὐτὸ τὸ δειξτε πολλὲς φορές ὡς σῆμα, δόν Ἰνίγκο. Σὰς διορί- ζει, λοιπόν, ἀρχιστράτηγον τῶν στρατιῶν τοῦ βασιλείου, βέβαιος, ὅτι θὰ τιμῆσατε τὸ και- νοῦργιο ἀξίωμα πού σας ἐμπιστεύομαι, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ.

Μεγαλειότατε... τραυλίσε ὁ δόν Ἰνί- γκο, πλημμυρισμένος ἀπὸ συγκίνησι.

Δὲ θέλω νὰ μ' εὐχαριστήσατε, τὸν διέ- κοψε ὁ βασιλιάς. Δὲν κἀνὼ χάρι οὔτε σὲ σας, οὔτε σὲ κανένα. Ἀνταμείβω μόνο τὴν ἀξία σας.

Πέρασαν καὶ πάλι κάμποσα λεπτά σιωπῆς. Ὁ βασιλιάς γύρισε κατόπιν στὸ δόν Ρουί ντε Τορρίλας.

Δὸν Ρουί, εἶπε, εἶχα ἀκούσει γιὰ σας, ὅτι εἰσάσατε ἕνα ἀπὸ τοὺς πιδ ἐντιμὸς εὐπατρίδες τῆς Ἰσπανίας. Ἀλλ', ἡ παρα- νομή μου ἐδῶ μ' ἔκανε νὰ μάθω ἀκόμη, ὅτι εἰ- σάσατε μὴ ἀπὸ τίς πιδ εὐγενεῖς καριδιές πού ὑπάρχουν στὸν κόσμο. Ἐνας βασιλιάς εἶναι πάντοτε εὐτυχισμένος ὅταν ἔχη ὑπὸ- κόους σὰν κι' ἐσάς.

Ὁ δόν Ρουί ἔγειρε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δειξῇ τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸ βασιλιά.

Γιὰ ν' ἀνταμείψῃ τὴν εὐγένεια τοῦ χαροκτήρα σας, τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν πί- στισιας, συνέχισε ὁ βασιλιάς, σὰς διορίζω μεγάλον ἀρχιδικαστὴ τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ σὰς διατάσσω ν' ἀναλάβετε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ καθήκοντά σας.

Ὁ δόν Ρουί ἀνατρίχισε.

Ὁ νεαρὸς βασιλιάς ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτά κι' εἰπετα εἶπε:

Ἡρῶατε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες νὸ μὴ ζητήσατε δικαιοσύνη γιὰ τὴν προσβολή, πού σας ἔγινε. Μπορεῖτε τώρα νὰ κάμετε μόνος σας ἐκεῖνο, πού ζητήσατε ἀπὸ μένα. Ὁ δόν Ρουί θέλαρε κατὶ νὰ πῇ, ἀλλὰ κα- μὴ λέει δὲ βῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ βλέμμα του πῆγε διαδοχικὰ στὴ γυναικὴ καὶ τὸν Φερνάντο. Καὶ τὸ βλέμμα αὐτό, πού ἦταν δελεῖ καὶ φοβισμένο, εἶδεινε ὅλο τὸ δράμα, πού παιζόταν μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ὁ νεαρὸς βασιλιάς εἶχε γυρίσει τώρα στὸ Φερνάντο.

— Εἰσάσατε διὰ φόρε ἔνοχος, τοῦ εἶπε αὐστηρά. Τὴν πρώτη φορὰ ἐπαναστατήσατε ἐναντίον τῶν νόμων τῆς κοινωνίας κι' αὐτὴ τὴ φορὰ σας συγχώρησα. Τὴ δεύτερη φορὰ ἐπαναστατήσατε ἐναντίον τῶν νόμων τῆς φύ- σεως κι' αὐτὴ τὴ φορὰ βῆκα πῶς ἦμουν ἀ- γίκανος νὰ τιμωρήσω ἕνα τόσο μεγάλο ἔν- κλημα.

Ἐγὼ, αὐτὸ, ἔκρινα πῶς ἦταν καλὸτερο ν' ἀφίσω ἐκεῖνον πού προσβάλατε νὰ σας συ- χωρήσῃ ἢ νὰ σας τιμωρήσῃ, σύμφωνα μὲ τὴν κρίσι τοῦ... Ἀλλ' ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἀ- πόφασί τοῦ δόν Ρουί, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, σὰς διαγράφω ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν εὐγενῶν τοῦ βασιλείου, σὰς ἀφαιρῶ κάθε τίτλο καὶ κάθε προνόμιο καὶ διατάσσω νὰ κατασχεθῇ ἡ περιουσία σας, ἂν ὑποτέλῃ πῶς ἔχετε.

Ἐτοί, εἰσάσατε τώρα τὸ ἴδιο φτωχὸς καὶ ἀδύνατος, ὅσο καὶ τὴν ἡμέρα, πού ἦρθετε στὸν κόσμο. Αὐτὴ εἶναι ἡ δική μου ἀπόφασί γιὰ σας. Γιὰ τὴν τύχη σας, ὅμως, ἢ ἀπο- φασιστῇ ὁ δόν Ρουί. Ἡ ζωὴ κι' ἡ ἐλευθερία σας βρισκόνται στὰ χέρια του.

Ὁ Φερνάντο ἔγινε κατακίτρινος σὰ νε- κρός. Ἀλλὰ καμμιὰ λέξι δὲ βῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐβάφατε πολλὲς φορές ὡς σῆμα, τὸ ζῆφος σας στὸ αἷμα, συνέχισε ὁ βασιλιάς. Ἀλλὰ τώρα τὸ ζῆφος τοῦ εὐπατρίδη δὲ θὰ στολίσῃ πιά τὸ πλευρό σας.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ βασιλιά ἔκαμαν τὸν Φερνάντο νὰ κλονισθῇ. Ἐκείνη τὴ στιγ- μὴ, θὰ ποτιμοῦσε ν' ἀνοίγῃ ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν καταπίει.

Ὁ βασιλιάς ἄφησε καὶ πάλι νὰ περάσουν κάμποσα λεπτά. Γύρισε ὕστερα στὴν Ἑ- στρελλίτα.

— Ἀς μάθουν ὅλοι, εἶπε, ὅτι δὲν εἰσάσατε οὔτε ἡ τσιγγάνα τοῦ παιδοφίλου τοῦ «Μαῦ- ρου βασιλιά», οὔτε ἡ ἀδελφὴ Φιλίππα τοῦ μοναστηρίου τῆς Ἀνουντιστάδας. Εἶναι και- ρὸς νὰ ξαναπάρτε τὴ θεία σας ἀνάμεσα στὴν κοινωνία. Σύμφωνα μὲ τὰ δικαιώματα, πού σας δίνει ἡ γέννησι σας, σὰς ὀνομάζει δούκισσα τῆς Καρμόνα, μαρκησία τοῦ Μον- τεφίερο καὶ κόμησα τοῦ Πουλγκάρ. Ἡ θεία σας εἶναι στὴν πρώτη γραμμὴ μετὰ τῶν μεγιστάνων τῆς Ἰσπανίας. Αὐτὴ τὴ θεία μαζί μὲ τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους σας, μπορεῖτε νὰ τὰ δώσατε στὸ σύζυγό σας, εἴτε τὸν διαλεχθῇ ἀνάμεσα στοὺς κύκλους τῆς ἀριστοκρατίας, εἴτε ἀνάμεσα στὸ λαὸ, εἴτε μπροστὰ στὸ ἱκρίωμα.

Ἡ Ἑστρελλίτα ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λό- για, ἐβγάλε τὸ πέπλο πού σκέπαζε τὸ πρό- σωπό της. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἐλπίδα.

Μεγαλειότατε, εἰσάσατε ὁ πιδ μεγαλό- ψυχος βασιλιάς τοῦ κόσμου, εἶπε μὲ συγκί- νησι.

Προσπαθῶ νὰ εἶμαι μόνο δικαίος, ἀ- πάντρε ὁ δόν Κάρλος.

Γύρισε κατόπιν στὸν δόν Ραμίρο.

Δὲ βγάλετε τὸ ζῆφος ἀπὸ δική σας πρωτοβουλία, ἀλλὰ γιὰτί σας προκάλεσαν, τοῦ εἶπε. Καθένας, στὴ θεία σας, ὅθκανε τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀναγκασθῇτε νὰ βγάλετε τὸ ζῆφος σας, τιμῆσατε καὶ σεβᾶ- σθήκατε τὰ γρηταῖα πού, ὅπως λέει ὁ Κῦ- ριος, εἶναι τὸ πιδ ἀξιοσέβαστο, πράγμα πού ὑπάρχει στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ, σὰς κάμω πιδ πλοῦσιον ἀπὸ δὲ, εἰσάσατε. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ σας δείξω τὴν εὐνοία μου καὶ γιὰ νὰ θυμώσατε αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ ἡμέρα, θὰ προσθέσατε στὰ ἐνόμιατά σας κι' ἐκεῖνο τοῦ Κάρλου. Σὰς ἐξουσιοδοτῶ ἐπίσης νὰ βγάλετε τὸν λέντα τῆς Βουργουνδίας στὸ οἰκισμὸ σας.

Καὶ τώρα, πρόσθεσε ὁ βασιλιάς, ἀκού- σατε ὅλοι ποιά εἶναι ἡ ἀπόφασί μου. Ἀς ἀποδοθῇ, λοιπόν, δικαιοσύνη καὶ καθένας ἀς ἀνταμειφθῇ ἢ ἀς τιμωρῇ σύμφωνα μὲ τὴς πράξεις του. Δὸν Ρουί, σὰς ὀνομάσα πρω- τύτερα μεγάλον ἀρχιδικαστὴ τῆς Ἀνδαλου- σίας. Κάμετε τὸ χρέος σας, ἐγκαινιάζοντας ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ νέα καθήκοντά σας.

Ὅλοι κατάλαβαν, ὅτι ἡ μεγάλη στιγμή εἶ- χε φτάσει. Ἀκούσατε νὰ — μὴ μόνο λέει ὁ δόν Ρουί, γιὰ ν' ἀνεθῇ ὁ Φερνάντο στὸ ἱ- κρίωμα. Ἀλλ' ἀρκοῦσε μὴ λέξι τοῦ ἐπίσης γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία του.

Ὁ δόν Ρουί στεκόταν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στήθος. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πᾶ- ρει τραγικὴ ἐκφρασί. Ἡ πάλι, πού γινόταν στὴν ψυχὴ του, ἦταν τρομερή. Ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος ἐφιγαν μέσα σ' αὐτήν... Ὁ Φερ- νάντο ἦταν τὸ παιδί ἐνὸς ἄλλου. Ἀλλὰ τὸ εἶχε γνωρίσει ἀπὸ νῆπιον. Κι' ὅπως εἶχε κα- ταδικάσει μὲ τὴν θέλησί του τὸν ἐαυτὸ του νὰ μὴ γνωρίσῃ τίς χαρὲς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πατρότητος, εἶχε δὲ αὐτὸ τὸ παιδί σὰ δικό του.

Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτα, σκεφτόταν. Εἶναι ἄθωο καὶ δὲν ἔχω τὸ δι- καίωμα νὰ τὸ μισῶ, ἂν δὲν μπορῶ νὰ τὸ χυγιώσω. Κι' ἄλλωστε, κανεὶς δὲν ἔφταιξε

σὲ τίποτα. Ὁ,τι ἔγινε, ἦταν τὸ θέλημα τῆς μετρίσεως... Αὐτὴ τὴ σκληρὴ μοῖρα τὴ δέχτηκε μὴ φορὰ γιὰ πάντα καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίω- μα νὰ παραπονοῦμαι. Καὶ σῆμα καὶ πάντα θάπαρνα τὴν ἴδια ἀπόφασί, ὅπως κι' ὅταν ἐμαθα τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε μεγαλώσει σιγὰ-σιγὰ κι' ὁ δόν Ρουί εἶχε κάμει τὴ σκέψι πῶς ὁ Φερνάντο θὰ μπορούσε μὴ μέρα νὰ κληρο- νομήσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσία του. Ἐ- τοί, τ' ὄνομα τῶν Τορρίλας δὲ θάσβυνε.

Ἀλλ', ὁ Φερνάντο, μεγαλώνοντας, ἔκαμε ὅλες τὶς ἐλπίδες του νὰ σβύνουν.

Ποῖος εἶχε φταίξει, ἄραγε; Ὁ κακὸς χα- ρακτήρας τοῦ Φερνάντο ἢ τὸ ὅτι ὁ δόν Ρουί, πού ἦταν στὰ μάτια ὅλων ὁ πατέρας του, δὲ μπορούσε νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή, πού μόνο ὁ δεσποὶ τοῦ αἵματος μποροῦν νὰ δημιουργήσουν; Μήπως, λοιπόν, ὁ Φερνάντο εἶχε γίνῃ κακός, γιὰτί ἐνοίωθε πῶς τὸν ἔλειπαν αὐτὴ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στορ- γή... Ποῖος μπορούσε νὰ τὸ πῇ... Κι' ἄλ- λωστε, ὁ δόν Ρουί δὲ μπορούσε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ του τοῦλάχιστον, ὅτι στὸ βᾶ-θος τῆς ψυχῆς του ὑπῆρχε κάποια ἀντιπά-θεια ἢ ἴσως κάποιο μῖσος γι' αὐτὸ τὸ παιδί. Πῶς τοῦ εἶχε φερθῇ; Ἡ στάσι τοῦ ἀπέ- ναντί του ἦταν αὐστηρὴ καὶ σκληρὴ. Κι' ὅ-ταν κάποτε τύχαινε νὰ τοῦ πῇ ἕναν καλὸ λόγο, μετανόωνε ἀμέσως καὶ τὴν ἐπόμενη στιγμή τὸν πίκραινε μὲ μὴ ἀδική παρατή-ρησι ἢ μὲ τὴν ἀπαίτησι νὰ κάμῃ κατὶ, πού ἦταν ἀντίθετο τὸν θέλῃσι ἢ τὴν ἐπιθυμία του. Μὲ τὴν αὐστηρότητα του τοῦ στραγγα- λίζε κάθε χαρὰ. Καὶ μὲ τὴ σκληρότητα τοῦ δὲν δηλητηριοῦσε τὴν ψυχὴ.

Τὰ πράγματα εἶχαν παρῇ κατόπιν τὸ μοι- ραῖο δρόμο. Ὁ Φερνάντο, ἀφοῦ σκότασε τὸ δόν Ἀλδάρρο, ἔγινε ὕστερα ἀντάρτης καὶ λατῆρις.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού δὲν ἦταν πολὺ μα- κρινή, ὁ δόν Ρουί εὐχέθηκε πολλὲς φορές νὰ εἶχε πεθάνῃ τὸ παιδί αὐτό, στὸ ὅποιο εἶχε δώσει τ' ὄνομά του, χωρὶς νὰ εἶναι δικό του.

Ἀλλ' ἀγαποῦσε πάντα τὴ Μερσεντές κι' ὁ ἀπέραντος πόνος της τοῦ σπάρανε τὴν καρ- δία. Ἐτοί, δὲν ἔπαυε νὰ φροντίζει γιὰ νὰ προπαρασκευάσῃ τὸ γυρισμὸ τοῦ Φερνάντο στὴν κοινωνία κι' ὅταν ἀργότερα ὁ δόν Κάρ- λος ἐφτάσε στὴ Γρανάδα, δὲ δίστασε νὰ πῆσῃ στὰ πόδια του, γιὰ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴ χάρι του.

Αὐτὴ τὴ χάρι δὲν τὴν εἶχε πετύχει ὁ ἱ- διος. Οὔτε ὁ δόν Ἰνίγκο, ὁ παλιὸς φίλος του, μπόρεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ, μ' ὅλο πού τὸ προσπαθῆσε. Ὁ δόν Κάρλος, ὅμως, ἔδωσε χάρι στὸ Φερνάντο εἰπετα ἀπὸ τίς παρα- κλήσεις μίας τσιγγάνας, τῆς Ἑστρελλίτας. Ἐτοί ἡ ἀλλοίωσι, ὁ Φερνάντο εἶχε γλυτῶ- σει ἀπὸ τὴν ἀτίμησι καὶ τὸ θάνατο, πού τὸν περιέμεναν. Τὸ χαμόγελο θὰ ξαναγύριζε τώρα στὰ χεῖλιά τῆς Μερσεντές, τῆς ὑπέρ- βας του.

Ὁ δόν Ρουί ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ μὴ καινούργια προσπαθῆσι, γιὰ νὰ ξανα- φέρῃ τὸ Φερνάντο στὸν καλὸ δρόμο. Ἀλλὰ, ἐμφανικὰ, ἔσπασε ἡ καταστροφή... Ὁ Φερ- νάντο εἶχε παρακούσει τὶς διαταγὲς του κι' εἶχε σπῆσῃ τὸ χεῖρι του πάνω του... Στὸ πρόσωπό του αἰσθάνονταν ἀκόμη τὸ βαρὺ γύ- τημα. Πῶς μπορούσε νὰ συχωρήσῃ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα;

Ἡ συννῶμη

Τὰ λεπτά κυλοῦσαν ἀργά. Ὅλοι ἀναρ- τόνταν μὲ ἀγωνία ποιά θὰ ἦταν ἡ ἀπόφασί τοῦ δόν Ρουί.

Ἡ μεγάλῃ ἐκείνη στιγμή, ἡ δόνα Μερσε- ντές δὲ δίστασε νὰ ταπεινωθῇ ἀπὸ μὴ φορὰ μπροστὰ στὸν ἄντρα της. Προχώρησε μὲ ἀργὰ βῆματα κι' ἀδιόφορη γιὰ τίς χιλιάδες τὰ βλέμματα, πού ἦταν συλγωμένα πάνω της, γονάτισε καὶ σήκωσε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸ πρόσωπό της, πού ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ δάκρυα.

Εἰσάσατε ὁ κύριος τῆς ζωῆς μου κι' ἐκείνος, στὸν ὅποιο χρωστάω τὰ πάντα, τοῦ εἶπε μὲ ραγισμένη φωνή. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ καταλάβω τὸν πῶνο σας καὶ δὲ θὰ προσπα- θῶ νὰ δικαιολογήσω ἐκεῖνο πού ἔγινε, γιὰ-τίς γιὰ αὐτὸ. Ἀλλὰ μὴ μῆτερα, κι' ὅταν δὲ μὴν νὰ δικαιολογήσῃ βρίσκει τὴ δύ- ναμι νὰ παρακαλέσῃ. Κάμετε τόσα γιὰ μέ- να, πού πρέπει νὰ μὲ λυπηθῇτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ. Σῶστε τὸ γιού μου! Σῶστε τὸν ἀπὸ λυπητὴ γιὰ μένα, σεις πού φανήκατε τόσο με- γαλόψυχος ὡς τώρα. Ἀρῆσατε τὰ ἔγκρυά μου νὰ συγκινηθῶν ἀπὸ μὴ φορὰ τὴν καρδιά σας, πού ἐγὼ μόνο ἐδῶ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἀπέραντη.

Ὁ δόν Ρουί στεκόταν πάντα ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος. Ἡ πάλι- μέσα στὴν ψυχὴ του δὲν εἶχε τελειώσει ἀ- κόμη. Ἀλλ' ἡ συμπτῶν ὑπερῶχυνε ἀλλῃ μὴ φορὰ. Ἐβγάλε τὸ χεῖρι του πάνω στὸ κεφάλι

τῆς δόνας Μερσεντές καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ἡ- ρεμὴ καὶ σχεδὸν τρυφερή:

— Γιὰ τὸ δικό σου χατήρι, συγχωρῶ τὸν Φερνάντο.

Ἡ δόνα Μερσεντές πῆρε τότε τὸ χεῖρι του καὶ τῶρε στὰ χεῖλιά της, μὲ τὸν ἴδιο σε- βασμὸ, πού θάδειχνε καὶ στὸν πατέρα της.

Εἰσάσατε ἡ πιδ εὐγενική καρδιά, πού ὑπάρχει στὸν κόσμο, ψιθύρισε. Ἡ μῆτερα τοῦ Φερνάντο δὲ θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τί σας χρωστάει.

Σηκώθηκε κατόπιν κι' ἔτρεξε στὸ Φερ- νάντο.

— Ἐλα νὰ πέσης στὰ πόδια τοῦ πα- τέρας σου, τοῦ εἶπε.

Ὁ Φερνάντο τὴν ἀκολούθησε κι' ὅταν ἔ- φτασε μπροστὰ στὸ δόν Ρουί, γονάτισε κι' ἔ- χειρε ταπεινὰ τὸ κεφάλι του. Ὁ δόν Ρουί, ὅπως εἶχε κάμει καὶ στὴ δόνα Μερσεντές, ἐβγάλε πάνω τὸ χεῖρι του καὶ εἶπε:

— Σὲ συγχωρῶ καὶ σὺ ἀνοίγω καὶ πάλι τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά μου.

Εἶναι τόση ἡ ντροπή, πού αἰσθάνομαι γιὰ τὸ κακὸ πού σας ἔκαμα, πάνω σὲ μὴ σιγὴ ὀργῆς, πού, ἂν εἶχα ἕνα ἐγχειρίδιον, θὰ τὸ βύθιζα στὴν καρδιά μου, ἀπάντησε ὁ Φερνάντο. Ἡ καρδιά αὐτὴ εἶναι ἴσως σκλη- ρή, ἀλλὰ δὲ λείπουν ἀπ' αὐτὴν τὰ εὐγενικά αἰσθήματα. Αὐτὰ τὰ αἰσθήματα μού τὰ δι- δάσκει σεις μὲ τὸ παραδείγματά σας. Ὁ μο- ναδικὸς μου πόθος εἶναι τώρα νὰ ἐπανορ- θώσω τὸ κακὸ πού σας ἔκαμα.

Όταν ο ταύρος έφτασε μπροστά του, ο Πεπίτο έκωσε το σπαθί του στο σβέρκο του ζώου.

νά είχε μετανοήσει για το δεσμό τους. Τώρα τελευταία προπαγ-
τός, έλειπε συχνά απ' το σπίτι, κι' ο Πεπίτο είχε μάθει πως γύ-
ριζε με το Μανουέλ, ένα νέο «ματαντόρ».
Το περασμένο βράδυ, την είχε φοβερίσει πως θα τη σκότωνε,
αν την έβλεπε με τον άλλο.

*

Ο Πεπίτο είχε διασχίσει τώρα την πλατεία και περνούσε μπρο-
στά απ' το μεγάλο καφενείο, όταν είδε κάτι που τον έκανε να
μαρμαρώσει στη θέση του: Η Τερέζα κι' ο Μανουέλ, καθισμένοι
σ' ένα τραπέζι, κουβεντιάζαν και γελοῦσαν δυνατά.

Όλο το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του Πεπίτο. Προχώρησε
προς το μέρος τους. Η Τερέζα κι' ο Μανουέλ μόλις τον είδε
άλλ' ο Μανουέλ πήρε ένα προκλητικό ύφος.

Τί συμβαίνει; ρώτησε. Δεν πιστεύω να σε πειράζει
που κάνω λίγο παρέα στη γυναίκα σου! Έσύ έφτασες το
κέφι σου από τότε που κουτσάρθηκες...

Δεν πρόλαβε να συνεχίσει. Τρομαγμένες
φωνές και κραυγές πόνου τὸν διακόψανε.
Ο κόσμος που βρισκόταν στην πλατεία,
οὐρλιάζε κι' έτρεχε να γλυτώσει...

Ένας μεγάλος ταύρος, απ' αυτούς που
είχαν φέρει για την αριανή ταυρομαχία,
είχε ξεφύγει απ' το σταύλο του. Το ζώο
ώρμησε πάνω σ' ένα νέο, τὸν χτύπησε με
τά κεράτα του, τὸν πέταξε γάμω κι' άνοιξε
νά τὸν ποδοπατά! Έπαιξε λίγο με το
κορμί του κι' ύστερα γύρισε ψάχνοντας για
καινούργιο θύμα.

Καλύτερα να φύγουμε! Έχει άφηνιά-
σει! δῆλωσε ο Μανουέλ.

Χωρίς να γυρίσει να τὸν κυττάει, ο Πε-
πίτο τράβηξε απ' το τραπέζι το τραπέζο-
μάντηλο με τὰ άσπρόκόκκινα τετραγώνια
και προχώρησε στη μέση τῆς πλατείας,
όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Αχά! Τόρος!
Η δυνατή επαγγελματική κραυγή του
και τὸ κόκκινο χρώμα τὸ πανιὸ κάνανε
τὸν ταύρο να γυρίσει καταπάνω του.

Ο Πεπίτο στερεώθηκε, όσο καλύτερα
μπορούσε στα πόδια του και κατάφερε να
κάνει μιά γρήγορη στροφή και ν' απευθύν-
τ' άφηνισμένο ζώο.

Βρήκε την ισορροπία του, τέντωσε ξανά
το τραπέζομάντηλο και περίμενε.
Τὸ ταύρος έσαναγύρισε. Κι' ο πρώην «μα-
ταντόρ» γλῆστρησε πάλι δίπλα απ' τὰ φο-
βερά του κέρατα.

Ο κόσμος είχε πάψει να τρέχει ἐδῶ κι'
ἐκεῖ. Ένας κύκλος περιέργων έβρινε
τώρα την πλατεία. Η επιδειξιότης τὸν
ταυρομάχου έδιωξε τὸ φόβο και εὐ-
πνήσε τὸν ένδουσιασμό.

Ολέ! φώναξε κάποιος, ύστερα
από μιά δύσκολη φιογούρα τὸν Πεπίτο.
Ολέ! Ολέ! Ολέ! άντήχησε ά-
πό φωνές η πλατεία.

Ο Πεπίτο είχε ξεχάσει τὰ βάσανά
του, τὸν πόνου του, τὴν άναπνοή
του, και μεθούσε απ' τὸ κρασί τῆς έ-
πιτυχίας.

Μά πόση ώρα θα μπορούσε να τρα-
βῆξη ακόμα αὐτὸ τὸ παιχνίδι! Ο «μα-
ταντόρ» θα κουραζόταν κάποτε, και
τότε...

Ξαφνικά, κάποιος τὸν έβαλε στο γέ-
ρι ένα μακρὸ σπαθί.

Ο Πεπίτο γύρισε και είδε την Τε-
ρέζα. Είχε τρέξει στο σπίτι τους και τὸν είχε φέρει αὐτὸ τὸ σπαθί,
από άσπάλι τὸν Τολέδου, δῶρο κάποιου Ισπανοῦ συναδέλφου του.

Ο Πεπίτο έσφισε στη χούφτα του τὴν κούα λαβή και περίμενε
την επίθεσι τὸν ταύρου. Όταν τὸ ζῶο έφτασε μπροστά του, σῆ-
κωσε τὸ σπαθί και τὸν τόνωσε στο σβέρκο.

Υστερα δοκίμασε να πηδήσει πλάι. Μά είχε ξεχάσει πως πα-
τούσε στο έύλινο πόδι! Κλονίστηκε... κι' έπεσε πάνω στα κέρατα
τὸν ταύρου, που γάχηκεν στο κορμί του!

Άνθρωπος και ζῶο κυλίστηκαν μαζί στο χῶμα.

Πεπίτο, άγάπη μου! άκουσε ο «ματαντόρ» τῆς φωνῆς τῆς
Τερέζας.

Ένας πλήθος άλλες φωνές τὸν ζητωκραύγαζαν και πρόσωπα γε-
μάτα θαυμασμό έσκυβαν από πάνω του...

Ο ταυρομάχος χαμογέλασε με κόπο κι' άφισε τὴν τελευταία
του πνοή.

Είχε ζήσει τῆς μεγαλύτερης επιτυχίας τῆς καριέρας του. Τώρα
ὁ θάνατος ήταν καλῶδεχτος.

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΡΑΔΕΡΦΟΡΝΤ

©©

ΟΨΙΜΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Ένας Αυστραλός απ' τὸ Σίδνεϋ, δυνάστη «Άρτουρ Νιούλινγκ»,
έμπορικός αντιπρόσωπος, ηλικίας 43 χρονῶν έδωσε έξετάσεις και
πήρε άπολυτήριο τὸν γυμνασιὸν, ένα χρόνο νωρίτερα πρὶν τὸ πάρη
η κόρη του — που είναι 16 χρονῶν. Τώρα σκοπεύει να άκολουθήσει
και πανεπιστημιακές σπουδές.

Εἶν' ένα πρώτης τάξεως τονωτικό για τους μεσοπόρους!

Λέει.

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

τῆς αρχαιότητας

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑ

ΣΤΑ πολύ παλιά χρόνια ζούσε στην Κύπρο
ένας μεγάλος γλύπτης, που λεγόταν Πυγ-
μαλίων. Η φήμη του είχε άπλωσει σ' ό-
λο τὸν άρχαῖο κόσμο κι' από τις πιο μακρινές πολιτείες έφταναν
κάθε τόσο στο σπίτι του αντιπροσωπείες, για να τὸν παραγγέλλουν τὸ α-
γάλμα κάποιας θεάς ή κάποιου ήρωος. Αὐτός, όμως, έφτιανε μόνον ὅ,τι τὸν
άρεσε.

Δεν παίρνω παραγγελίες παρά μόνον από τὸν θεό, συνήθιζε να
λέει. Αὐτοὶ με προσέζουν τί πρέπει να φτιάξω και τὸ χέρι μου τὸ ἐκ-
τελεῖ.

Αλλά κι' όταν τὸν ζήτησαν να τὸν πουλίσει ένα από τὰ άγάλματα
που είχε φτιάξει, τὸ έκανε με μεγάλη δυσκολία κι' ὄχι σπάνια άρνιόταν.

Γιατί τ' άγαπῶσε και δὲν ήθελε να τ' άποχωρήσει.
Πολλά άγάλματα είναι άφαιρά, έλεγαν οἱ άνθρωποι τῆς εποχῆς του.

Αλλά κείνα που έθαίνον από τὰ χέρια τὸν Πυγμαλίωνα δὲ μπορούν να
συγκριθῶν με κανένα. Γιατί είναι ζωντανά και δὲν τὸν λείπει τίποτα
άλλο ἐκτός από τὴ φωνή.

Ο Πυγμαλίων ήταν νέος κι' ὁμορφος σὸν θεός. Όλες οἱ γυναίκες που
τὸν έβλεπαν τὸν άγαπούσαν. Μά καμιά δὲ μπορούσε ποτέ να συγκινήσει τὴν
καρδιά του. Αδιάφορος και ψυχρός στις έκδηλώσεις τους, άρνιόταν τις
χαρές που μπορούσαν να τὸν δάσουν, γιατί η καρδιά του χτυπούσε μόνο
για τὴ μεγάλη τέχνη του. Μ' ὅλο που ήθερε πως ήταν τέλεια, ήθελε να
τὴν κάνει τελειότερη.

Δὲν ὑπάρχουν ὅρια στην τελειότητα, έλεγε. Μόνον ὅ,τι φτιάχνουν οἱ
θεοί, δὲν μπορεί να ξεπεραστεί!

Μεθυσμένος από τὴν τέχνη του, πήρε τὴν απόφασι να μην άφήσει τὰ
μάτια του να συγκινηθῶν από κανένα ανθρώπινο πῶμα. Και μιά μέρα
έδωσε τὸ μεγάλο ὄρκο μπροστὰ στο θῶμό τὸν Δία: Δὲ θ' άγαπῶσε κι'
οὔτε θάπαιρνε ποτέ καμιά γυναίκα.

Τρομερὸς ήταν ὁ ὀρκος του κι' η Άφροδίτη που τὸν άκουσε, πάνω στὰ
ἀόληπα δῶματα, γλῆστισε από τὸ κακό της. Κανένας ποτέ θνητὸς δὲν
είχε ξεφύγει από τὴν κυριαρχία της. Κάθενας από τὸν κόσμο αὐτός και
περιτριμμένος άρμυριόπτης κι' ἐξῆς απ' αὐτὲς δὲν μπορούσε τίποτα να
κάνει. Μά η δική της δύναμι ήταν άπειρίστη. Μὲ τὸ φερόσι γυιὸ της
δὲν έξουσίαζε μόνο τὸν άνθρωπο, αλλά και τὸν ἴδιος τὸν θεό. Κι'
αὐτοὶ επίσης ήταν άπρεσάτευστοι από τὰ θέλη τὸν έρωτα.

Αλλά να πὺς ένας θνητὸς είχε τολμήσει ν' άρνήσει τὴν έξουσία της.
Κι' ὄχι με επιπόλαια λόγια, ὅπως συνήθιζαν να κάνουν οἱ άνθρωποι σὲ
στιγμές άπερισκεψίας, ἀλλὰ με ὀρκο ἑαυτὸ και τρομερό. Τόσο τὸ χειρό-
τερο γι' αὐτὸν! Η τιμωρία του θα ήταν τέτοια, που οἱ άνθρωποι θα μι-
λούσαν γι' αὐτὴν στους αἰῶνες. Οὔτε έπιείκεια οὔτε συμπόνια τὸν χρεια-
ζόταν.

Μόνον, πὺς, όταν η θεά σκέφτηκε ποιά έπρεπε να ήταν αὐτή η τιμωρία,
δυσκολεύτηκε να τὴν βρῇ. Τὸ μῆτις, από τὸ ὕψος που Ὀλύμπου, έτρεξε
πρῶτα σ' όλες τις χάρες ὅπου ζούσαν ὄνθρωποι. Αλλά δὲν άνακάλυψε
πουθενά καμιά γυναίκα, που να ήταν τόσο ὁμορφη, για να συγκινήσει
τὴν καλλιτεχνική καρδιά τὸν Πυγμαλίωνα. Σκέφτηκε κατόπιν τις νύμφες
τὸν βασαν και τῆς θάλασσας. Αλλά και σ' αυτές βρήκε μεγάδια, που τῆς
φάνηκαν άσυγκρίτητα.

Δὲ μπορού να τὸν ξεγελάσω, εἶπε άπογοητευμένη. Γιατί ο Πυγμαλίων
έβλεπε με τὰ μάτια τὸν θεόν.

Αλλά τότε; Μήπως θάπρεπε να τὸν κάνει να άγαπήσει αὐτὴ
τὴν θεά;

Η Άφροδίτη δὲν ήταν ποτέ άπρόθυμη για μιά καινούργια
περιπέτεια μ' ένα θνητό. Αλλά πως μπορούσε να χαρίσει τὴ
θεική άγάπη της σὸν ἄνθρωπο που ήθελε να τιμωρήσει;

Αὐτὸ δὲ θα εἶναι τιμωρία, ἀλλ' η μεγαλύτερη ένδοια,
που μπορῶ να τὸν κῶμο, εἶπε.
Αποφάσισε, τέλος, ὁ Πυγμαλίων τὸ θεϊκὸ δῶμα της να πλην-
θῇ μέσα στο έργαστήρι τὸν καλλιτέχνη. Παρακολουθώντας τὸν
στη δουλειά του, ἴσως εὑρίσκει κάποιο εὐαίσθητο σημεῖο, ὅπου
θα μπορούσαν να τὸν χτυπήσουν στὰ στήθους τὰ θέλη τὸν
γυιὸ της.

Εκείνη τὴν εποχή, ο Πυγμαλίων έφτιανε τὸ άγάλμα μιάς
νέας, που τὸ μυαλό του είχε συλλάβει τὴν εἰκόνα της κι' ήταν
τόση η φλόγα του, που δὲν έβρινε πιά από τὸ έργαστήρι του
και περνούσε ἐκεῖ ἡμέρες και νύχτες, για ν' άποτελειώσει τὸ
έργο του.

Τὸ μῆτις της θεάς έβλεπε με ζήλεια, με κακεντρέχεια ἴσως
αὐτὸ τὸ άγάλμα, άγριζοντας από τὰ μαλλιά, που σπῶσαν τὸ
κεφάλι του και κατεβαίνοντας ὡς τὰ νύχια τὸν ποδιῶν.
Αλλά δὲν άνακάλυψε πουθενά τὸν παραμικρὸ ψεγάδι. Πῶς
θα μπορούσε, λοιπόν, ένας καλλιτέχνης που έφτιανε τέτοια ά-
γάλματα ν' άγαπήσει μιά κοινὴ θνητή, ακόμη και τὴν πιο ὀ-
μόρφη; Η θεά άρχισε ν' άπελπίζεται. Αλλά, ξαφνικά, μιά ἰδέα
πέρασε από τὸ μυαλό της. Γιατί τάχα ο Πυγμαλίων δὲ θα μπο-
ρούσε ν' άγαπήσει τὸ ἴδιο τὸ άγάλμα του; Ποιά ἄλλη μεγα-
λύτερη τιμωρία θα ὀφείχε γι' αὐτόν;

Ο Πυγμαλίων δοῦλε πάντα με τὴν ἴδια φλόγα. Κι' έπειτα
από μερικές ἡμέρες, πέταξε τὰ σῦνεργά του. Δὲν είχε πιά να
κάνη τίποτα ἄλλο. Τὸ έργο του ὀκνοῦσαν ὁπέροχο κι' άπαρά-
μιλλο μπροστὰ του. Ποιὲ ἄλλοτε ὡς τότε δὲν είχε φτιάξει τί-
ποτα παρόμοιο... Η συγκίνησή του ήταν τόσο μεγάλη, που τὰ
δάκρυα άρχισαν να κυλῶν από τὰ μάτια του.

Απρὶν ἡμεροδραβάζειαν στο έργαστήρι του, για ν' ά-
ποτελειώσει τὸ άγάλμα του, δὲν έφευγε οὔτε τώρα από κεί,
γιατί δὲ χόρταινε να τὸ κυττάει. Ήταν πάντα σὸν να τὸ βλέ-
πε για πρώτη φορά. Τὸν μιλούσε, τὸ χάιδευε κι' ὄλοτε περιού-
σε ἀτέλειαντες ὅρες μπροστὰ του θυσιζόμενος σὲ έκστασι... Μιά
μέρα, τέλος, άγκάλιασε με τὰ δὺο τὸν χέρια τὴν ὀπέροχη νεά
κι' άρχισε να τὴν φιλεῖ με παραφορά... Αλλ' η φλόγα τὸν φι-
λῶν του έβρινε πάνω στο κρῖο μάρμαρο.

— Ω, γιατί να μην εἶσαι ζωντανή; ψιθύρισε κατεβάζοντας
μ' άπογοήτευσι τὰ χέρια του. Πόσο θα σ' άγαπῶσα, ἐγὼ που
δὲν άγάπησα ποτέ ἄλλη γυναίκα!

Αλλά μετάνιωσε αμέσως για τὰ λόγια του κι' έπεσε στο
γόνυ.

— Συχάρησέ με, εἶπε, σ' άγαπῶ τόσο, που δὲν ποθῶ τίποτα

— Γαλάτεια, εἶπε ὁ καλλιτέχνης, άγαπημένη τῆς ψυ-
χῆς μου, ἐγὼ τώρα γεμίζεις ὅλη μου τὴ ζωή!

Άλλο. Μῆνε ὅπως εἶσαι... Ο Πυγμαλίων δὲ
είναι από τὴν ἡμέρα ὁ σκλάβος σου. Σε
σὴν χρωστάω τὸ ὅτι γνώρισα τὴν χαρά και τὴν
εὐτυχία τῆς άγάπης. Η Ζωή μου δὲν ἄξιζε τίποτα ὡς τὴν ἡμέρα που δη-
κες από τὰ χέρια μου...

Αλλ' έπρεπε να δῶση ένα ὄνομα στην άγαπημένη του. Κι' αφού σκέ-
στηκε κάμποση ὥρα, άρχισε να ψιθυρίζει μερικές συλλαβές... Αὐτὲς οἱ
συλλαβές έφταναν τὸ ὄνομα Γαλάτεια. Ήταν ένα ὄνομα που ταιρίαζε στην
ἀλαβάστριν λευκότητά της και στην άσπρτερη ὁμορφιά της.

— Γαλάτεια, ξαναεἶπε ὁ καλλιτέχνης κυττάοντας έκστατικά τὸ δημι-
ούργημά του, άγαπημένη τῆς ψυχῆς μου, ἐγὼ τώρα γεμίζεις ὅλη μου τὴ
ζωή!

Πῶς στὸν Ὀλύμπου, η Άφροδίτη χαμογέλει με χαρά και περηφά-
νεια. Ο άγέρωχος Πυγμαλίων, που είχε τολμήσει ν' άρνήσει τὸν νόμο
της, στεκόταν τώρα νικημένος μπροστὰ στην άγαπημένη του Γαλάτεια.

Αλλά, ξαφνικά, η μεγάλη θεά έβρισε μιά άπέραντη συμπόνια μέσα
στην ψυχὴ της. Λυπόταν βλέποντας τὸν Πυγμαλίωνα ν' άγκαλιάζει ἑνα κα-
τόμυχρο άγάλμα και να μιλάει σὲ μιά νεά που δὲ μπορούσε να τὸν χα-
μογέλει ἢ να τὸν άπαντήσει.

— Άρκυτῆ ήταν ἡ τιμωρία του, ψιθύρισε. Αλλά τώρα τὸν χρωστάω μιά
άντασιόη που δὲ εἶναι ἀνάξια τῆς μεγάλης άγάπης του.

Φώναξε τότε τὸ γυιὸ της και κατέβηκε μαζί από τὸν Ὀλύμπου. Τυλιγμέ-
νος σ' ένα σῦνεφο, η Άφροδίτη κι' ὁ μικρὸς Έρως έφτασαν σὲ λίγο στην
Κύπρο και πήραν τὸ δρόμο που έφερνε στο έργαστήρι τὸν Πυγμαλίωνα.
Τὴν ὥρα εκείνη, ὁ καλλιτέχνης γονατίστηκε μπροστὰ στη Γαλάτεια, τῆς μι-
λούσε για τὴν άγάπη του.

Η θεά έβρισε τὸ άγάλμα στο γυιὸ της.

— Χτύπησέ τὴν στην καρδιά, τοῦ εἶπε.

Ο μικρὸς Έρως άπόρησε.

— Τὰ θέλω μου θὰ σπῶσουν πάνω στο σκληρὸ μάρμαρο, άπάντησε.

Κάμε ὅπως σου εἶπα, τὸν πρόσταξε ἡ μητέρα του. Σημάδεψε μόνον
καλά, γιατί πρέπει τὸ τέλος να γαθῇ στην καρδιά της.

Ο μικρὸς φερόσις θεός διάλεξε μέσα στη φανέρη του τὸ καλύτερο
από τὰ θέλη του, τὸ στερεώσε στη χορδὴ τὸν τῶνος του κι' αφού σημά-
δεψε μερικές στιγμές, τὸ άφησε να εὐγῇ από τὰ χέρια του... Τὸ τέλος
έβρισε τὸν αέρα και γάχηκε μέσα στο ἀλαβάστριν στήθος τῆς Γαλάτειας.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἑνα ρέδιον χρώμα ἀπλόθηκε στὰ μάτια της, τὰ
μάτια της έπαιξαν μέσα στις κόγχες τους και τὰ χεῖλη της που είχαν πά-
ρει τὸ χρώμα τὸν κερασίου ἀναδέχτηκαν.

— Άγαπημένε μου, ψιθύρισε, ἐνὼ τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε από τὴ
δυνατὴ συγκίνησι.

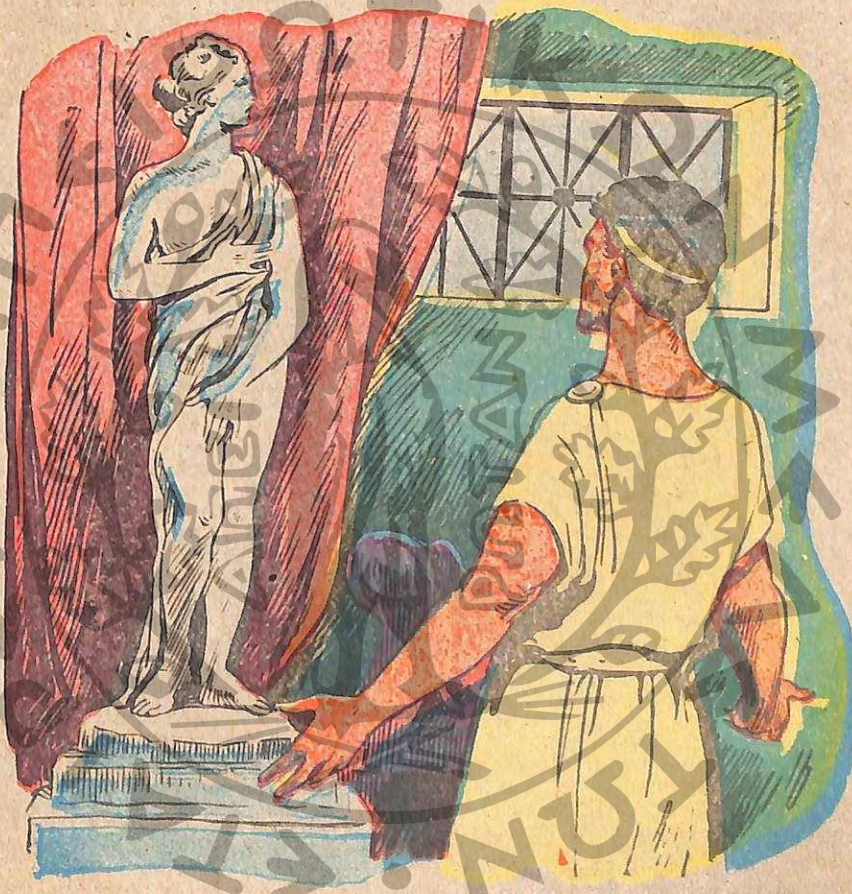
Και, πηδώντας από τὸ θῆρό της, έγειρε τ' ὁμορφο κορμί της στην
ἀγκαλιά τὸν Πυγμαλίωνα, που είχε ἀπλώσει τὰ χέρια του, για να τὸ δεχτῇ.

Αὐτὸ ήταν τὸ μεγαλύτερο από τὰ θαύματα τῆς Άφροδίτης. Η Γαλάτεια
είχε ζωντανέψει, πλημμυρισμένη από άγάπη για τὸν ἄνθρωπο, που τὴν είχε
πλάσει με τὰ χέρια του...

Ὁλη ἡ Κύπρος πανηγύρισε τὸ γάμο τὸν Πυγμαλίωνα και τῆς Γαλάτειας,
που έβριαν από τότε εὐτυχιζόμενοι και κατέβηκαν έπειτα από πολλὰ χρό-
νια μαζί στὸν Ἀδην, για να συνεχίσουν κι' ἐκεῖ τὴ μεγάλη άγάπη τους.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άρτεμις και Ένδυμιων.

Μιά σωφερίνα που οδηγεί ταξί στο Μιλάνο.

Οι γυναίκες οδηγούν ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ;

Είναι πιο προσεχτικές στο βολάν

Ποιος οδηγεί καλύτερα ένα αυτοκίνητο: ο άνδρας ή η γυναίκα; Το πρόβλημα αυτό εξετάστηκε με προσοχή στην Αμερική από τεχνικούς και ψυχολόγους. Τα συμπεράσματα αυτής της έρευνας είναι τα ακόλουθα:

Μεταξύ των νέων, ηλικίας 16—24 χρόνων, οι γυναίκες δείχνουν μεγαλύτερη ικανότητα και είναι πιο συγκρατημένες.

Από τα 30 ως τα 40 την υπεροχή έχουν αναμφισβήτητα οι άνδρες. Οι γυναίκες είναι σ' αυτή την ηλικία απρόσεχτες, αψηφισμένες και βιάζονται πάντοτε.

Επειτα από τα 40, η υπεροχή ξαναγυρίζει στις γυναίκες. Οι άνδρες, σ' αυτή την ηλικία, γίνονται νευρικοί, ενώ οι γυναίκες ήρεμοι και είναι λιγότερο απρόσεχτες από πριν.

Στη Γερμανία, οι γυναίκες, που οδηγούν αυτοκίνητα, ανέρχονται σήμερα σε 770.000! Κατά το περασμένο έτος, καταδικάστηκαν σε 45.000 περιπτώσεις ως υπεύθυνες αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων. Οι άνδρες οδηγοί, που καταδικάστηκαν για τον ίδιο λόγο, ξεπέρασαν τα εκατομμύρια. Άλλα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι άνδρες που οδηγούν αυτοκίνητο ανέρχονται στη Γερμανία σε πολλά εκατομμύρια.

Στη Γαλλία και την Ιταλία, εξ άλλου, υπάρχουν πολλές γυναίκες που οδηγούν ταξί.

Άλλα ποιος είναι ο λόγος που κάνει τις γυναίκες καλύτερες οδηγούς από τους άνδρες; Μιά Παρισινή σωφερίνα είπε τα εξής:

—Η υπεροχή μας είναι ζήτημα εγωισμού και υπερηφάνειας. Μιά γυναίκα που βρίσκεται στο βολάν και περισσότερο μία γυναίκα που οδηγεί ταξί, νοιώθει όλα τα βλήματα πάνω της. Όλοι την κυττάζουν σαν περίεργο φαινόμενο και είναι έτοιμοι να την κριτικάρουν. Αλλοιμονό της αν κάνει μία λαθασμένη ή έστω μία αβέβαιη κίνηση! Δεν πρέπει τότε να περιμένη καμιά επικρίση. Όχι μόνο οι άνδρες, αλλά κι οι γυναίκες ακόμη θα πέσουν πάνω της για να την κομματιάσουν. Η σωφερίνα που το ξέρει, είναι, λοιπόν, πιο προσεχτική και δεν κάνει άπειρες ψιές.

Εναν άλλο λόγο έδωσε μια επιτροπή έρευνας, που εξέτασε το ζή-

τημα της υπεροχής των ανδρών ή γυναικών σωφερ στους κεντρικούς δρόμους του Παρισιού.

«Για τον άνδρα σωφερ, τονίζει στην έκθεσή της, οι σημερινοί δρόμοι είναι γεμάτοι από πειρασμούς. Μπροστά του, δεξιά, αριστερά, κάθεται, λοξά περνούν ωραίες γυναίκες, που τον προκαλούν με τη λάμψη των ματιών, το χαμόγελο ή το βάδισμά τους. Έτσι, αντί να έχει όλη την προσοχή στο βολάν, ρίχνει ματιές δεξιά κι αριστερά και, κάποτε, αφαιρείται ολότελα».

Η ίδια επιτροπή αποδίδει τη μεγαλύτερη προσοχή της γυναίκας και στον ακόλουθο λόγο:

«Η γυναίκα, παρατηρεί, είναι από ιδιοσυγκρασία τσιγκούνα και λιγότερο θαρραλέα από τον άντρα. Τρέμει στην ιδέα ότι θα πρέπει να πληρώσει χρήματα για να επιδιορθώσει το αυτοκίνητό της, αν πάθει κάποια βλάβη. Συλλογίζεται επίσης τα παιδιά της, την οικογένειά της και θέλει να εκτεθεί σε κίνδυνο ή ίδια».

Ο άνδρας, αντίθετα, εκτίθεται πιο πρόθυμα στον κίνδυνο. Η προσοχή του δεν οφείλεται σε εγωιστική αντίληψη, αλλά σε συναισθησι των ευθυνών του. Συλλογίζεται περισσότερο τους επιβάτες παρά τον εαυτό του, γιατί είναι από ιδιοσυγκρασίας αλτροειστές κι' ο αλτροεισμός του εγγίζει κάποτε τα όρια της άπερισκεψίας».

Για την τσιγκουνιά των γυναικών, η ίδια επιτροπή σημειώνει και το εξής:

«Τα αυτοκίνητα, που οδηγούνται από γυναίκες, είναι πιο καθαρά και λαμπερότερου περιεσώτερου. Άλλα δε συμβαίνει το ίδιο με τις μηχανές τους, που βρίσκονται κάποτε σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Οι γυναίκες σωφερ δεν ξεδεύουν τίποτα για τη συντήρησή τους και το πολύ-πολύ περιορίζονται σε μερικά μπαλώματα. Ένώ ο άνδρας κυττάει πρώτα τη μηχανή κι' έπειτα όλα τα άλλα. Πολλοί σωφερ ξεδεύουν σημαντικά ποσά για να διατηρούν σε καλή κατάσταση τη μηχανή τους κι' ενδιαφέρονται λιγότερο για την ταπεταρία ή την καθαριότητα».

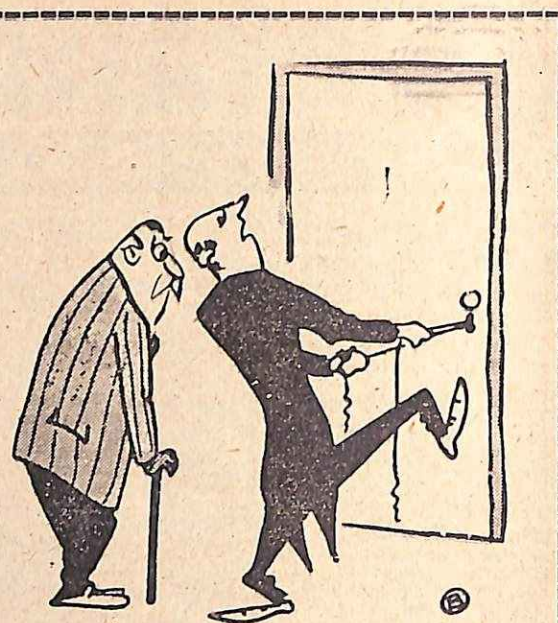
Και στην περίπτωση που το αυτοκίνητο πάθει κάποια βλάβη;

Στο κεφάλαιο αυτό οι γυναίκες ύστεροιν σε μεγάλο βαθμό απέναντι των ανδρών. «Κι' ο πιο πρωτοπείρος σωφερ, παρατηρεί η έν λόγω επιτροπή, θα σηκώσει το κατώ και θα ερευνήσει ένα-ένα τα διάφορα εξαρτήματα της μηχανής, για να ανακαλύψει τη βλάβη και να μπορέσει να τη διορθώσει. Η γυναίκα, αντίθετα, σταυρώνει τα χέρια και περιμένει να έρθει κάποιος για να την βοηθήσει. Δεν έχει ούτε την περιέργεια να προσπαθήσει να ανακαλύψει την αιτία της βλάβης. Αν την ρωτήσετε, θα σας απαντήσει: «Κάτι έπαθε η μηχανή, αλλά δεν ξέρω τί».

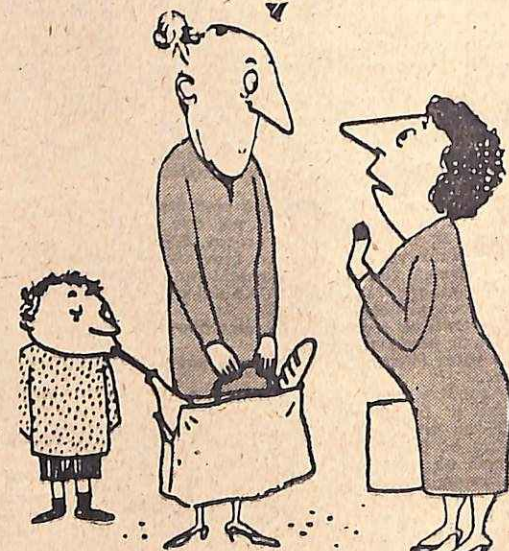
Δεν της λείπει μόνον η πρωτοβουλία. Κατέχεται επίσης από το φόβο μήπως, προσπαθώντας να διορθώσει τη βλάβη, κάνει μεγαλύτερο κακό».

Χωρίς πιλότο

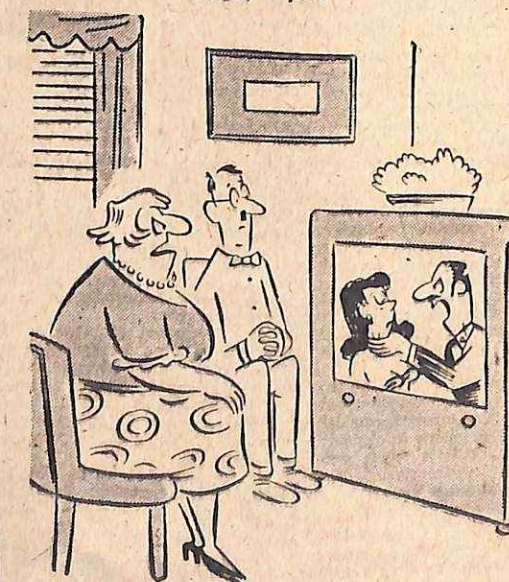
Ενα μονοκινητήριο αεροπλάνο πέταξε επί 42 λεπτά της ώρας χωρίς πιλότο πάνω από τη Φερράρα της Ιταλίας! Να πώς συνέβη το εκπληκτικό αυτό περιστατικό: Κάθως ένας μηχανικός εξέταζε απ' έξω το αεροπλάνο, μήπως μπροστά ή μηχανή του και ξεκίνησε μόνο του. Ο μηχανικός προσπάθησε να τ' αποπείσει απ' το ένα φτερό και να το συγκρατήσει, αλλά δεν τα κατάφερε. Τ' αεροπλάνο ανέβηκε ως τα 3.000 μέτρα, έκανε κάμπους βόλτες στον αέρα, χάνοντας ύψος σιγά-σιγά, κι' έπεσε τέλος σ' ένα χωράφι—ετυχώς χωρίς θύματα!

—Δεν ανοίγει η πόρτα;
—Όχι. Βοηθώ την κυρία σας να φορέσει τον κορσέ της!

Χωρίς λόγια.

—Θεοφάνη, γύρισε το κεφάλι σου από καί!

Έκφράζουν με συμβολική γλώσσα τις ένστικτες επιθυμίες μας

ΠΑΝΤΑ γόητευε παράξενα τον άνθρωπο ο μυστηριώδης και φανταστικός κόσμος όπου μπαίνει όταν αποκοιμείται. Ωστόσο, οι επιστήμονες δεν είχαν ανακαλύψει πολλά πράγματα γύρω απ' τον ύπνο και τα όνειρα. Μόνο τώρα τελευταία σημειώσαν πραγματικές και αξιόλογες προόδους προς αυτή την κατεύθυνση.

Ο διάσημος ψυχολογικός Σίγκμουντ φρόυντ είχε διατυπώσει πρό ετών τη θεωρία ότι τα όνειρα μας συντελούν στο να μας κρατάνε κοιμισμένους επιποδίζοντας τους εσωτερικούς και εξωτερικούς έρεθισμούς να μας απασχολήσουν και να μας ξυπνήσουν. Νέες επιστημονικές παρατηρήσεις επιβεβαιώσαν τώρα και εξήγησαν αυτή τη θεωρία.

Αποδείχθηκε δηλαδή ότι τα όνειρα ενεργούν κατά δύο τρόπους, για να προστατέψουν τον ύπνο μας. Ο απλούστερος και πιο άμεσος τρόπος είναι η συγκάλυνση των εξωτερικών ερεθισμών στα όνειρά μας.

Δύο επιστήμονες του Πανεπιστημίου του Σικάγου υποβάλλανε κοιμώμενα άτομα σε ραντίο με κρύο νερό, σε δυνατές φωτεινές αναλαμπές και σε θορύβους. Στους μισούς λοιπόν κοιμισμένους, οι έρεθισμοί αυτοί εκπληθώθηκαν σαν αντίστοιχα όνειρα, κι' έτσι «ξεθωριάνα» χωρίς να τους ξυπνήσουν.

Στους υπόλοιπους, τα όνειρα ενεργήσαν κατά το δεύτερο τρόπο, για την προστασία του ύπνου τους. Το υποσυνείδητό τους τους προκάλεσε όνειρα τόσο ευχάριστα, ώστε αγνίζονταν για να μη τα χάσουν, κι' έτσι αγνοούσαν τους εξωτερικούς ερεθισμούς που απειλούσαν να τους στερήσουν απ' αυτά.

Πράγματι, τα όνειρά μας εκφράζουν πάντα τις κρυφές και καταπυσμένες επιθυμίες μας και μας επιτρέπουν να τις ικανοποιήσουμε με τη φαντασία μας. Όταν είμαστε ζήνιοι, η συνείδησή μας δε δέχεται να εκφράσει, ούτε καν να παραδεχθεί αυτές τις ανομολόγητες επιθυμίες. Στον ύπνο μας όμως, λείπουν προσωρινά οι ήθικοι φραγμοί κι' εκπληθώνονται πια άνεμπόδιτα όλες οι κρυφές τάσεις μας, όλα τα ένστικτα μας.

Τα μικρά παιδιά, στα όνειρά τους, εκφράζουν τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες τους με την απλούστερη και ελκυστικότερη μορφή τους. Βλέπουν π. χ. πως βρίσκονται σ' ένα κήπο με παιχνίδια, ή πως απαλλάχθηκαν επιτέλους από τη γκουβερνάντα τους.

Στους μεγάλους όμως, η εκφορά των επιθυμιών στα όνειρα γίνεται με καμουφλαρισμένη μορφή, σε μία συμβολική γλώσσα, που μπορεί να την εξηγήσει η ψυχοανάλυση.

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην όνειρεύεται. Πολλοί ωστόσο ξεκινάνε τα όνειρά τους. Αν όμως ξυπνήσουν ξαφνικά κατά τη διάρκεια ενός όνειρου ή άμεσως μετά, το θυμούνται για λίγα δευτερόλεπτα.

Τα όνειρά μας διαρκούν 2 ώρες κάθε νύχτα, κατά μέσον όρο. Οι νέοι όνειρεύονται περισσότερο από τους ηλικιωμένους και οι γυναίκες περισσότερο απ' τους άντρες. Ένα άτομο με αυξημένη νοσηρότητα βλέπει πιο πολλά όνειρα από ένα βλάκα.

Όταν όνειρεύεστε πως κουβεντιάζομε, «ακούμε» μόνο τα δικά μας λόγια, κι' όχι τα συνομιλητού μας. Οι εντυπώσεις της οσφρήσεως ή της γεύσεως είναι πολύ σπάνιες στα όνειρά μας. Το ένα τρίτο σχεδόν απ' τα όνειρά μας είναι έγχρωμα, τα δε υπόλοιπα άσπρα και μαύρα (ή αναλόγια των έγχρωμων όνειρων παρουσιάζεται αυξημένη στις γυναίκες και στους νέους).

Τα όνειρα που εκφράζουν έγχρωμα συναισθήματα, είναι τριπλάσια απ' τα άλλα. Μάλιστα, τα 2% απ' αυτά παίζουν τη μορφή φόνων.

Τα 64% των όνειρων μας εκφράζουν δυσάρεστες συγκινήσεις: φόβο, θυμό ή θλίψη. Κι' όμως μας ευχαριστούν, ακριβώς γιατί επιτρέπουν την ικανοποίηση ένστικτων γροθρομήσεων που καταπνίγονται από τη συνείδησή μας όταν είμαστε ζήνιοι.

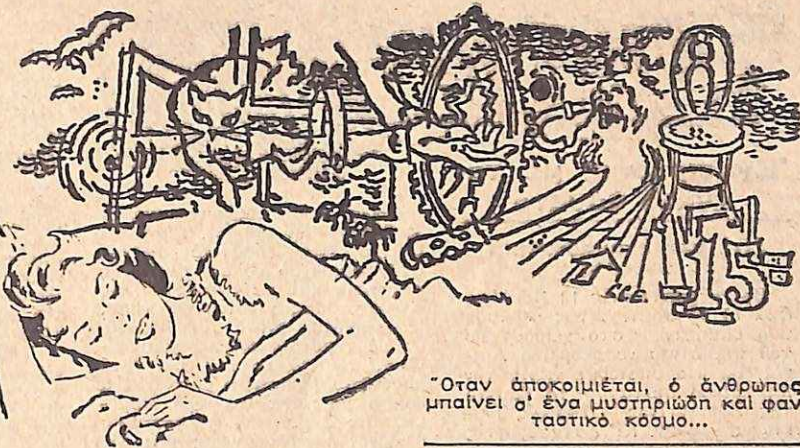
Ωστόσο, ώριμοι άνθρωποι, ιδίως οι πολύ νέοι, βλέπουν τόσο άσχημα όνειρα—αληθινούς έφιαλτες—ώστε καταλήγουν να πάθουν άηπνία.

Δεν υπάρχει άμεση σχέση ανάμεσα στους έφιαλτες και στην ψυχολογία, όπως πιστεύουν πολλοί. Πάντως όμως, τα όνειρα βοηθούν κάποτε τους ψυχιάτρους στη διάγνωση των ψυχικών παθήσεων.

Όταν π. χ. όνειρεύεστε επανειλημμένα προοιτηκά έρατα, σημαίνει πως έχετε κάποια λανθάνουσα ψυχική διαταραχή. Τα όνειρα που περιγράφονται μόνο σε μία άκίνητη μορφή (άνθρωποι ή ζώα), χωρίς καμιά έραση ή στοιχεία περιβάλλοντος, δείχνουν συχνά μία ψυχική, ήσυχία ή ανθρωπιά, έπειτα από κάποια ψυχική τραυματική κατάσταση, ή έπειτα από κάποια ψυχική πάθηση.

Εί επιπλέον μας ξυπνάνε συνήθως. Αυτό συμ-

1) Η μέση διάρκεια των όνειρων είναι συνολικά δύο ώρες κάθε νύχτα. 2) Οι εντυπώσεις της οσφρήσεως ή της γεύσεως είναι σπάνιες στα όνειρά μας. 3) Τα 64% των όνειρων μας εκφράζουν δυσάρεστες συγκινήσεις. 4) Τα όνειρα των μικρών παιδιών εκφράζουν τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες τους με την απλούστερη μορφή τους.

Όταν αποκοιμείται, ο άνθρωπος μπαίνει σ' ένα μυστηριώδη και φανταστικό κόσμο...

δίνουν γιατί εκφράζουν τις κρυφές επιθυμίες μας με μορφή όχι πια συμβολική, αλλά πολύ κοντινή στην πραγματικότητα, που δεν την ανέχεται η συνείδησή μας.

Τα όνειρα

ΜΑΣ ΚΡΑΤΑΝΕ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΥΣ

Ένας νέος όνειρεύτηκε κάποτε ότι συνάντησε μία όμορφη κοπέλλα μέσα σ' ένα άσπασέρ, ότι της συστήθηκε κι' ότι σε μία ώρα παντρεύτηκαν. Την άλλη μέρα λοιπόν, είδε πραγματικά αυτή την κοπέλλα στο δρόμο.

Την πλησίασε, κατάπληκτος, και της διηγήθηκε το περίεργο όνειρό του.

Γνωρίστηκαν καλύτερα, αγαπήθηκαν και παντρεύτηκαν σε μία βδομάδα.

Τί είχε συμβεί σ' αυτή την περίπτωση; Η κοπέλλα είχε βρή τελευταίως δουλειά στην ίδια γειτονιά όπου εργαζόταν κι' ο νέος.

Εκείνος την είχε συναντήσει και την είχε προσέξει υποσυνείδητα πριν την όνειρωτή.

Η ταχύτης του γάμου τους στο όνειρό του—όπου αποδείχθηκε αποφασιστικό και ενεργητικό χαρακτήρα του—που αποδείχθηκε αλλιώς κι' από τη γρήγορη εξέλιξη του πραγματικού ειδυλλίου τους.

Ένας άνθρωπος με μαζοχιστικές τάσεις μπορεί να όνειρευτεί μία άπουσια στην ιδιωτική ζωή του ή στις δουλειές του, που γίνεται κατόπιν πραγματικότητα.

Αυτο συμβαίνει γιατί την είχε προετοιμάσει υποσυνείδητα.

Ένας σαδιστής όνειρεύεται πως μαλώνει μ' ένα πρόσωπο και το χτυπάει, κι' ύστερα δημιουργεί στην πραγματικότητα μία τέτοια κατάσταση ακριβώς γιατί τον σπρώχνει σ' αυτήν ο χαρακτήρας του.

Ετσι εξηγείται το ότι ώριμοι όνειρα μας φαίνονται προφητικά, χωρίς να είναι τέτοια στην πραγματικότητα.

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ

Μία από τις προσηκτικότερες σελίδες της ιστορίας του Αρκτικού γραφτηκε το 1819 απ' τον ναυαρχο σερ Τζωρτζ Μπάκ.

Ο σερ Τζωρτζ ήταν τότε 23 χρόνων και μέλος μιας αποστολής που είχε αναλάβει την έρευνηση των βορειοανατολικών ακτών του Καναδά.

Όταν λοιπόν αυτός κι' οι σύντροφοί του μείνανε χωρίς τρόφιμα, αποφάσισε να πάν να ζητήσουν βοήθεια. Πραγματικά, ξεκίνησε πεζή, έφωδιασμένος με χιονοπέδιλα, με μία κουδέρτα και με ρούχα από τομαρί ξαρκαθίου. Και διέτρεξε πεζή 1200 μίλια μέσα από τις παγωμένες ερήμιες.

Συνήα, κώθηκε στο χιόνι ως τους ώμους κι' αντιμετώπιζε θερμοκρασίες πενήντα βαθμών υπό το μηδέν. Τρεφόνταν κυρίως με παλιά πετρία και με τα βρύα που έβρεαν απ' τις βάσεις των όντων που συναντούσε.

Το άπιστευτο αυτό ταξίδι του κράτησε 5 μήνες. Τέλος όμως, έφτασε στον προορισμό του και φρόντισε να σταλή βοήθεια στους συντρόφους του, σωζοντάς τους έτσι τη ζωή.

Ἡ πρώτη ἐπιτυχημένη δοκιμὴ ἔγινε, ὅπως εἴπαμε, στὴ μικρὴ Ζερολιδίνη. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ὑπεβλήθη σὲ καθολικὴ ἀνάσθησις μ' ἓνα κοκταίλ «πεντοτάλ-αἰθέρως-οξυγόνου». Ὁ χειρουργὸς τῆς ἀνοίξε κατόπιν τὸ στήθος, ἀπο-

σιν» να αναστήν έπί ώρες, η-
μέρες και έβδομαδες, για να
σταματήσουμε την εξέλιξη μιας
άσθενειας και για να δημιουργή-
σουμε τις κατάλληλες συνθή-
κες ώστε να έπιτευχουν αποτελέ-
σματα. Όταν μιλάμε για νέ-
κρωση, έννοουμε το σταμάτημα
όλων των εκδηλώσεων της ζωής.
Στην πραγματικότητα, όμως, ο
νεκρός δεν είναι νεκρός και γι'
αυτό μπορούμε να τον αναστή-
σουμε. Το ρωσότερο θα ήταν να
πούμε γι' αυτόν, ότι έζη.

Τὸ ἀσπίρισμα τῶν μαλλίων ἐξ-
 ἁκολουθεῖ ἀνὰ κρῦψιν ἐνα σφόδ-
 ροῦσπρην γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες.
 Δὲν εἶναι γνωστὸ π.χ. ἀν ἀρχὴν
 ἀπὸ τῆς ρίζας ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρῆς τῶν
 τριχῶν. Ἐπίσης δὲ εἶναι γνωστὸ
 ἀν οἱ χρωματισμένες τρίχες ἀ-
 σπρίζουν, ἢ ἀν πέφτουν καὶ δι-
 νουν τὴ θέσι τοὺς εἰς ἄλλες, ἀ-
 σπρες εἰς ἀρχῆς. Φαινεται ὡστόσο
 πιθανώτερον ἡ πρώτη ἐκδοχὴ, γι-
 ατί οἱ κομμάτια βεβαίαιων πᾶς
 δὲν ἔχουν παρατηρήσει ποτὲ μιὰ
 ἀσπρὴν τρίχα καινούριοφυτωμένην
 καὶ μικρὰ ἀκόμην. Ἄν ἀλθῇτε

Ἡ γάμμα γλοβουλίνη» είναι μία ουσία τὸν αἵματο, ποὺ προστατεύει τὸν ὀργανισμό ἀπὸ τὴν μόλυνση — ἴδιως τὴν προερχόμενη ἀπὸ τοῦς, στὶς ὁποῖες δὲν ἐνεργοῦν τὰ ἀντιεπιτωτικά. Ὅταν λοιπὸν ὑπάρχει ἔλλειψις τῆς, ὁ ὀργανισμὸς προσβάλλεται εὐκόλα ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ ἐνέσιος γάμμα γλοβουλίνης συνιστᾶται ὡς προληπτικὸ μέσον κατὰ τὴν ἐρυθρά, τὴν μολυσματικὴν ἡπατίτιδος, τῆς παρωτίτιδος, τῆς ἀνεμοβλογιάς, τοῦ ἐρπητος, πιθανώτατα δὲ καὶ γιὰ τὸ κοινὸ συνᾶχι. Μόνο ποὺ ἡ οὐσία αὕτη εἶναι σχετικὰ σπάνια καὶ ἀκριβή.

Μιλούμε συνήθως για το συνάχι. «Αλλά τα συνάχια είναι τόσο πολλά, που οι επιστήμονες δεν كانوا πέρνωσαν ακόμη να τα καταγράψουν, ούτε να τα ταξινομήσουν. Ο δόκτωρ Ντέβιν Τζέιλ εδούλωσε τελευταία όη, έπειτα από άργαστες δώδεκα περίπου ετών, δεν κατάρρωσε να απομονώση τον ιό στα 90% από τα συνάχια. Άν ξεράμε τους ιούς που προκαλούν όλους τους τύπους συνάχια, ή παρασκευή ενός αποτελεσματικού έμβολου δέ θα ήταν δύσκολη.

1880

Σάν συμπέρασμα τῶν παρατηρήσεών του, ὁ δόκτωρ Χέγκελμαν συνιστᾷ κυρίως νὰ τρῶμε τροφὴν πρὸς χρειαζομένην πολὺ μάσημα — προπάντων δὲ κρέας στὴ σά-
ρα, μισοψημένο καὶ ἀνάλατο — καὶ ν' ἀ-
ποφεύγουμε τελείως τὰ ζαχαρωτὰ πού κα-
ταστρέφουν τὰ δόντια.

Χωρίς λόγια.

15

Όπως εξακρίβωσε ο Άγγλος δόκτορας Άλουν, το Πανεπιστήμιο του Μπρίντγουο, έπειτα από τη μελέτη 1.900 περιπτώσεων, τα παιδιά που γεννιούνται από μητέρες που καπνίζουν κατά την εγκυμοσύνη τους, είναι κατά μέσον όρον 250 γραμμάρια μικρότερα από τα άλλα. Κατά τον δόκτορα Άλουν, τα καπνιστικά διαταράσσει κατά κάποιον τρόπο την ανάπτυξη των πνευμόνων μετάξι μητέρας και εμβρύου, κι έτσι τα παιδιά δεν τρέφεται από αρκετά και γίνεται επομένως πιο μικρό.

(Η βεράντα του Λεωνίδα, στην 'Α-πάνω Βαρυμπόμπη μαγευτική νύχτα με φεγγάρι. Από το αρκετά μεγάλο αυτό υψόμετρο, απλώνεται ασύγκριτο το θαύμα της φωτισμένης 'Αθήνας ο' έναν κόσμο εκλεκτών και ραφιναρισμένων καλοφράδων. 'Εκείνος κι' 'Εκείνη τρώνε -όπως όλοι- θαυμάζοντας την πανσέληνο).

ΕΚΕΙΝΗ (μασσώντας ήδονικά μουςακά): Είναι όμως, πραγματικά, μαγεία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (καταπίνοντας με ρωμαντική απόλαυση ένα κομμάτι κοττόπουλο με μπάμιες): Είναι συνδυασμένη 'ικανοποίηση στομαχίου και καρδιάς, λαιμαργίας και ευαισθησίας... Χορτασμός γενικός! Για κύττα, προς το μέρος της 'Εκάλης. 'Η πανσέληνος που ανατέλλει ραντίζει το τοπίο με ασυμμόρφον, που το κάνει να επιπλή μεσα σε μια ανάλαφρη ομίχλη.

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθεί να διακρίνει τη σελήνη, δεν καταφέρει όμως παρά να δει ένα γλόμπο των πεντακοσίων κηρίων που της κρύβει την έπουράνια μαγεία): Δε βρίσκεις όμως ότι έχουμε πολλά ηλεκτρικά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπουκωμένος με μακαρόνια

Η ΔΙΨΑ

σπέσιαλ): Είναι για να διακρίνουμε τα εκλεκτά φαγιά που μας σερβίρουν σε τόσο καταπληκτική ποικιλία...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε θα μπορούσαμε να φάμε μόνο με το φως του φεγγαριού;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ αμφιβάλλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, αντί να τρυπήσουμε το φαί μας με το πηρούνι, θα τρυπούσαμε το τραπέζι-μάντηλο, κι' αντί να βάλουμε τη μπουκιά στο στόμα μας, θα τη βάζαμε στο μάτι μας, ή στη μύτη μας! 'Ωραίο είναι ο ρωμαντικός φωτισμός, αλλά λίγος. Δε φτάνει την ώρα του φαγιού.

ΕΚΕΙΝΗ: Αμα φάμε, τουλάχιστον, δεν είναι δυνατό να σβύσουν τα πολλά φάτα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πέλι αμείβολο... Γιατί, βλέπεις, εδώ δε σταματάει το 'επ'ήγαγε-ελα' του κοσμου: 'Άλλοι φεύγουν, άλλοι έρχονται... Κέντ'ον διερχομένων το μαγαζί... Παίρροια και άμπωτια ρωμαντικών και καλοφραδών... ('Εκείνη τη στιγμή η γυναικεία ομορφιά κάνει την εμφάνισή της. 'Ανεβαίνει αγέρωχη, σίγουρα για την ποιότητα της ανωτερότητας, τα μαρμάρια σκαλιά, πλημμυρίζει τη βεράντα του κέντρου με καινούργιο εκτυφωτικό φως που θαμπώνει τους γλόμπους του ηλεκτρικού, και εγκαθίσταται σε ένα τραπέζι-κι ανδριώδ, πλάι σε 'Εκείνον και σε 'Εκείνη. Δίπλα της, μια καινούργια αντρική ασυμότης προσπαθ'ν' μάτια να επιπλεύσει).

ΕΚΕΙΝΗ (που δεν έχει αντιληφθεί την προσέγγισή της τόσο επικίνδυνης αντιπάλου): Καλός είναι ο ρωμαντισμός, αλλά, βλέπεις, εδώ πέρα δεν προσφέρεται μόνο φυσιολατρική μαγεία—σερβίρονται — κυρίως — διαλεχτά πιάτα—'Ελληνικά φαγίτα' διαφημίζει ή ταμπέλα της εισόδου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μασσάει μανούρι με ζεστό, σταρένιο ψωμί, ενώ καταδροχίζει με τα μάτια ολόκληρο το διπλανό τραπέζι...): Μιμμή... (Τα γκαρσόνια τσακίζονται να κουβαλήσουν δίπλα τη μπουκάλια του ούσκου, που θα ποτίση με σκωτσέζικο ακριβοπληρωμένο κέφι εκλεκτής ποιότητας το τέτ-α-τέτ. 'Η γόσσσα χαμογελάει εξ'ε-ποκρεώσεως' στο συνοδό της. 'Έχει όμως δυο μάτια περίεργα, σκιωτά, που εκπέμπουν βελούδινες φλόγες, και έχουν την εκπληκτική ικανότητα να κυττάζουν έναν άντρα και να προκαλούν, 'δ', αποστ'ακισμού' έναν άλλο, γειτονικό... Κάτι τέτοιο συμβαίνει και στην περίπτωση αυτή 'Η γόσσσα κυττάζει το συνοδό της, και χαϊδεύει ήδονικά τον πλησίον του!)

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ωραίο που είναι και το ρ-στό ψωμί!...

ΕΚΕΙΝΗ: Όλα είναι ωραία εδώ! (Τα μάτια του πυρπολούν το διπλανό τραπέζι... 'Ο συνοδός της γόσσας, φυσικά, δεν αντιλαμβάνεται τίποτε—οι συνοδοί γυναικείων ωραιότητων πάσχουν κατά κανόνα από βαρεία και επίμονη 'αμβλυωπία').

ΕΚΕΙΝΗ: Και τί ώρασι που μυρίζει!

Για τον Έρωτα

* Σ' ένα ραντεβού, ό,τι αξίζει περισσότερο είναι πάντα η άτακτονη.

* Τα έρωτικά μυστικά είναι εκείνο που συγκρατεί τη φίλια μεταξύ των κοριτσιών.

* Δεν υπάρχει μεγαλύτερη κουταμάρα για ένα σύζυγο, από το να μιλάει στη φιλενάδα του για τη γυναίκα του, όταν είναι τίμια, και στη γυναίκα του για την φιλενάδα του όταν είναι άτακτο.

* 'Η γυναίκα είναι όπως η ύγεια. 'Εκτιμούμε την αξία της, μόνο όμα τη χάσουμε.

Γεωργία Σάνδη

* 'Η τυραννία της γυναίκας μοιάζει το ναρκωτικό. 'Όπως, όταν συνηθιστείς να ναις το ναρκωτικό, το ζητείς συχνότερα, έτσι κι' 'έκείνος που παντρεύεται μια φορά, δε διατάζει να ξαναπαντρευτεί άλλες τρεις γυναίκες τουλάχιστον.

* Οι γυναίκες είναι πιο αστείροι κριταί για τα παραπτώματα των άλλων γυναικών από τους άνδρες.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφρημένος): Ναι. «Σκαντάλ» του Σκιαπαρέλλι...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είσαι καλά! Γλυκάνισο μυρίζει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνέρχεται): 'Α, ναι! για το ψωμί μιλάς!...

ΕΚΕΙΝΗ (φιλόποτα κυττάζει γύρω της): Για τί άλλο ήθελες να μιλάω;... ('Ε-πι τέλους, αντιλαμβάνεται το διπλανό γυναικείο κίνδυνο). 'Α... 'Ετσι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να βολώσει τα νερά, παραγγέλλοντας παγωμένα φρούτα): Προτιμάς βερούκεκα ή ροδάκινα;...

ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει τα χείλια της): Προτιμώ να σέβασαι τη γυναίκα που συνοδεύεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δε σε σέβομαι; Πώς σου ήρθε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Με σέβεσαι κυττάζοντας μιαν άλλη;... Περιέργος σεβασμός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλη;... Ποιόν άλλη;... Δεν καταλαβαίνω... (Με ένα καινούργιο βλέμμα του πληροφορεί τη διπλανή γόσσσα ότι ο όριζον βόλωσε και πλησιάζει καταιγίς!... 'Η γόσσσα του αποκρίνεται με ένα βλέμμα γεμάτο προκλητική ειρωνεία...).

ΕΚΕΙΝΗ (που έχει συλλάβει στον αέρα όλον αυτό το διάλογο των ματιών, τσαλακώνει θυμωμένη την πετσέτα της): Πλήρωσε να φύγουμε, σε παρακαλώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε θα φάμε φρούτα;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας αφήσουμε για άλλοτε και τα φρούτα και το φλέρτ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζητάει το λογαριασμό, πληρώνει και την ακολουθεί): 'Ετσι όμως που φύγαμε, θα νόμιζε κανείς... (Στέλνει μία ματιά σπαρακτικού αποχαλνισμού στη γόσσσα που μένει πίσω' αυτή του απαντάει με ένα τελευταίο βλέμμα της γεμάτο μελαγχολικό σαρκασμό...).

ΕΚΕΙΝΗ (μέσα στο αυτοκίνητο την ώρα που κατηφορίζουν τον έρημο δρόμο προς την Κηφισιά): 'Έχουν όμως μερικές παστρίκες μία ανάδεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσποιείται την άθωα περιστερά): Για ποιά παστρικά μιλάς;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ελα τώρα που κάνεις ότι δεν ξέρεις! Για τη διπλανή μας που κόντευε να σε φάει με τα μάτια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με παρηγορείς... Είμαι τόσο όρεκτικός, σαν τα φαγιά του Λεωνίδα;

ΕΚΕΙΝΗ: Μην το παύρης απάνω σου. Είσαι το καινούργιο... Κάθε καινούργιο γοητεύει, κι' 'ας είναι πιά ομορφο το παλιό: 'Ενα καινούργιο κοστούμι, ένα καινούργιο σπίνι, ένας καινούργιος θαυμαστής. 'Η αλλαγή είναι παντοτεινό ιδανικό της απλήστης ανθρώπινης ψυχής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αφού δίνεις, λοιπόν, τόσο ομορφα τη δικαιολογία, γιατί θυμώνεις;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ δε θα θυμώνες αν κυττάζα έναν διπλανό;... Γιατί, φυσικά, η μαγεία της αλλαγής δεν ισχύει μόνο για σένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε λέω κάτι τέτοιο... Κι' εσύ μπορείς μία χαρά να νοιώσης για μία στιγμή τη διάθεσή να ξεφύγεις από τη ρουτίνα...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α! Λες ρουτίνα αυτό που μας δίνει;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (όδηγεί με το άριστερό χέρι και την αγκαλιάζει με το δεξί): Είναι η πιά ομορφη ρουτίνα που μας δίνει με άσπαστες σκουριασμένες αλυσίδες...

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να παρεξηγηθεί): Σκουριασμένες αλυσίδες;!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη ζητάς άφορη για παρεξήγησι... Κύττα πιά καλά το όνειρο που διασχίζουμε και μαγέψου!... (Περνάει κάτω από τις σκιές των δέντρων, που σχηματίζουν κάτω από το σεληνόφως λεπτότατα αραβουργήματα πάνω στο ασφαλτό. 'Η παρεξήγησί τους δεν αντέχει στη γοητεία της ομορφής καλοκαιριάτικης νύχτας: 'Εκείνη γέρνει το κεφάλι της στον ώμο του. 'Εκείνος πνίγει ένα στεναγμό του και παίρνει την ανάμνησι της ομορφιάς που τον γοητεύει για μία σύντομη στιγμή μαζί του στην 'Αθήνα...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ταξιδιωτικές περιπέτειες

Πρόσταξε τους ανθρώπους του να δέσουν τη Μιράντα με τον άντρα της

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τη Μιράντα, κυριεύθηκε γι' αυτήν από το ίδιο παράφορο πάθος όπως κι' ο Μανγκόρα.

— Καί στην πιά ψηλή κορυφή του πιά ψηλού βουνού αν άνε-
δης, της είπε, δε θα ίδης παρά ένα μέρος μόνο από το κράτος
μου. Για να το δης ολόκληρο, πρέπει ν' ανέβης στη Σελήνη ή
σ' ένα από τα άστρα που σεριανίζουν τις νύχτες στον ουρανό...

Όλο αυτό το κράτος, μαζί με τους ανεξάντλητους θησαυρούς του,
θα είναι δικό σου, αν μου χαρίσης την αγάπη σου!...

Η νεαρή γυναίκα κατάλαβε πως μόνο ο θάνατός της μπορούσε
να τη σώσει. Καί, για να προκαλέσει την οργή του θθαγενοίς α-
ρχηγού, απάντησε:

— Αυτό το κράτος, που το αποκαλείς δικό σου, ανήκει στην
πατρίδα μου. Καί συ δεν είσαι παρά ένας ταπεινός δούλος, που
δεν αξίζεις περισσότερο από ένα σκουλήκι. Αν είχα τη δύναμη,
θα σ' έλυωνα κάτω από τα πόδια μου... Μου ζήτησες πρωύτερα
την αγάπη μου. Μάθε, λοιπόν, ότι μόνο περιφρόνησι κι' απεί-
αισθάνομαι για σένα!...

Αλλά ο Σιρίπα, αντί να την σκοτώσει έπειτα απ' αυτά τα προσ-
βλητικά λόγια, όπως περίμενε η Μιράντα, έπεσε στα πόδια της
και την παρακάλεσε να τον συχωρέσει.

— Βιάσθηκα ίσως να σου μιλήσω, της είπε. 'Αλλά σ' αυτό
φταίς εσύ πού, με την όμορφή σου, έκανες το μυαλό μου να σα-
στήσει... Μείνε κοντά μου, όμορφη λευκή. Θα έχω έτσι όλο τον
καιρό να καταλάβω πόσο μεγάλη είναι η αγάπη μου. Στο με-
ταξύ, δεν έχεις να φοβηθής τίποτα από μένα. Θα σε σεβασθώ σαν
να ήσουν αδελφή μου ή κόρη μου.

Μερικές ημέρες αργότερα, ξαναγύρισε ο Ουρτάντο με τους
στρατιώτες του. 'Αλλά, στη θέση όπου ύπνωναν πριν το περι-
φανό φρούριο του Καμπόλ, βρήκαν μόνον μερικά έρειπια που κά-
πνιζαν ακόμη. 'Ανάμεσα σ' αυτά κρύβονταν δυο-τρείς 'Ισπανοί,
που είχαν γλυτώσει από τη σφαγή. Κι' αυτοί άφηθηκαν στους
συγγενείς τους την τραγωδία που είχε ξετυλιχτεί στο φρούριο
και την τύχη της Μιράντας.

Ο Ουρτάντο δεν δίστασε τότε. 'Ετοξευε στο Σιρίπα να του
παρακαλέσει το Σιρίπα να του ξαναδώσει τη γυναίκα του, α-
νίκανος να φανταστεί ότι η ό-
μορφη Μιράντα θα ένειπνε και
σ' αυτόν το ίδιο κολασμένο
πάθος όπως και στον αδελφό
του.

Ο Σιρίπα δεν περίμενε πως
θα παίρνε τόσο γρήγορα στην
έξουσία του το σύζυγο της Μι-
ράντας. Καί, χωρίς να δώσει
προσοχή στα λόγια του, πρόσ-
ταξε να τον δέσουν σ' ένα δέντρο κι' υποσχέθηκε στους πολει-
στές του πως θα δώσει μια σημαντική προσήχη χρυσού σ' εκείνον
που θα κάθωνε το βέλος του στο στήθος του αιχμαλώτου.

Οι πολέμιες πήραν άμέσως τις κατάλληλες θέσεις κι' άρχι-
σαν, να ετοιμάζουν τα τόξα τους, όταν, ξαφνικά, εμφανίστηκε η
Μιράντα. 'Η υπερήφανη 'Ισπανίδα έπεσε στα πόδια του Σιρίπα
και με δάκρυα στα μάτια τον παρακάλεσε να χαρίσει τη ζωή
στον άντρα της.

— Κι' αν του χάρισω τη ζωή, θα μείνεις μαζί μου; τη ρώτησε
ο Σιρίπα.

— Ναί, απάντησε η Μιράντα.

— Όρκίσου μου ότι θα μ' αγαπάς με όλη την αγάπη σου.

— Το μόνο που μπορώ να πάρω είναι το κορμί μου. 'Η φταική
Μιράντα δεν έχει τίποτα άλλο για να σου το δώσω.

— Δεν θέλω μόνο το κορμί σου, αλλά και την καρδιά σου. Φώ-
νασε ο Σιρίπα.

— 'Η καρδιά μου δεν ανήκει πια σε μένα, απάντησε η νεαρή
γυναίκα.

— Τον αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ τον άντρα σου;

— Περισσότερο κι' από την ίδια μου τη ζωή.

Τα μάτια του Σιρίπα άστραλλαν από όργη.

— Είναι σωστό τότε να τη χάσεις μαζί του! Βρυχήθηκε.

Και πρόσταξε τους ανθρώπους του να την δέσουν στο ίδιο
δέντρο με τον άντρα της.

Έπειτα από μερικές στιγμές, τα βέλη άρχισαν να σκίζουν στον
αέρα. 'Αλλά ούτε ο Ουρτάντο, ούτε η όμορφη Μιράντα φαίνονταν
πια τα πρόσεχάν, μ' όλο που τα περισσότερα απ' αυτά χάνονταν
στα κορμιά τους.

— Δεν ήθελα να γλυτώσω τη ζωή μου, χάνοντας έσένα! της
ψιθύρισε σε κάποια στιγμή ο Ουρτάντο.

— Είμαι χαρούμενη κι' εύχυσμένη, που πεθαίνω μαζί σου, α-
πάντησε η Μιράντα με σβυσμ... φωνή.

Το βέλος στην καρδιά, που της έδωσε το θάνατο, το δέχτηκε
πρώτη η Μιράντα. 'Υστερα από λίγο πέθανε κι' ο Ουρτάντο.

Οι ίθαγενείς έβλεπαν κατόπιν τα κορμιά τους και τάρριζαν σε
μια μεγάλη πυρά που είχαν ανάψει σ' ένα ξεχωριστό τόπο δάσους.

ΣΣ

ΤΡΕΙΣ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Το πιο παράξενο σχολείο του κόσμου λειτουργεί στη Νάτιο Αύ-
στραλία. Έχει για τάξι του την έρημο, για θρανία τους βράχους
και την άμμο, για δασκάλους τρεις ιεραποστόλους και για μαθητές
τα παιδιά των φυλών των ίθαγενών. Άλλοτε, το σχολείο αυτό είχε
μόνη έδρα του την 'Ιεραποστολή της Γιαλάτα. Συνέβαινε όμως
ταχτικά να μένη ξαφνικά χωρίς μαθητές, γιατί οι νομαδικές φυλές
των ίθαγενών φύγαμε μια νύχτα άπροειδοποίητα, συνεχίζοντας τις
αδιάκοπες περιπλανήσεις τους. Τώρα, λοιπόν, έχει εφαρμοσθών ένα
καινούργιο σύστημα: Οι τρεις δάσκαλοι ακολουθούν τις φυλές στη
νομαδική ζωή τους, ώσπου να μάθουν ανάγνωσι και γραφή τα παιδιά.
Συμμερίζονται τη σκληρή ζωή των ίθαγενών. Ψήνονται απ' τη ζέστη
την ημέρα και τη νύχτα παγώνουν απ' το κρύο. Τρέφονται κι' αυτοί,
σαν τους ίθαγενείς, με σαύρες και καγκουρού, που συναντούν στο
δρόμο τους. Τους έμψυχώνει όμως η συνείδησι πως εκπληρώνουν
ένα υψηλό καθήκον και μια ευγενική αποστολή.

'Η Γαλλίδα «οτάρ» που θριαμβεύει στο Χόλλυγουντ

Υπάρχουν περιπτώσεις στην
επαγγελματική ζωή των α-
στέρων, που μια και μόνο
ταινία είναι ικανή να ανα-
δείξει και να επιβάλει διεθνώς μια
καινούργια οτάρ. Αυτό συνέβη
πολλές φορές και τώρα τελε-
ταία με τη νεαρά και χαριτωμέ-
νη Γαλλίδα ήθοποιό Κριστίν
Καρρέρ. Όσο βρισκόταν στα
στούντιο της Γαλλίας, καμμιά
από τις ταινίες, στίς οποίες πή-
ρε μέρος, δεν στάθηκε ικανή να
την βγάλει απ' την αφάνεια και
την «επαγγελματική μετριότητα». Μόλις, όμως, πήγε στο Χόλ-
λυγουντ και πρωταγωνίστησε στο φιλμ «Ένα κάποιο χαμόγελο»,
από το όμώνυμο έργο της Φρανσουάζ Σαγκάν, το συμπαιθετατό
πρόσωπό της έγινε πασίγνωστο και το όνομά της φιγουράρει τώ-
ρα δίπλα σε γνωστά και δημοφιλή όνόματα μεγάλων ήθοποιών.

— Τώρα που έδωσα «εξέτασεις» και τολμώ να πω ότι επέτυχα
στο Χόλλυγουντ, λέει η ίδια, αναλογίζομαι με τρόμο το καλο-
καίρι του 1957, όταν για πρώτη φορά έπρόκειτο να πάω στη
Μέκκα του αμερικανικού κινηματογράφου. Έκτός που είχα πάντα
στο νου μου τις άποτυχίες άλλων Γαλλίδων, που είχαν προηγη-
θών, όλοι οι γνωστοί και φίλοι μου παρουσίαζαν το Χόλλυγουντ
σαν ένα τέρας χωρίς καρδιά και οίκτο, που ήταν έτοιμο να με
κατασφάξει! 'Ημουν πραγματικά τρομοκρατημένη! Εύτυχως,
όμως, όχι μόνο δεν συνέβη τίποτα απ' όλα τα τρομερά, αλλά και
πέτυχα με μόνα όπλα την υπομονή και την επιμονή. Νομίζω ότι
δεν είναι μικρό πράγμα το ότι κατάρβωσα να συγκινήσω τις
σκληρές και αδιάφορες καρδιές των Αμερικανών με μια και μόνη
ταινία...

Την ταινία «Ένα κάποιο χαμόγελο», που γνώρισε παγκόσμιο
έπιτυχία, ακολούθησε άμέσως άλλη με τον τίτλο «Όταν είσαι
18 χρόνων», στην οποία η Κριστίν έχει ως συμπρωταγωνίστας
τον γνωστό τραγουδιστή Πάτ Μπουν και την Σέρι Νόρθ. Το φιλμ
αυτό, παρόι το γεγονός ότι ήταν χαριτωμένο και γεμάτο νεανική
δραση, δεν γνώρισε την έπιτυχία του πρώτου. 'Αλλά μ' αυτό η
Κριστίν άπέκτησε καινούργιους και ένθουσιάζει θαυμαστές. 'Ε-
τσι βρίσκεται και πάλι στο Χόλλυγουντ, στα στούντιο του ο-
ποίου γυρίζει τη τρίτη ταινία της με τον τίτλο «Μια ιδιωτική ύ-
πόθεση» και με συμπρωταγωνιστές την Τέρρυ Μούρ και τον γιο
του Μπίγκ Κρόσμπυ, Γκάρντ Κρόσμπυ. Όλοι οι «ειδικοί» του
Χόλλυγουντ είναι πεπεισμένοι πια ότι, με τη νέα αυτή ταινία της
ή «μικρή» Κριστίν πέτυχε απόλυτα και ότι δεν πρόκειται να
έχη τη τύχη όλων των Γαλλίδων ήθοποιών, που πέρασαν κατά
καιρούς απ' την Αμερική.

Η Κριστίν Καρρέρ—το πραγματικό της όνομα είναι Κριστίν
ντε Μπόντ, έγγονη του δοκιού του Μπασσανό—γεννήθηκε στη
Ντιζόν της Γαλλίας, στις 18 Μαρτίου του 1939, αλλά μεγάλωσε
στο Παρίσι. Μέχρι τα 16 χρόνια της σπούδαζε, μελετούσε, έ-
γραφε διηγήματα και ποιήματα, παρακολούθησε θέατρο και κι-
νηματογράφο και γενικά περνούσε τον καιρό της ευχάριστα, ό-
πως όλες οι κοπέλλες της ηλικίας της. Πολύ όμορφη δεν ήταν.
Ήταν, όμως, πραγματικά χαριτωμένη, με δυο ολοστρόγγυλα έκ-
φραστικά μάτια γεμάτα άπορίες κι' ένα «πικάντικο» σματάκι,
από το οποίο δεν έλειπε τίποτα. Ήταν και μένει και σήμερα
ακόμη ένα μίγμα «προκλητικής σερίνης» και «αδάως παιδούλας».

Πριν άκείνη τελειώσει το Γυμνάσιο, είχε πάρει την απόφασι να
μάθει καλά δυο ξένες γλώσσες και στενοδακτυλογραφία για να
ζητήσει αργότερα μια καλή θέση «ιδιαιτέρας γραμματέως». Με τη
φιλοδοξία αυτή πάντα στο νου της πήγε ένα βράδυ με τον πατέ-
ρα της σε κάποιο μεγάλο φιλανθρωπικό χορό στο Παρίσι. Όχι
τόσο για να χορέψει και να διασκεδάσει, όσο για να μαζέψει όσα
μπορούσε περισσότερα αυτόγραφα από τους άστέρες του κινη-
ματογράφου που θα παρευρίσκονταν σ' αυτόν.

Έκει, ανάμεσα στίς πολλές άλλες γνωριμίες, που έκανε, τη
σύστησαν και στον γνωστό Γάλλο ήθοποιό του θεάτρου και του
κινηματογράφου Νοέλ Νοέλ. Αυτός, αφού χόρεψε πολλές φορές
μαζί της, ένθουσιάζθηκε τόσο από την γοητευτι-
κή εμφάνισή της, ώστε άνάμεσα σ' ένα ταγκό κι'
ένα βάλς την ρώτησε αν σκέφθηκε ποτέ να δοκι-
μάσει τη τύχη της στον κινηματογράφο. Η Κρι-
στίν απάντησε άνητικά και τότε εκείνος προσ-
φέρθηκε να τη βοηθήσει να κάνει τη δοκιμή. Κο-
λακευμένη από αυτή την πρότασι, η Κριστίν δέ-

χτηκε και ύστερ' από λίγες έβδο-
μάδες είχε άρχισει να πηγαίνει
στα κινηματογραφικά στούντιο
για τα διάφορα «τέστα». Τίποτα
άλλο δεν την άπασχολούσε τώ-
ρα εκτός από μια ένδεχόμενη έ-
πιτυχία της στην οδών.

Ο Νοέλ Νοέλ, που στάθηκε
απόλυτα συνεπής άπέναντί της,
τη βοήθησε πραγματι όσο μπο-
ρούσε. Μέσα σε διάστημα 16
μηνών της εξασφάλισε τρείς μι-
κρούς ρόλους σε ισάριθμες γαλ-
λικές ταινίες. 'Αμέσως μετά πή-
ρε ένα μεγαλύτερο ρόλο στο
φιλμ «'Ανοιξι στο Παρίσι», με
συμπρωταγωνιστή τον επίσης
καινούργιο ήθοποιό Φιλίπ Νικώ.

Στο φιλμ αυτό η Κριστίν και ο
Φιλίπ κρατούσαν τους ρόλους δυο έρωτευμένων νέων, που αργό-
τερα παντρεύονται. 'Η τύχη το βέλων ώστε αυτό το «χαπύνι εντ»
να συμβεί και στην πραγματικότητα, άνάμεσα στους δυο τους.
Πραγματικά, κατά τη διάρκεια του γυρίσματος της ταινίας, η
Κριστίν και ο Φιλίπ ένιωσαν ξαφνικά ένα σφοδρό και άμοιβαίο
αίσθημα να τους ένώνει. Πριν να τελειώσει το γύρισμα είχαν άρα-
δωνιάσει επίσημως και λίγο μετά το τέλος του παντρεύτηκαν
στο Παρίσι!...

Στο μεταξύ ο Φιλίπ είχε πληροφορηθών ότι ο Αμερικανός σκη-
νοθέτης Γιάν Νευκουέσκο ζητούσε μια νέα Ευρωπαία πρωταγ-
νίστρια για την ταινία του «Ένα κάποιο χαμόγελο». Τό είπε
στην Κριστίν και της συνέστησε να στείλει κι' αυτή μια φωτο-
γραφία της στα στούντιο του Χόλλυγουντ.

— Τί έχεις να χάσεις, αγάπη μου; πρόσθεσε γελώντας. Το
πολύ—πολύ να σε προσλάβουν και να γίνουν αίτια να χάρισου-
με προσωρινώς...

Και μάντις αν ήταν ο Φιλίπ, πάλι δε θα μπορούσε να προβλέ-
ψη με τόσο ακρίβεια το μέλλον της γυναίκας του. 'Η Κριστίν έ-
στειλε τη φωτογραφία της και σε λίγο πήρε την άπάντησι: Την
καλούσαν έπειγόντως στο Χόλλυγουντ για να αναλάβη τον ρόλο.
Την είχαν έκλεξει τελικά άνάμεσα σε εκατοντάδες άλλες υποψή-
φιες απ' όλο τον κόσμο!

Από τότε η Κριστίν κάνει συχνά το ταξίδι Παρίσι—Χόλλυ-
γουντ και άντιστρόφως. Κάθε φορά που τελειώνει μια ταινία, δεν
βλέπει την ώρα να πάρη το άεροπλάνο και μέσω Ν. Υόρκης να
φθάσει μια ώρα πιά γρήγορα κοντά στον άνδρα της, στο Παρίσι,
που την περιμένει πάντα με λαχτάρα.

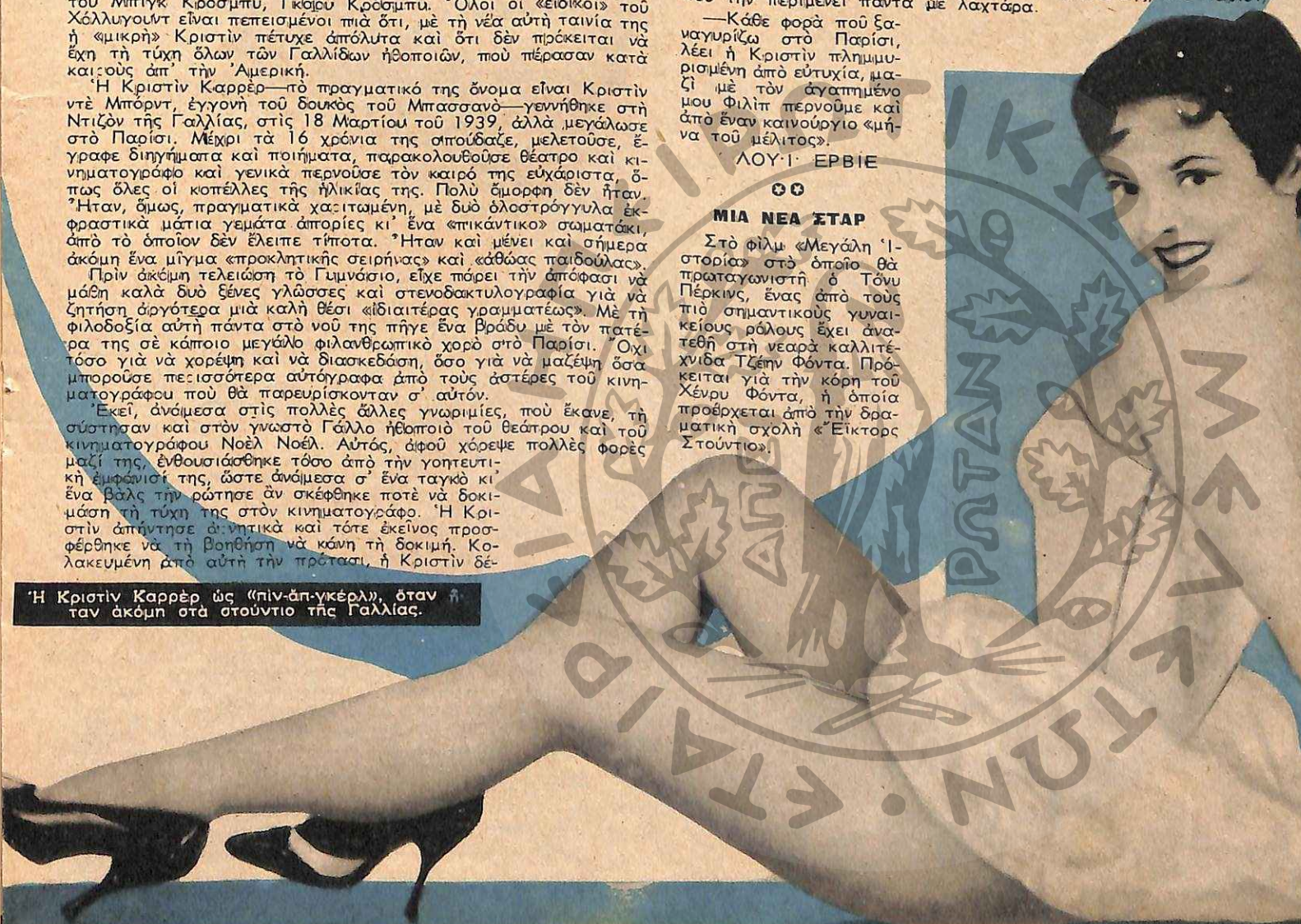
— Κάθε φορά που ένα-
γαυριζώ στο Παρίσι,
λέει η Κριστίν πλημμυ-
ρισμένη από ευτυχία, μα-
ζί με τον άγαπημένο
μου Φιλίπ περνούμε και
από έναν καινούργιο «μή-
να του μέλιτος».

ΛΟΥΙ ΕΡΒΙΕ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΤΑΡ

Στο φιλμ «Μεγάλη 'Ι-
στορία» στο οποίο θα
πρωταγωνισθών ο Τόνυ
Πέρκινς, ένας από τους
πιά σημαντικούς γυναι-
κείους ρόλους έχει ανα-
τεθών στη νεαρά καλλιτέ-
χνίδα Τζένη Φόντα. Πρό-
κειται για την κόρη του
Χένρυ Φόντα, η οποία
προέρχεται από την δρα-
ματική σχολή 'Εϊκόρς
Στούντιο.

Η Κριστίν Καρρέρ ως «πίν-άπ-γκέρελ», όταν ή-
ταν ακόμη στα στούντιο της Γαλλίας.

Το ΜΕΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

βαθυοί αναστεναγμοί φούσκωναν τὸ νεανικὸ τῆς στήθος. Πότε ἐπιτέλους θὰ γίνονταν πραγματικότητα τὰ ὄνειρά της;...

Μὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ ἦταν εὐσυνείδητη ὑπάλληλος. Ἐκανε μὲ προσοχὴ τὴ δουλειά της, κι' ὁ ἀφεντικός της ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος μαζί της.

Κάθε μεσημέρι, ἔτρωγε στὸ ἴδιο μικρὸ ἐστιατόριο, λίγο παρακάτω ἀπ' τὸ βιβλιοπωλεῖο. Τὸ προτιμοῦσε γιατί εἶχε καλομαγειρεμένα φαγητὰ καὶ φτηνὲς τιμές, ἀν καὶ δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτα μὲ τὰ πολυτελῆ τουριστικὰ ρεστωρὰν ποὺ ἔλπιζε νὰ πάη κάποτε...

Ἐκείνη τὴ μέρα, μόλις εἶχε τελειώσει τὸ φαγητὸ της κι' ἔπινε τὸν καφέ της, διαβάζοντας ἕνα καινούργιο βιβλίο τοῦ Μάρτιν Νίλσον. Τῆς ἄρεσε πολὺ αὐτός ὁ συγγραφέας, γιατί μιλοῦσε πάντα γιὰ μακρινούς τόπους... Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ ἔργο του ἦταν ἀφιερωμένο στὴ Βενετία...

— Θὰ μπορούσα νὰ σὰς πάρω λίγη ζάχαρη;

Ἡ ἐρώτησι ἔκανε τὴν Ἄννα νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ βιβλίο. Αὐτὸς ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει, καθότανε στὸ διπλάνο τραπέζι. Ἦταν ἕνας νέος κι' ὁμορφος ἄντρας. Εἶχε φωτεινὰ γαλανά μάτια, ἀλλὰ τὸ δέρμα τοῦ ἦταν ἠλιοψημένο, σὰν ναρχόταν ἀπὸ κάποια χώρα μὲ ζεστὸ καλοκαίρι.

Ἡ Ἄννα σκέφτηκε πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τὸν ἔβλεπε κι' ὅτι ἐπομένως θὰ ἦταν ξένος.

— Καὶ θέβαια, ἀπάντησε διασπαστικά, δίνοντάς του τὴ ζαχαριέρα.

— Διαβάζετε τὸ «Ταξίδι στὴ Βενετία»; εἶπε μ' ἐνδιαφέρον ὁ νέος. Ὡραῖο μέρος ἡ Βενετία!

— Ἐχετε πάει; φώναξε μ' ἐνθουσιασμό ἡ Ἄννα.

— Ναί, εἶπε ἀδιάφορα ὁ νέος. Καὶ νομίζω πὼς εἶναι μιά ἀπ' τὶς γοητευτικότερες πόλεις τοῦ κόσμου...

— Ὁλο χρώματα, μουσικὴ, γέλια... καὶ ὄνειρα!

— Ταξιδεύετε πολὺ; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Ἐγὼ γυρῶ σχεδὸν ὅλο τὸν κόσμου... Θὰ σὰς πείραζε ἀν ἐρχόμουν νὰ καθίσω στὸ τραπέζι σας;

— Ἐτσι, θὰ κουβεντιάζουμε πιδ εὐκόλα.

Ἡ Ἄννα δέχτηκε εὐχαρίστως. Ὁ νέος αὐτὸς τῆς ἄρεσε τρομερά. Κι' ἄλλωστε τὴν ἐνδιέφεραν πολὺ οἱ ἐντυπώσεις τοῦ ἀπ' τὰ ταξίδια ποὺ εἶχε κάνει...

Χωρίστηκαν ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ἀφοῦ συμφώνησαν νὰ ξανασυναντηθοῦν τὸ ἐπόμενο μεσημέρι.

Μόλις ἡ Ἄννα ἔφτασε στὸ βιβλιοπωλεῖο, ὁ κ. Μίλφρεντ τὴν εἰδοποίησε ὅτι εἶχε ἔρθει στὴν πόλι τους ὁ Μάρτιν Νίλσον. Ἡ κοπέλλα συγκράτησε μὲ δυσκολία μιά φωνὴ ἐκπλήξεως.

Πὼς δὲν τὸ εἶχε καταλάβει ἀπ' τὴν ἀρχή; Μὰ θέβαια, αὐτὸς ἦταν ὁ γοητευτικὸς νέος ποὺ εἶχε γνωρίσει! Δὲν τῆς εἶχε πῆ πὼς εἶχε γυρίσει ὅλο τὸν κόσμο;

Ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ συγγραφέας...

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές, Τόνυ; τοῦ εἶπε ἡ Ἄννα. Σ' ἀγαπᾶω, ὅπως εἶσαι!

Η ΑΝΝΑ ἦταν μόλις 20 χρονῶν, κι' ὅμως ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ της πολὺ κουρασμένο, σὰν νὰ εἶχε δοκιμάσει ὅλα στὴ ζωὴ καὶ νὰ μὴν περιμένε πιά τίποτα. Ἡ αἰτία ἦταν πὼς ἔπληττε ἀνυπόφορα, στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι ποὺ εἶχε γεννηθῇ καὶ ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ποτέ. Ὅλα γύρω της τῆς ἦταν τρομερὰ γνωστά.

Οἱ δρόμοι, τὰ σπίτια, ἡ ψηλὴ σιλουέτα τῆς ἐκκλησίας... Θὰ μπορούσε νὰ πάη σ' ὅποιοδήποτε σημεῖο τῆς πόλεως μὲ κλειστὰ μάτια.

Αὐτὸ ποὺ τῆς προκαλοῦσε τὴ μεγαλύτερη ἀνία, ἦταν ἡ δουλειά της. Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, ἐργαζότανε στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Μίλφρεντ, ἑνὸς ἡλικιωμένου ἀνθρώπου ποὺ ἔλεγε συχνὰ πὼς ἦταν πιά καιρὸς νὰ πάψῃ νὰ δουλεύῃ.

Καθὼς ταχτοποιοῦσε τὰ βιβλία στὰ ράφια ἡ ἐξυπηρετοῦσε κάποιον πελάτη, ἡ Ἄννα σκεφτόταν ὅτι ἦταν ἁμαρτία νὰ μένῃ κλεισμένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαρτοβασιλεῖο, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ταξιδεύῃ γιὰ μιά ὁμορφὴ κι' ἀγνωστὴ χώρα...

Τὰ ταξίδια ἦταν πάντα τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς της. Ὁνειρευόταν γαλάζιους οὐρανούς, νταντελλένια ἀκρογιάλια καὶ ἡλιόλουστα λειβάδια, μακριὰ ἀπ' τὸν κρύο χειμῶνα καὶ τὴν ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας.

Ἐκλείσε τὰ μάτια της κι' ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ της νὰ παρακολουθῇ τὶς ταυρομαχίες στὴν Ἰσπανία ἢ νὰ κολυμπᾷ στὰ καθάρια νερά τῆς Μεσογείου ἢ νὰ σκύβῃ πάνω ἀπὸ μιά γέφυρα τοῦ Σηκουάνα. Καὶ τότε

Δὲν τῆς ἔμενε πιά καμμιά ἀμφιβολία. Γι' αὐτὸ δὲν τῆς εἶχε πῆ καὶ τ' ὄνομά του...

Ξανάφερε στὸ νοῦ της τὶς γλυκὲς ματιές ποὺ τῆς εἶχε ρίξει ὁ ἀγνωστος, κι' ἡ καρδιά της σκίρτησε. Τί ὠραία νᾶναι ἐρωτευμένος μαζί σου ἕνας τόσο σπουδαῖος συγγραφέας... καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾶς κι' ἐσύ!... Τί ὑπέροχη ζωὴ ποὺ θάκαναν, ἀν παντρεύονταν! Θὰ ταξίδευαν συνέχεια...

Τ' ἄλλο μεσημέρι, ὅταν ἡ Ἄννα ξανασυνάντησε τὸ νέο, δὲν τοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὴν ταυτότητά του. Αὐτὸς τῆς εἶπε πὼς μπορούσε νὰ τὸν φωνάξῃ Τόνυ.

«Παίει νὰ μὲ ξεγελάσῃ, γιὰ νὰ δῇ ἀν θὰ τὸν ἀγαπήσω, χωρὶς νὰ ξέρω ποῖος εἶναι» σκέφτηκε ἡ Ἄννα.

Καὶ φρόντισε νὰ τοῦ δείξῃ μὲ τὸν τρόπο της πόσο ἐρωτευμένη ἦταν μαζί του.

Ἐκείνος φάνηκε πολὺ χαρούμενος, καὶ καθὼς τὴν πῆγαινε στὸ βιβλιοπωλεῖο μὲ τ' αὐτοκίνητό του, τὴ φίλησε ἀπαλὰ στὸ μάγουλο.

Ἐκείνο τ' ἀπόγευμα, ἡ Ἄννα πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ της. Ἦταν σίγουρη πὼς πλησίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ τὰ ὄνειρά της θὰ γίνονταν πραγματικότητα...

Ξαφνικὰ εἶδε τὸ νέο νὰ μπαίνει στὸ κατάστημα.

— Θάθελα νὰ δῶ τὸν κ. Μίλφρεντ, τῆς εἶπε σοφά.

Ἡ Ἄννα τὸν ὡδήγησε χαμογελώντας στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ καὶ ἀνάγγειλε:

— Κύριε Μίλφρεντ, ὁ κ. Μάρτιν Νίλσον...

— Τόνυ, ἀγόρι μου! φώναξε τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ γεροδιευθυντὴς ἀγκαλιάζοντας τὸ νέο. Ἦρθες λοιπόν;...

Δεσποινὶς Ἄννα, νὰ σὰς συστήσω τὸν ἀνιψιό μου, τὸν Τόνυ Πέραν, ποὺ θ' ἀναλάβῃ τὴ διεύθυνσι τοῦ βιβλιοπωλείου, γιατί ἐγὼ κουράστηκα πιά.

Ἡ Ἄννα τραύλισε μερικὲς λέξεις, χωρὶς νόημα καὶ βγήκε ἀπ' τὸ γραφεῖο. Ἀμέσως ὁ Τόνυ ζήτησε συγνώμην ἀπ' τὸ θεῖο του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν.

— Ὡστε μ' ἔπαιρνες γιὰ τὸ Νίλσον, ἔ; τῆς εἶπε.

Μήπως μετάνιωσες ποὺ ἔχασες τὸν καιρὸ σου μαζί μου, τώρα ποὺ ἔμαθες ποῖος εἶμαι;... Δέ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω σκληρὰ, ἀλλὰ ξέρω πὼς πολλὰ κοριτσόπουλα δὲν ἐρωτεύονται αὐτὸν ποὺ ἔχουν στὴν πραγματικότητα ἀπέναντί τους, ἀλλὰ κάποια σκιά τῆς φαντασίας τους.

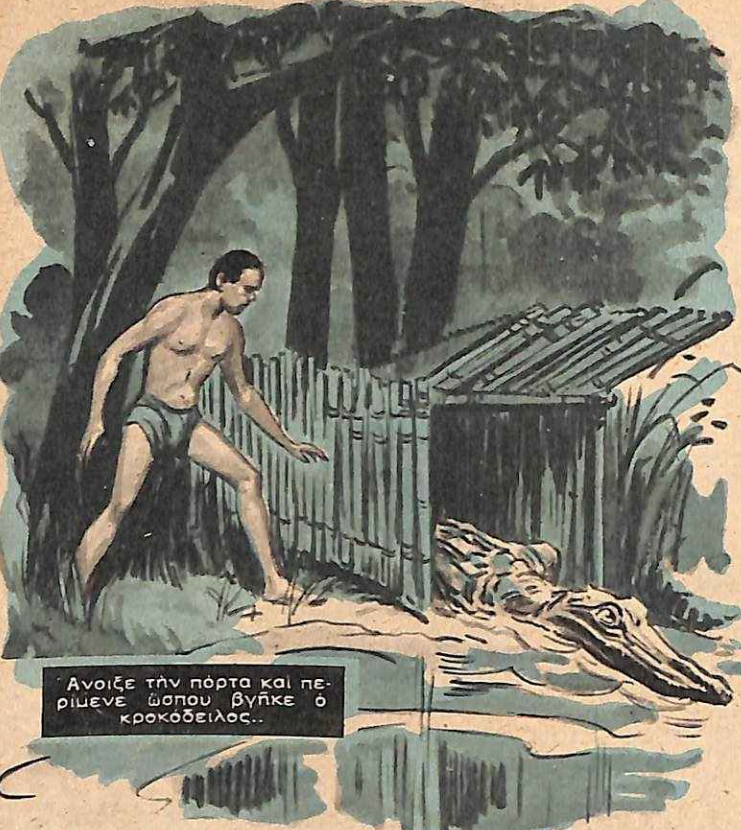
— Ὡ, Τόνυ! ἔκανε μαλακὰ ἡ Ἄννα. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Σ' ἀγαπᾶω, ὅπως εἶσαι, ὅποιο κι' ἀν εἶναι τ' ὄνομά σου!

Μέσα σὲ μιά στιγμὴ, εἶχε καταλάβῃ πὼς αὐτὸ ποὺ τὴν τραβοῦσε στὸν Τόνυ ἦταν πολὺ πιδ δυνατό ἀπ' ὅλα τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε φτιάξῃ μέχρι τότε... καὶ πὼς κοντὰ του ἡ μικρὴ πολιτεία θὰ τῆς φαινόταν σὰν τὴ μεγαλύτερη πρωτεύουσα καὶ τὸ παλὸ βιβλιοπωλεῖο σὰν παλάτι!

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, δὲ μπόρεσε νὰ μὴν ξεσπάσῃ σ' ἕνα εὐτυχισμένο γέλιο ὅταν ὁ νέος τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς μурμουρίσει:

— Τὴν ἀνοίξῃ θὰ κάνουμε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας, στὴ Βενετία...

ΤΖΩΝ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

Ανοίξε την πόρτα και περίμενε ώσπου βγήκε ο κροκόδειλος...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΛΟΙ οι νέοι του χωριού ήταν έρωτευμένοι με τη Ναμπτί. Δεν υπήρχε άντρας-που να μην κίτταζε με πόθο το μελαψό της κορμί, με τη φιδίσια μέση, και το κατακόκκινο στόμα της που έμοιαζε με ώριμο καρπό. Μά εκείνη δεν έδινε σημασία σε κανένα, γιατί η καρδιά της είχε χτυπήσει για τον Άντου, ένα όμορφο και γεροδεμένο παλληκάρι που την αγαπούσε κι' αυτός σαν τρελλός. Είχαν αποφασίσει να ένωθούν. Και δεν έμενε παρά να σκοτώσει ο Άντου την πρώτη τίγρι του, για ν' αποκτήσει το δικαίωμα να παντρευτεί, σύμφωνα με τους νόμους της φυλής. Ένα πρωί λοιπόν, ο νέος ξεκίνησε, όπλισμένος με το τόξο και τη λόγχη του, και χώθηκε στην άγρια ζούγκλα. Ήταν σίγουρος πως δε θ' άργουσε να γυρίσει πίσω, κουβαλώντας μαζί του το τοιάρι του θηρίου, που θα γινόταν το υψικό κρεβάτι του. Τα δόντια θα τα χάριζε στη Ναμπτί, για να στολίσουν αυτά το λαιμό της.

Πραγματικά, τρείς μέρες αργότερα, έμπαινε θριαμβευτικά στο χωριό, κρατώντας περήφανα στον ώμο του τη ριγωτή προβιά της τίγρεως. Άλλ' αντί για τη χαρούμενη υποδοχή που περίμενε, είδε να τον τριγυρίζουν πρόσωπα θλιμμένα και σκυθρωπά.

Σκέφθηκε άμέσως πως θα είχε συμβεί κάποιο κακό στην αγαπημένη του κι' έκανε να τρέξει στην καλύβα της.

Δε θα τη βρήκε εκεί, του έξηγησησαν οι φίλοι του. Μόλις έφυγες, ο μάγος ανάγγειλε πως ο μεγάλος θεός Έγεμού ζητούσε τη Ναμπτί για ιέρεια... Τώρα βρίσκεται κλεισμένη στο ναό.

Ο Άντου κόντευε να τρελλαθεί απ' τη λύπη του. Ήθερε καλά πως ήταν τρομερά δύσκολο, ακατόρθωτο σχεδόν, να ξαναβγεί απ' το ναό μιά ιέρεια. Οι νόμοι της φυλής ήταν πολύ αυστηροί πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Όποιος ήθελε να παντρευτεί μιά απ' τις κοπέλλες που είχε διαλέξει ο Έγεμού, έπρεπε να διασχίσει κολυμπώντας τη μεγάλη λίμνη, που κάτω απ' τα γαλαζοπράσινα νερά της παραφύλαγε ένας τεράστιος ιερός κροκόδειλος.

Αν ο τολμηρός κατάφευγε να φτάσει ζωντανός στην απέναντι όχθη, η ιέρεια γινόταν δική του. Μά συνήθως το τέρας του έπικινδυνου αυτού ταξιδιού δεν ήταν η ζεστή αγκάλια της κοπέλλας, αλλά τα κοφτερά δόντια του κροκόδειλου...

Όστόσο, ο Άντου δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που θα δίσταζαν. Κι' άλλωστε η αγάπη του για τη Ναμπτί ήταν τόσο μεγάλη, που θα περνούσε να πεθάνει παρά να ζήσει δίχως αυτήν. Έτρεξε λοιπόν αδιάταχτα στην καλύβα του μάγου.

— Ήρθα να ζητήσω τη γυναίκα μου τη Ναμπτί, του δήλωσε. Κανόνισε ποιά μέρα θα πρέπει να περάσω τη λίμνη...

Ο μάγος τον κίτταξε έχθρικά.

Είσαι τρελλός, του είπε με τη βραχνή φωνή του. Μά δεν είσαι ο μόνος τρελλός! Πρίν από λίγο, μου ζήτησε το ίδιο πράγμα κι' ο γιός μου... Σας λυπάμαι και τους δύο, αλλά τί να τ'άτιας μιάς γυναίκας; Ο άγώνας θα γίνει αύριο το πρωί, όταν βγή ο ήλιος. Πρώτος θα ξεκινήσει ο γιός μου, μιά και γύρισε πρίν από σένα την ιέρεια.

— Κι' αν γλυτώσουμε κι' οι δύο, τί θα γίνει, ρώτησε ο Άντου. — Νά γλυτώστε κι' οι δύο; γέλασε σκληρά ο μάγος. Αυτό είν' αδύνατο! Το πιο πιθανό είναι να πεθάνετε κι' οι δύο... Πάντως, αν τύχει να γίνω όπως τα λές, τότε θα ξαναδοκιμάσετε. Ή μάτια του είχε μιά λάμψη γεμάτη κακία, που έκανε να σφι-

χτή η καρδιά του νέου. Μά ούτε καν του πέρασε απ' το μυαλό η ιδέα να παραιτηθεί απ' τον άγώνα που θα του χάριζε τον έρωτα ή το θάνατο...

Ήθελε όμως να δει τη Ναμπτί και να φιλήσει τα γλυκά της χείλια, ίσως για τελευταία φορά! Κι' επειδή ήταν αδύνατο να βγή ή κοπέλλα απ' το ναό, αποφάσισε να πάει αυτός να τη βρει, μ' όλο που ήξερε πως θα τον σκότωναν επί τόπου, αν τον έπιαναν.

Περίμενε να νυχτώσει και να κοιμηθούν όλοι. Ύστερα γλύστρησε ως το ναό, που βρισκόταν ένα χιλιόμετρο μακριά απ' το χωριό, στην όχθη της λίμνης.

Η Ναμπτί τον υποδέχτηκε με δάκρυα ευτυχίας κι' απέλπισίας μαζί. Είχε μάθει απ' το μάγο για τον άγώνα που θα γινόταν πρὸς χάριν της, κι' έτρεμε στη σκέψη πως θα κινδύνευε ο αγαπημένος της.

— Μη φοβάσαι, καλή μου! προσπάθησε να την ησυχάσει ο νέος. Ο έρωτάς μας θα με γλυτώσει απ' το θηρίο, όπως με βοήθησε να σκοτώσω την τίγρι... Καί τώρα πρέπει να φύγω.

Μά η Ναμπτί σφίχτηκε πιο δυνατά πάνω του.

— Μείνε μαζί μου απόψε! τον παρακάλεσε. Ίσως να μην ξαναχαρούμε ποτέ την αγάπη μας.

Ο Άντου δε μπόρεσε ν' αντισταθί... Κι' άλλωστε λαχταρούσε κι' αυτός να περάσει τη νύχτα μαζί με την καλή του...

Κόντευε να εμμερώσει πιά, όταν βγήκε απ' το ναό. Προχώρησε δίπλα στην όχθη. Καί, ξαφνικά, αντίκρυσε κάτι που δεν τόχε προσέξει τη νύχτα: Μέσα σ' ένα φράχτη από ψηλά μπαμπού, που η πόρτα του άνοιξε εκεί που άρχισε το νερό, βρισκόταν εξαπλωμένος ο ιερός κροκόδειλος.

Πρίν προλάβει να συνέλθει απ' την έκπληξή του, ο νέος άκουσε όμιλίες. Κρύφτηκε πίσω απ' τα καλάμια. Την ίδια στιγμή, είδε να ξεπροβάλλουν ο μάγος κι' ο γιός του. Οι δύο άντρες στάθηκαν μπροστά στο φράχτη, κι' ο μάγος είπε με τόνο γεμάτο μοχθηρία:

— Νά ο καλός μας φίλος, που τα σουβλερά του δόντια θα μας απαλλάξουν μιά για πάντα απ' τον Άντου! Όλα θα γίνουν όπως σου είπα... Θα περιμένω να περάσης τη λίμνη κι' ύ-

στερα θα κάνω πως πάω στο ναό να ευχαριστήσω το θεό για τη σωτηρία σου... και θα ελευθερώσω τον κροκόδειλο! Έτσι, όταν πέσει στο νερό ο αντίζήλος σου, το θηρίο θα τον περιμένει!

Πατέρας και γιός γέλασαν σαρκαστικά, κι' ύστερα γύρισαν στο χωριό.

Ο Άντου περίμενε ν' απομακρυνθούν, κι' έπειτα πετάχτηκε απάνω.

Ο θυμός αλλοίωσε τα χαρακτηριστικά του. "Όστε γι' αυτό ο μάγος είχε κάνει ιέρεια τη Ναμπτί; Για να μπορέσει να τη δώσει στο γιό του; Κι' αυτόν θα τον αφήνουν να τον κατασπαράξει το τέρας! Εύτυχός που πρόφτασε να τους χαλάσει τα σχέδια...

Έτρεξε στο φράχτη, άνοιξε την πόρτα του και περίμενε ώσπου βγήκε ο κροκόδειλος και βούτηξε στη λίμνη. Ύστερα πήρε κι' αυτός το δρόμο του χωριού.

*

Όλοι οι ιθαγενείς είχαν μαζευτεί για να παρακολουθήσουν τον άγώνα.

Ο μάγος έδωσε το σύνθημα μόλις ξεπρόβαλε ο ήλιος. Κι' ο γιός του έπεσε στο νερό. Κολυμπούσε ήσυχα, με δυνατές άπλωτες, σίγουρος πως δεν κινδύνευε καθόλου. Μά, προτού φτάσει στα μισά του δρόμου, τα νερά ταραχτήκαν... και, μέσα σε μιά στιγμή, ο γιός του μάγου εξαφανίστηκε! Μιά κόκκινη κηλίδα απλώθηκε στο μέρος που κολυμπούσε πρίν, μαρτυρώντας ποιά τύχη τον είχε βρή.

Ο μάγος στεκόταν σαν κεραυνοχτυπημένος, μη πιστεύοντας τα μάτια του! Όταν όμως είδε το άπαίσιο κεφάλι του κροκόδειλου να ξεπροβάλλει απ' το νερό, έδωσε μιά κραυγή γεμάτη πόνο κι' απέλπισία κι' έπεσε κι' αυτός στη λίμνη...

Δεν έκανε καμιά προσπάθεια ν' αποφύγει το θηρίο, που τον κατασπαράξε σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ύστερα, χορτασμένος απ' το διπλό φαγητό του, ο κροκόδειλος τράβηξε πρὸς την απέναντι όχθη και χάθηκε ανάμεσα στις καλάμιες, για να κωνήσει με την ήσυχία του.

Ο Άντου δε βρήκε κανένα εμπόδιο στο δρόμο του, όταν έπεσε με τη σειρά του στο νερό.

Ο έρωτας είχε νικήσει το θάνατο κι' οι κακούργοι είχαν τιμωρηθεί όπως τους αξίζει.

Α. ΣΩΛΚ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΕΦΑΓΕ ΤΟ ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ

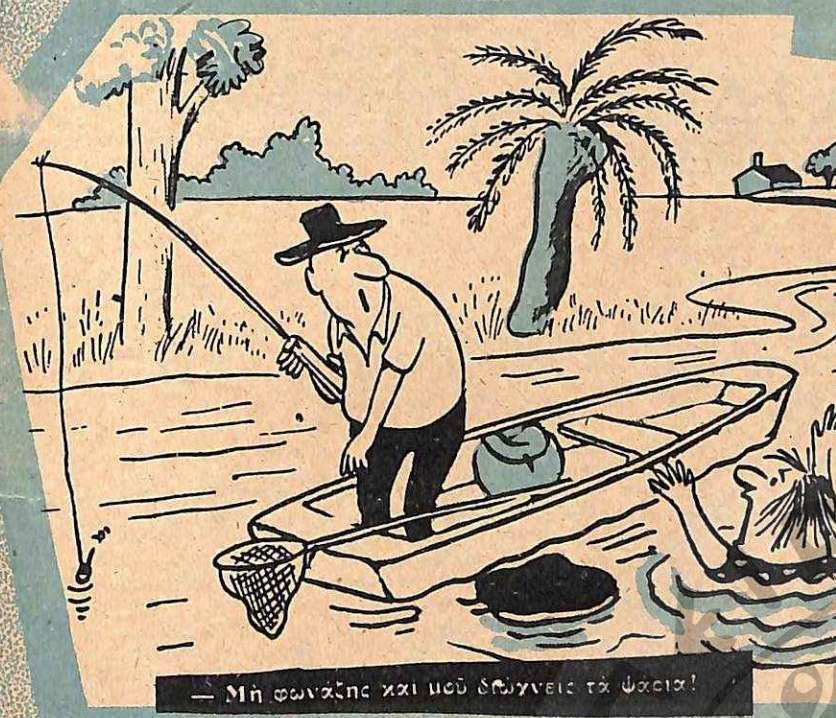
Καθώς κάποιος Παριζιάνος κρατούσε ένα χαρτονόμισμα των 100 φράγκων, του το πήρε ο άέρας. Το κυνήγησε για να το πιάσει, αλλά ένας σκύλος πρόλαβε να το αρπάξει και να το καταπιεί! Το δικαστήριο, όπου κατέφυγε ο «παθόν», υποχρέωσε τον ιδιοκτήτη του σκύλου να τον αποζημιώσει.

Χωρίς λόγια

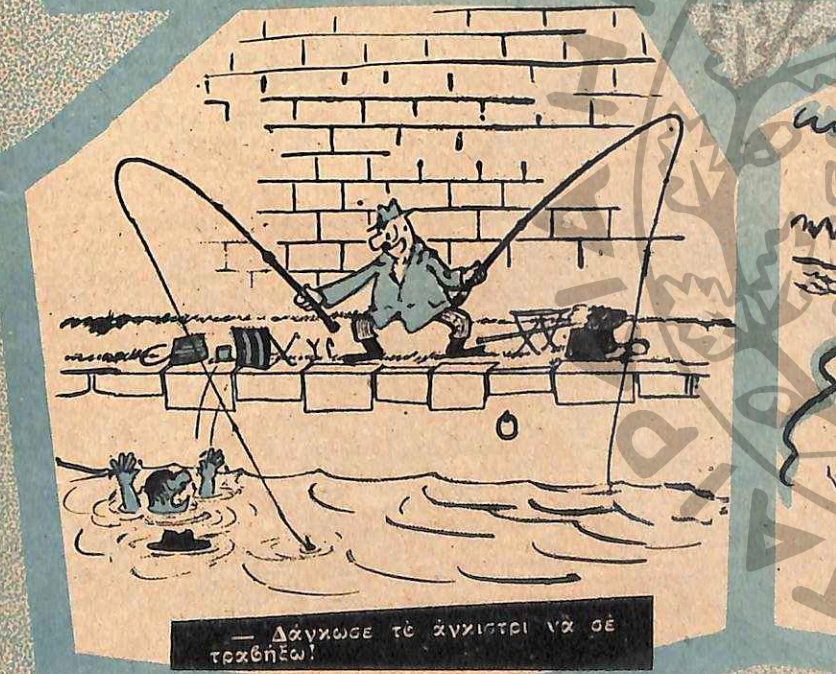

— Πελοπίδα, τίς θέλεις τηνανιτές τίς μαριδούλες, που έπιασες;

— Μη φωνάζεις και μου δίνεις τα ψαχιά!

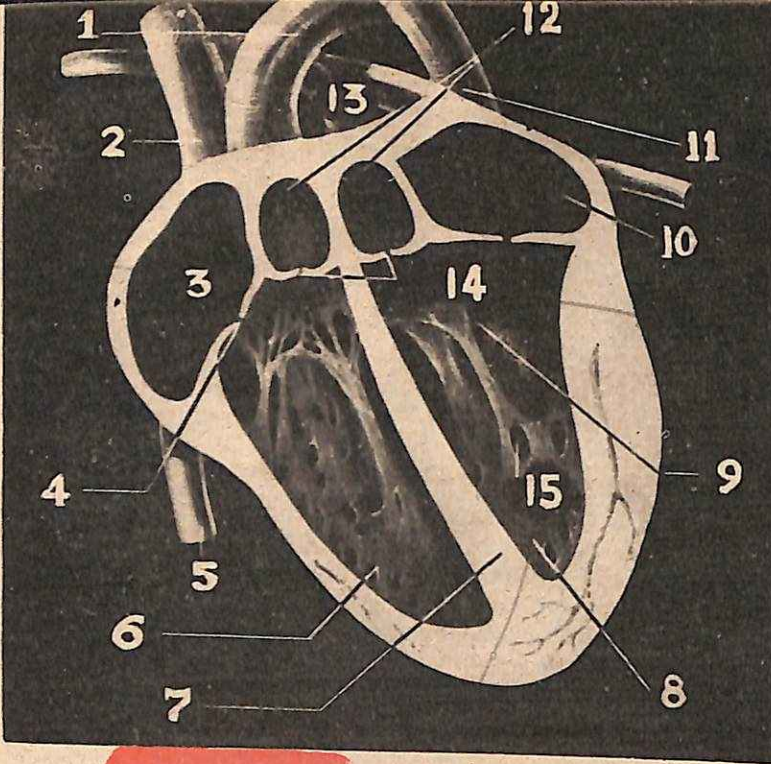
Μαρέματα

— Δάγκωσε το άγκιστρο να σε τρελάνω!

— Μέχρι να πιάσει ψάρι πώ κι' ένω να... ψαρεύω κανέναν άλλον!

Έγκαιρα τομή της καρδιάς. 1) Πνευμονική αρτηρία. 2) Άνω-τέρα κοίλη φλέβα. 3) Δεξιός κόλπος. 4) Τριγλώχινη βαλβίδα. 5) Κεντρική κοίλη φλέβα. 6) Δεξιά κοιλία. 7) Διάφραγμα μεταξύ των κοιλιών. 8) Αριστερά κοιλία. 9) Μιτροειδής βαλβίδα. 10) Αριστερός κόλπος. 11) Πνευμονικές φλέβες. 12) Στο σημείο αυτό αρχίζουν οι στεφανιαίες αρτηρίες. 13) Αορτή. 14) Σιγμοειδής βαλβίδα. 15) Βαλβίδες.

το κάθε μέρα αποτελεί την καλύτερη προφύλαξη έναντι της εμφράξεως του μυοκαρδίου.

3) Καταργήστε το κάπνισμα ή περιορίστε το στο ελάχιστο μετά τα πενήντα. Θα περιορίσετε επίσης τον καφέ.

4) Μην ξεχνάτε ποτέ την ηλικία σας. Έπειτα από τα 40, πρέπει να μετριάσετε τα σπύρα, τις υπερβολές παντός είδους, τις διασκεδάσεις κτλ. Θα αποφύγετε επίσης τις μεγάλες ερωτικές συγκινήσεις. Θα προσπαθήσετε να μην παίρνετε κατάκαρδα κανένα πράγμα.

5) Προσπαθήστε να βρείτε μια εύχρηστη απασχόληση, για να γεμίζετε τις «άδειες» ώρες.

6) Μην ρίχνεστε με μανία στο παιχνίδι. Δεν πρέπει επίσης να παθαινετε για το ποδόσφαιρο ή για οποιοδήποτε άλλο παιχνίδι αυτού του είδους.

7) Αποφύγετε τα διεγερτικά ή συγκλονιστικά θεάματα (γκανγκστερικά φιλμ, επικίνδυνες ακροβασίες κτλ.).

8) Προσπαθήστε ώστε η εργασία σας να είναι αποδοτική, αλλά όσον το δυνατόν λιγότερο κουραστική.

9) Μη βιάζεστε τα πράγματα και μην αναλαμβάνετε υποχρεώσεις ανώτερες από τις δυνάμεις σας.

10) Οι παλνότεροι άνθρωποι φιλοσοφούσαν πολύ. «Αν δε μπορείτε να τους μιμηθείτε, προσπαθήστε, τουλάχιστον, να φιλοσοφήτε λίγο. Με τη λέξη αυτή, εννοούμε ότι πρέπει να στρέψετε την προσοχή σας σε εσωτερικά διαφέροντα. Μην κυνηγάτε μόνον τη σιγή, την επιτυχία, τη δόξα, τον πλούτο, τις τιμές. Περισσότερο απ' όλα αυτά αξίζει η ήρεμη της ψυχής.

Η εμφραξίς του μυοκαρδίου που οφείλεται σε θρόμβωση των στεφανιαίων αρτηριών είναι μία από τις πιο συχνές αιτίες απόροπτου θανάτου. Ως προχτές ακόμη ο θάνατος επερχόταν στα 50% των περιπτώσεων. Αλλά σήμερα ο άμεσος θάνατος δεν ξεπερνάει τα 10%. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις,

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Δέκα συμβουλές για ό-
σους πέρασαν τα 50

ή εμφραξίς

ΜΠΟΡΕΙ να προληφθεί ή εμφρα-
ξι του μυοκαρδίου.

Αλλά, πρώτα-πρώτα, τί είναι αυτή η ασθένεια, που οι επιστήμονες την χαρακτηρίζουν σαν την υπ' αριθμ. 1 μάστιγα του σημερινού ανθρώπου;

Η εμφραξίς του μυοκαρδίου είναι η νέκρωση ενός μικρού ή μεγάλου τμήματος της καρδιάς, που οφείλεται στην ανεπαρκή τροφοδοσία του με αίμα.

Οι συνθέστερες αιτίες, που προκαλούν την εμφραξί, είναι η θρόμβωση και η έμβολη. Η πρώτη, που συνοδεύεται στις περισσότερες περιπτώσεις και από σκλήρυνση των στεφανιαίων αρτηριών, συνίσταται στην προοδευτική εμφραξί του στομάχου των στεφανιαίων αρτηριών από όλητα αδεστίου, λίπη κλπ. Το αίμα δε μπορεί τότε να κυκλοφορήσει κανονικά μέσα σ' αυτές τις αρτηρίες και σχηματίζει θρόμβους, που επιτείνουν την υπάρχουσα αναιμία.

Η έμβολη, εξ άλλου, οφείλεται στην εμφραξί των ίδιων αρτηριών από κομμάτια ιστών, θρόμβους αίματος ή ξένα σώματα (δ-πως συμβαίνει στην ενδοκαρδίτιδα ή την φλεβίτιδα). Άλλες αιτίες, που μπορούν να προκαλέσουν την εμφραξί του μυοκαρδίου, είναι η αρτηριοσκλήρωση, οι φλογώδεις των αίμοφορων αγγείων, οι σπασμοί κτλ.

Η εμφραξίς του μυοκαρδίου αποτελεί θλιβερό προνόμιο του ανδρικού φύλου. Κατά κανόνα, στους 4 ασθενείς, μόνο ο 1 είναι γυναίκα. Η ασθένεια αυτή προσβάλλει κυρίως άτομα μέσης ή προχωρημένης ηλικίας. Αλλά δεν είναι σπάνιες και οι περιπτώσεις ατόμων κάτω των 40 χρόνων, που προσβεβλήσαν από εμφραξί. Αναφέρονται ακόμη και περιπτώσεις ασθενών κάτω των 20 χρόνων.

Έχει παρατηρηθεί ότι η εμφραξίς του μυοκαρδίου προσβάλλει κατά προτίμηση άτομα με ανώμαλο κανονικό ή κάτω από το κανονικό, εύρυθμα, με μύς ανεπτυγμένους, με τάση προς την παχυσαρκία, λαίμαργα και με ελαφρή υπέρταση. Οι ασθενείς που προδιαθέτουν στην εμφραξίς του μυοκαρδίου είναι ο διαβήτης, η υπέρταση και όλα τα λοιμάδια νοσήματα.

Η εμφραξίς προσβάλλει κατά κανόνα τα άτομα που επιφορτίζονται βαρείες εθνικές, που διευθύνουν μεγάλες επιχειρήσεις, πολιτικούς, δημοσιογράφους, βιομήχανους, γατρούς και ειδικότερα χειρουργούς, ανωτάτους στρατιωτικούς κτλ. Οι εργαζόμενοι σε χειρωνακτικές εργασίες, οι τεχνίτες, οι μικροεπαγγελματίες κλπ. προσβάλλονται σε πολύ μικρότερο ποσοστό. Η μεγάλη διανοητική εργασία, οι πολλαπλές φροντίδες, η φιλοδοξία, η επιδίωξη της επιτυχίας, η έντονη κοσμική ζωή, οι καταχρήσεις (κάπνισμα, οινόπνευμα, ποτά, ξενυχτία) προπαρασκευάζουν το κατάλληλο έδαφος για την εμφραξίς του μυοκαρδίου.

Η προφύλαξη από την εμφραξίς του μυοκαρδίου μπορεί να συνοψιστεί, λοιπόν, στους ακόλουθους κανόνες:

1) Αποφύγετε το πάθος. Οι ισχυροί άνθρωποι προσβάλλονται λιγότερο συχνά απ' αυτή την ασθένεια. Είναι προτιμότερο να τρώτε πολλές φορές την ημέρα κι' από λίγο παρά μία φορά και πολύ.

2) Χρησιμοποιήστε όσο μπορείτε λιγότερο το αυτοκίνητο. Κατά τον Αμερικανό καρδιολόγο Ουάιτ, ένας περίπατος με ποδήλα-

του μυοκαρδίου;

ή κατάλληλη κλινική θεραπεία μπορεί να σώσει τον ασθενή. Οι περισσότεροι επικίνδυνες είναι οι τρεις πρώτες εβδομάδες. Υπάρχουν δε περιπτώσεις ασθενών, που έζησαν πέντε, δέκα, ακόμη και είκοσι χρόνια, μετά την αρχική κρίση.

Οι υποτροπές δεν αποκλείονται. Αλλά η πρόγνωση έπειτα από τη δεύτερη ή την τρίτη προσβολή είναι λιγότερο ευχάριστη.

Υπάρχουν προειδοποιητικά συμπτώματα, που να μπορούν να προκαλέσουν την προσοχή του ασθενούς. Η αξία αυτών των συμπτωμάτων δεν είναι απόλυτη. Σε πολλές περιπτώσεις, άλλωστε, η κρίσιμη εμφάνίζεται με τρόπο κεραυνόβολο. Τα συμπτώματα αυτά, πάντως, είναι οι πόνοι στην περιοχή του θώρακος ή του στομάχου, η αναπνευστική δυσχέρεια. Ένα αίσθημα άγχους και άγανίας κτλ. Μπορεί να εμφανισθούν μερικές ημέρες ή μερικές ώρες πριν από την κρίση. Ως προειδοποιητικό σύμπτωμα μπορεί να χαρακτηριστεί επίσης ο πόνος της άριστης ώμοπλάτης, που παρατηρείται επί πολλούς μήνες και δεν υποχωρεί στα συνηθισμένα αντιρευματικά φάρμακα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το ηλεκτροκαρδιογράφημα δεν παρέχει καμιά ένδειξη, αν δεν πραγματοποιηθεί η νέκρωση του καρδιακού ιστού.

□□

ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Όλες οι μητέρες ξέρουν ότι τα αγόρια μεγαλώνουν δύσκολα κι' ότι παρουσιάζουν μεγαλύτερη ευπάθεια στις άρρωστες της παιδικής ηλικίας από τα κορίτσια. Αλλά οι γυναικολόγοι μας λένε ακόμη ότι τα αγόρια έχουν μικρότερη άνοχη από τα κορίτσια ακόμη και μέσα στην κοιλία της μητέρας τους. Τα αγόρια αντιπροσωπεύουν στις άρρωστες ποσοστό 75%. Γιατά τον δόκτορα Γκωγκέν, οι περισσότερες άρρωστες προκαλούνται από το ίδιο το έμβρυο, που είναι τόσο αδύνατο, ώστε δε μπορεί γ' αναπτυχθεί κανονικά. Αυτή η αδυναμία, λοιπόν, είναι συχνότερη στα έμβρυα αρσενικού γένους.

Στην παιδοκομική σχολή των Παρισίων, 37 Έγκυες γυναίκες που παρουσίασαν τάση στην αποβολή, υπεβλήθησαν σε ειδική θεραπεία, για να μπορέσουν να τεκνοποιήσουν κανονικά. 19 απ' αυτές το κατάφεραν και οι 17 έφεραν στον κόσμο κορίτσια. Οι υπόλοιπες 18 έφεραν αποβολή. Τα αποβληθέντα έμβρυα ήταν στις 13 περιπτώσεις αγόρια και στις 5 κορίτσια. Οι αριθμοί αυτοί μιλάνε πολύ εδωλά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα ανδρικά σπερματοζωάρια είναι πιο ελαφρά και ζωηρά από τα θήλια, που, αν δεν γονιμοποιηθούν από τα πρώτα, αποτελούν ένα είδος άρραδους μάζης. Αλλά τα σπερματοζωάρια, παρά τη μεγαλύτερη εκκένωση και τη ζωηρότητα τους, έχουν μικρότερη άνοχη. Όταν τα βάλουμε μέσα σ' ένα δέμα περιβάλλον, πεθαίνουν πιο γρήγορα από τα θήλια.

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΩΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παρ' όλες τις ανήσεις της αδελφής του, ο Ζερρά είναι βέβαιος πως θυσίασε γι' αυτόν, κι' έχει αποφασίσει να σκοτώσει το Μάξ Ρύσλερ μόλις του δοθεί ευκαιρία. Στο μέγιστο, ο Άνρι πολεμάει ηρωικά, όπως κι' οι στρατιώτες του. Έπιζητεί μάλιστα το θάνατο, για να λυτρωθεί απ' το μαρτύριο του. Οι άνδρες του τον θαυμάζουν και τον λατρεύουν κι' είναι πρόθυμοι να θυσιαστούν γι' αυτόν, προπάντων δε ένας απ' όλους, ο Παφώ, που κουβαλάει πάντα μαζί του μια γλαστρά που τριανταφυλλιά που του χάρισε η κόρη του. Μία μέρα, ο Παρὸς εξήγει στον Άνρι πως έχει καμουφλαρίσει ένα ψεύτικο δέντρο σε παρατηρητήριο.

13ον «Δεν έπρεπε, εξ άλλου, να υποπτευθώ οι Γερμανοί πως μπορούσε να χρησιμοποιηθεί το δέντρο... Παράγγειλα, λοιπόν, να μου φτιάσουν... Ένα ψεύτικο πλατάνο, θωρακισμένο, μάλιστα, αλλά με το έωρακα του σκεπασμένο με χοντρό στρώμα καυσόξυλου, για να μην ακούγονται οι σφαίρες και τα θραύσματα, που θα χτυπούσαν πάνω του.

«Υστερα, μία πολύ σκοτεινή νύχτα, μία ομάδα από στρατιώτες, γερούς στο σκάψιμο, άνοιξε ένα κυκλικό χαντάκι γύρω απ' τον αληθινό πλατάνο, τον ξεριζώσε, τον κομμάτισε, τον εξαφάνισε... και τον αντικατέστησε με το δικό μου δέντρο, εκείνο που είχα δημιουργήσει εγώ, εφωδιασμένο με μία σκάλα, ένα άμπρι κι' ό,τι άλλο χρειαζότανε... Τα τηλεφωνικά σύρματα κύνονται στη γη, καλά προφυλαγμένα. Είναι πολλές γραμμές, ώστε, αν κοπή η μία, να μένει η άλλη... Για να συμπληρωθεί δε η εξαπάτη, έδωσα ένα ζωγάφο να βάψη τον πλατάνο μου όπως έπρεπε...

Ο συνταγματάρχης γέλασε και συνέχισε: «Εκείνο που δε στενοχωρεί είναι πως θα χρειαστεί ξαναβάψιμο!... Όταν φτάσαμε εδώ, τα δέντρα δεν είχαν ακόμη φύλλα... Ένώ τώρα έχουμε 'Απρίλη. Αρχίζουν να σκάζουν τα μπουμπουκία, να βγαίνουν καινούργια φύλλα... Πρέπει λοιπόν να μην ξεχάσω να δώσω στο δημιουργήμα μου τη μορφή που του ταιριάζει...

Πάνω στο δέντρο, ένας αξιωματικός βρισκόταν στη θέση του, μέσα στο κρυφό παρατηρητήριο.

— Μας παραχωρείτε για ένα λεπτό τη θέσι σας, κύριε λοχαγό; του είπε ο Παρὸς.
— Πολύ ευχαρίστως, κύριε συνταγματάρχα.

Κι' ο παρατηρητής κατέβηκε γρήγορα.
— Πάμε μαζί, είπε ο Παρὸς στον Άνρι. Υπάρχει θέσι για δύο... Μή φαντασθήτε ωστόσο πως πάω για προνόμιο εύρεσιτεχνίας! Σίγουρα, θαύναμε κι' οι Γερμανοί δέντρα σαν το δικό μου... Μά αυτός δεν ήταν λόγος να μη φτιάξουμε κι' εμείς!

Όταν βρέθηκαν πάνω, έδειξε με τα κιάλια στο νέο όλες τις γερμανικές θέσεις.
— Σαφνικά, ανασκίρτησε, έγινε προσεκτικότερος και σάπασε.
— Μά... αυτοί είναι δικοί μας!... είπε επιτέλους.

Δεξιά, πολύ κοντά στις γερμανικές πρώτες γραμμές, υπήρχε ένα χακτικό δασάκι, που το διάσχιζε ένα ρυάκι, σά φίδι. Ο Παρὸς έδωσε τα κιάλια στον ανθυπολοχαγό και του είπε:

— Κιττάχτε, Άνρι!... Δε μπορεί να κάνω λάθος...

Ο Άνρι κίτταξε. Χαμήλωσε τα κιάλια, εκπληκτός, ύστερα τα θυσίασε και κίτταξε πάλι.

— Σίγουρα, είναι δύο Γάλλοι στρατιώτες, κύριε συνταγματάρχα! απάντησε.
— Και τριγυρίζουν έτσι, φανερά, μπροστά στη μύτη των Γερμανών; Πολύ παράξενο!

Ο Παρὸς ξανακίτταξε με τα κιάλια, προσεκτικότερα.

— Δεν καταλαβαίνω... είπε. Τί κάνουν εκεί; Πληγαινέρονται, σκυφτοί... Τους πη-

ραν είδωσι τώρα οι Γερμανοί και τους ρίχνουνε. Μά αυτοί, τη δουλειά τους!... Νά, ο ένας πέφτει!... Πληγώθηκε; Σκοτώθηκε;... Όχι, ξανασηκώνεται. Δεν έχει τίποτα!

«Μά τί κάνουν τελοσπάντων; Σά να ψάχνουν για κάτι, στην άκρη του δάσους... Μπήκαν τώρα κάτω απ' τα δέντρα και χάζηκαν... Οι Γερμανοί ρίχνουν οβίδες για να τους χτυπήσουν. Πώς σπαταλάνε τα πυρομαχικά τους!...

«Έπαψε ωστόσο ν' απασχολήται με τους τολμηρούς στρατιώτες, έφ' όσον δεν τους έβλεπε πια και δε μπορούσε να τους παρακολουθήσει.

«Έδωσε στον Άνρι κι' άλλες λεπτομέρειες για τις γερμανικές θέσεις.

«Υστερα ξαναγύρισε στο παρατηρητήριο ο λοχαγός, ένα ο Παρὸς κι' ο Άνρι ακολουθούσαν ένα στενό μονοπάτι. Μόλις είχαν κάνει λίγα βήματα διασταυρώθηκαν μ' ένα στρατιώτη, που χαιρέτησε και παραμέρισε για να τους άφισε να περάσουν.

Γιατί ήθελε στο συνταγματάρχη η ιδέα να του μιλήσει; Έτσι έκανε άλλωστε μ' όλους τους στρατιώτες, δικούς του και ξένους.

Ο φαντάρος αυτός ήταν ένα γερό παλληκάρι, πολύ ξανθός, με γαλάνα μάτια και με φαρδύ πρόσωπο, γεμάτο κοκκινίλες. Κρατούσε κάτι εργαλεία και τηλεφωνικά σύρματα.

«Απάντησε με σεβασμό στην καλημέρα του συνταγματάρχη.

— Στοιχηματίζω πως δε θάχης πιά στοιγά! του είπε εκείνος.

— Αν βλέπε στοιχημα, θά το κερδίσετε, κύριε συνταγματάρχα...

Ο Παρὸς του πρόσφερε δλο το πακέτο του. Ο στρατιώτης δεν ήξερε πως να τον εύχαριστη.

Μά εκείνο που είχε κάνει έντύπως στον Παρὸς, ήταν η έντονη ξενική προφορά του στρατιώτη.

— Πως λέγεσαι; τον ρώτησε.
— Φρίτς Μύλλερ, κύριε συνταγματάρχα.

Μά εκείνο που είχε κάνει έντύπως στον Παρὸς, ήταν η έντονη ξενική προφορά του στρατιώτη.

— Πως λέγεσαι; τον ρώτησε.
— Φρίτς Μύλλερ, κύριε συνταγματάρχα.

Μου κάνεις νάζια και ναζιά γιατί τα ναύλο μπλουζά- σου γυάλισαν κι' εσένα κι' αμετι τούβαλες όροσι νάχης τα καλά δημοσι- κι' εσύ... έκτεθειμένοι! *

Γι' αυτό στα ίσια σου δηλώ- πως ο ντυνιάς, περκαλώ, με ζέρει για μαγκιτή και τη γυναίκα μου εγώ, δεν την γουστώ... φωταγωγώ και κινητό φενγνίμ *

Λοιπόν, μαζέψου στο καθού- κι' ανόηστο, πιά κι' αντιλαβού πως δεν θά με τουμερήσει κι' άποφα παρ'ό το τελική *

Ότι ράν (μυστρα) κεν- (τρική) ποτέ δεν θα... μυστρά- (ρησ) *

Γιατί εγώ όροσι δεν (θέ- μέσα στην πιάτσα να μ' (έκθε- και να με στραπατίσ (ρησ) κι' όταν μαζί μου εζώ (υγρι- κίττα κοσμάκη τη βι (τρι- και πάρε ό,τι γουστά (ρεισ) *

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Κι' ο Παφώ, παρουσίασε ένα τεράστιο μπουκέτο αγριολούλουδα.

Κι' ο Παφώ, παρουσίασε ένα τεράστιο μπουκέτο αγριολούλουδα.

— Ά, είσαι Άλσατός;
— Μάλιστα, απ' το Κολμάρ.
— Από πότε έχεις καταταγή;
— Έδώ κι' ένα μήνα, κύριε συνταγματάρχα.

Ο Φρίτς Μύλλερ εξακολουθούσε να γελάει, και να στριφογυρίζει ανάμεσα στα δάχτυλά του ένα απ' τα τσιγάρα του Παρὸς... Είχε φυσιογνωμία καλοκάγαδη. Κάτι στο παρουσιαστικό του πρόδιδε τον παλιό στρατιωτικό...

— Πως σε στείλανε άμέσως εδώ, στο μέτωπο; ρώτησε ακόμη ο συνταγματάρχης. Δεν είν' εύκολο πάντα αυτό για τους Άλσατους...

— Δεν ξέρω... δε φροντίσα καθόλου εγώ...

«Απαθύνθηκα σ' ένα καλό συμπατριώτη μας, το Μάξ Ρύσλερ, που διευθύνει το γραφείο στρατολογίας. Αυτός κανόνισε να με πάρουνε στρατιώτη και να με στείλουν εδώ για τηλεφωνική γιατί η δουλειά μου είναι τα τηλεφώνια...

Οι δυο αξιωματικοί ανασκίρτησαν απότομα και κυττάχτηκαν με έκπληξη. Το όνομα εκείνου τους ξαναφέρνε την πονεμένη ανάμνηση όσων είχαν συμβη στο σπίτι των Νταραμόν...

— Ξέρετε ίσως το Μάξ Ρύσλερ, κύριε συνταγματάρχα; πρόσθεσε ήσυχα ο Φρίτς Μύλλερ.

Ο Παρὸς ρώτησε, χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος γιατί έκανε αυτή την έρώτηση:

— Υπάρχουνε πολλοί Άλσατοι εδώ στο μέτωπο;

— Δεν ξέρω... «Αν όμως θέλετε να πληροφορηθείτε απ' το Μάξ Ρύσλερ, μπορώ να σας δώσω τη διεύθυνσή του... στην όδο Αίλ- λης...

— Καλά, καλά... Άντιο, παιδί μου!

— Άντιο, κύριε συνταγματάρχα. Θα θυμάμαι πάντα τα καλά σας λόγια.

Στ' αυτόκνητο, ο Παρὸς έμεινε άμιλητος πολλή ώρα. Μά κι' ο Άνρι φαινόταν ανήσυχος.

Τέλος, ο συνταγματάρχης μουρμούρισε:

— Άλσατός!... Αυτός που φάνηκε μάλλον σά γνήσιος Γερμανός... Δεν έχουν τέτοια φά- τσα οι Άλσατοι... Θα ζήτησω να γίνη μία έρευνα...

Από το Μπαμέ τηλεφώνησε στη διοίκηση της μεραρχίας, απ' όπου του απάντησε ο άρμόδιος:

— Τα φαινόμενα άπατούν συχνά, κύριε συνταγματάρχα... Όσο για το Φρίτς Μύλ- λερ, μπορείτε να είσαστε βέβαιοι... Όλα τα καρτιά του είναι εν τάξει, και με το παρα- πέρα. Τα εξέτασα εγώ ο ίδιος. Δε μπορεί να υπάρχει γνωστότερος Άλσατός απ' αυ- τόν!...

Ο Παρὸς εύχαρίστησε για τις πληροφο- ρίες. Έκλεισε ύστερα το τηλέφωνο κι' έ- μεινε σκεπτικός, με το μέτωπό του αλ- κάμενο από μία βαθειά ρυτίδα...

— Ίσως να ναι αλήθεια, κύριε συνταγμα- τάρχα!... παρατήρησε ο Άνρι.

— Κι' αν δεν είναι... έσπασε ο Παρὸς. «Αν γελαστήκαμε όλοι!...

— Ακόμα κι' ο Μάξ Ρύσλερ;

Ο Παρὸς δεν απάντησε... Είχε μπη μέσα στην ψυχή του η πρώτη υποψία.

Το ίδιο βράδυ, ο Άνρι Λερούα μπόρεσε να εξηγήσει την παράξενη σκηνή, που είχε παρακολουθήσει πάνω απ' τον ψευτο-πλατάνο.

Μόλις μπήκε στην καμτίνα των αξιωματι- κών, δυο από τους στρατιώτες του, ο Παφώ και κάποιος Ναζαρίν, προσχωρήσαν προς το μέρος του, δεξιά και αδέξια.

— Κύριε ανθυπολοχαγό, δεν είσαστε πο- λύν καιρό κοντά μας, του είπαν. Σας έχουμε όμως αγαπήσει όλοι μας... Σήμερα το πρωί, λοιπόν, που δεν είχαμε τί να κάνουμε, σκε- φθήκαμε να σας σκεφάσουμε μία μικρή έκ- πληξη!...

Κι' ο Παφώ, παρουσίασε ένα τεράστιο μπουκέτο αγριολούλουδα.

— Για να σας ευχαριστήσω το καλωσορίσατε, πρόσθεσε.

— Ά, έσείς λοιπόν, είσατε εκείνοι που είδα απ' το παρατηρητήριο, πάνω απ' τον πλάτανο;... Μά σας είχαν πάρει είδησι κι' οι Γερμανοί!...

— Βέβαια, δε μάς λείψανε οι όβιδες... Τό μόνο κακό όμως που κάναμε, ήταν, ότι χαλούσανε τ' άγριο λούλουδα!... Βιάζεσαστε λοιπόν να μωξέψουμε όσα απομένανε...

— Διατρέσατε τέτοιο κίνδυνο για μένα, γι' αυτά τα λουλουδάκια!...

— Μας συγχωρήτε, κύριε υπολοχαγέ, που απομακρυνθήκαμε χωρίς άδεια... Τό δάσος ήταν μακριά... Μά, αφού δεν πάσαμε τίποτα, ούτε γάτα, ούτε ζημιά!...

— Ο Άνρι ήταν κατασυγκινημένος.

— Θάπτετε να σας τιμωρήσω... τραύλισε.

— Οι δύο στρατιώτες πήραν τ' όφος δαρμένων σκύλων...

— Ναι, να σας τιμωρήσω... πρόσθεσε ο Άνρι. Μά προτιμώ να σας σφίξω στην αγκαλιά μου!

Και πραγματοποιήσε άμέσως αυτό που έλεγε.

117.

Από τότε που γύρισαν στο μέτωπο, ο Παρόρ κι' ο Λερούα ζούσαν σε μία θανάσιμη ανησυχία για τ' ό συνέβησε στο Παρίσι. Ένοιωθαν τόν έαυτό τους απομονωμένο απ' όλα εκείνα τα πράγματα που τους είχαν κάνει τελευταίως να υποφέρουν.

Ο Παρόρ, μη έχοντας οικογένεια, δεν έπαρνε παρά ελάχιστα γράμματα. Άντιθέτα, ο Άνρι είχε ταχτική αλληλογραφία με τή μητέρα του.

Μά ή Άνριέτ δεν είχε ξαναπαίει στο σπίτι τών Νταραμόν. Δεν ήξερε τίποτε απ' ό,τι λέγανε ή κάνανε εκεί. Είχε χαθή κάθε επαφή μαζί τους, κι' ή Μαρσέλ είχε μείνει μόνη, εγκαταλελειμμένη στις δικές της δυνάμεις.

Από τότε, στα γράμματα της, ή μητέρα άπόφευγε ν' αναφέρει τ' όνομα της κατέλλας, μιά και δε μπορούσε να δώσει καμμία πληροφορία στον Άνρι, και μολονότι καταλάβαινε πόσο όδυνηρή ήταν ή σιωπή της.

Ένα άόρατο τείχος ύψωνόταν γι' αυτούς ανάμεσα στο μέτωπο και τ' ό Παρίσι. Οι δύο άντρες δεν τολμούσαν να θίξουν αυτό τ' ό θέμα. Όστόσο ό καθένας τους μάθαινε εύκολα τί σκεπτόταν ό άλλος.

Ο Παρόρ είχε δηλώσει κατηγορηματικά: «Δε θα γίνω ποτέ αυτός ό γάμος!». Κι' ό Άνρι ό Λερούα εξακολουθούσε να τού έχη έμπιστοσύνη.

Όστόσο, δοκιμάζαν κι' οι δύο ένα ένκεντριό, που μεταφρασότανε κάποτε με μιά κραυγή άγώνιας, που έβγαине απ' τ' άβυσσό τού είναι τους και πρόδινε τούς μυστικούς φόβους τους.

Τί κάνουν; Γιατί δε μαθαίνουμε τίποτα; έλεγε ό Παρόρ.

Δε μπορώ πιά να ζήσω έτσι, κύριε συνταγματάρχα! δήλωσε ό Άνρι.

Δύο γράμματα που λάβαινε ένα βράδυ, προκάλεσαν τήν καταστροφή.

Τό ένα ήταν απ' τή Μπριζίτ, σταλμένο στο συνταγματάρχη, έπείγον και γεμάτο άπελπισία:

«Η κόρη μας είναι δυστυχισμένη... Είμαι βέβαιη πως αισθάνεται φρίκη γι' αυτό τόν άνθρωπο, κι' όμως άποφάσισε να τόν παντρευτή... Μιά μεγάλη δυστυχία μάς άπειλεί. Βοηθήστε μας!».

Τό άλλο ήταν για τόν Άνρι ό Λερούα, απ' τή μητέρα του:

«Ορίσθηκε ό γάμος. Θά γίνω σε δεκαπέντε μέρες... Έχασέ την. Δε σ' αγαπούσε».

Ο νέος πέρασε μιά νύχτα άπογνώσεως. Έμεινε όρθιος στο υπαίθριο, στη βροχή, ζητώντας να καταπράυνι έτσι τόν πυρετό του. Τ' άλλο πρωί, πήρε ένα δεύτερο γράμμα, λακωνικό κι' άνυπόγραφο. Δύο λέξεις μόνο:

«Συγγνώμη, Άνρι!».

Τί μαρτύριο, τί μεταμέλεια ύπήρχε σ' αυτές τίς λέξεις!... Μά ποιά ήταν τ' ό μυστήριο, που έκανε τήν καπέλλα εκείνη να υποκύπτει στη θέλησι ενός μισητού άνθρώπου!...

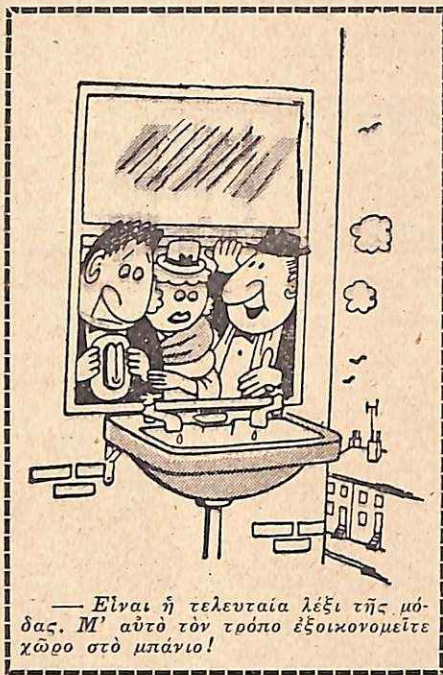
Ο Άνρι έτρεξε στον Παρόρ και τού δείξε τ' ό δύο γράμματα, αμίλητος. Έκείνος πάλι τού δείξε τ' ό δικό του.

«Τί να κάνουμε;», ρωτούσε ό καθένας τους.

«Η θέσι τους ήταν εκεί, στο μέτωπο! Τό έπιτακτικό κι' αδιάλλακτο καθήκον τούς άλυσοδενε τ' ά χέρια. Έρωτικά ζητήματα και παθητικές τραγωδίες ήταν πράγματα άσήλεμου...»

— Πρέπει, κύριε συνταγματάρχα... πρέπει να πάω στο Παρίσι! τραύλισε ό Άνρι.

— Τί ώφέλει;... Τί υποφέρετε να κάνετε; — Δεν ξέρω... Θά ψάξω... Θά δω... Είμαι

— Είναι ή τελευταία λέξι της μόδας. Μ' αυτό τόν τρόπο εξοικονομείτε χώρο στο μπάνιο!

άποφασισμένως για όλο! Δε θέλω να παντρευτή ή Μαρσέλ αυτόν τόν άνθρωπο... Τήν ξαναγαγκάζουμε... Είναι θύμα! Μ' αγαπάει... Είν' άπελπισμένη και μου ζητάει να τή συγχωρέσω!... Άν δεν υπήρχε άλλο μέσο για να έμποδίσω αυτή τήν καταστροφή, θα προκάλεσα σε μονομαχία τ' ό Ρύσλερ και θα τόν σκοτώσω ή θα με σκοτώσει!

— Μή ξεχνάτε πως έχουμε πόλεμο και πως είσατε στρατιώτες!

— Όχι, δεν τ' ό ξεχνάω, κύριε συνταγματάρχα.

— Δε σας επιτρέπεται να διακινδυνεύετε τή ζωή σας για άτομικούς λόγους. Σας άπαγορεύεται, Άνρι, να μονομαχήσετε μ' αυτό τόν άνθρωπο. Άνηκε στην πατρίδα! Δεν έχετε τ' ό δικαίωμα να διαθέσετε τόν έαυτό σας, όπως θέλετε.

— Μά είναι άδύνατο ν' άφίσω τή Μαρσέλ να παντρευτή αυτό τόν άθλιο!... Γιατί είναι άθλιος τυχοδιώκτης... Είμαι βέβαιος, κι' άς μην έχω άποδείξεις... Έδώ, δε μπορώ να κάνω τίποτα... Ούτε και σείς... κι' άς αναλάβετε τήν ύποχρέωσι να ματαιώσετε αυτό τ' ό γάμο...

— Έχετε κανένα μέσο να τόν έμποδίσετε; Άν είν' έτσι, γιατί άργείτε; Γιατί δεν τ' ό μεταχειρισθήκατε ήδη;... Άφιστε με να σας έμπιστευτώ ό,τι έχω στην καρδιά μου... Αύριο, μπορεί νάχετε σκοτωθή... κι' εγώ τ' ό ίδιο... Κι' ή Μαρσέλ θά μείνι τότε δίχως προστασία! Καταλαβαίνω, δε μπορείτε να τήν αγαπήσετε όσο εγώ, ούτε και τόν ίδιο τρόπο... Μόλις που τή γνωρίζετε... Κι' άν σας συγκίνησε τόσο ή άπελπισία μας, εκείνη τήν ήμέρα, ήταν απ' τή στοργή σας για μένα, που με κάνει περήφανο... Στ' όνομα τής στοργής αυτής, σας έξορκίζω... σώστε τήν!... σώστε μας!...

— Ο Παρόρ σώπαινε, λέγοντας με τ' ό νού του:

«Ναι, έχω αυτό τ' ό μέσον σωτηρίας... κι' είναι τρομερά απλό! Άρκει να πάω να βρώ τ' ό Ναορίσ και να τού πω: «Ο άδελφός δε μπορεί να παντρευτή τήν άδελφή!». Νά τού άποκαλύψω πως ό Μάξ Ρύσλερ είναι γιός μου κι' ή Μαρσέλ κόρη μου!».

Μά όχι, όχι, αυτό θά ήταν φοβερό... Δεν είχε τ' ό δικαίωμα... Δεν ήταν δικό του τ' ό μυστικό... Άνήκε στη Μπριζίτ.

Άν πάλι έλεγε στη Μπριζίτ: «Ο Μάξ Ρύσλερ είναι γιός μου!», θα τήν έφερνε σ' ένα τραγικό αδιέξοδο! Άποφεύγοντας να κάνει ό ίδιος τήν άποκάλυψη, θα ύποχρωνε εκείνη να ύμολόγησι τ' ό σφάλμα της στον άντρα της!

— Όχι, όχι, αυτό θά ήταν ακόμα φοβερότερο... και άνανδρο συγχρόνως!

Ποτέ δε θά μεταχειριζόταν ένα τέτοιο μέσο σωτηρίας... Ναι, άν δεν τόν μεταχειριζόταν, ή Μαρσέλ ήταν χαμένη... και θα γινόταν τ' ό έγκλημα!

Σ' αυτό τόν τραγικό διάλογο με τόν έαυτό του, τ' ό πρόσωπό του ήταν τόσο πονεμένο, ώστε ό Άνρι τ' ό παρατήρησε και ταραχθηκε.

— Στενοχωριόσαστε εξ αίτίας μου, κύριε συνταγματάρχα, τού έπτε.

Μείνανε κι' οι δύο σιωπηλοί, βυθισμένοι σε άπέραντη άπελπισία.

— Κύριε συνταγματάρχα... είπτε σε λίγο ό νέος. Πρέπει να δω τή Μαρσέλ... για τελευταία φορά... καθώς και τόν άδελφό της... Πρέπει επίσης να εξηγηθώ με τ' ό Μάξ Ρύσλερ... Σας ύπόσχομαι να μη μιλώ μαζί του... να διατηρήσω όλη τήν ψυχραιμία μου, ως τ' ό τέλος...

«Έχω μιά τελευταία έλπιδα... Δε μπορεί να κρυφί ή Μαρσέλ πως μ' αγαπάει. Θά τήν ύποχρώσω να μίλησι... Κι' όταν μάθουμε τόν κίνδυνο που διατρέχει, θα υπαρέσουμε οι δύο μας να τή σώσουμε... Θά μου δώσετε μιά άδεια τριών ημερών, για να πάω στο Παρίσι;

— Όχι, άπάντησε ό Παρόρ, κουνώντας θλιμμένα τ' ό κεφάλι του.

— Ό, σας παρακαλώ!... Σας ίκετεύω!

— Δε μπορώ, δυστυχώς! Διαβάσατε...

Και τούδωσε μιά έγκύκλιο, προσθέτοντας:

— Άπαγορεύθηκε άπόλυτα από τ' ό Γενικό Στρατηγείο ή κορηγήσις άδειών.

— Ό, Θεέ μου!... μουμούρισε ό δυστυχισμένος νέος.

Έκρυψε τ' ό πρόσωπό του στα χέρια του. Τά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του.

Ετοιμάζεται μιά μεγάλη έπίθεσι στον τομέα μας, τού έξηγησε ό Παρόρ. Έγιναν συστηματικές προετοιμασίες, όπως διαπιστώσατε και μόνοι σας. Πρόκειται για μιά σοβαρή προσπάθεια, που μπορεί νάχη άποφασιστ' ό άποτελέσματα. Υπάρχουν πιθανότητες ν' άνοίξουμε ένα όχημα στο γερμανικό μέτωπο και ν' άναγκάσουμε τόν έχθρο να έκκενώσι τ' ό βορρά και τή Φλάνδρα...

Μά ό Άνρι δεν άκούγε. Η σκέψη του βρισκόταν μακριά. Έλεγε και ξανάλεγε.

— Η Μαρσέλ είναι χαμένη!

Ο Παρόρ πρόσθεσε, με φωνή κάπως αστηρήρη:

— Τ' ό να σκεφθή κανείς να έγκαταλείψη τή θέσι του, αυτή τή στιγμή, έστω και για τ' ό τρεις μέρες μόνο, έστω και για 24 ώρες, άποτελεί λιποταξία!

— Ναι, τ' ό ξέρω... τ' ό καταλαβαίνω, κύριε συνταγματάρχα! Καταλαβαίνω όμως επίσης, ότι, άν δεν επέμβουμε, έσείς ή εγώ, ή Μαρσέλ θα παντρευτή τ' ό Μάξ Ρύσλερ!

Ο Παρόρ έγινε ακόμα πιο χλωμός. σ' αυτές τίς λέξεις.

Μιά έκφρασι κρυφής μανίας πέρασε απ' τ' ό ευγενικό πρόσωπό του. Ήταν ή μανία τού ανθρώπου, που βλέπει τόν έαυτό του άνίσχυρο μπροστά σε μιά άδιέξοδη κατάσταση...

Είχε κάνει λάθος, τ' ό αναγνώριζε... μ' είχε τιμωρήσει σκληρά γι' αυτό. Σωστά είχε μαντέψει ή Σουζύ, όταν τού προφήτεψε πως θα συναντάμε μπροστά του τ' ό Μάξ Ρύσλερ, σ' άν άντιβρόλητο έμπόδιο στην εύτυχία του!...

Μιά ιδέα τού ήρθε ξαφνικά, τρελλή, άπελπισμένη:

«Άν πήγαινα να πάω στο Ρύσλερ, ότι ή Μαρσέλ...».

Μά τόν έπνιξε ή ντροπή, ή άηδία, ό τρόμος... Μιά τέτοια άποκάλυψη, θ' άποτελούσε τρομερό όπλο στα χέρια τού άθλιού! Όπλο εναντίον αυτού, τού Παρόρ! Όπλο εναντίον τής Μπριζίτ! Όπλο εναντίον όλων τους!...

Ο Άνρι ό Λερούα είχε ξετρελλαθή, ξεχνούσε πως μιλούσε στο δικηκήτ' του.

Μου χρειάζεται αυτή ή άδεια, κύριε συνταγματάρχα! έπέμεινε.

Ο Παρόρ τόν κύτταζε, με τραχεία έκφρασι. Ήταν ή πρώτη φορά στη στρατιωτική του ζωή, που τού μιλούσε έτσι ένας κατώτερος.

— Άκουσα καλά, πρόσφερε. Για ξαναπείτε τ' ό, σας παρακαλώ!

— Με συγχωρήτε, κύριε συνταγματάρχα...

— Καλά, καλά. Άς πούμε πως δεν άκουσα. Δεν είπατε τίποτα... Ξαναδρήτε τήν ψυχραιμία σας.

— Όστόσο, κύριε συνταγματάρχα...

— Άρκετά, άνθυπολοχαγέ!

Ο Παρόρ σήκωσε τ' ό ακουστικό τού τηλεφώνου και τ' ό πηλίσισε στ' ό αυτί του, λέγοντας:

— Θά ξανατλήσω κάθε προσπάθεια...

Ζήτησε στο τηλέφωνο τ' ό στρατηγό Ένιν και περίμενε να τόν συνδέσουν μαζί του. Γύριζε τήν πλάτη του στο νέο.

Ο Άνρι περνούσε μιά απ' τίς κρίσεις εκείνες, στις όποιες κάθε σκέψη είναι άνώφελη... Ξαφνικά, ή ματιά του έπεσε στα έγγραφα, που βρισκονταν πάνω σ' ένα τραπέζι. Είδε ανάμεσα τους κάτι μακρότανα χαρτιά, με τήν έπικεφαλίδα τού συντάγματος. Ήταν έντυπα άδειών.

Μπορούσε να πάρη ένα απ' αυτά και να τ' ό συμπληρώσει ό ίδιος! Για νάναι όμως έγκυρο, χρειαζόνταν δύο πράγματα: Η ύπογραφή τού συνταγματάρχη κι' ή σφραγίδα.

Τήν ύπογραφή μπορούσε να τήν άπομιμηθή. Ήταν εύκολο... Οι ύπηρεσίες τού έλέγχου τών άδειών δε θα είχαν τή δυνατότητα

ν' άνακαλύψουν τήν πλαστογραφία.

Όσο για τή σφραγίδα, βρισκόταν εκεί, πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο ταμπόν...

— Άπλωσε τ' ό χέρι του...

Στό μεταξύ, ό στρατηγός Ένιν είχε άπαντήσει στην τηλεφωνική πρόσκλησι, κι' ό Παρόρ τούλεγε, με φωνή έλαφρά τρεμουλιαστή:

— Με συγχωρήτε πολύ, στρατηγέ μου...

Έχω κάποιο σοβαρότατο λόγο να πάω στο Παρίσι, έστω και για 24 ώρες μόνο... Μάλιστα, πήρα τήν έγκύκλιο τού Στρατηγείου σήμερα τ' ό πρωί... Όποτε είναι άδύνατο, στρατηγέ μου... Έπιτρέψτε μου να έπιμεινω...

Άν ξέρετε τ' ό λόγο!... Είναι άπόλυτη ανάγκη, σας λέω...

Ο Άνρι είχε άρπάξει τή σφραγίδα, τήν είχε μελανώσει και τήν είχε πατήσει πάνω σ' ένα έντυπο. Πήρε ύστερα τ' ό χαρτί αυτό, τ' ό διπλώσε γρήγορα κι' άθόρυβα και τ' ό κρυψε στην τσέπη του.

— Όποτε δε γίνεται, στρατηγέ μου; Έλεγε ό συνταγματάρχης. Πολύ καλά... Με συγχωρήτε... Τά σέβη μου!

Έκλεισε τ' ό τηλέφωνο και στράφηκε στον άνθυπολοχαγό.

— Τ' άκούσατε; τού έπτε.

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα.

— Όστόσο, δεν άπελευθέρωκα τελείως. Ο στρατηγός Ένιν άόρησι σήμερα έδώ για έπιθεώρησι... Σας ύπόσχομαι να τού ξαναμιλήσω...

— Όσοι τόν καταφέρω...

Μά τ' ό πονεμένο πρόσωπό του είχε μιά έκφρασι άμφιβολίας.

Σας εύχριστώ για όλες τίς προσπάθειές σας, κύριε συνταγματάρχα, έπτε ψυχρά ό Λερούα.

Επειτα απ' αυτό που είχε κάνει, είχε πάρει πιά τήν άπόφασί του. Έπρεπε να βασισθή μονάχα στον έαυτό του... Ποτέ δε θ' άφηνε τή Μαρσέλ στα χέρια τού Ρύσλερ! Ποτέ!

Θάφευγε λοιπόν... Θά τόν τιμωρούσαν άυστηρά, όταν θά γύριζε. Μά θά είχε πιά έμποδίσει τ' ό έγκλημα εκείνο, θά είχε σώσει μιά άθωα... Και θά έξαγοράζε άργότερα τ' ό σφάλμα του με τόσο ήρωισμό, ώστε θα τ' ό ξεχνούσαν...

Αυτούς τούς συλλογισμούς έκανε... Όπως είπαμε, ήταν πιά άνίκανος να σκεφθή λογικά. Χαίρεται τ' ό συνταγματάρχη κι' έφυγε.

Ο Παρόρ είχε παρανευνη τή τήν άλλαγή τής φωτογωφίας του, που είχε γίνει ξαφνικά ήμερύτερη — όπως συμβαίνει όταν, έπειτα από μιά σφοδρή έσωτερική πάλη, παίρνουμε μιά μεγάλη άπόφασι.

Εμεινε για λίγο σκεπτικός, άήσυχος.

«Μπορεί να κάνη καμμία τρέλλα; άναρωτήθηκε. Όχι, είναι πειθαρχικός... Όστόσο, ήτθηκε, ύποφέρει... Όλα πρέπει να τ' ό φάται κανείς από μιά άπελπισμένη καρδιά...».

Γι' αυτό, ύστερα από μερικά λεπτά, κάλεσε τ' ό λοχία Σαμπερί και τούς στρατιώτες Παφώ και Ναυζερίν. Παρουσιάστηκαν κι' οι τρεις άμέσως. Ήταν λίγο φοβισμένοι.

Ο Παφώ είχε π' ό στους άλλους:

— Σίγουρα, θα πρόκειται για κείνα τ' άγριο λούλουδα! Άσχημα τήν έχουμε!...

— Θά φάω κι' εγώ καμψάνα εξ αίτίας σας! γκρίνιασε ό λοχίας.

Έχοντας λοιπόν αυτή τήν προκατάληψι, δεν κατάλαβαν στην άρχή τί τους ζητούσε ό Παρόρ, όταν τούς έλεγε:

— Σας χρειάζομαι, για κάποιους λόγους, που δε μπορώ να σας εξηγήσω...

Μάλιστα, ό Παφώ τόν δέικοψε για να τού π' ό:

— Κάνουμε άσχημα, κύριε συνταγματάρχα, που πήγαμε τόσο μακριά... τ' άναγνωρίζουμε... Ξέρετε όμως τ' ό σκοπό μας... Αυτά τ' άγριο λούλουδα... Είχαμε μάθει από ένα αϊχμάλωτο πως ήταν γεμάτο τ' ό δάσος... και θέλαμε να κάνουμε μιά εύχάριστη έκπληξι στον άνθυπολοχαγό μας...

— Ά, έσείς ήσαστε εκείνοι οι δύο;... Καλά, θά τ' ό δω ύπ' όψι μου γι' άργότερα... Για τήν ώρα όμως, δεν πρόκειται γι' αυτό.

Ο λοχίας κι' οι στρατιώτες άνταλλάξαν μιά χορούμενη ματιά, που σήμαινε: «Φαίνεται πως τή γλυτάσαμε, αυτή τή φορά!».

Άφ' ό θέλατε τόσο να εύχαριστήσετε τόν άνθυπολοχαγό Λερούα, θά π' ό πως τόν αγαπάτε, πρόσθεσε ό Παρόρ.

— Και βέβαια, κύριε συνταγματάρχα! Εί- ναι γενναίο παλληκάρι... Ήμουν κοντά του εκείνη τήν ήμέρα, στη μάχη... Άν βλέπατε πως πολέμουσε!...

— Άκούστε με και μη με διακόπτετε, εί- πε ό συνταγματάρχης. Θά ξεχάσω αυτό που κάνατε... Για τιμωρία σας όμως, σας άνα- θέτω τήν έξη δουλειά: Άπό σήμερα κι' άπόσου να σας άπαλλάξω απ' αυτό τ' ό καθήκον, θά φροντίζετε να βρισκαίτε διαρκώς ένας από σας κοντά στον άνθυπολοχαγό Λερούα. Έγινω να μη τόν χάσετε καθόλου απ' τ' ό μάτι σας...

— Όσοι να δοκιμάση να φύ- γη, ν' άπουσιάζη, για κάποιους λόγους, που δε μπορώ να σας εξηγήσω. Θέλω, λοιπόν, να έμποδίσω μιά τέτοια άπερισκεψία του... Καταλάβατε;

— Με μιά λέξι, θέλετε να τόν παρακα- λούδουμε, είπτε ό Σαμπερί.

— Άκριβώς. Κι' αν παρατηρήσετε κάτι τ' ό ύποπτο, να με ειδοποιήσετε άμέσως, ό- ποια ώρα κι' αν είναι.

Οι τρεις άντρες δίσταζαν, βρισκονταν σ' άμηχανία.

— Ξέρετε, κύριε συνταγματάρχα... μου- μούρισε ό Παφώ.

— Μίλησε, φίλε μου! Μη φοβάσαι, π' ός όλη τή σκέψη σου.

— Νά... Αυτή ή δουλειά δε μ' άρέσει καθόλου... δεν είναι για μένα...

— Δε σκοπεύω να σας κάνω καταδότες! Ποτέ δε θά ζητήσω τέτοιο πράγμα από κανέναν Γάλλο στρατιώτη... Άλλ' ό άειμηνικός σας διατρέχει ένα μεγάλο, ένα πολύ μεγάλο κίνδυνο... Τόν αγαπάω, κι' εγώ, όπως έσείς, κι' ακόμα περισσότερο, και θέλω να τόν προφυλάξω. Αυτό είν' όλο!

— Μπορείτε ν' άνηθήτε. Δε θά σας παρε- ξηγήσω, ούτε θα θυμώσω μαζί σας... Μάλι- στα σας συχαίρω για τήν πρώτη εξέγερσί- σας, που δείχνει τιμιότητα και ειλικρίνεια... Άν μπορούσα να σας εξηγήσω τ' ό λόγο που ένεργώ έτσι, θά πειθόσαστε άμέσως. Μά δε μπορώ... Σας όρκίζομαι μονάχα πως, άν με ύπακούσετε, θά προσφέρω μιά πολύ μεγά- λη ύπηρεσία στον άνθυπολοχαγό σας.

— Δε σας διατάζω. Σας παρακαλώ!

— Άφ' ό είν' έτσι, κύριε συνταγματάρχα... δεχόμαστε! δήλωσε ό λοχίας, αφού συμβου- λεύθηκε με τ' ό μάτια τούς άλλους δύο.

— Μην π' ός όμως σε κανένα τίποτα!

— Ξέρω πως ένδιαφέρεστε για τόν άν- θυπολοχαγό. Δεν είν' ή πρώτη φορά, που μου μιλάτε γι' αυτόν...

— Ναι, θυμάμαι... Πριν από κείνη τήν έπίθεσι...

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα. Μπο- ρείτε να μάς έχετε έμπιστοσύνη. Θά τόν προσέχουμε!

— Τ' άπόγεμα, όταν τελείωσε τήν έπιθεώρησί- του, ό στρατηγός Ένιν πήρε κατά μέρος τ' ό συνταγματάρχη και τού έπτε:

— Λυπάμαι, που βρέθηκα στην ανάγκη να σας άρνηθω. Ξέρετε όμως τ' ό λόγο... Η έπίθεσι πλησιάζει. Άπό ώρα σε ώρα, περι- μένω τή διαταγή ν' άρχισή ή προετοιμασία τού πυροβολικού... Έδώ κι' ένα μήνα, ψά- χουμε να βρούμε τ' ό άσθενεστερο σημείο τού μετώπου... Άν δε βρισκαίσε στη θέσι σας, τήν ώρα τής μάχης, δε θάχατε κάνει τ' ό κα- θήκον σας...

Ο Παρόρ σώπαινε. Ήταν μεγάλη ή τα- ραχή τής ψυχής του. Ο στρατηγός τ' ό κα- τάλαβε, απ' τήν έκφρασι τού προσώπου του, κι' έσπευσε να προσθέσι χαμογελώντας:

— Ξέρετε καλά, Παρόρ, πως άπό σας εξαρτάται ή προαγωγή σας σε στρατηγό... Δεν έπιμένω, αγαπητέ μου Ένιν... Σας λέω μονάχα τ' ό εξής: Οι λόγοι που με κά- νουν να σας ζητώ μιά είκοσιτετράωρο άδεια είναι τέτοιοι, ώστε εξαστάται απ' αυτούς ή ζωή μου, ή εύτυχία μου, ή τιμή μου... Άν λοιπόν εξακολουθήσετε να μου άρνήσθε, θά σας παρακαλέσω να με άπαλλάξετε από τ' ό καθήκοντά μου και να είσηγηθήτε τήν άπο- στράτευσι μου.

Ο στρατηγός άνασκήρτησε.

— Τί είν' αυτό που λέτε, Παρόρ; πρόσφερε μ' αλλοιωμένη φωνή. Μιλάτε σοβαρά;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου... Δε χρειάζε- ται, βέβαια, να σας πω πόσο θά μου κοστί- ση αυτό!...

Δε σας ζητώ να μου φανερώσετε τούς λόγους... Ξέρω πως, άν μπορούσατε να μου τούς π' ότε, θά τ' ό είχατε κάνει ήδη... Μά δε μπορείτε να περιμένετε λίγο;

— Δύο-τρεις μέρες μονάχα... Ύστερα, θά- ναι πιά πολύ άργά!

— Κι' άν έχη άρχισή ως τότε ή έπίθεσι, μπο- ρήσει να πεταχτώ για λίγες ώρες στο Παρίσι και να έμποδίσω τή συμφορά που προβλέπω, δε θά μου μείνι πιά παρά να σκο- τωθώ, αγαπητέ μου Ένιν... Κι' άν με άπο- φύγουν οι σφαίρες τού έχθρου, θά βάλω εγώ μόνοι μου τέρμα στη ζωή μου... έτσι που να φαίνεται πως έπεσα στη μάχη! Δε θά μου λείψουν οι εύκαιρίες...

— Ήμουν τόσες φορές συμπολεμιστής σας, Παρόρ, κι' έμεινα πάντα φίλος σας... Ξέρετε τίς απαιτήσεις τής ύπηρεσίας... Για να έπιμένετε τόσο, δε π' ό πως πρέπει ά- ληθινά να λείψετε... Δε φαντάζεστε πόσο λυ- πάμαι!...

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό, Ένιν.

— Τί θά κάνατε σεις στη θέσι μου; Ά- παντήστε μου ειλικρινά...

— Θάκανα τ' ό ίδιο με σας, δήλωσε ό Πα- ρός.

Ο στρατηγός σκέφθηκε λίγο, με φανερή στενοχώρια, κι' έπτε ύστερα:

— Έχουμε λάβει άυστηρές διαταγές... Ποτέ μου δε θά παραβώ τ' ό καθήκον μου... Όστόσο, θάθέλω να σας δείξω τήν καλή μου θέλησι...

— Μπορείτε να περιμένετε ως αύριο το βράδυ, ή ως μεθαύριο το πρωί το αργότερο;
— Μπορώ στρατηγέ μου...
— Καλά, λοιπόν... Δε σας το υπόσχομαι...
Θα δούμε!

Σας ευχαριστώ και πάλι, αγαπητέ μου Ένρι!

Στο μεταξύ, ο Λερούα περνούσε μία κρίσιμη εσωτερικής εξεγέρσεως.

Δεν ήταν κυρίως των πράξεών του... Προσκόλλημένος στην έμμεση ιδέα του, δεν αντιδρούσε πιά.

Είχε συμπληρώσει το έντυπο της άδειας, έτσι που να φαίνεται έντελώς κανονική. Σύμφωνα μ' αυτήν, μπορούσε να λείψει για τρεις ημέρες στο Παρίσι — απ' τις 21 ως τις 24 Απριλίου.

Είχε μιμηθεί την υπογραφή του συνταγματάρχη Παρόν. Είχε κάνει αδιαστακτά αυτή την πλαστογραφία. Η απελπισία δεν τον άφηνε να συναισθανθεί τις συνέπειες.

Οι άνδρες του έμεναν, από διάστημα της αναπαύσεώς τους, στον άχυρώνα μιας φέρμας μισογκρεμισμένης απ' τις οβίδες. Ο ίδιος είχε εγκατασταθεί σε μία καμαρούλα, κατοικήσιμη ακόμα.

Ο τοίχος μεταξύ του άχυρώνα και του κυρίως σπιτιού δεν υπήρχε πιά. 'Αλλ' οι στρατιώτες είχαν κορρώσει στη θέση του σινδές, για να γίνει κάπως χωρισμένοι απ' τους αξιωματικούς.

Απ' τις χαραμάδες, λοιπόν, που υπήρχαν ανάμεσα τους, ο λοχίας κι' οι δυο στρατιώτες μπορούσαν να επιβλέπουν συνεχώς το Λερούα, σύμφωνα με την παράξενη διαταγή του συνταγματάρχη.

Είχαν απλώσει το άχυρόστρωμά τους κολλητά στο ξύλινο χώρισμα της κάμαρας όπου ζούσε, κοιμόταν ή όνειροπολούσε ο νέος.

— Προσοχή! είχε συστήσει την πρώτη βραδιά ο Σαμπερί στους δυο άλλους. Θα φυλάμε από δυο ώρες ο καθένας, με τη σειρά. Εγώ θα κάνω την αρχή...

Στο διάστημα της βάρδιας του, είδε φως στην κάμαρα του αξιωματικού. Κτύπησε απ' τις χαραμάδες και τον είδε να γράφει... Ύστερα τον άκουσε που πλάγιασε. Το φως έσβυσε.

Ύστερα από δυο ώρες, ο λοχίας ξύπνησε το Νανζερν και του ψιθύρισε στ' αυτή:

— 'Η σειρά σου τώρα... Κοιμάται...

Ο Νανζερν άρχισε τη βάρδια του, καθισμένος πάνω στ' άχυρα, προσεκτικός, με τα μάτια καρφωμένα στο ξύλινο χώρισμα. Ύστερα από μία ώρα, του φάνηκε πως άκουσε θόρυβο στην κάμαρα του Λερούα. Βγήκε, στάθηκε έξω απ' το σπίτι κι' άναψε την πίπα του.

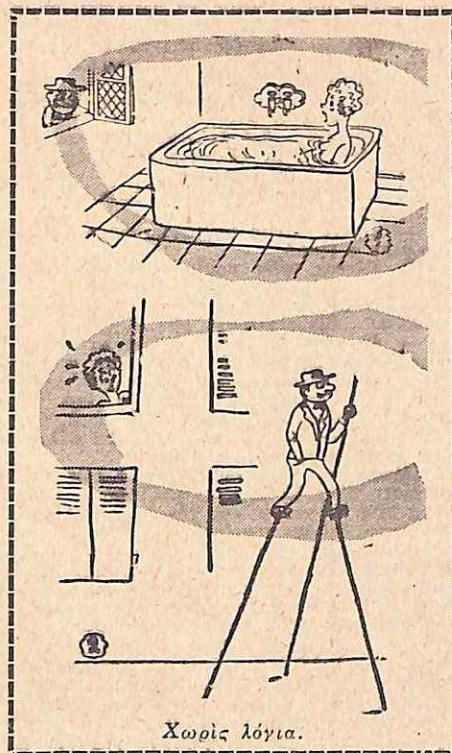
Σε μερικά λεπτά, παρουσιάστηκε ο Λερούα. Προσπαθούσε να μη τον αντιληφθεί κανείς. Όταν είδε το Νανζερν, ανασκίρτησε, δίστασε, κι' επιτέλους, τον πλησίασε και τον ρώτησε:

— Τι κάνεις εδώ, έσύ; Γιατί δεν κοιμάσαι;

— Δε μπορώ, κύριε ανθυπολοχαγέ...

— Είσ' άρρωστος;

— Όχι, κύριε ανθυπολοχαγέ. Ποτέ δεν ήμουν τόσο καλά!

Χωρίς λόγια.

— Τότε λοιπόν...
— Νά... δε μ' αφήνουνε να κοιμηθώ τα ζωφία!

Ο Λερούα έκανε μερικά βήματα έξω απ' την αύλη, με προσωπιτή αδιαφορία. Ο Νανζερν τον μιμήθηκε.

Έχοντας λόγους να φοβάται, ο 'Ανρι υποπτεύθηκε τότε πως ο στρατιώτης τον επέβλεπε. Ξαναγύρισε λοιπόν στην κάμαρά του.

Άλλωστε η αδειά του, έτσι όπως την είχε φτιάσει, άρχισε απ' την άλλη μέρα. Δε σκόπευε, λοιπόν, να φύγει ακόμα. Έκανε μονάχα μία αναγνώριση, προσπαθούσε να εξακριβώσει ποιά έμπόδια θα ήταν δυνατό να συναντήσει.

Ο Νανζερν ξαναγύρισε κοντά στους συνάδελφους του και ξύπνησε τον Παφώ, για να φυλάει κι' αυτός.

Ός το πρωί, δε συνέβη τίποτ' άλλο. Όστόσο, οι τρεις άνδρες είχαν τώρα λόγους να υποπτεύονται πως δε γελιόταν ο συνταγματάρχης και πως ο Λερούα μαγείρευε κάτι...

Όλη την άλλη μέρα, ο 'Ανρι άσχοληθηκε κανονικά με την υπηρεσία του, δίχως να δείχνει καμιά έγνοια. Το βράδυ, οι τρεις φυλάκες του είχαν πιστέψει πιά πως έκανε λά-

θος ο συνταγματάρχης και πως δε μαγείρευε τίποτε ο Λερούα...

Όστόσο δε χαλάσαν την παρακολούησή τους. Τη νύχτα, φυλάξαν πάλι με βάρδιες. Κατά τα μεσάνυχτα, ο ανθυπολοχαγός σηκώθηκε θόρυβος και ντύθηκε.

Είχε ανάψει ένα κερί. Ο Παφώ, που φυλάγε εκείνη την ώρα, είδε το άδονατο φως, άναμσα στις χαραμάδες.

Ο Λερούα πηγαινοερχόταν μέσα στην κάμαρά του μ' ανυπομονησία, χωρίς καμμία προφύλαξη. Βρισκόταν σε υπέρταση, βιάζονταν να τελειώσει...

«Με τη φασαρία που κάνει, θα ξυπνήσουν και πεθαμένοι», σκέφθηκε ο Παφώ.

Έξω έβρεχε ραγδαία. Οι δρόμοι του χωριού είχαν μεταβληθεί σε χειμάρρους.

— Καλό καιρό διάλεξε, αν πάω σ' έρωτικό ραντεβού! μουρμούρισε ο στρατιώτης.

Ο Λερούα βγήκε έξω. Ο Παφώ τον παραμόνευε από τη μισανοικτή πόρτα. Όταν τον είδε ν' απομακρύνεται, βγήκε κι' αυτός κι' άρχισε να τον παρακολουθεί, μέσα στο σκοτάδι και στη βροχή.

Στην αρχή, ο 'Ανρι έκανε βόλτες στα δρομάκια του χωριού, σά να μην είχε άλλο σκοπό παρά να μουσκευτεί...

— Παράξενη διασκέδασι! ψιθύριζε ο Παφώ.

Ο αξιωματικός υποπτεύθηκε επανειλημμένως πως τον παρακολουθούσαν. Σταματούσε, κύτταζε γύρω του, περιμενε, αλλά δεν έδλεπε τίποτα, και συνέχιζε το δρόμο του.

Τέλος, αφού περιπλανήθηκε έτσι πολλή ώρα φάνηκε να παίρνει την απόφασή του και τράβηξε μέσα απ' τα χωράφια. Ο Παφώ τον έχασε ξαφνικά απ' τα μάτια του. Πήρε ένα μονοπάτι, στην τύχη, ύστερα άλλο. Βρέθηκε πάλι σ' ένα δρόμο.

— Την έπαθα! μουρμούρισε με μανία. Μου ξέφυγε!

Καθώς έτρεχε όμως, έπεσε πάνω σε κάποιον που έρχονταν αντίθετα. 'Η σύγκρουσή τους ήταν τόσο δυνατή, ώστε λίγο έλειψε να πέσουνε κι' οι δυο χάμα, μέσ' στη λάσπη.

Παρ' όλο το σκοτάδι, αναγνώρισαν ο ένας τον άλλο. Κι' ο Λερούα είπε με σιγανή φωνή, νευριασμένος:

— Τι σημαίνει αυτή η κωμωδία, Παφώ; Γιατί με παρακολουθείς;

— Με συγχωρήτε, κύριε ανθυπολοχαγέ... Δε σας παρακολουθώ... Έκανα μία βόλτα κι' εγώ... όπως και σεις...

Μα ο αξιωματικός είχε πιάσει απ' το μπράτσο το στρατιώτη και τον τράνταζε.

— Μήλιστα! Ποιός σ' έβαλε να με παρακολουθήσεις;... Δε μπορεί να νάναι δική σου ιδέα να κάνης τον κατάσκοπο!... Ποιός σε διάταξε; Ο συνταγματάρχης;...

— Μάλιστα, κύριε ανθυπολοχαγέ... Μας είπε να σας προσέχουμε, γιατί μπορεί να κινδυνεύετε... Γι' αυτό είμ' εδώ τώρα; για να σας προστατέψω... Μη βάλετε κακό στο νου σας!

Ο Λερούα είχε μαλακώσει, αλλά δεν τόνειζε. Τώρα καταλάβαινε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τελωτοδοιοί ΠΟΛΥΕΙΔΕΙΝΑΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΒΑΡΒΑΤΟΣ

ΑΝΤΟΤΕ «εις τους κλυδωνισμούς των πολιτειών και των κοινωνιών εμφανίζονται επιβλητικοί αντίρροποι δυνάμεις εκείθεν, όπου δεν είναι αδύνατον να προμαντεύσει τις». Την εποχή ακριβώς που βασιλευε ο 'Ανδρόνικος ο Α', ο τρομερός αυτοκράτωρ αλλά και μέγας πολέμαρτης, στους δρόμους της Βυζαντινής πρωτεύουσας κυκλοφορούσε ένας παράξενος τύπος, ένα κοντό και άπιανο τέρας, ο Βάρβατος ή... Βαρβάτος! «Με κόμην δασεϊαν και άπεριποίητον, με ώμους κυρτούς, άμύσταξ και άγένητος, με την δεξιάν χείρα μεγάλην, παχείαν και άνασταρμένην, με τούς δακτύλους δε κυρτωμένους προς τα έσω ως άσπρακτικό όρνειον όνυχας και με φωνήν βαρείαν και βραχνήν», έτρεχε στην αγορά και στις πλατείς, ξεσηκώνοντας τον πληθυσμό στο ποδάρι.

— Δούλο, τούς φώναζε, ξυπνήστε! 'Εγώ δεν είμαι παρά ένας παρράσιος, που έζησε άλακέρη τη ζωή του εις βάρος των άλλων. Μπορώ όμως να σας διαβεβαιώσω για ένα πράγμα: 'Ο λύκος που μάς κυβερνά, θα κατατρόχισθη γρήγορα τα πρόβατά του!

Ο Βάρβατος, φίλος στενός του Πτωχοπρόδρου, ήταν τελείως άγραμμάτος. Είχε ωστόσο «έμφυτον ρητορείαν και παρρησίαν και διαλεκτικήν δύναμιν άσυνήθως μεγάλην». Αυτό έκανε τούς άγοντες και τούς πλούσιους να τον τρέμουν. 'Η αλήθεια είναι πως ο 'Ανδρόνικος, βλέποντας πως είχε να κάνει μ' ένα έπικινδυνο... αντίπαλο και θέλησας να του βουλώσει το στόμα, «του είχε προσφέρει άναπαυστικόν έλαιήτημα εις τα άνάκτορα και τον άνηγόρευσε τον πρώτον γελωτοποιόν της Αύλης». Άλλα ούτος δεν υπεβάλλετο εύκολως εις καμμίαν έλυσίσαν, έπρωτιμάσε δε να είναι άληθής άνεπιτήδευτος και άνεάρτητος εν μέσω του λαού του.

— Γιατί καταφέρεις εναντίον μου; τον ρώτησε μία μέρα ο αυτοκράτωρ, που τον είχε καλέσει σε συμπόσιο για να διασκεδάσει τούς φίλους του. 'Οτι θές από μέσα το έχεις. 'Εσύ όμως γίνεσαι άχρηστος και με κατηγορείς ως κλέφτη και δολοφόνο. Ποιός είναι ο σκοπός σου; 'Ο Βάρβατος τον κύτταξε για λίγο με τ' αλλοίθωρα μάτια του.

— Δεν έχω κανένα σκοπό, άποκρίθηκε. Μου άρσκει όμως η αλήθεια. Κι' αν δε με βγάλής απ' τη μέση μία ώρα άρχητερα, να είσαι βεβαίως πως δε θα πάψω ποτέ να τη διαλαλώ παντού.

— Δε φοβάσαι λοιπόν για τη ζωή σου;

— Ποιά ζωή;

— Αύτη που ζής τώρα.

— Αν τη λές έσύ ζωή αυτή, τότε πρέπει να είσαι πολύ εύχαριστήμενος από τον εαυτό σου. Άλλα και γιατί να μην είσαι; Άλλοι πληρώνουν για σένα κι' άλλοι χύνουν το αίμα τους, για να φουσκώνης τη προγοιλία των καλοφραγάνων που σε τριγυρίζουν. Θες όμως να καταλάβής πόσο σ' αγαπούν; Πες τους ότι από σήμερα τούς σταματάς τα συμπόσια, ότι τούς κόβεις τα έπιδόματα κι' ότι τούς δεσμεύεις τη μισή τους περιουσία για το καλό του κράτους. Κι' αν θές τη συμβουλή μου, αυτό πρέπει να κάνης. Διαφορετικά πολύ γρήγορα το ταμείο σου θ' άδειασα και θ' αναγκαστής να βάλής καινούργιους φόρους στο λαό. Μα ο λαός δεν είναι διατεθειμένος να μείνη με σταυρωμένα χέρια. Αύτους που πατάς, θα σε πατήσουν.

— Σταμάτα! φώναξε εξαγριωμένος ο 'Ανδρόνικος. Είσαι ένας επαναστάτης και τίποτα περισσότερο. Όμως την άνταρσία σου θα την πληρώσης ακριβά.

Ο γελωτοποιός γύρισε τα όπισθία του.

— Πληρώνου! άποκρίθηκε. Είναι το μόνο που μου μένει...

Η θρασυότητα αυτή του Βαρβάτου έκανε έξω φρενών τον αυτοκράτορα, που πρόσταξε τούς φρουρούς του να τον συλλάβουν και να τον κλείσουν στις φυλάκες του Ταύρου.

Αυτό δεν είναι λάθος, του είπε πάλι ο γελωτοποιός. Γιατί εγώ άπόψε κιόλας θα είμαι έλεύθερος. 'Εγώ έσο, όταν θα μπησάκι μέσα εκεί μέσα, δεν πρόκειται να ξαναβγής. Να θυμάσαι τα λόγια μου, 'Ανδρόνικε! Και να τα κρεμάσης... πικυλαρικά!

Πραγματικά το ίδιο εκείνο βράδυ—σύμφωνα με τα στοιχεία που μάς δίνει ο Χωνιάτης—ο Βάρβατος κατόρθωσε να τειση τούς φυλάκες του να τον βοηθήσουν να δραπέτευσθ. 'Ην έπομένη κιόλας παρουσιάστηκε μπρος στον έκπληκτο αυτοκράτορα.

— Βλέπεις; τον ρώτησε. 'Εγώ είμαι έλεύθερος κι' ήρθα ά σου το άναγγέλλω ο ίδιος. Τι έχεις να πής;

— Ότι για χάρι δική σου, θα χάσουν τα κεφάλια τους αυτοί που σε βοηθήσαν ν' άποδράσης!

— 'Ετσι νομίζεις; Αυτό που με βοήθησαν, δραπέτευσαν πριν από μένα. 'Εγώ ξέρω που βρίσκονται, άλλ' έσύ δε θα το μάθης ποτέ.

— Είσαι τρομερός! του είπε. Όλους μάς παίζεις στα δάχτυλα!...

— Όχι όλους, αλλά μονάχα εσένα και τούς όμοιους σου. Το τέλος ωστόσο είναι κοντά. 'Ο λαός που σε υποδέχτηκε άλλοτε με τυμπανοκρουσίες, τώρα σε βλέπει σάν έχθρό του. Άνοιξε τα μάτια σου και προσπάθησε να καταλάβής: Άν δεν άλλάξης γρήγορα άπέναντί του, τα ψωμιά σου θα είναι μετρημένα.

Ο αυτοκράτωρ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Ύστερα ύψωσε το κεφάλι του και τον κύτταξε.

— Τότε μείνε κοντά μου, τον παρακάλεσε. Είναι η δεύτερη φορά που σου κάνω αυτή την πρόταση. Άν δε δεχτής και τώρα, αυτό θα σημαίνη πως μου έχεις κηρύξει πόλεμο.

Ο νέος άνασχηκώς τούς στενούς του ώμους.

— Ένας γελωτοποιός είναι πάντα άπαραίτητος, είπε. Θες να μείνω για να διασκεδάζω τα συμπόσια σου κι' όλους αυτούς που σε τριγυρίζουν. Μα δεν είμαι πιά κανένα παιδί κι' άς μην έχω τό... άνάστημα σου. Πατώ τα έξηνια δύο. Κι' όταν ένας άνθρωπος βαδίζει πρός τη δύση του, δεν έχει πιά να φοβηθί τίποτε. Είπες πως αν άρνηθώ να μείνω κοντά σου, αυτό θα σημαίνη πόλεμο. Και τότε εγώ με ειρήνη μεταξυ μας;

— Κι' αν σε παρακαλούσα να... ειρηνεύσεις;

— Με ποιούς όρους;

— Μπορείς να τούς προτείνης έσύ.

— Τότε δεν έχεις παρά να κάνης αυτό που σου είπα κι' άλλοτε: Να σταματήσεις τα συμπόσια, να κόψης τα έπιδόματα και να δεσμεύσης τη μισή του-αυτό θα τούς ξαναπάρης μαζί σου...

«Για πρώτη φορά—άναφέρει ο Σλουμπερζέ, που περιγράφει το περιστατικό στις «Βυζαντινές φυσιογνωμίες» του—ο 'Ανδρόνικος άλλαξε τελείως την τακτική του άπέναντι στο λαό. Ο Βάρβατος, αν και γελοιοποιός, ήταν πολύτιμος σύμβουλος του, στις πιο μεγάλες και δύσκολες αποφάσεις του. Οι προδόντες, βέβαια, δυσφραστήθηκαν, που έχασαν όλα σχεδόν τα προνόμιά τους. 'Ο ταπεινός όχλος όμως, οι άρχοντες κι' οι φτωχοί, άνακήρυξαν τον αυτοκράτορα ένεργητή τους κι' ήρωα τον Βάρβατο που έκανε ό,τι μπορούσε για να συγκρατή άπο τ' άχαλινάτα πάθος των 'Ανδρόνικου, που είχε στην ψυχή του κάτι απ' τον Κάισσα Βοργίνο». Την εποχή εκείνη ο διακρίτης της Κύπρου 'Ισαάκιος Κομνηνός, άποστατήσε από την αυτοκρατορία, κηρύσσοντας την ύπὸ την έξουσία του, νήσο ανεάρτητο. Μη έχοντας άσπασα καλό στόλο, ο 'Ανδρόνικος δε μπορούσε να καταστείλῃ την επανάστασι. Τότε άρχισε να καταπιέζῃ το λαό με άλογίστους φόρους ένώ, για να καλοπιάσῃ τούς πλούσιους, τούς έδωσε πίσω όλα τούς τα ύπάρχοντα.

Του κάλεσε ο γελωτοποιός προσπαθώντας να τον ξαναφέρει στον ίσιο δρόμο. Τίποσι. 'Ο 'Ανδρόνικος όχι μόνο δεν ήθελε να τον άκούση, άλλα πήρε ως σύμβουλό του ένα διαδόχο τυχοδιώκτη, το Γεώργιο Σίφρα.

Ο τελευταίος δέχτηκε να πάη ως άπεσταλμένος στην Κύπρο, για να καταστείλῃ με ενουθεσίες την άταρσία. Μόλις όμως έφτασε εκεί, ένώθηκε με τον 'Ισαάκιο κι' έγινε ένα μαζί του. 'Η άπαλεια της Κύπρου ύπηρεσε σοδάρ χτύπημα για το Βυζάντιο. Γιατί έχασε εν άξιόλογο στρατηγικό κι' έμπορικό κέντρο, που είχε πλουτίσει πολύ το κράτος. Το κύριο όμως και άποτελεσματικό χτύπημα ήθελε απ' τη Δύσι, όταν η καλά οργανωμένη έκστρατεία του Γουλιέλμου Β' της Σικελίας, κατευθύνθηκε κατά της αυτοκρατορίας. Όπως συνήθως, οι έθιρικές ενέργειες άρχισαν στο Δυρράχιο, που έπεσε άμέσως στα χέρια των Νορμανδών. Από εκεί οι Νορμανδοί έπετεύθησαν στη Θεσσαλονίκη και προχώρησαν άνατολικά προς τη 'Βεσσαλιούσσα».

Όταν τα νέα της πτώσεως της Θεσσαλονίκης και της προσεγγίσεως των Νορμανδών έφτασαν στην πρωτεύουσα, ο λαός επαναστάτησε, κατηγορώντας τον 'Ανδρόνικο ότι δεν προετοίμασε την άντιμετώπισι του έχθρου. 'Ο αυτοκράτωρ δέλησε πραγματικά, αυτός ο πάντα άφοβος.

— Και τώρα τι γίνεται; ρώτησε το γελωτοποιό του. 'Ο λαός είναι χωρισμένος σε μικρές επαναστατικές ομάδες. Να διατάξω το στρατό να τις χτυπήσουν;

Ο Βάρβατος κούνησε το κεφάλι του.

— Άνώφελο, είπε. Πολλές μικρές φωτιές, κάνουν μία μεγάλη φωτιά. Κι' οι μικρές ομάδες του λαού, ενώθηκαν κι' έγιναν μία. Τίποτα πιά δε γίνεται. Άς ετοιμαστούμε για το μεγάλο ταξίδι.

— 'Εσύ γιατί; άπόρησε ο 'Ανδρόνικος. 'Εσένα ο λαός σε λατρεύει.

— Μπορεί, άλλα θα πεθάνω μαζί σου, Άρκετά έζησα.

Πραγματικά, όταν τα πλήη έπετεύθησαν στ' άνάκτορα και συνέλαβαν τον αυτοκράτορα—που πέθανε έπειτα από σκληρά βασανιστήρια—ο παράξενος εκείνος γελωτοποιός, ο Βάρβατος, χτυπήθηκε μ' ένα έγχειρίδιο στο στήθος κι' αυτοκτόνησε. Τόσο ο Σλουμπερζέ, όσο κι' ο Ντήλ, αφιέρωσαν πολλές σελίδες για τη ζωή και τη δράσι του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Την άνταρσία σου θα την πληρώσης ακριβά! φώναξε ο 'Ανδρόνικος στο Βάρβατο.

Ύψαιό κτένισμα κάνει τά μαλλιά θελκτικά!

Βάζοντας λίγο VLOT στα μαλλιά σας τα κτενίζετε εύκολα και όπως θέλετε. Χωρίς να κολλούν και να λαδώνονται τα μαλλιά σας είναι όλη την ημέρα φρεσκοκτενισμένα. Διατηρούνται έλαστικά και η φυσική τους γυαλάδα σας κάνει έλκυστική. Με ΦΛΟΤ ύψαιό κτένισμα, που θαυμάζεται από όλους.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.739

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΠΗΤΕΡ Σούννυ τὰ εἶχε σχεδιάσει ὅλα στὴν ἐντέλεια. Στὶς 7.15' εἶχε καλέσει στὸ τηλέφωνο τὸ συνεαῖρο του "Εντυ Λάιονς", πού βρισκόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὴ Βοστώνη.

Στὶς 6.30', λοιπόν, ἄφησε τὸ ἀκουστικό τῆς συσκευῆς του νὰ πέσει κάτω καὶ νὰ σπάσει. Ἀπὸ τὶς 6.30' ὡς τὶς 7 εἶχε τὸν καιρὸ νὰ πάει στὸ σπίτι τῆς γυναίκας του Μάιντ καὶ νὰ κἀν ἐκεῖνο πού εἶχε στὸ μυαλό του.

Θάτρεχε κατόπιν στὸ τηλεφωνικὸ κέντρο — ζήτημα 5 ἢ 6 λεπτῶν — καὶ θὰ φώναζε στὴν τηλεφωνήτρια: «— Πρέπει νὰ με συνδέσετε ἀμέσως με τὴ Βοστώνη 24—3548B...». Ἐχω σὲ πέντε λεπτά μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξη με τὸ συνεαῖρο μου "Εντυ Λάιονς". Εἰμαι ὁ Πήτερ Σούννυ. Τὸ τηλέφωνό μου εἶναι Α 12—397... Δυστυχῶς, τὸ ἀκουστικό ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἐπάρσε στὸ πάτωμα. Πρέπει νὰ μιλήσω ἀπὸ δω!...». Θὰ εἶχε ἔτσι ἕνα ἀκαταμάχητο «ἄλλοθι».

Ἀλλὰ, γιὰ κακὴ του τύχη, τὰ πράγματα ἐγίναν διαφορετικά.

Ὁ Πήτερ Σούννυ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, ξετρελλαμένος με τὴν ἡθοποιὸν Βιρτζίνια Λέικ, πού ἐργαζόταν σ' ἕνα «βαριετέ». Ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ τὴν κἀν γυναῖκα του. Ἀλλ' ἐπρεπε νὰ πάει πρῶτα τὸ διαζυγίό του. Κι' ἡ σύζυγός του, ἡ Μάιντ, ἀντιδρούσε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις.

Γιὰ νὰ πάσης ἄλλη γυναῖκα, πρέπει νὰ με σκοτώσης! τοῦ εἶχε πῇ. Μὴν περιμένεις πῶς θὰ σοῦ δώσω διαζυγιο.

Ἔτσι, στὸ τέλος, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν πῶς ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα του.

Ἡ Μάιντ ἔμενε σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἑπαυλὶ μαζὶ με μιὰ κόρη τῆς ἀπὸ πρῶτο γάμο, τὴν Πόλλυ, πού ἐργαζόταν σὲ μιὰ ασφαλιστικὴ ἐταιρεία κι' ἀγοῦσε νὰ γυρίσῃ τὸ βράδυ. Ἔτσι, ὁ Πήτερ Σούννυ ἤξερε πῶς θάβρισκε μόνῃ τῆς τὴν γυναῖκα του.

Στὶς 6.40 χτύπησε τὸ κουδούνι. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μικροκέτο με λευκὰ τριαντάφυλλα.

Θυμῆθηκε πῶς εἶχε σήμερὰ τὰ γενεθλιά σου, εἶπε στὴν γυναῖκα του καλὸκαρδῶς.

Ἡ Μάιντ πῆρε τὴν ἀνθοδέσμη καὶ χαμογέλασε.

Πολὺ ἐγγενικό ἐκ μέρους σου, ἀπάντησε. Σὲ βεβαίω πῶς τὸ εἶχα ξεχάσει...

Θάβλεπα νὰ κουνεντιάσουμε λίγο, εἶπε ὁ Σούννυ, παίρνοντας παρακλητικὸ ὄφρος.

Ἡ γυναῖκα του ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ σαλόνι. Δέκα λεπτά ἀργότερα, σφραγίστηκαν νεκρὴ πλάι στὸ μικρὸ μπάρ. Τὴ στιγμή, πού ἔσκυβε γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα μπουκάλι με οὔτο, ὁ Σούννυ τῆς πέρασε, γρήγορα μιὰ μεταξωτὴ ταινία γύρω στὸ λαιμό καὶ τὴν ἐφίξε με δύναμιν... Εἶχε φροντίσει νὰ μὴ βγάλλῃ τὰ γάντια ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔτσι δὲν ἄφησε τὸ παραμικρὸ ἀποτύπωμα.

Ἔτσι, ὅλα εἶχαν τελειώσει, ὅπως τὰ εἶχε σχεδιάσει. Ἡ ὥρα ἦταν 6 καὶ 55'. Εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τρέξῃ στὸ τηλεφωνικὸ κέντρο καὶ νὰ παρῇ τὴ μικρὴ κομωδίττα του.

Ὁ Σούννυ πίεσε τὴ σκανδάλη καὶ ἡ σφαῖρα βρῖσκε τὴν Πόλλυ κατὰστάθαι...

Ἀλλὰ, καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ἄκουσε βήματα στὸ χῶλ. Κάποιος εἶχε μῆθ' στὸ σπίτι τὴν ὥρα πού αὐτὸς ἦταν ἀπασχολημένος με τὴν γυναῖκα του.

Ὁ Σούννυ ἐβγαλε ἀμέσως τὸ περιστρόφο του καὶ περίμενε.

Ἡ Πόλλυ ἐμφανίστηκε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Μαμά... εἶπε.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο. Ὁ Σούννυ πίεσε ἀμέσως τὴ σκανδάλη κι' ἡ σφαῖρα τῆς βρῖσκε κατὰστάθαι καὶ τὴν ἔσπρωξε στὸ πάτωμα.

Ὁ δολοφόνος ἔτρεξε κατόπιν στὴν ἐξώπορτα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἦταν κλειστὴ κι' ὕστερα γύρισε καὶ πάλι στὸ σαλόνι.

— Διάβλε! ψιθύρισε. Τί τῆς ἤρθε τῆς Πόλλυ νὰ γυρίσῃ τόσο ὥρῃς; Ἐγὼ ἤθελα νὰ γλυτώσω μόνο ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς... Αὐτὴ δὲ μοῦ εἶχε φταίξει σὲ τίποτα... Ἀλλὰ ταχτοποιήσε ἀμέσως αὐτὸ τὸ ζήτημα με τὴ συνείδησί του.

— Τὸ λάθος ἦταν δικό της, εἶπε. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ χάνω καιρό...

Βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ δρόμος ἦταν ἤρεμος... Μερικὰ λεπτά ἀργότερα, βρισκόταν στὸ τηλεφωνικὸ κέντρο.

Στὴ βία του ν' ἀπομακρυνθῇ, ὡστόσο, ὁ Πήτερ Σούννυ δὲν πρόσεξε ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, πού ἦταν σταματημένο στὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ, πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ὁ Πῶλ Λάντ, ὁ μυστήρας τῆς Πόλλυ.

Ὁ Πήτερ Σούννυ πέρασε σ' ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξι μέτρων ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κι' ὁ Πῶλ Λάντ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Ὁ πατριὸς τῆς Πόλλυ! ψιθύρισε. Τί νάθελε αὐτὴ τὴν ὥρα;...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Πῶλ Λάντ κι' ἡ Πόλλυ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ πάνε σ' ἕνα χορευτικὸ κέντρο κι' ἡ νέα εἶχε γυρίσει ὡρῖς στὸ σπίτι τῆς, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδεία ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς καὶ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα.

Στὶς 7.30 ἡ Πόλλυ δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη. Στὶς 7.45 ὁ Πῶλ Λάντ ἄρχισε νὰ κορναρῇ με τὸ κλάδον τοῦ αὐτοκινήτου του. Στὶς 8.20 τέλος, ἔβγαλε τὴν ὑπομονή του καὶ πῆγε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησιν.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο! εἶπε.

Ἐτρεξε τότε ἐνα-δύο δρόμους πρὶν κάτω, μῆκε σ' ἕνα φαρμακεῖο κι' ἔφτιαξε στὸ τηλέφωνο τὸν ἀριθμὸ τῆς Πόλλυ. Ἀλλὰ δὲν πῆρε καὶ πάλι ἀπάντησιν.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ Πῶλ Λάντ ἄρχισε ν' ἀνισχυκὴ σοβαρὰ.

— Τί ἤθελε αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ Πήτερ Σούννυ στὸ σπίτι τῆς Πόλλυ; ἀναρωτήθηκε καὶ πάλι.

Καί, ξαφνικά, θυμῆθηκε πῶς, μερικὰ λεπτά ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἡ Πόλλυ μῆκε στὸ σπίτι, ἄκουσε ἕναν κρότο, πού τοῦ φάνηκε πῶς προερχόταν ἀπὸ τὸ χτύπημα κάποιους πόρτας. Ἄν, ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ πόρτα; Ἄν κάποιος εἶχε πυροβολήσει τὴν ἀγαπημένη του;

Ὁ Πῶλ Λάντ φοβήθηκε πῶς θάχανε τὸ μυαλό του. Βγήκε τότε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο κι' ἔτρεξε στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμήμα.

— Φοδᾶμαι πῶς συνέβη κάτι σοβαρὸ στὸ σπίτι τῆς κυρίας Μάιντ Σούννυ, εἶπε.

— Σάν τί; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Κάποιο ἐγκλημα, τραυλίσαι ὁ Πῶλ Λάντ. Κι' ἀφηγήθηκε τὰ ὅσα ἤξερε.

Δέκα λεπτά ἀργότερα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμπαιναν στὴν ἑπαυλὶ, σπάζοντας τὴν πόρτα.

Ὁ Πήτερ Σούννυ ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ πάει στὸ θέατρο, ὅπου ἐργαζόταν ἡ φίλη του.

Καί, φυσικά, δὲ θὰ τῆς πᾶ τίποτα, ψιθύρισε, ἐνῶ ἔβλεπε τὴν γραβάτα του μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Ἡ Βιρτζίνια θὰ τὰ μάθῃ ὅλα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες... Μπορεῖ, βέβαια, νὰ υποθέσῃ, ὅτι ἐγὼ σκότωσα τὴν γυναῖκα μου. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει;... Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ υποθέσῃ, ὅτι τὴ σκότωσα ἐγὼ;... Νομίζω, σ' ἀλήθεια, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη παρέμβασις τῆς Πόλλυ τακτοποιήσε καλύτερα τὰ πράγματα.

Νά κάτι πού δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ... Ἄν οἱ ἀστυνομικοὶ εὕρισκαν νεκρὴ μόνο τὴ Μάιντ, εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι τὸ μυαλό τους θὰ πῆγαινε σὲ μένα. Ἐγὼ δὲ θὰ εἶχα βέβαια νὰ φοβηθῶ τίποτα, γιὰ τὸ «ἄλλοθι» μου εἶναι ἀκαταμάχητο. Ἀλλ' ὅταν θὰ βροῦν καὶ τὴν Πόλλυ νεκρὴ, θὰ φανταστοῦν, ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιο σαδιστικὸ ἐγκλημα.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή, ἀκούστηκε τὸ κουδούνι.

Ὁ Πήτερ Σούννυ χλωμίωσε.

— Ποίος μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὴ τὴν ὥρα; ἀναρωτήθηκε.

Τὸ κουδούνισμα συνεχίζονταν πάντα.

Στὸ τέλος, ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ. Τρεῖς ἄνθρωποι μῆκαν ἀμέσως.

— Ἐπιθεωρητὴς Κάρλσον, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Καί, γυρίζοντας στοὺς δύο ἄλλους, πρόσθεσε:

— Περᾶστε του τὶς χειροπέδες!

— Ἀλλά... δὲν καταλαβαίνω, τραυλίσαι ὁ Πήτερ Σούννυ.

— Στραγγαλίσαι τὴ σύζυγό σας καὶ ἀποπειραθῆκατε νὰ σκοτώσετε τὴν προγυνή σας, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἡ Πόλλυ Σάντερς, ἡ προγυνή σας, δὲν πέθανε εὐτυχῶς...

Ὁ Πήτερ Σούννυ ἐνοιωσε μιὰ ξαφνικὴ ζάλη καὶ λίγο ἐλειψε νὰ σωριαστῇ στὸ πάτωμα. Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως κι' ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

Ἐβγαλε ἔπειτα με μιὰ ἀστραπιαία κίνησιν τὸ πιστόλι του, ἔχωσε τὴν κάννη στὸ στόμα του καὶ πυροβόλησε.

Αὐτὸ πού τοῦ εἶχε πῇ ὁ ἐπιθεωρητής ἦταν αὐστὸ. Ἡ Πόλλυ Σάντερς εἶχε τραυματισθῇ πολὺ σοβαρὰ, ἀλλὰ γλυτώσε κι' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἐγίναν οἱ γάμοι τῆς με τὸν Πῶλ Λάντ.

ΧΕΝΡΥ ΕΛΛΙΟΤ

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ μας ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴν ἐλλειψιν νεροῦ. Αὐτὴ ἡ ἐλλειψιν εἶναι μεγαλύτερη στὸ Νέο Κόσμο. Πολλὲς περιοχὲς τοῦ Τέξας καὶ τῆς Καλιφορνίας μένουν ἀκαλλιέργητες, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει νερό. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει στὴν Ἀφρική, στὴ Συρία, τὸ Ἰσραὴλ κλπ.

Τὸ νερὸ ὡστόσο, ἀντιπροσωπεύει τὰ 3/4 τοῦ συνολικοῦ ὄγκου τοῦ πλανήτη μας. Οἱ ἑπὶς κολυμπᾶνε στὴν κυριολεξία μέσα στοὺς ὠκεανούς. Δυστυχῶς, ὅμως, τὸ νερὸ αὐτὸ δὲν εἶναι πόσιμο. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ γίνῃ.

Καὶ ὑπάρχουν ὡς σήμερὰ 15 τουλάχιστον συστήματα μετατροπῆς τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι τὸ νερὸ τουλάχιστον δὲν θὰ λείψῃ ποτὲ ἀπὸ τὴ Γῆ. Ὅταν ἐξαντληθοῦν τὰ ἀποθέματα, πού ὑπάρχουν σήμερὰ στὸ ὑπόδαφος, θ' ἀναζητήσωμε τὸ νερὸ πού μας χρειάζεται στὴ θάλασσα, στὶς λίμνες, στοὺς μεγάλους ποταμούς κτλ.

Τὴν ἀνάγκη νὰ παίρνω τὸ νερὸ πού τοὺς χρειάζεται ἀπὸ τὴ θάλασσα τὴν αἰσθάνονται κάποτε καὶ τὰ πλοία, ἰδίως σὲ περίοδο πολέμου, πού δὲ μποροῦν νὰ προσεγγίσουν σ' ὁποιοδήποτε λιμάνι γιὰ ν' ἀνεφοδιασθοῦν. Γι' αὐτὸ, τὰ μεγάλα πολεμικὰ σκάφη καὶ τὰ ἀεροπλανοφόρα τῶν συγχρόνων στόλων διαθέτουν εἰδικὲς συσκευὲς γιὰ τὴν μετατροπὴ τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ θὰ γίνῃ πρὶν αἰσθητὴ αὐρίοι στὰ ἀτομικὰ θωρηκτὰ καὶ υποβρύχια. Τὰ πλοία αὐτὰ θὰ μποροῦν νὰ διατρέχουν τὶς θάλασσες ἐπὶ μῆνες καὶ χρόνια ὥστε, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ προσεγγίσουν σ' ἕνα λιμάνι γιὰ ν' ἀνεφοδιασθοῦν. Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ παίρνω κατὰ τὴν στιγμή πού ξεκινῶν ὅλα τὰ τρόφιμα καὶ τὸ νερὸ πού θὰ χρειαζοῦν. Καὶ γιὰ μὲν τὰ τρόφιμα, τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι δύσκολο. Εἴμαστε σὲ θέσι σήμερὰ νὰ παρασκευάσωμε τροφές, πού θὰ ἔχουν ἐλάχιστο ὄγκο, ἀλλὰ πού θὰ ἐξασφαλίζουν μεγάλο αὐτοῦ θερμίδων.

Ἀλλὰ μὲ τὸ νερὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο.

Γιὰ νὰ καταλάβωμε τί σημαίνει τὸ νερὸ γιὰ ἕνα πλοίο, πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι ἕνα μεγάλο ἀεροπλανοφόρο τῶν 45.000 τόνων, με πλήρωμα ἀνω τῶν 4000 ἀνδρῶν (τὸ ἀμερικανικὸ «Μιντζουσίνα» ἔχει πλήρωμα σὲ καιρὸ εἰρήνης 2.700 ἀνδρῶν καὶ σὲ καιρὸ πολέμου 4.110 ἀνδρῶν) χρειάζεται 230.000 λίτρα ἢ 230 τόνους νεροῦ τὴν ἡμέρα.

Ἐνα ἀτομικὸ θωρηκτὸ τοῦ μέλλοντος θὰ χρειαζόταν, λοιπόν, νὰ πάρῃ μαζὶ τοῦ γιὰ μιὰ περίοδο ἕξι μῶν 41.400 τόνους νεροῦ! Ὡστόσο, δηλαδή, νὰ διπλασιάσῃ τὸν ὄγκο του (ἂν υποθέσωμε ὅτι τὸ ἐκτόπισμά του κυμαίνονταν γύρω στοὺς 40.000 τόνους), γιὰ νὰ ἐναποθηκεύσῃ αὐτὸ τὸ νερὸ. Χωρὶς τὸ νερὸ, τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀτομικῆς προωθήσεώς του, θὰ ἐκμηδενίζονταν, γιὰτὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτελῇ μακρὰς διαδρομὲς.

Ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀκόμη παγκόσμιον πόλεμον, ὅλα τὰ γερμανικὰ πλοία, πού ἐβράσαν αὐτοτελῶς στοὺς ὠκεανούς, ἦταν ἐφοδιασμένα με συσκευὲς μετατροπῆς τοῦ θαλασσίου ὕδατος σὲ πόσιμο.

Ἀλλὰ πῶς γίνεται αὐτὴ ἡ μετατροπὴ;

Ἐκεῖνο πού ξεχωρίζει τὸ θαλάσσιο νερὸ ἀπὸ τὸ πόσιμο εἶναι ὅτι τὸ πρῶτο περιεχίει μεγάλη ἀνάλογια ἀλάτων καὶ ἰσὺς χλωρίου καὶ νάτριο, πού τὸ κάνουν ὄχι μόνον δυσάρεστο στὴ γεύσει, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον. (Τὸ θαλάσσιο νερὸ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀκατάσχετη διάρροια με ἀποτέλεσμα τὸ θάνατον).

Οἱ ἐπιστήμονες ἤξεραν, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὅτι, βράζοντας τὸ θαλάσσιο νερὸ καὶ συλλέγοντας τὸν ἀτμὸν του, μποροῦσαν νὰ ἔχουν ἕνα πρῶτης τάξεως πόσιμο νερὸ. Ἡ μετατροπὴ αὐτὴ δὲν παρουσιάζει δυσκολία, ὅταν πρόκειται γιὰ μερικὰ κιλά ἢ δεκάδες κιλῶν νεροῦ. Ἀλλὰ δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο ὅταν θαλάσσιον ν' ἀντιμετωπίζωμε αὐτὴ τὴν μετατροπὴ σὲ μεγάλη κλίμακα, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι τὰ ἐξοδα πού ἀπαιτοῦνται εἶναι τεράστια.

Ὡς προχτὲς ἀκόμη οἱ ἀμερικανικὲς πόλεις πού βοσκοῦνταν στὴν ἀνάγκη νὰ προμηθευθῶνται νερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα, τὸ πλῆθυσαν δέκα ἢ εἴκοσι φορές περισσότερο ἀπὸ τὸ νερὸ τῶν γεωργικῶν ὑδραγωγείων.

Γι' αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες μελέτησαν ἀνέκαθεν τρόπους ἀπλούστερης καὶ οικονομικότερης μετατροπῆς τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο.

Ἡ ἀρχὴ τῆς μετατροπῆς παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια. Τὸ θαλάσσιο νερὸ ὑποβάλλεται σὲ βρασμό.

Μία πρωτότυπη ἐγκατάστασις μετατροπῆς τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο. Ἡ θερμότητα γίνεταί με τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες.

Τὸ εργοστάσιον μετατροπῆς τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο τῆς Βορείου Καρολίνας. Τὸ θαλάσσιο νερὸ διοχετεύεται ἀπὸ ἕνα μεγάλο φράγμα στὶς εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις, ὅπου ὑποβάλλεται στὴν ἀπαιτούμενη ἐπεξεργασία γιὰ νὰ μεταβληθῇ σὲ πόσιμο.

Τὸ ἀτμὸς πού ὑψώνεται ἀπ' αὐτὸ δὲν περιεχίει πιά ἀλάτα. Αὐτὸς ὁ ἀτμὸς ψύχεται κατόπιν καὶ μεταβάλλεται σὲ πόσιμο νερὸ. Κάθε σύστημα, ὅμως, πραγματοποιεῖ με ἰδιαίτερον τρόπο τὸ βρασμό (γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ π. χ. χρησιμοποιήθηκε ἡ πίεσις, ἡ θερμικὴ διαφορά τῶν θαλασσίων περιοχῶν κτλ.), τὴν ψύξιν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τὶς ἀπαραίτητες διυλίσεις.

Τὸ μεγαλύτερο εργοστάσιον μετατροπῆς θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο βρίσκεται σήμερὰ στὴ Νέα Ἰερσέη.

Ἡ ἡμερησίᾳ παραγωγή του φθάνει τὰ 10 ἑκατομμύρια λίτρα. Παρόμοια ἐργοστάσια, ἀλλὰ μικρότερα σὲ ἀπόδοσιν, βρίσκονται σὲ πολλὲς περιοχὲς τῆς Καλιφορνίας, τοῦ Τέξας, στὴ νῆσο Ἀρούμπας, στὶς Βερμούδες, στὴ βορείο Καρολίνα κτλ.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἰσραὴλ ἔχει ἐγκαταστήσει ἐπίσης μικρὰ ἐργοστάσια σὲ διάφορες ἀγρονες περιοχὲς. Τὸ θαλάσσιο νερὸ μεταφέρεται σ' αὐτὲς με εἰδικὲς σωληνώσεις ἢ με τὴ μορφή πάγου.

Στὴν Ἀμερική, πολλοὶ καλλιεργητὲς ἔχουν ἐγκαταστήσει στὰ κτήματά τους συσκευὲς μετατροπῆς τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο.

Οἱ συσκευὲς αὐτὲς εἶναι κάποτε πολὺ πρωτόγονες, ἀλλ' ἂν ὑστεροῦν σὲ ἀπόδοσιν, ἐξασφαλίζουν, ὅμως, στοὺς κατοίκους τους ἕνα πρῶτης τάξεως νερὸ, πού τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ οἰκιακὲς τοὺς ἀνάγκες καὶ γιὰ τὴν ἐξόδωσιν τῶν κτημάτων τους.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΥΣΟΦΑΡΑ

Ἡ ἀγγλικὴ Ἐταιρία Προστασίας τῶν Ζώων, πού εἶναι, καθὼς ἔρομε, ἡ πρὶν δραστήρια τοῦ κόσμου, ἀνέλαβε μιὰ σταυροφορία γιὰ νὰ σώσῃ τὸν 18 ἑκατομμυρίων χρυσόψαρον, πού ζοῦν στὴν Ἀγία γλία καὶ πού ἐκποφύουν τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τους.

Σύμφωνα με τὴν ἐγκύκλιον, πού κυκλοφόρησε σ' ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀντίτυπα ἡ Ἐταιρία, τὸ χρυσόψαρον εἶναι τὸ πρὶν ἀδίκητον καὶ παρασημασμένο ἀπ' ὅλα τὰ κατοικίδια ζῶα. Ὅσοι τὰ ἔχουν, ἀγνοοῦν τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς συνήθειές τους. Οἱ συμβουλές, πού παρέχει ἡ Ἐταιρία γιὰ τὴν καλὴ μεταχείρισιν τῶν χρυσόψαρων, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

- 1) Μὴν τὰ βάζετε σὲ γυῖα, πού εἶναι γι' αὐτὰ ἕνα ὄργανον βασανιστηρίου καὶ ἀσπύρας. Ἄν δὲν ἔχετε στέφανον, τοποθετήστε τὰ σ' ἕνα μεγάλο δοχογόνιον ἐνυδρείον.
- 2) Μὴν ἀφήνετε νὰ βλέπῃ τὸ ἐνυδρεῖο ὁ ἥλιος, γιὰτὶ τὰ χρυσόψαρα δὲν ἔχουν βλάβαν καὶ ὑποφέρουν προμερὰ ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες.
- 3) Μὴν τὰ ὑπερσιτίζετε.
- 4) Μὴν τὰ πιάνετε στὰ χέρια σας, γιὰτὶ τὰ χρυσόψαρα ἀποστρέφονται τὰ χέρια.
- 5) Μὴν χτυπᾶτε τὸ τζάμι τοῦ ἐνυδρείου γιὰ νὰ τοὺς κινήσετε τὴν προσοχὴ. Ὁ θόρυβος τὰ τρομάζει ἀσάντατα.

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑ-ΤΟΥΡΓΟΣ

Η Αδελφίς της Έπαρ-χίας, μου γράφει ένα μεγάλο γράμμα κι' αρχίζει από τα πολλά μικρά της χρόνια την εξιστόρησι της ζωής της.

Είχε μία ταραγμένη ζωή, όλα λύπες και οικογενειακά θάνατα, ως τα 25 χρόνια της, οπότε γνώρισε τον εκλεκτό της καρδιάς της.

Τότε, όπως απρόσπαστα — όπως γράφει — τα πάντα εξοραίστηκαν δια μαγείας και αφοσιώθηκαν στον έρωτα του σύζυγου μου, γιατί παντρεύτηκε αυτόν που αγαπάει.

Είμαι πεπεισμένη τα θάνατά της, όταν μπήκε στο απάντητο λιμάνι της συζυγικής ζωής.

Της εύχομαι να ετύχει ως τα γε-ρατειά της και της δίνω μία συμ-βουλή: Να έχει τον ίδιο ενθουσια-σμό, όπως τώρα.

Χούλα-Χούπα: Είστε, όπως βλέπω, μία λογική κοπέλλισσα, και μπορείτε να ξεχωρίσετε τον έρωτα

Η Μιράντα απαντά

από τη φίλη, αλλά και να θέλετε φρένο στα αισθήματά σας.

Προβλέπω, όπως έε' άλλου και σεις υποθέτετε, ότι τα αισθήματά αυτού του νέου θα διατηρηθούν ά-γνα, όσο δεν ξεπερνούν τη φίλια.

Από εκεί και πέρα θα χαθή η αι-γλή των σχέσεών σας και θα μείνει μία μέρα, που θα υπερβή τα όρια

του σεβασμού.

Θα εκπλήττεστε τότε και θα δι-στάζεστε να διακόψετε...

Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να δια-τηρήσετε τη φίλια, και μόνον τη φίλια, που είχατε ως σήμερα για-τί έτσι θα διατηρηθή και ο σεβα-σμός, καθώς και η εκτίμησι του έ-νός προς τον άλλο.

Από τη μία γενιά έως την άλλη σεντόνια γερά ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λευκά που μένουν λευκά
Χρωμαστίσά που δεν ξεθωριάζουν

№ 120: Γερό, κατάλευκα ή σε ευγενικούς χρωματισμούς.

ΙΡΑΝΔΑ: Σεντόνια πολυτελείας, στερεό, χιονάτο.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Λεπτό και φινό σε-ντόνι, μεγάλης άντοχής.

Από το σπίτι εγγράφει
στη δημοτική γλώσσα
το όνομα
στην ελληνική - ΠΑΤΡΑΪΚΗ

Με δ,τι βάσει ο νοός σε θαμδακερά ύφασματα ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

(ντύνει, στολίζει, νοιουσιρεύει)

Αυτά να το γράψετε σε άπαν-τησι της έρωτικής του επιστολής.

Χλωμό Φεγγάρι — Α. Ν.: Είπατε, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος αυτός στην πραγματικότητα δε σας αγαπούσε.

Δεν πρότεινε όμως να στενοχωριέ-στε, που τον αποκαλύπτει ότι είναι ένας ψεύτης.

Νομίζω πως θα έπρεπε να είστε μάλλον ευχαριστημένη, γιατί προ-λάβατε εγκαίρως κάποιο, πιο με-γάλο κακό.

Με την πείρα, λοιπόν που έχετε τώρα, δε θα μπορέ κανείς να σας γελήσει στο μέλλον και ο νέος που θα σας αγαπήσει πραγματικά, δε θα διατάσει να σας ζητήσει και για σύζυγό του.

Αυτόν το νέο τότε, να τον αγα-πήσετε με όλη σας την καρδιά, για-τί θα το αξίζει.

Απογοητευμένο, Λάρισα: Απαντούμε σε όλους με τη σειρά: Πολλές φορές δε συμβαίνει αυτό που γράφετε, δηλαδή να υπερνική ο έγωισμός την αγάπη. Αλλά τότε δεν πρόκειται για αγάπη, είναι ά-πλως μία επιθυμία εκπληρώσεως έ-νός πόθου, δίχως ωριμαμένο άγνό σκεπτό.

Αν αυτή σας αγαπούσε πραγμα-τικά, θα αποζητούσε τη συντροφιά σας πιο συχνά. Εκτός αν σκοπός της είναι να σας τραβήξει πιο πολύ, να σας κάνει να αποφασίσετε κάτι που δεν το έχετε ακόμη στο νου σας. Αλλά έσείς γιατί την αγαπάτε; Για να περνά η ώρα σας; Όχι. Τότε γιατί δε τη ζητάτε για γυναί-κα σας; Πριν το κάμει όμως αυτό, πρέπει να θεσπιασθήτε ότι σας αγα-πάει.

Το κορίτσι με τό σέξ: Εί-στε ένα έξυπνο και λογικό κορίτσι. Αντιληφθήκατε άμέσως το κακό που πάτε να κάνετε. Γι' αυτό και μπορείτε να το προλάβετε.

Οκ φύγετε, κρυφά, το ταχύτερο από κοντά του. Λέγω, κρυφά, για-τί μπορεί να μεσολαβήσει χειρότερο δράμα, για το οποίο δε υποφέρετε ο' δλη σας τη ζωή. Είστε ευαίσθη-τη και θα έχετε υποσθήσετε τύψεις.

Αλλά, θα με ρωτήσετε: Πού να πάω, τί να κάμω; Πολλοί νέοι και νέες σπουδάζουν εργαζόμενοι. Το ίδιο θα κάνατε κι' έσείς, "Οποια δουλειά κι' αν κά-νετε, είναι σεβαστή, μπρος στο σκο-πό που επιδιώκετε.

Θεσσαλία: Στην πραγματι-κότητα δεν υπάρχει συγγένεια, ή εκκλησία όμως το επιτρέπει μόνο σε μία περίπτωση, όταν δηλαδή οι δύο γάμοι γίνουν την ίδια ημέρα και ώρα σε ξεχωριστές εκκλησίες. Αυτό έχει γίνει πολλές φορές. Τώρα όμως, όπως μου γράφετε σας πρόλαβαν.

Εσείς όμως έχετε να παλέψετε και με τ' αδελφία, έπειδή είναι σκληρά!

Τότε: Μόνον ένας τρόπος υπάρ-χει, αν είστε ενήλικοι και ανεξάρ-τητοι οικονομικά: να πάρειτε την άδεια από την εκκλησία και να παν-τρευτήτε, αφού αγαπίσατε τόσο πολύ και σας είναι αδύνατο να χω-ρίσετε.

Πονεμένη Μαντουβάλα: Είστε ένα κορίτσι 14 ετών κι' έ-κείνος ένας μαθητής. Από δύο παι-διά, ακόμη, σαν και σας, μπορεί κανείς να περιμένει τίποτα το σο-βαρό;

Ο μικρός δε μπορεί να σας προσφέρει παραπάνω από μία φίλια. Αυτή η φίλια όμως θα παρεξηγηθή, γιατί τα ραντεβού εκθέτουν μοιραι-ώς τα κορίτσια.

Μην εκτίθεστε, λοιπόν, και μην ζητάτε να μιμηθήτε τους μεγάλους. Θα είναι προς ζημίαν σας.

Τρομερό διλήμμα Σ. Μ. Δ. Φ.: Νομίζω πως, αν αυτός βασί-ζεται στα πράγματα, που μου γρά-φετε, τότε δεν υπάρχει αγάπη. Η αγάπη απαιτεί θάρρος και όχι δι-σταγμούς.

Μένει κοντά σας, γιατί του άρε-σετε και όχι γιατί σας αγαπάει. Απλώς και μόνον αν τον φοβερί-σουν οι γονείς του, θα δΐτε, ότι θα πάψει να σας ελπί.

Αν του συ-στήσουν οι γονείς του μία άλλη κο-πέλλα, θα την πάρη! Μην περιμέ-νετε 8 μήνες και όλους τέσσερις. Τότε θα έχουν χειροτερέψει εις βά-ρος σας, τα πράγματα. Νάρθη στο σπίτι σας να σας ζητήσει. Να το δ το πήρε από τώρα. Όσοι αγαπούν πραγματικά, δε φοβούνται.

MIRANTA

ΔΕΝ ξέρω αν έχετε ύπ' όψη σας ότι το επάγγελμά μου είναι δημοσίως υπάλληλος. Μάλλον όμως δε θα το πηραφο-γι' αυτό και σας το πληροφο-ρώ. Πριν τριάντα πέτε τηλε-κλήρα χρόνια μπήκα στη γλενε-τή αυτή σταδιοδρομία με τον βαθμό του γραφέως 2^{ης} τάξεως και ανήλθα ένα προς ένα τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας, μο-χλών και ιδροκοπών. Γι' αυτό να μη σας τα πολυλογώ, κατάντησα νευρασθενικός. Τώρα είμαι γε-νικός διευθυντής. Άδεια δεν έ-παίρνω ποτέ, γιατί οι συνά-δελφοί, που θέλουν να σου βγάλουν το μάτι καραδοκούν αυτή την εποχή ακριβώς, δη-λαδή την εποχή της άδειας που απουσιάζεις, για ν' αναπτύξουν την εξοντωτική δράσι τους ε-ναντίον σου: Μπληκτές, καφώ-ματα, σκευωρίες, σκευοφαντίες, πεπονοφλουδες και τ' λοιπά.

Πού να το κουνήσω, λοιπόν, εγώ από την καρέκλα μου; Ά-κόμα κι' όταν αρρώστανα, πη-γαίνα με πυρετό στην υπηρε-σία, δΐθεν από εύσυνεσησία, μα πραγματικά για να κατοχυ-ρώσω τη θεοσούλα μου που έτσι την έκανα σιγά-σιγά θεσάρα.

Θέτος όμως τα πράγματα ή-ταν διαφορετικά, γιατί όπως σας είπα προηγουμένως, ένινα πια γενικός διευθυντής και δεν έχω ανάγκη κανέναν, πλην του έκαστου υπουργού μου, που α-διαφορεί απόλυτα ο χριστιανός —όποιος και νάναι—και για μέ-να προσωπικώς και για όλους τους άλλους υπαλλήλους και το μόνο που τον νοιάζει είναι να γίνεται δουλειά ή μάλλον να φαίνεται. πως γίνεται δου-λειά, για να κρατήση ο άνθρω-πάκος το υπουργείο του.

Ετσι—κοιτών έχοντων των πραγμάτων—δηλαδή—πορούσα επί τέλους, να πάρω άδεια, να πάω κι' εγώ να ξεκουραστώ έ-να μΐνη, μα κι' ο νευρολόγος που μ' εζήτησε απέφρανε πως «λόγω μακράς και συνεχούς υ-περκοπώσεως» είχα υποστή κλονισμό των νευρών και είχα απόλυτη ανάγκη ψυχικής γα-λήνης και σωματικής αναπαύ-σεως.

έπειδή συμβαίνει ναχώ κι' αρ-ιτικά, συνδυάσα τις δύο θεραπείες μου — αρθρικών και νευρών — και πήρα την από-φασι να πάω στην Αϊδηψό που είναι μία όμορφη και πολιτι-σμένη λουτρόπολις. Δε μπορεί-τε να φαντασθήτε, ύστερ' από τριανταπέντε χρόνια δημοσιού-παλληλική φυλακή, τί αισθάνε-ται ο άνθρωπος, όταν μπαίνει στο σιδηροδόμο και στο βα-πόρι, όχι για υπηρεσία, μα για να πάει κάπου να ξεκουραστή, να κλειδώση το μυαλό του και να κυττάει άμεριμνος τη θα-λάσσα, ν' απολαυθάνη τον ύ-πνο κατά βούλησιν, χωρίς τόν άπαισιο πρωινό βασανιστή που λέγεται ζυγνιτήρι και να μην είναι υποχρεωμένος να πΐ ού-τε καλημέρα ο' άνθρωπο αν αυτό δεν του κάνει κέφι. Την πρώτη μέρα που πήγα κι' έγ-καταστάθηκα στο ξενοδοχείο μου, έννοιωσα τί θα πΐ εύτυχια.

Ακόμα κι' ο καφές και το τσι-γάρο είχαν αλλάξει γεύσι. Ό ξένοιστος παραθαλάσσιος κα-φές δεν έχει καμμία σχέση με τον σαχλό κι' άπόεστοτο καφέ του υπουργείου.

Αλλά «ή εύτυχία δεν διαρι-κει». Την επομένη το πρωί με πλησίαζε ο ξενόδοχος, ένας μέχρη της στιγμής εκείνης συμ-παθής άνθρωπος και τί μου λέει ο άθεόφοδος;

— Κύριε γενικέ, είναι μεγάλη τύχη για μέν που βρίσκόσαστε εδώ ήσυχος, για να μπορέσου-με να σας αναπτύξουμε τα αι-τήματά μας και να ενδιαφερ-θώτε και εείς, επί τέλους, για τα ζητήματά του τόπου!

Μου ανέθηκε το αίμα στο κε-φάλι.

— Μα εγώ ήρθα εδώ για ν' άναπαυθώ.

— Δε θα σας κουράσουμε πο-λύ. Άλλως τε τα αίτηματά μας είναι όλα δίκαια και θα το αντί-ληφθήτε άμέσως.

— Δέν αντίλέγω, αλλά εδώ

Διακοπές στην Αϊδηψό

δεν ασχολούμαι με υπηρεσια-κά θέματα.

— Μα πρέπει να ασχοληθώτε. Έχετε καθήκον.

— Ναι, αλλά στο υπουργείο.

— Έδώ είν' εύκαιρία, που εί-στε ήσυχοι!

— Και έπειδή είμαι ήσυχος, πρέπει ν' άνησυχώ.

— Με συγχωρείτε, αλλά νομι-ζω πως το Κράτος έχει υποχρε-ώσι να μάς προσέξει περισσό-τερο.

— Το Κράτος! Όχι εγώ!

— Ε, μα πούς επί τέλους εί-ναι το Κράτος, κ. γενικέ;

— Η Κυβέρνησι.

— Η Κυβέρνησι μάς λέει πως πρέπει ν' άπευθυνθώμε στις υπηρεσίες για να εισηγηθούν αναλόγως.

— Συμφωνώ, αλλά όχι εδώ! Στο υπουργείο κύριε!

— Στο υπουργείο, κ. γενικέ, εί-σθε διαρκώς άποσχολλημένος.

— Ε, τί να κάνω αφού είμαι;

— Να έπωφεληθώ της εύ-καιρίας που ήρθατε εδώ ν' ά-ναπαυθώ και να μελετήσουμε και να λύσουμε τα ζητήματα.

— Και τότε πως θ' άναπαυθώ;

— Δέν πρόκειται ν' άπασχο-ληθώτε και πάρα πολύ. Έγώ κάλεσα και τους προέδρους των περίε κοινοτήτων και θα ήρθουν εδώ το μεσήμερι, την ώρα που τρώτε να σας βρουνε σίγουρα, θα σας αναπτύξουν τα θέματα, θα όρίσετε ώρα για μία πρώτη σύσκεψι, θα μελετήσετε τα ύ-πομνηματα, θα κάνουμε ακό-μα δύο-τρεις συσκέψεις — αν χρειαστή και περισσότερες και ξενυχτή ακόμη — και θα κατα-λήσουμε σε θετικά και σαφή συμπεράσματα.

Αισθάνθηκα τα νεύρα μου να τεντώνουν.

— Λυπούμαι, αλλά δε μπορώ να τους δεχθώ, είπα.

— Α, να τους δεχθήτε! Εί-ναι, ξερετε, καλοί άνθρωποι και εύγενεστοί. Άλλά προκειμέ-νου για τα ζητήματα του τό-που μπορεί να σας κάνουν με-γάλη ζημία. Να δημοσιογραφη-σουν, να πάνε στον πρωθυ-πουργό και να πουν ότι ο γε-νικός διευθυντής του υπουργεί-ου αδιαφόρησε και ούτε καν τους εδέχθη, ενώ έτρωγε ανα-παυόμενος τον παχύλο του μι-

Την επομένη άρχισα την πε-ριοδεία, ύβριζόμενος παντού και απειλούμενος!

Όταν τέλειωσε ή μαρτυρική περιοδεία, τους είπα την συνη-τημένη μας ύπεκφυγη που πα-ραπέμπει στας καλέςδρας: «Θα τα μελετήσω». Άλλά δεν έπια-σε. Άτίδες οι κοινοτάρχοι ή μάλλον μικροπειραμένοι.

Μου ζήτησαν ύπογραφή! Πού συμφωνώ και πού διαφωνώ και γιατί διαφωνώ!... Είχα απαυδή-σει! Είχα χάσει τέσσερα κιλά και τα νεύρα μου τα αισθανό-μουν πολύ χειρότερα. Ύπεκυ-ψα! Έγραφα μία επιστολή που ανεγνώριζα ότι σε όλα τα ζη-τήματα έχουν απόλυτο δικιο και ανελάμβανα να τα εισηγη-θώ στον υπουργό. Ότι έπρεπε για να κληθώ εις άπολογία.

Ευτυχώς και δυστυχώς μαζί, μόλις έφτασα στο ξενοδοχείο μου, βρήκα εκεί τον υπουργό, που ήρθε να ξεκουραστή κι' αυτός και του εξιστόρησα τα συμβάντα. Δε θυμωσε!

— Καλά έκανες, μου είπε. Να τους ξανακαλέσω τώρα και να φροντίσω να μου βρής εύλογα-φάνεις δικαιολογίες άρνήσεως, που να εφηνουν μεγάλες έλπι-δες για το μέλλον, ώστε να μπορώ να σπαιχθώ κάπου, για να πω ότι (έν εύθετο χρόνο) θα λυθούν όλα τα ζητήματα.

Σκοτώθηκα στη δουλειά και πέρανα στο ξενύχτι για να προ-ετοιμάσω τις υπολογιστικές άπαν-τήσεις. Νυχθήμερον, διάβασα κι' έγραφα και άποικισκός παρό-ντας». Έσχασα να σας πω ότι μέσα σε όλη αυτή τη φουρτού-να, είχα και τον οκταετή εύφω-τόστα άνεψιό του κ. υπουργού που με συνεπάσσε ιδιαιτέρως κι' αντί να πάω να παίξω στην άμμο με το κουδράκι του, κα-θότανε διαρκώς δίπλα μου, μου ανακάτευε τα χαρτιά κι' ένίο-τε τα μαλλιά, μουκανε τις πιο άπίθανες παιδικές ερωτήσεις, μου έπεδείκνυε το ταλέντο του εις την ζωγραφικήν μουντζου-ρώνοντας τα χαρτιά μου και με μία φράσι μου έβγαζε, κυριολε-κτικώς, την πίστι άναπόδα. Ου-σικά, ήταν αδύνατο να τον δια-ολοστέω και ύπέμνενα μαρτυ-ρικός το (χαριτωμένο αυτό παι-δάκι)!...

Έκανα τον άρρωστο και... διέκοψα τις διακοπές. Όταν μπήκα στο υπουργείο, νόμισα πως μπήκα στον Παράδεισο.

Τουλάχιστον εδώ, είχα το δι-καίωμα να λέω ότι «ο κύριος γενικός έχει συσκεψή» ή «είναι άποσχολλημένος»! Δόξα σοι ο θεός!

Δέν πρόκειται να ξαναπάρω άδεια!

ΕΦΙΛΟΝ

Ό ήλιος ώφεχει και βχάπτει!

Η ήλιοθεραπεία είναι ωφέλιμη. Άλλά οι ήλιακές ακτίνες αφαιρούν από το δέρμα το φυσικό υγρό του, που το διατηρεί λείο και δροσερό. Έτσι το δέρμα διαψεύεται και γίνεται ξηρό, φιας του. Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πιη και άπο-καθιστά την ίσορροπία του υγρού που έξαφα-λίζει την όμορφιά σας.

Γι' αυτό: 1. Ποτέ χωρίς NIVEA στον ήλιο!

2. Σε παρατεταμένη ήλιοθε-ραπεία και για ώραίο μελα-χροινό χρώμα μεταχειρίζεσθε το λάδι NIVEA που παρέχει ισχυρή προστατευτική ένέργεια!

3. Πρωί και βράδυ κρέμα NIVEA για το δίψασμένο από τον ήλιο δέρμα σας!

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και το δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

από, που βγαίνει από το αίμα του φορολογουμένου πολίτου... — Σταματήστε, σταματήστε! Θα τους δεχθώ.

— Α, ώρα! Τότε όλα θα έ-ξελιχθούν όμαλώς!

Τι νάκανα; Τους δέχθηκα. Και ύπέστην όλο το βασανιστή-ριο ν' ακούω αίτήματα, να δια-βάσω ύπομνηματα και να προ-παθώ να τους εξήγησω... το ά-νεξήγητον: Ότι ένα αίτημα δε φτάνει να είναι δίκαιο για να ίκανοποιηθί! Πρέπει και να ικανοποιηθί το Κράτος να το ίκανο-ποίησι και συνήδως δε μπορεί γιατί δεν έχει χρήματα! Ύδρι-οθην!

— Το Κράτος δεν έχει χρή-ματα γιατί τα τρώει ος οι «μανδαρίνοι», μου είπε άγριος ένας ρωμαιοός κοινοτάρχης.

— Και οι άργόμενοι! προσέ-θεσε άλλος.

Με κούταξαν όλοι άπειλητι-κά. Ένας είπε να στείλουν τη-λεγράφημα... στον πρωθυπου-ρό να λάβη γνώσιν ότι ευρί-σκονται επί τόπου και αδιαφο-ρώ για τα ζητήματα! Λούστια σταν κορό, ιδρώτα! Άναγκά-στικα να υποσχεθώ ότι θα πε-ριέλθω όλα τα χωριά με το ζω-γίο να έχω προσωπική εκτίμη-σιν της καταστάσεως!... Έτσι κάπως τους κατηνύαα.

Την επομένη άρχισα την πε-ριοδεία, ύβριζόμενος παντού και απειλούμενος!

Όταν τέλειωσε ή μαρτυρική περιοδεία, τους είπα την συνη-τημένη μας ύπεκφυγη που πα-ραπέμπει στας καλέςδρας: «Θα τα μελετήσω». Άλλά δεν έπια-σε. Άτίδες οι κοινοτάρχοι ή μάλλον μικροπειραμένοι.

Μου ζήτησαν ύπογραφή! Πού συμφωνώ και πού διαφωνώ και γιατί διαφωνώ!... Είχα απαυδή-σει! Είχα χάσει τέσσερα κιλά και τα νεύρα μου τα αισθανό-μουν πολύ χειρότερα. Ύπεκυ-ψα! Έγραφα μία επιστολή που ανεγνώριζα ότι σε όλα τα ζη-τήματα έχουν απόλυτο δικιο και ανελάμβανα να τα εισηγη-θώ στον υπουργό. Ότι έπρεπε για να κληθώ εις άπολογία.

Ευτυχώς και δυστυχώς μαζί, μόλις έφτασα στο ξενοδοχείο μου, βρήκα εκεί τον υπουργό, που ήρθε να ξεκουραστή κι' αυτός και του εξιστόρησα τα συμβάντα. Δε θυμωσε!

— Καλά έκανες, μου είπε. Να τους ξανακαλέσω τώρα και να φροντίσω να μου βρής εύλογα-φάνεις δικαιολογίες άρνήσεως, που να εφηνουν μεγάλες έλπι-δες για το μέλλον, ώστε να μπορώ να σπαιχθώ κάπου, για να πω ότι (έν εύθετο χρόνο) θα λυθούν όλα τα ζητήματα.

Σκοτώθηκα στη δουλειά και πέρανα στο ξενύχτι για να προ-ετοιμάσω τις υπολογιστικές άπαν-τήσεις. Νυχθήμερον, διάβασα κι' έγραφα και άποικισκός παρό-ντας». Έσχασα να σας πω ότι μέσα σε όλη αυτή τη φουρτού-να, είχα και τον οκταετή εύφω-τόστα άνεψιό του κ. υπουργού που με συνεπάσσε ιδιαιτέρως κι' αντί να πάω να παίξω στην άμμο με το κουδράκι του, κα-θότανε διαρκώς δίπλα μου, μου ανακάτευε τα χαρτιά κι' ένίο-τε τα μαλλιά, μουκανε τις πιο άπίθανες παιδικές ερωτήσεις, μου έπεδείκνυε το ταλέντο του εις την ζωγραφικήν μουντζου-ρώνοντας τα χαρτιά μου και με μία φράσι μου έβγαζε, κυριολε-κτικώς, την πίστι άναπόδα. Ου-σικά, ήταν αδύνατο να τον δια-ολοστέω και ύπέμνενα μαρτυ-ρικός το (χαριτωμένο αυτό παι-δάκι)!...

Έκανα τον άρρωστο και... διέκοψα τις διακοπές. Όταν μπήκα στο υπουργείο, νόμισα πως μπήκα στον Παράδεισο.

Τουλάχιστον εδώ, είχα το δι-καίωμα να λέω ότι «ο κύριος γενικός έχει συσκεψή» ή «είναι άποσχολλημένος»! Δόξα σοι ο θεός!

Δέν πρόκειται να ξαναπάρω άδεια!

ΕΦΙΛΟΝ

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

NIVEA Creme

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

NIVEA Creme

Η ΒΙΤΑΜΙΝΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Το Παντοθενικό οξύ, είναι μία βιταμίνη της οικογένειας των βιταμινών Β. Ονομάστηκε «βιταμίνη της επιδερμίδος» διότι μία σειρά πειραμάτων, απέδειξε πως θεραπεύει γρήγορα και αποτελεσματικά τις ανωμαλίες του δέρματος και του δίδει νέα ανθρωπότητα και υγεία. Αυτό σημαίνει, ότι σήμερα πιά, η ομορφιά της γυναίκας επιδορούμενη είναι περισσότερο εξασφαλισμένη από άλλοτε.

Η θαυματουργή επίδραση του Παντοθενικού οξέος επάνω στο δέρμα, οδηγεί τους χημικούς στην κατανόηση μιας κρέμας με βάση την βιταμίνη αυτή, η οποία επουλώνει και θεραπεύει την ακμή, τα μπιμπικια που τόσο άσχημαίνουν και τα μωρότερα πρόσωπα, την ξηρότητα που μοραίνει το δέρμα, τα εκζέματα, τις κοκκινιές, τους ερεθισμούς, την υποερρυθμία, τα μικροτραύματα από τις δουλειές του σπιτιού, τα τραύματα των παιδιών και τις δερματικές τους παθήσεις όπως η φαγούρα, οι κοκκινιές, οι φλεγμονές, τα συγκαύματα, καθώς επίσης και πολλές άλλες σοβαρότερες ασθένειες του δέρματος. Το σημαντικό είναι ακόμα ότι έχει θαυμαστές ιδιότητες για την περιποίηση του δέρματος έφ' όσον χρησιμοποιείται αντί άλλης καλλυντικής κρέμας και έχει επίσης έντονη αντιρυτιδική επίδραση.

Το όνομά της είναι σύνθεσις των λέξεων παντοθενικός και δέρμα, δηλαδή Παντοθέν, Μ' αυτό το όνομα μπορείτε να την ζητήσετε στο φαρμακείο σας.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ Είμαστε άσυναντιμένοι με υπερτρίχους θεραπεύεται με ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ ΠΑΛΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΙΚΗ ΘΑΛΑΜΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΥΜΕΝΟΥΣ ΧΑΛΑΡΕΙΣ ΣΤΗΝΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ ΔΑΥΝΑΤΙΖΕΤΕ

Όσο θέλετε — όπου θέλετε ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΤΡΑΧΕΙΑ χωρίς φάρμακα, χωρίς καμία ανωμαλία, χωρίς κίνδυνο από την επίδραση Ιατρού. Σε κάθε θεραπεία γίνετε 2-3 λίγρες. Θεραπεία εναντιοεισμού, ακμής, παχύνων, φακιδών, ρυτίδων, διπλού σαγονιού.

Αποτρίχωση ριζική κλπ. Ίνστιτούτον Αισθητικής — Φυσιοθεραπείας

ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 19, 11 Ορόφος Τηλ. 612.728. 9-11 και 5-8

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Αμφικλίας 1 Δέχεται καθ' έγκληση 5-7 μ.μ. και επί συνεντεύξει. Τηλ. 810-760

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρευνες — πληροφορίες επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων (γνώμων, διαφυγών, επιτηρητικές άνηλικών, αναζητήσεως πραγμάτων υπό κάτασχεση κλπ.). Την σοβαρότητα των εργασιών μας εγγυάται η πολυτής ευδοκίμων δημοσία ύπηρεσία μας. Διεύθυνση Γραφείων Πληροφοριών «ATHENS», Παρισσαού 2 (πλάς Κλαυδιάνος) Αθήναι. Τηλ. 25.094, 27.709.

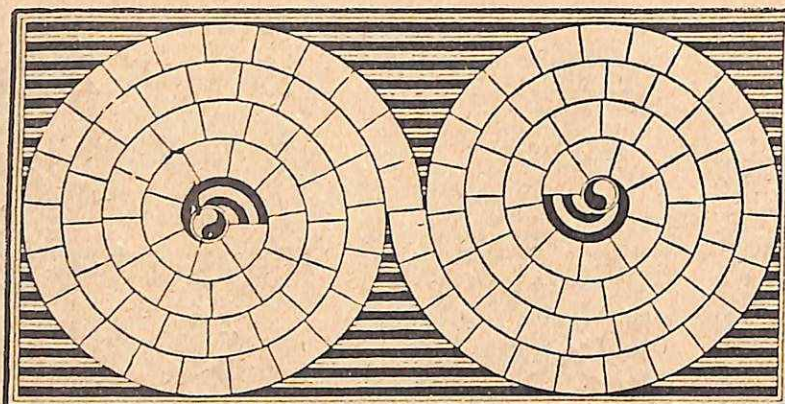
ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Διπλός κοχλίας

Ξεκινώντας από το κέντρο του άριστερου κοχλίου, θα συμπληρώσετε το σχέδιο αυτό με 19 λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες. «Αν έρθει η σωστή λύση, τότε διαβάζοντας τα γράμματα αυτά αντιστρόφως, δηλαδή με άφετηρία το κέντρο του δεξιού κοχλίου, θα σχηματίσετε αυτόματα 27

γκωμα φιδίου.

7) Υπήρχαν ή όχι άλεξιπτωτιστές κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο; 8) Ο περίφημος καφές Μόκα μας έρχεται από τη Βραζιλία ή από την Αραβία; 9) Το πολυβόλο εφευρέθηκε από τον Κόλτ ή από τον Μάξιμ; 10) Το καλοκαίρι αρχίζει στις 21 ή στις 13 Ιουνίου;

στις 21 ή στις 13 Ιουνίου; 11) Ο Καναδάς είναι σε έκταση μεγαλύτερος ή μικρότερος από τις Ην. Πολιτείες, συμπεριλαμβανομένης και της Αλάσκας; 12) Στην περίφημη αγγλική κουρσα Ντέρμπυ παίρνουν μέρος άλογα 2 ή 3 χρόνων;

13) Η ονομασία Ντέρμπυ όφειλεται στην υποθεσία όπου γίνονται οι Ιπποδρομίες ή στο όνομα εκείνου, που πρώτος τις διοργάνωσε; 14) Η Ισπανική λέξις «Κασουτίλι» σημαίνει «αρχηγός» ή «εργονομικός»;

15) Ο λαγός έ-

χει μεγαλύτερα ή πιο μικρά αυτιά από το κουνέλι;

Μαγικό γράμμα

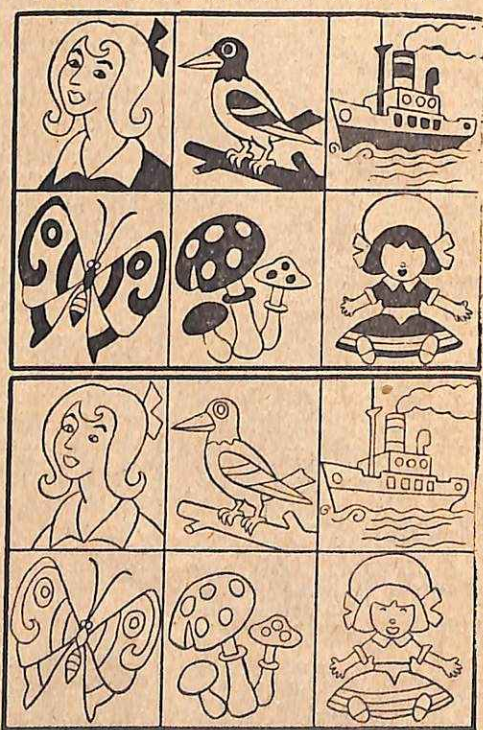
*Αλλάζοντας σε καθεμιά των κάτωθι λέξεων ένα γράμμα, μ' ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, θα σχηματίσετε ισάριθμες νέες λέξεις, με έντελως διαφορετική σημασία:

*Ερίφος — Αύρα — Κλώσσα — Άφρος — Ι. λάρος — Ιανός — Τάφος — Ταύρος — Ζάλη — Οίκος.

Λεξιγριφος

Στην αρχή μου είναι δύο και στο τέλος μου κανείς. Δέκα χρόνια πολεμούσα, λέει το Όμηρου ή Μούσα κι' ήμουν πάντα νικήτης.

Τέστ μνήμης και παρατηρητικότητας

χής (5).

Ποιό από τα δύο:

*Η καθεμιά από τις κάτωθι ερωτήσεις σας δίνει τη δυνατότητα δύο απαντήσεων. Προσπαθήστε να έρθει η σωστή. Θα σας αξίζουν συγχαρητήρια, αν απαντήσετε σωστά στα 2/3 των ερωτήσεων.

1) Ο Ιαγουάρος μοιάζει περισσότερο με τίγρι ή με λεοπαρδάλι; 2) Η συγγραφέας Κάριεν Σίλβα ήταν μία διάσημη Ιατρός ή μία βασίλισσα; 3) Οι Ουάναοι ήσαν στρατιώτες του πεζικού ή του ιππικού; 4) Ο Γανυμήδης έβρινε περίφημος για την ομορφιά του ή για τη γενναϊότητά του; 5) Η Εβριδική ήταν σύζυγος του Όρφέως ή του Όρεστη; 6) Η Εβριδική δολοφονήθηκε ή πέθανε από δα-

Οι λύσεις στη σελ. 64

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Βασανισμένη Ε — 10: Δεν υπάρχει ειδική θεραπεία, γιατί δεν είναι όπως βλέπετε άσχημα. Εξομαλύνεται από μόνη της. Σε 15 ένοσας Calcibromine ενδοφλεβίως και να παίρνετε τρία κουτάλια την ημέρα Siror Alatax ή τρία Compi. Alatax.

Αναγνώστη Δ.: Σας συνιστώ να σπυεύετε να έξετασθήτε από ειδικό ουρολόγο γιανό, γιατί σε πολλές περιπτώσεις με το χρόνο, δημιουργούνται αποστήματα από διάφορες στίες. Πρέπει οπωσδήποτε να σας δει γιανός.

Μαράμενη Επαρξί: Ποτέ δεν είναι άσχημα. Έστω και τότε μπορεί να κάνει χρήση της Le-cithin Cream της Lydia P. σε συνδυασμό με γαλακτώμα Νο 2 της Lydia P. και θα παρατηρήσετε βελτίωση.

Αναμική Ε. Α. 3: Σας μπορέτε με τη δική σας γνώμη να λέτε ότι έχετε αναιμία, ενώ όμως και μάλιστα από μακριά, έχω ανάγκη εργαστηριακής αποδείξεως του νοσήμου. Γι' αυτό, θα σας αναφέρω να κάμει γενική εξέταση αίματος και τύπου. Προσπαθώντας να παίρνετε τρεις φορές την ημέρα, κατά τα γεύματα, από μία κουταλιά Sorap B 12 ή Bedos Liq. ή να κάμει ένεσεις Belin μία την ημέρα, ενδομυϊκές. Αν θέλετε μου στέλνετε την εξέτασι του αίματος.

Αδίκημένο Κ. Μ.: Η άσχημία της μήτης μου ανασταίνει, πιστεύω ότι είναι δυνατό να διαχωριστεί με μία χειρουργική αλειτουργική επέμβαση, τις λεπτομέρειες της οποίας θα σας πη ο ειδικός χειρουργός, όταν θα τον επισκεφθήτε.

Α. Φ.: Απ' ό,τι μπορείτε να έχετε ελευθέρια. Υπό ίδια σας όμως ευθύνη.

Ανατον Μο: Λέτε να μ' ήσας συστήσω να πάτε σε γιανό. Δυστυχώς η μοναδική συμβουλή μου είναι να πάτε να σας δει ειδικός ιατρός ως μόνος αρμόδιος για την περίπτωση σας.

Β. Χ.: Καταρβάνεται ή θεραπεία της περιπτώσεως σας με πενικιλίνη νοδραπεία από 1 — 2 εκατομμύρια μονάδες. Επισκεφθήτε ένα ειδικό γιανό.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Εσπερον, Έντα: Καί αυτό είναι. Ένα είδος αντισυνοκείας. Για τη βελτίωση θα παίρνετε από τρία χάπια ημερησίως από τα φάρμακα Tabl. EVIT και Tabl. Ανι-ται καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός. Συγχρόνως θα παίρνετε από ένα χάπι ημερησίως Tabl. Teston. Η θεραπεία θα διαρκεί επί τριμήνου.

Β. Β. Α. — Αρτ: Λόγω του θέματος γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνσι που μου στέλτατε.

Μαράμενο λουλούδι: Μ + Π: Η διάγνωσι του γιανού σας είναι όρθη. Πρέπει να έχετε υπομονή και θα αποκατασταθεί τελείως η υγεία σας. Θα συνεχίσετε τη θεραπεία που σας άκομή. Συμ-πέρασας επί τριμήνου, πάλι θα παίρνετε μαζί με τα άλλα φάρμακα και καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός, από τρία χάπια την ημέρα Tabl. EVITA των 50 mg.

Μαράμενο νεράι: Όλα αυτά που τόσο καλά μου περιγράφετε, όφειλονται σε πρωτοπαθή ανδρικούς ορμονών και αδένων έσω έκκρισας. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως, μετά τη λήσι της περιόδου θα κάμει τρεις ένεσεις — μία ανά τρεις ημέρες — Amp. Onogmol B, των 50.000 μονάδων. Συγχρόνως θα παίρνετε έξη χάπια την ημέρα Tabl. Thelygon και μετά τη λήσι τους θα συνεχίσετε με τρία χάπια από το φάρμακο Tabl. EVIT μέχρι της εμφανίσεως της περιόδου, ότε θα διακοπώτε. Όκτώ ημέρες πρὸ της αναμενόμενης περιόδου θα κάμει τρεις ένεσεις — μία κάθε ημέρα — Amp. Luteal των 10 mg. Η θεραπεία θα συνεχιστή επί τετράμηνο.

Θ. Κ. Π., Έντα: Τα συμπτώματά σας όφειλονται σε άρ-χομένη έμμηνοπαύσει. Η γαστρορραχία και η αναιμία άσφαλώς επέρχον-σαν δυσμένως. Εάν μέχρι της στιγμής δεν έχετε τοκετοποιηθή, θα κάμει άμέσως τρεις ένεσεις — μία κάθε ημέρα — από το φάρμακο Amp. Estinorol Νο 3. Μετά τη λήσι της περιόδου θα κάμει έξη ένεσεις — μία κάθε ημέρα — Amp. Bedos των 1000 mg.

Α. Μ. Σ. — Α' λεξά: Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Τώρα που έπληρώθη ο πόθος σας, με τη συμπλήρωσι του 4ου μηνός θα

Απαντήσεις επιστολών

παίρνετε έξη χάπια την ημέρα — ένα χάπι από κάθε χρώμα — από το φάρμακο Tabl. Pragnaville που σκοπό έχει την τόνωσι και βοήθεια του οργανισμού για να ανταπεξέλθι στις αυξημένες ανάγκες που απαιτεί η διατροφή του έμβριου. Τη λήσι του φαρμάκου θα τη συνεχίσετε μέχρι του τοκετού. Περιττό είναι να σας συστήσω ότι πρέπει να σας παρακολουθή κάθε μήνα ο γιανός σας.

Β. Σ. Ε., Η γυναιμεία: Απαντώ με επιστολή στη διεύθυνσι που μου γράφετε.

Μικρή έλπίδα, Έυ-λ όκαστρο: Θα σας παρακα-λέσω να μου απεστείλετε τη σελίδα του Φρονήσου για να καταποτιστώ και σας άπαντήσω λεπτομερώς.

Μ. Κ. υρ. Α. Κ. ού: Α: Με εύχαριστώ πληροφορούμαι ότι έ-λοιψι Mycostatine, έφερε θαυμασία αποτέλεσμα. Τη θεραπεία με τα καλικά χάπια Mycostatine θα την άραμώσετε επί όκτώ ημέρες πρὸ της περιόδου, θα διακόπτετε κατά τη διάρκεια της και θα συνεχίσετε με-τά τη λήσι της επί όκτώ άκόμη ή-μέρες. Η βελτίωσι θα είναι καταφανής. Την όλη θεραπεία θα την έ-παναλάβετε και τον προσεχή μήνα.

Οι πλύσεις δεν είναι άπαραίτητες, αλλά θα σας ώφελοΰσαν.

Α. Β. Γ., Βασανισμένη: Μικρές πιθανότητες επιτυχίας θα έ-χετε λόγω της ηλικίας. Για τη βελ-τίωσι της καταστάσεως, μετά τη λή-σι της περιόδου θα κάμει τέσσερις ένεσεις — μία ανά δύο ημέρες — Amp. Primandron των 1000 μονά-δων. Όκτώ δε ημέρες πρὸ της ανα-μενόμενης περιόδου θα κάμει τρεις ένεσεις — μία κάθε ημέρα — Amp. Luteal των 10 mg. Καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα Tabl. EVIT Forte.

Το δεύτερο μήνα της θεραπείας θα άντικαταστήσει τις ένεσεις Primandron με τέσσερις ένεσεις Onogmol B, των 50.000 μονάδων, από τις όποιες θα κάμει τρεις ένεσεις — μία ανά δύο ημέρες — Amp. Arbimol Νο 10 και Amp. Rapdo-B. Νο 10. Ε-στωτερώς να πάρετε Tabl. Iremol 400 mg. Νο 100, από τρία ημερη-σίως μετά το φαγητό. Ο Ζαλδός, φοβίες και άγωνία θα υποχωρήσουν πρὸς και εν συνεχεία με την πρό-οδο της θεραπείας και τα άλλα εν-χλήματα.

Βασανισμένη μητέ-ρα, Θεσσαλονίκη: Πολ-λές είναι οι αίτιες, που προκαλούν νυκτερινή ένορρησι στα παιδιά και σε ένηλικες άκόμη. Κάθε περίπτωση εί-ναι κάτι το ξεχωριστό και άντιμετω-πίζεται κατά τρόπο διαφορετικό. Άλλοτε η συνήθεια, άλλοτε η έλλει-ψη συνεργασίας του άνωτέρου έγκε-φου κέντρου με το μυελικό και τα ειδικά όργανα, άλλοτε νευρική ή πεπτική άσθένεια, άλλοτε ψυχικά τραύματα και ύποπνευδη άπασχόλησι, ευθύ-νουνται για τη διαταραχή αυτή. Η θεραπεία είναι άνάλογη πρὸς την κάθε περίπτωση. Να μου γράψετε λεπτομερώς για το παιδί, καθώς και τη διεύθυνσι σας, για να σας γρά-ψω ιδιαιτέρως.

Μ. Π. Τ. 25, Ηράκλειο: Κ ρ ή τ η ς: Στην περίπτωση της πρωτοπαθούς άμνημορίας ή μνήρα-κι ή γεννητική σφαίρα βρίσκονται σε άτροφική κατάσταση. Για τη βελ-

Μόνον το BAC-STICK περιέχει το βακτηριοκτόνον BAC 43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια. Ακίνδυνο στο δέρμα... Ένα άρασερό χάδι του BAC-STICK σας άπαλάσσει 24 ώρες από το έφιαλτικό συναίσθη-μα ότι ένοχλείτε το περιβάλλον σας. Εύκολο στη χρήση, αίγανρο στο άπο-τέλεσμα.

Δροσισα - Άρωμα - Φρεσκάδα

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και Μικροπωλεία

OLIVIER - WIESBADEN (GERMANIA)

LAIT DEMAQUILLANT "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)
● Γαλακτώχος τονωτική κρέμα
● Μοναδική για τον τέλειο καθαρισμό του δέρματος
● Τρέφει και φρεσκάρει το δέρμα

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

ΣΤΟ ΝΤΟΥΡΣΕΚΙ

Η ΕΦΤΑΛΙΑ, ο σφυγμός του μαχαλά, τόσο πολύ πόμεινε Σμυρνή, που όταν η γυναίκα κοινοί την καρδιά λαντίζει, έχει την έντυψη πώς βρισκεται στην άεχαστη Σμυρνή, στα Τράσα, για στο Τσαϊράλ Μπαζέ.

Τα τσάλια, τ' αντέτα και τ' αχού για τον, που φαιρική απροσέτοιμα, χωρίς ψευτοχαμόγελα, και θεατρικές ρεθεράντες, έχουν βγάλε νάμ!

Το άκατέργαστες και νατουραλιστικές, ντεκλαράσιες τον, ακόμα και το αραιές που ρακοντάρει, τον σκεπάζει πάντα μ' ανθρωπιά και ευπρέπεια.

Μπρος στο μοντέρνες μανιέρες ούτε εινε ούτε θα ηπ τεολίμ! Περιφρόνησε, αντιστάθηκε στο πειραγχοί το 'Αθήνας. Δεν ζόδεψε τον εαυτό της στα ρόκ, στα χούλ-χούλ, και στα ούκ-έν-τι. Και με αξιοπρέπεια και περηφάνεια, πήμεινε βέρα Σμυρνή.

Κι' έτσι προχτες στο ντουρσέκι ήλεγε με κάμμοι, για να πικάρη την καρδιά τον: — Εγώ είμαι η καρδιά της Σμυρνης, ο αφάλος της προσφυγιάς!

— Κακά τα ψέματα, φώναζε η καρσινή τον η φαρμακόστομη. Αυτά, όταλια μου, μπήσανε!

— Άνεσκε δε μπήσανε. 'Εγώ βαστώ τα πατροπαράδοτα. 'Ο σκόρος του μοντέρνισμού δε λείκισε τη ζωή μου. Δεν ξεχάσα την Σμυρνή μας, ο' αυτά τα τριάντα έφτα χρόνια, γιατί ξέρω και ξε-γελώ τον εαυτό μου. Αμα θέλω να θυμώσω 'Ερμού και βλεπω μέσ' τοι βιτρίνες, τοι κερνέρες κούτσες! Αμα θέλω να θυμώσω τα μπάνια του Ντισού, βάζω σε μια σκάφη με νερό τα κανιά μου κι' αρχίζω τα πλάτς-πλουτς. 'Υστερα ανοίγω και μια κονοέρβα καθουρία, μπόια, για χάδαρα τάλε-κουάλε όπως τάρωνά του Μιμήκου. Πάω στο Μοναστηράκι και καρσιλάντζω μια βιτρίνα που υπάρχει με το χαλάκι τον, κι' έτσι θυμάμαι το θαούλα με τοι καρότσες του Κολώνη, του Μπαρμπάκι, και του Διαμαντή. Πίνω ένα τσιτσιμπίρι κι' εύτς αρχίζουν απ' το στομάχι ως το άντερό μου το Καρτασιού τ' άσανσέρ! Και τότε θυμάμαι τον 'Φανση, που μ' έβαζε μέσα Ιστέρ Ιστέρες, για νό κανή σείρι, κι' εγώ ξεφώνισα.

Κι' η καρσινή τον η κακαδρακάτη τον εινε πάλι στο κοινομένο:

— Όπως την χάδαρα την ήφαγε η τζας, τα γαϊδουράκια η μπενζίνα τ' αεροπλάνα οι πύραυλοι, και το 'Α-νάργυρο, η πενεκλήλιν, έτσι κι' έσένα, όταλια μου, ήφαγε ο νταγκάς η λωλάδα και τα μεράκια.

Μά η γλώσσα του 'Εφταλίας, η λήμνη του Μαραθώνα χωρίς φράγμα, συνέχισε, γιατί είχε το σκοπό τον η πανούργια:

— Αμα αναζητώ τη μπόχα πουδναζαν τα ταμπάχανα και με ντάλανε, λέω του Νικολάκη μου και βγάξει τα παπούτσια του. Κι' αμα θέλω να θυμώσω του Γαλινού τον Ταρλά στην 'Αγία Κυριακή που νονατίζαν οι ντεβέδες του Σαδην-μπέν τρέχω γκουστούρι στο ντουρσέκι και βλέπω έσένα με την πεθερά σου και τοι κουνιάδες σου!

Και, σκαομένη στα γέλια, ήφυγε με γαλόπρεπ!

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ίκταμένη συνοδός βάρευ 105 κιλών!

Μία νεαρή 'Αγγλίδα, που το βάρος της φάνει τα 105 κιλά, υπέβαλε στην βρετανική αεροπορική εταιρία Μπλ' Ει αίτησι για να προσληφθ' ως ίπτα μένη συνοδός!

«Οι ψυχολόγοι κάνουν λάθος, όταν διατείνονται πως οι επιβάτες επιθυμούν να βλέπουν μόνο ψηλόλινες κοπέλες για συνοδούς — υποστηρίζει, στην αίτησι που υπέβαλε, ο θελτικός αυτός κολοσός. 'Αντίθετα, μια γυναίκα με πλούσιες σάρκες μεταδίδει, ο' ένα αεροπορικό ταξίδι, ένα συναίσθημα νωλή νης και ασφαλείας».

Παρ' όλα αυτά, η αίτησις απερρίφθη.

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η ΠΟΥΚΑΜΙΣΙΑ

ΠΑΡΝΤΟΝ, κύριε Θεωράκη, αλλά προφανώς φυγάτε αφηρημένος σήμερα από το σπίτι σας. Από πού τ'ό συμπεραίνω; Μα από πού άλλου; Βλέπω ότι ξεχάσατε να βάλετε το κάτω μέρος του πουκαμίσου σας εντός του πανταλονιού σας, όπως εθίζομαι. Και τ' αφήσατε να κρέμεται απ' έξω και σκεδόν μέχρι των γονάτων, εν είδει πουκαμίσιας, πράγμα βεβαίως που προκαλεί εύλογα και δυσάρεστα σχόλια εις βάρος σας. Πως δεν τ' αντελήφθητε; Τέτοια αφηρημάδα νομίζω ότι είναι ασυνήθιστος.

Πως είπατε, κύριε Θεωράκη; 'Επιπρόσθετος; Τι επιπρόσθετος; Τι επιπρόσθετος; Για εξηγήσθ' μου, παρακαλώ, γιατί δεν καταλαβαίνω το «επιπρόσθετος»; Διότι έχετε βάλει κανένα στοίχημα να βγύτε ο' αυτή την κατάσταση, όπως μερικοί, καθώς διαβάζω, βάζουν στοίχημα να βγούν του τζουρμενέμου ή με τρικαντώ Μεγάλου Ναπολέοντος και να εκτεθούν σε δημόσιο ρεζιλίκι, για να εισπράξουν το αντίτιμον του στοίχηματος; Όχι; Μα τότε τι συμβαίνει και διατί η πουκαμισία απόδω;

Τι; Πως; Είναι μόδα; 'Ελα δά, κύριε Θεωράκη. Τι μόδα; Μόδα ν' αφήσης το πουκάμισο να κρέμεται; Και για ποιο λόγο; Συντελεί μήπως εις τον εξορισμό του σώματος; Δε φαντάζομαι να υποστηρίξεις σοβαρά τέτοιο πράγμα, γιατί αν το υποστηρίξεις θα μαλλώσουμε. Αι! 'Ετσι συνήθιζαν. Μάλιστα, είναι αλήθεια ότι βλέπω μερικούς τύπους που περιφέρονται με την πουκαμισία κρεμωμένη. 'Αλλά, καθώς έχω προσέξει, οι ανεκδήνητοι αυτοί ντροπίζονται προς πάντες ειδούς εξωφρενισμό, προκλητικότητα και σαρκία. Και στο κάτω της γραφής, κύριε Θεωράκη, αν θές να σου πω και να ηγνώμη τον, στους νεαρούς ίσως και να ηγνώμη αυτή η απόφα. Διότι ο νεαρός έχει το μυαλό του απάνω από το κεφάλι του, ώστε δικαιούται να έχη και το πουκάμισο απόδω, ιδίως όταν ο προκομμένος ο μπαμπάς του δεν του τραβήγει ο' αυτή, 'Αλλά του λόγου σου, κύριε Θεωράκη; Του λόγου σου, λέω από πού κι' ως πού και διατί και διά ποιον λόγον; Μόδα, το παραδέχομαι. 'Αλλά τί σκέσι μπορείς να έχης εσύ με τη μόδα και μάλιστα μ' αυτού του είδους τη μόδα, ένας άνθρωπος πενηντάρας και βάλε, με φαλάκρα, προσγυλία, αρθροίτικα και πίτσι. Δεν κυττάς το χάλι σου, κύρ-Θεωράκη μου; Δεν κυττάς πουκάθε πέντε βήματα άσθμαίνεις και ξεουσάς σαν το παλιό θερίο της Κηφισιάς, παρά μούδαλες την πουκαμισία και μάλιστα χρώμα λουλακι και βγνέας στην κυκλοφορία, χωρίς να έχης αντίληψη του γελού; Πουκαμισία απέδω και βγαίνεις και παρουσιάζεσαι στην κοινωνία κι' έχεις και την άπαιτησι να σε λαβαίνουν και υπ' όψιν τους ως σοβαρό άνθρωπο! Τι θές να παραστήσης, κύρ-Θεωράκη; Το νεαρό και το μοντέρνο και το τζέ-ενο; Και δεν διακρίνεις τα εθωνικά βλέμματα που σε παρακολουθούν και τα σχόλια που γίνονται εις βάρος σου; Κρίμα που σε είχα και σε υπ' κάποια υπόληψη. Που να τόβαζε ο νους μου ότι θαφτανες σε τέτοιο κατάντημα. Και δεν λείπει παρά μόνο το κοντό παντελονάκι και τα πέδιλα, για να συμπληρωθ' το ρεζιλίκι σου. 'Αειντε, λοιπόν, τί κάθεται; Προχώρα στο παρασύνθημα να γελώσουμε. Και σου υπόσχομαι να σε παλαίψω μ' έναν κεσέ γιαουρτί.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΝΥΗΣ

Η σπιτονοικυρά στο νοικάρη της: — Χτες το βράδυ φέρατε στο δωμάτιό σας μια γυναίκα! Αυτό δεν επιτρέπεται να γίνεται στο σπίτι μου!... — Γιατί, κυρά Μαρινώ; — Δεν πρόκειται για μένα, αλλά για την κόρη μου. — Φοβάστε μήπως χαλάσουν τα χρήσά της; — Όχι, μα ξέρετε... είναι πολύ ζωντανή.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

4 Ε δίστασε να τον δεχθή, όταν εκείνος της έστειλε ένα γράμμα και την παρακαλούσε να πάη στο σπίτι της εκείνο το βράδυ. 'Η Μίνα ήταν από τις γυναίκες εκείνες, που είχαν μια πρωσσωπικότητα στη ζωή κι' αδιαφορούσε για τους περιεργούς της γειτονιάς της, που προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τί μυστήριο κρυβόταν πίσω από αυτήν.

Τρία χρόνια τώρα, που καθόταν σ' αυτό το μοναχικό σπιτάκι, έφυγε το πρωί και γύριζε αργά το απόγευμα, μ' ένα χαρτοφύλακα στο ένα χέρι και μ' ένα δίχτυ με διάφορα ψώνια στο άλλο. Κανείς δε μπηκε, ούτε βγήκε από την πόρτα της σ' αυτό το διάστημα. 'Ο ταχυδρόμος, για πρώτη φορά, πριν από τρεις μέρες, της έφερε το γράμμα του κυρίου Μαλλίδη. 'Αλλά δεν τη βρήκε και τ'όριξε κάτω από την πόρτα. Δεν ξαφνιάστηκε η Μίνα, όταν το είδε, κι' έσκυψε να το πάρη.

Ήταν λιγόλογος: «Κυρία Βενιέρη, βρίσκομαι στην 'Αθήνα για δουλειές μου και θα σας παρακαλούσα να με δεχθήτε την Κυριακή στις πέντε το απόγευμα στο σπίτι σας...».

Με τον Μαλλίδη η Μίνα ήταν οικογενειακοί φίλοι, όταν εκείνη έμενε ακόμη στην Πάτρα, κι' ήταν ο τελευταίος άνθρωπος, που είδε φεύγοντας για την 'Αθήνα. Έπρεπε να τον συναντήση, για να της ξαναδιαβάση τη διαθήκη, που είχε αφήσει ο άντρας της, όταν αυτόκτονησε, μέσα σ' ένα έξοχικό νυχτερινό κέντρο, έπειτα από ένα γλέντι με μια άλλη γυναίκα.

Ο Μαλλίδης τότε, με την ιδιότητα του συμβολαιογράφου, που είχε, την κάλεσε να της πη, ότι ο άντρας της είχε πουλήσει τα δυο σπιτία του κι' είχε μεταβιβάσει το μερίδιό του από την επιχείρησι του στο συνητάριο του. 'Ετσι, με τη διαθήκη του, που είχε κάνει δυο-τρεις μέρες πριν από την αυτόκτονία του, δεν της άφηνε παρά ένα μικρό χρηματικό ποσό — πέντε-έξι χιλιάδες δραχμές — ακριβώς όσα χρειαζόνταν για τα έξοδα της κηδείας του και για τα ρούχα του πένθους της.

— Τίποτ' άλλο, κύριε Μαλλίδη; — ρώτησε ψυχραιμα τότε η Μίνα.

— Καί τα χρήματα από την πώλησι των σπιτιών και της επι-χειρήσεως.

— Δεν ξέρω τί τα έκανε!...

— 'Ετσι της είχε πη, κι' εκείνη έφυγε, αδιαφορώντας και γι' αυτά τα λίγα, που της άφησε.

Πούλησε κάτι δικό της, τότε, και εξοικονόμησε την κατάστασι. 'Επειτα έφυγε από την Πάτρα.

Και νά, τώρα, που ο Μαλλίδης ζητούσε να τη δη!

Του απάντησε λοιπόν: «Ευχαρίστωσέ με σ' όσα περιμένω την Κυριακή το απόγευμα στις πέντε».

Δεν ήταν πολυτελής η επίπλωσι του σπιτιού της. Ήταν απλή και νοικοκυριστική. Μονάχα στο μικρό σαλονάκι υπήρχαν βαλμέ-να με γούστο καί υπό-λοιπα του παλιού καλού καιρού. Τα είχαν διαλέξει μαζί με τον 'Αλέκο, πριν παντρευτούν.

Πάνω σε μια έταξερίτσα υπήρχε μια φωτογραφία και πλάι της ένα βαζάκι με δυο κόκκινα τριαντάφυλλα.

Η Μίνα ήταν έρωτευμένη με τον 'Αλέκο. Είχαν κάνει το γάμο τους από έρωτα και από τη μνήμη της δεν είχαν σβύσει οι ωραίες φλογερές στιγμές της αγάπης τους...

Κύτταζε το ρολογάκι της. Ήταν ακόμη τέσσερις, μα το δωμάτιο είχε κίλους σκοτεινιάσει. 'Η χειμωνιάτικη εκείνη μέρα ήταν πολύ καταθλιπτική. Ήταν πολύ θλιβερά για την ψυχική της κατάσταση.

Τρία χρόνια είχαν περάσει από την ημέρα που πέθανε ο άντρας της, με μια σφαίρα στην καρδιά, σ' ένα περιβάλλον πανάθλιο για της άξιопρεπεία του, ανάμεσα σε μια ντουζίνα αδελφές μουκαλές της άσμπανίας και κοντά σε μια γυναίκα του έρωτα.

Κι' όμως, ο 'Αλέκος δεν ήταν άνθρωπος δ'ον νυχτερινών κέντρων. Κι' αυτό ήταν η μεγαλύτερη λύπη της: μια τόσο μεγάλη αγάπη να καταλήγη τόσο φριχτά, τόσο χυδαία...

Εκείνη καταγόταν από άριστοκρατική οικογένεια κι' εκείνος από άσπρους και φτωχούς γονείς. Γι' αυτό, ο πατέρας της, που ήθελε να παντρεύη το μορφωμένο κορίτσι του μ' έναν έμπιστομένο, να έναν άνθρωπο της σειράς του, έφερε μεγάλες αντιρρήσεις γι' αυτό το γάμο.

Δε μ' ενδιαφέρουν τα λεφτά του! της είχε πη. Δεν τον θέλω και δε θα υπή ποτέ στο σπίτι μου.

— Πατέρα, τον αγαπώ! επέμενε η Μίνα.

— Θά τον ξεχάσης γρήγορα, όταν θα σου πω το παρελθόν του!...

Η Μίνα όμως αδιαφορούσε για το παρελθόν του και δε βέλασε ν' ακούση τίποτα. Έφυγε, λοιπόν, από το σπίτι της και πήγε να β'οη τον 'Αλέκο.

Ήταν ένληλη, είκοσιδύο χρόνων, κι' εκείνος τριάντα πέντε. Παν-τρεύτηκαν κρυφά, κι' η Μίνα στην αγκαλιά του έχεσσε τους γονείς της.

Πάνω στους έξη μήνες, όμως, ο 'Αλέκος άρχισε να τη ζηλεύη. Ήταν πολύ όμορφη και την τριγύριζαν πολλοί θαυμαστές.

Το χαμόγελό της στους ξένους έσκίζε φριχτά την καρδιά του 'Αλέκου. Κι' άρχισαν οι σκηνές. 'Η Μίνα ώστόσο έλιπε πως με τον καιρό και με κανένα παιδί, θα του πενούσε αυτή η άφορητη ζήλεια.

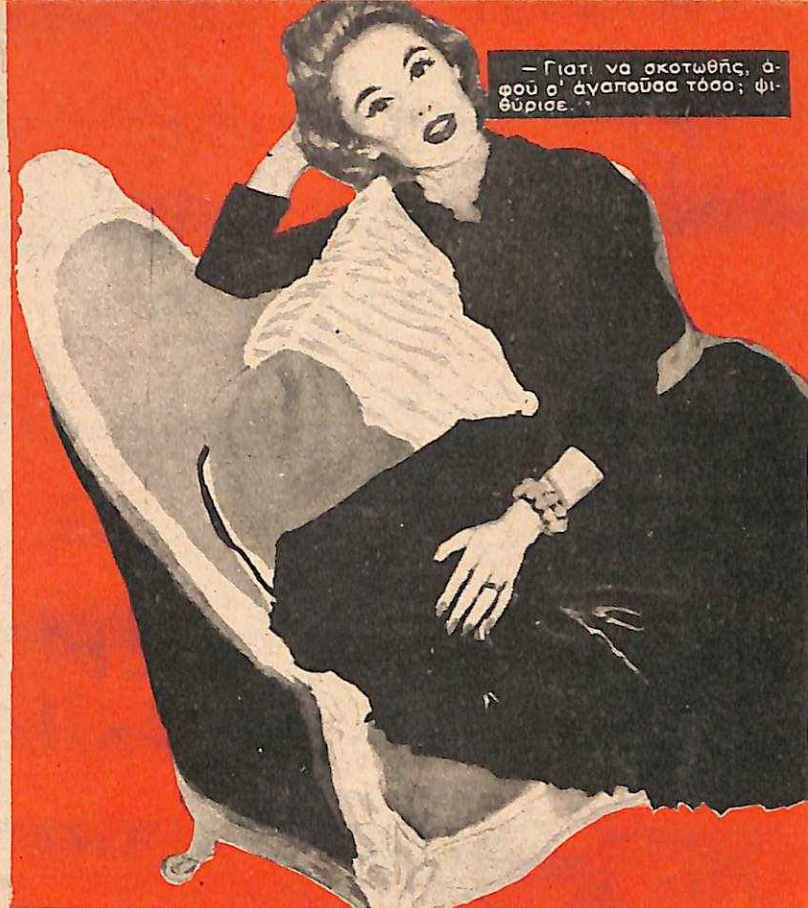
Δυο χρόνια ζήλειας, δυο χρόνια απελπισίας και καθημερινής γκρί-νιας δεν έπρεψαν την Μίνα. 'Αγαπούσε τον 'Αλέκο, αδιαφορώντας αν εκείνος δεν της είχε πιά έμπιστοσύνη.

Τη λάτρευε όμως κι' αυτός. Και να γιατί, όταν έλαβε ένα κακό-δουλο ανώνυμο γράμμα, μέθυσε τόσο πολύ εκείνο το βράδυ, με συμ-βάνια, που δεν ήξερε τί έκανε και, τέλος, αυτόκτονησε, σε μια στιγμή τρελλής απελπισίας.

Έπειτα η Μίνα έφυγε από την Πάτρα. Πήρε μαζί της μόνο τα πιά άγαπημένα της ένδυμα κι' ήρθε στην 'Αθήνα. 'Η μορφή της σε ξένες γλώσσες τη βοήθησε να διορισθ' σε μια εταιρεία και να παρηλ' ένα πολύ καλό μισθό.

Η Μίνα έβριζε μια ματιά σ' τη φωτογραφία του άντρας της κι' άνα-στένανε.

— Γιατί να σκοτωθής, αφού σ' αγαπούσα τόσο; ψιθύρισε.

Το παιδί της αγάπης

— Γιατί να σκοτωθής, αφού σ' αγαπούσα τόσο; ψιθύρισε.

Το κοουδούνι χτύπησε την ίδια στιγμή και πήγε ν' ανοίξη την πόρτα. Δεν ήταν ο συμβολαιογράφος Μαλλίδης, αλλά ο γκρουμ ένος ξενοδοχείου, που της έδωσε ένα γράμμα από μέρους του Μαλλίδη.

Η Μίνα πήρε το γράμμα και ξεναμήθηκε στο σαλονάκι της, κι' έκει, αντίκρισ' τη φωτογραφία του άντρα της, ξαπλώσε σε μια πολυθρόνα, άνοιξε το γράμμα και διάβασε:

«Σ'ας ζητώ συγγνώμη, που δε μπόρεσα νάρθω. 'Ενα τηλεγράφημα από την Πάτρα μ' αναγκάζει να φύγω άμέσως. Σ'ας κοιτάω όμως γνωστή μια τελευταία θέλησι του άντρα σας, που έπρέκειτο να σας την ανακοινώσω σήμερα.

«Ο μακαρίτης μου είχε αφήσει στ' όνομά μου κι' ένα γράμμα σφραγισμένο, για να τ' ανοίξω έπειτα από τρία χρόνια, αν δεν είχατε ακόμη ξαναπαντρευτή. Το άνοιξα, λοιπόν, προ ημερών και όμολογώ, ότι έμεινα καταθλιπτικός. Είχε προμελετήσει το θάνατό του κι' είχε τακτοποιήσει τα πάντα. Πάντως, πέθανε με τον καυμό και την ύπο-φεια, ότι τον άπατούσατε. «Ο Θεός μου τα πληρώνει όλα — αναφέ-ρει στο γράμμα μου — γιατί κι' εγώ κατέστρεψα μια γυναίκα, που πέθανε από τον καυμό της, αφήνοντας ένα αγοράκι για να με τυραννά. Έχω τύψεις, αλλά και πόνο. Δε μπορώ να ησυχάσω, γιατί υποσχετομαι την Μίνα. Δε μπορώ πιά να υποφέρω: οι τύψεις από τη μια και η ζήλεια από την άλλη με οδηγούν, τ'ό έρω, σ' ένα φριχτό τέλος. Τί θ' άπογίνη το αγοράκι μου; Τόχω υποσέθηκε και τόχω τακτοποιήσει. Τα χρήματα από την πώλησι των σπιτιών και του μεριδίου μου, τόχω καταθέσει στην 'Εθνική Τράπεζα, στ' όνομά του, για να τα εισπράξ' όταν γίνη 20 χρόνων. Από τούς τόκους, λοιπόν, θα σπουδάση και θα ζή. 'Αν η Μίνα δεν έχη παντρευτή έπειτα από τρία χρόνια, τότε θα πη, ότι μ' αγαπάει ακόμη. Γι' αυτό να της διαβάσης το γράμμα μου. Δεν ξέρω τί θα κάνη. 'Αν προστάτηση όμως το παιδί μου, που φέρει τ' όνομά μου, η ψυχή μου θα την έγγυαμονή. Σημειώνω τη διεύθυνσι της οικογενείας, που το έχω έμπιστευθ'. Νά το ζήτηση. 'Ας με συγχωρήση που της πίκρανα τη ζωή. 'Αυτά γράφει και άλλα, που άφορούν τα χρήματα, με μια μετα-τροπή της διαθήκης εις όφελός σας.

«Είμαι βέβαιος, ότι είσθε πάντα η αξιοπρεπής Μίνα, που είχα γνωρίσει από μικρό κοριτσάκι, κι' ότι η άνοστης ενός ανθρώπου, που σας αγαπούσε σε τέτοιο βαθμό, ώστε ν' αυτόκτονησ' από την απελ-πισία του, δε θαχ' επηρεάσει τη ζωή σας.

«Σ'ας περιμένω στο γραφείο μου, στην Πάτρα, για όλες τις άλ-λες διατυπώσεις...».

Η Μίνα ζή τώρα σ' ένα άλλο σπιτάκι, σε κάποια άλλη γειτονία, μαζί με το παιδί του 'Αλέκου, ένα ωραίο αγοράκι, επτά χρόνων, που το αγαπάει όσα αγαπούσε τον άντρα της. Το αγαπάει σαν πραγμα-τικό παιδί της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

* Η σελίζ της γυναίκας *

Η ΚΟΝΤΟΤΑΛΛΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η κοντόταλλη γραμμή είναι ασφαλώς ένα από τα πιο χαρακτηριστικά του καλοκαιριού.

Συνδυάζεται με τη μία ή την άλλη κόψι στα διάφορα καλοκαιρινά φορέματα, εναρμονίζοντας πάντα κάποιο πρωτότυπο σκέρτος, που δίνει στο κάθε μοντέλο ιδιαίτερο χαρακτήρα.

Ιδιαίτερως τη βλέπουμε στα απλά πρωινά φορέματα, άλλοτε από μονόχρωμα βαμβακερά υφάσματα και άλλοτε από φανταζι.

Είναι πολύ κομψό π. χ. ένα πρωινό φόρεμα από ζεφύρι με λεπτές ραβδώσεις, του οποίου το κορσάκι, σε εφαρμοστή γραμμή, σχηματίζει στο λαιμό ένα άνοιγμα «μπατώ» και συμπληρώνεται με πολύ κοντά μανίκια.

Από το ίδιο υφασμα, ένα φαρδύ ντραπάρισμα γύρω από τη μέση, με τις ραβδώσεις διαγώνιες, φτάνει ως κάτω από το στήθος, όπου τελειώνει μ' ένα μεγάλο πλατύ φιδόγκο πλακέ.

Μολονότι η φούστα με ελεύθερες στενές πιέττες ενώνεται στο κορσάκι, ακριβώς στη μέση, το ντραπάρισμα, που στολίζει το κορσάκι, εξασφαλίζει στο φόρεμα την κοντόταλλη χαρακτηριστική γραμμή.

Ένα άλλο μοντέλο από μονόχρωμο βαμβακερό σατέν επιτυγχάνει το ίδιο αποτέλεσμα, με μία ίσια φαρδιά ζώνη ανάμεσα στο κορσάκι και στη σουρωτή φούστα. Η ζώνη αυτή φτάνει ως κάτω από το στήθος. Επί πλέον, ένα πολύ κοντό, μπολερό, με επίσης κοντά μανίκια συμπληρώνει το φόρεμα, που δεν έχει μανίκια. Συμβάλλει δε κι αυτό στην κοντόταλλη εμφάνισι του φορέματος.

Ένα τρίτο μοντέλο, που ακολουθεί την ίδια χαρακτηριστική γραμμή, εμφανίζει περισσότερο τον τύπο σεμιζιέ. Είναι κι αυτό από βαμβακερό σατέν, όχι όμως μονόχρωμο, αλλά με συμμετρικές κι αρκετά φαρδείες ραβδώσεις, σε συνδυασμό λευκού και κάποιου χρώματος. Το κορσάκι, έντελως σκέτο, κλείνει ως το λαιμό με μία σειρά κουμπάκια και ένα κατεβαστό γιακαδάκι απέχει λίγο από το κλείσιμο του φορέματος, ώστε πάνω από το κουμπώμα να σχηματίζεται μία μικρή οριζόντια γραμμή, κάτω από το λαιμό. Μανικάκια κοντά εφαρμόζουν αρκετά χαμηλά στους ώμους. Το κορσάκι σχηματίζει σουρίτσες αμέσως κάτω από το στήθος, όπου μία φαρδιά ζώνη, με τις ραβδώσεις οριζόντιες, και σχηματίζοντας πιέττες, ώστε να φαίνονται μόνο οι χρωματιστές ραβδώσεις, αποτελεί το διάμεσο μεταξύ κορσάκι και φούσας.

Η φούστα σχηματίζει ελεύθερες πιέττες, σε τρόπο ώστε γύρω από τη μέση, όπως και στη ζώνη, να φαίνονται μόνο οι χρωματιστές ραβδώσεις. Το κομψό και απλό αυτό φόρεμα, χάρις στην πολύ φαρδιά ζώνη του, μάς εξασφαλίζει την κοντόταλλη πάλι χαρακτηριστική γραμμή της μέδας.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΠΡΕΝΣΕΣ

Τη γραμμή πρενσές δε θα τη δούμε μόνο σε άμπιγιέ τουαλέττες, όπου ίσως θα μπορούσε κανείς να νομίστη πως ταιριάζει πιο πολύ. Τη βλέπουμε και στα πιο απλά φορέματα της καθημερινής χρήσεως, στα οποία προσδίδει μία ξεχωριστή χάρη.

Η γραμμή αυτή χαρακτηρίζεται από την έλλειψη ζώνης και από το φόρεμα, που συνεχίζεται μονοκόμματο από τους ώμους ως κάτω.

Το φόρεμα, εφαρμοστό στο μπουστό, διαγράφει έντονα τη μέση στην κανονική της θέσι και ξανοίγει αι προς τα κάτω, σχηματίζοντας την εδαξέ γραμμή.

Φυσικά, ολόκληρο το φόρεμα είναι καμωμένο με φαρδιά φύλλα στον μπουστό, για να μην το απαιτούμενο πλάτος, που στενεύουν όσο προχωρούν στη μέση, για να την τονίσουν. Έπειτα, φαρδαινουν πάλι για να σχηματίσουν την εδαξέ γραμμή. Σε μία τέτοια κόψι απλού φορέματος, μπορείτε να συνδυάσετε δυο χρώματα σε χτυπητή αντίθεση. Ο συνδυασμός μπορεί να γίνη με άσπρο και μπλέ, κόκκινο και μπλέ, κίτρινο και ταμάρι ή πράσινο.

Ένας πολύ πρωτότυπος νεωτερισμός συνίσταται στο να χρησιμοποιήσετε το ανοιχτότερο χρώμα για το πάνω μέρος του κορσάκι, σε είδος νομίτη, που να σχηματίζει μια ευθεία γραμμή, ακριβώς πάνω από το στήθος.

Στο σημείο αυτό ενώνεται η συνέχεια του φορέματος στο σκουρότερο χρώμα κι έτσι έχουμε τη γραμμή πρενσές, που αναφέραμε.

Το φόρεμα γίνεται χωρίς μανίκια, με το νομίτη, που θα κλίνη ελαφρώς προς τους ώμους. Ο λαιμός συμπληρώνεται μ' ένα κατεβαστό γιακαδάκι, στο ίδιο χρώμα με το νομίτη.

Το φόρεμα κουμπώνει στην πλάτη μ' ένα έκλαϊρ.

ΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Η μεγάλη μόδα των ντε-πιές, που συνεχίζεται, μάς προσφέρει διάφορους συνδυασμούς.

Αλλοτε έχουμε τη βέστα, που συνδυάζεται με τη φούστα και για συμπληρώμα τους έχουμε τη μπλούζα. Και άλλοτε γίνεται ολόκληρο το φόρεμα, χωρίς μανίκια και συμπληρώνεται με το μπολερό ή τη βέστα.

Τα ντε-πιές γίνονται με κοτονάντ φανταζι, ανάμεσα στις οποίες κυριαρχούν τα καντριγιέ, τα διαγκονάλ, τα σκωτσέζικα, αλλά και τα ριγιάτα.

Όσο για τη γραμμή, που ακολουθούν τα ντε-πιές, ασφαλώς η ευθεία γραμμή εν' εκείνη που θα επικρατήσει. Αλλωστε, παρουσιάζεται με πολύ στενή φούστα προς τα κάτω, που χωρίς ν' απομακρύνεται από την ίσια γραμμή, παρουσιάζει ωστόσο μία σχετική άνεσι.

Τη γραμμή αυτή τη βλέπουμε περισσότερο στα ντε-πιές, που αποτελούνται από ολόκληρο το φόρεμα και τη βέστα, ενώ στα ντε-πιές φούσας και βέστας ή φούστα εμφανίζεται πολύ στενή κάτω.

Οι βέστες, είτε ακολουθούν ένα ολόκληρο φόρεμα, είτε συμπληρώνουν τη φούστα, παρουσιάζουν κι αυτές αρκετή ποικιλία.

Πέφτουν άνετες, αλλά πάντα σε ευθεία γραμμή, με μετερό άνοιγμα λαιμού, γιακά και με ρεβέρ κλασσικά. Το μάκρος τους δεν ξεπερνά τα μισά των γοφών.

Αλλοτε πάλι οι βέστες γίνονται πιο κοντές, με τάσι στενέματος προς τα κάτω, έτσι που να εφάπτονται τελείως στο σώμα. Σ' αυτό το είδος της βέστας, οι γιακάδες σμέκιν είναι οι πιο κατάλληλοι.

Τα μανίκια εδώ είναι κοντά, δηλαδή πάνω από τους αγκώνες.

Άλλος τύπος βέστας είναι κι' εκείνος, που ακολουθεί τον τύπο μπολερό. Είναι δηλαδή τόσο κοντή, που άφινει να φαίνεται η μέση. Το κλείσιμό της είναι ως τη ρίζα του λαιμού, με κατεβαστό γιακαδάκι για συμ-

Αριστερά: Ντε-πιές και ριγιάτα βέστα από κοτονάντ καντριγιέ. Δεξιά: Ριγιάτο ντε-πιές με κοντή βέστα.

1) Η φαρδιά κορσελέ ζώνη είναι το χαρακτηριστικό αυτής της λευκής τουαλέτας. 2) Κοντόταλο μοντέλο με μπολερό. 3) Ριγιάτο φόρεμα ντε-πιές με κοντόταλη μέση.

Για τ' αγοράκια, που είναι λίγο μεγαλύτερα, τα παντελονάκια γίνονται λίγο πιο μακρύτερα, δηλαδή ξεπερνούν μερικά εκατοστόμετρα τα γόνατα. Το μακρύτερο αυτό παντελόνι γαρνίρεται με μεγάλη ρεβέρ σε φανταζι υφάσμα, συνήθως ριγιάτο, που μοιάζει με τη ριγιάτα μπλούζα.

Οι μπλούζες εδώ φορούνται απ' έξω από το παντελόνι.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Για τα κορίτσια, τα κοστούμια του μπάνιου γίνονται από μονόχρωμο υφάσμα. Αποτελούνται δε από ένα εφαρμοστό μπουστό και ένα σαρτ μάλλον φαρδύ. Τα γαρνίρουμε με 2-3 σειρές άσπρα σερίτσια.

Το απαραίτητο συμπλήρωμα είναι μία βέστα - μπουρνούζι από χνουδάτο πολυχρωμο υφάσμα, σαν τα προσώπια. Η βέστα αυτή γίνεται πολύ φαρδιά και ριγιάτα, κλείνοντας μόνο στο λαιμό με μία «κορντελιέρ».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

πλήρωμα. Τα μανίκια γίνονται λίγο κοντήτερα από τα τρουά-κάρ.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΜΟΤΙΒΑ

Οι έφετεινές κοτονάντ έχουν μεγάλη ποικιλία σχεδίων και χρωμάτων. Αλλοτε μεγάλα μοτίβα, άλλοτε μικρά ή και ανάμικτα, προσδίδουν στο κάθε υφάσμα έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα, που ταιριάζει στο κάθε είδος φορέματος.

Τα λευκά φόντα είναι πολύ της μόδας, αλλά και τα χρωματιστά σε άπαλη απόχρωσι. Ο χρωματισμός των μοτίβων συνδυάζεται αρμονικά με το ένα ή το άλλο φόντο.

Ένας άλλος τύπος σταμπάτων, είναι πολύ της μόδας. Δηλαδή, το ριγιάτο υφάσμα έχει δύο χρώματα και το ένα απ' αυτά είναι το λευκό. Πάνω σ' αυτό το λευκό, λοιπόν, υπάρχουν σταμπαρισμένα μοτίβα με βάση το χρωματισμό της ραβδώσεως.

Ο τύπος αυτόν των υφασμάτων συνδυάζει ένιστε σ' ένα και το αυτό φόρεμα αντίθετες τοποθετήσεις των ραβδώσεων και το σύνολο είναι πολύ όμορφο.

Ένα τέτοιο μοντέλο μάς δείχνει ένα φόρεμα με μονοκόμματο φύλλο μπροστά και πίσω, που σχηματίζει τη γραμμή πρενσές.

Τα δύο αυτά φύλλα έχουν τις σταμπατες ραβδώσεις κάθετες. Τα πλαινά του φορέματος, σχηματίζοντας στους ώμους τη γραμμή κιμονό, με πολύ κοντά μανικάκια, θα έχουν τις ραβδώσεις οριζόντιες και το ίδιο θα συνεχίζονται και στη φούστα. Αυτή η τελευταία σχηματίζει ελαφρά σουρίτσα στη μέση και στο κάτω μέρος οι οριζόντιες ραβδώσεις αντικαθίστανται από μία φαρδιά φάσα με τις ραβδώσεις πάλι κάθετες σε συνέχεια του φύλλου της πλάτης και του φύλλου του μπροστινού.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι στρογγυλό ή μπατώ και το κουμπώμα γίνεται με κουμπιά ή έκλαϊρ.

Το μόνο γαρνίρισμα του φορέματος είναι ένας κλασσικός φιδόγκος από τη σταμπατή γραμμή του φορέματος.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ας δούμε σήμερα τί θα φορούν τα παιδιά για να παίξουν στην άμμουδιά ή να βουτάνε στη θάλασσα.

Και πρώτ' απ' όλα η ώρα του παιχιδιού πρέπει να συνδυάζει την ευχαρίστησι με την υγιεινή. Γι' αυτό τα παιδιά θα φορούν ρουχαλάκια, που ν' αφήνουν το σώμα τους ελεύθερο να χαρή τον ήλιο και τη θάλασσα.

Η μόδα δεν παραβλέπει κι' εδώ την κομψότητα και λανσάρει όμορφες μπαρμποτές, που, καθώς ξερούμε, είναι συνδυασμός μίας φουφούλας και ενός στρόν με δυο τινάντες, που σταυρώνουν πίσω στην πλάτη και κουμπώνουν στη φουφούλα.

Έτσι, έχει το παιδάκι γυμνά τα μπροσάκια του, τις γάμπες και την πλάτη και αναπνέει ελεύθερο απ' όλους τους πόρους του σώματος.

Βαμβακερά σταμπάτα και άλλα φανταζι υφάσματα προσφέρουν τη χαρούμενη πρωτοτυπία τους γι' αυτά τα κοστούμια, που τα στολίζουν νόστιμες μπιμπίλες.

1) Κοστούμι μπάνιου για κοπελλάκια 14 χρόνων και βέστα μπουρνούζι. 2) Παιδικό φόρεμα με νομίτη. 3) Μπαρμποτές γι' αγοράκι 3 χρόνων. 4) Λευκό σαρτ με χρωματιστά μπλούζα για αγοράκι 7 χρόνων.

Οι αφοικοί του διαδότηματος

Συνκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΝΤΕΤ'ΒΙΝΤ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

Το χαμένο ΒΑΖΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Τζόνι Τζονσον βρετανική με τη γοητεία της το Μπάρτ Χάρντιν και γίνεται δική του, με την ύστερο-βουλία να του πάρει λόγια σχετική με το βάζο, φτάνει ύστερα στο διπλανό περιπτερό ο Κρούζ, μαζί μ' ένα γέρο κύριο, που τον παρουσιάζει στο Μπάρτ ως συσταγματούχο Καμπαλό. Ωστόσο εκείνος έχει την εντύπωση πως του είναι γνωστή η φυσιογνωμία του. Τον πιέζουν και πάλι για να παραδώσει το βάζο, αυτός όμως αρνείται να δώσει θετική απάντηση. Όταν γυρίζει στο σπίτι του, βρίσκει το σκέλο του σκοτωμένου από κλέφτες που μπήκε κι έφαγε στα πράγματά του. Ανακαλύπτει πως ο δράστης είναι ο Σάντος. Έξω φρενών ανακρίβει τον, τον αναζητεί παντού και τον βρίσκει σ' ένα τετράγωνο και τον Τζονσον. Απείλει, αγκαλιά με την Τζόνι Γκέι. Μαλώνει μαζί του, τον σπάζει στο έδαφος και τον αφήνει μισοπεθαμένο. Έχει πληγωθεί κι ο ίδιος, αλλά όχι σοβαρά.

Βρώμικη γυναίκα. Τη ρώτησε αν ήταν εκεί ο Τζέιμς Λένος. — Νομίζω πως είναι απάνω, του είπε η γυναίκα. Δε βγαίνει σχεδόν καθόλου. Φοβάται ίσως μήπως τον κλειδώσω έξω, γιατί μου χρωστάει δυο βδομαδιατικά νοίκι. Πόσα λεφτά δηλαδή; είπε ο Μπάρτ.

— Δεκατέσσερα δολάρια. Ο Μπάρτ έδωσε απ' το πορτοφόλι του 20 δολάρια, πρόσθεσε άλλο ένα που είχε στην τσέπη του και είπε: — Πάρτε τα καθυστερούμενα κι' άλλη μία βδομάδα προκαταβολή. Εργάζομαι ακριβώς να του πληρώσω τα λεφτά που του χρωστάω για τη συνεργασία του που δημοσίευσε στους «Ταίμς» του Μπροντγουάιχ.

— Α, είσατε απ' την εφημερίδα; ρώτησε η χοντρή γυναίκα. Είχατε γράψει άλλο τι μέσα... Είχατε γράψει άλλο τι μέσα... Είχατε γράψει άλλο τι μέσα... Είχατε γράψει άλλο τι μέσα... Είχατε γράψει άλλο τι μέσα...

— Είμαι ευχαριστήμενη που γράφετε στις εφημερίδες ο γερο-Τζιμ... που κάνει κάτι τελοσπάντων! Ανησυχούσα, έχετε, γι' αυτόν. Πίστανα πως περνούσε την ώρα του κυττάζοντας απ' το παρθέρο και παραμιλώντας... Τον ακούω κάπου-κάπου που μιλάει μόλις του. Έπαινα τον, φαίνεται, τους ρόλους που έπαιζε άλλοτε στο θέατρο!

Ο Μπάρτ ανέδρεξε. Βρήκε το Λένος στη μικροσκοπική καμαρούλα του. Ο γέρος αυτός θεατρίνος ήταν άλλοτε φίλος του πατέρα Χάρντιν. Είχε γνωρίσει ημέρες δόξας. Τώρα όμως ζούσε σε μία τρώγλη, με δυο-τρία παλιά επίπλα, συν-

τροφία με τις αναμνήσεις του. Ήταν κοντός, αδύνατος, γλυκομίλητος. Το πρόσωπό του φωτίσθηκε, όταν είδε το Μπάρτ. — Μα τι γίνεται λοιπόν; Χαθήκατε! του είπε εκείνος. Θάδελα να μας δώσετε κι' άλλες αναμνήσεις σας απ' το παλιό Μπροντγουάιχ, απ' τα θέατρα της εποχής σας; Χρειάζομαστε ύλη, αυτό τον καιρό... Πληρώσα το νοίκι σας για τρεις βδομάδες στη σπιτονοικοκυρά σας. Πάρτε και μερικά λεφτά ακόμα. Ελπίζω ν' αποφοσιώσετε να γράψετε, τώρα που πηγαίτε αυτή την προκαταβολή!

Είχε άφισε 20 δολάρια πάνω στο τραπέζι. Το πρόσωπό του γέρο ηθοποιού έτρεψε ελαφρά. Ο Μπάρτ φοβήθηκε πως θα τον έβλεπε ν' αναλειφτεί σε δάκρυα... — Δε μπορείτε να καταλάβετε Μπάρτ τι αξία έχει για μένα αυτό που κάνετε τώρα! μουρμούρισε. Κι' ο τρόπος σας με συγκινεί ακόμα πιο πολύ! Γιατί μου επιτρέπει να πιστέψω πως δεν τον κανέ-τε από φιλανθρωπία...

— Μπορείτε να μου προσφέρετε άλλη μία υπηρεσία, είπε ο Χάρντιν. Συνάντησα προχτές κάποιον συνομήλικό σας. Μου φάνηκε πως τον είχα ξαναδεί, να δε μπορού να θυμηθώ που και πότε... Πάντως, νομίζω πως τον συνάντησα άλλοτε Μπροντγουάιχ. Ίσως να ήταν άλλοτε ηθοποιός... — Είναι φηλός, πάνω από 1,80, με οφι τέντλεμαν της παλάρας μάδας, με μπη λίγο γαμψή, ένα μύτερο γκρίζο γενάκι και μάγουλα πεταχτά. Ντυνόταν κομψά και φορούσε μονόκλ, δειμένο σε μία μαύρη κορδέλλα. Και τον είδα τουλάχιστον...

— Δεν απομένουν πια σήμερα πολλοί άνθρωποι με γένεια στο Μπροντγουάιχ, είπε ο Λένος. Ή περιγραφή σας μου φέρνει στο

μυαλό τον Έβανς Μίτσελ, που έπαιζε Σαίξπηρ στα χρόνια μου. Ήταν καλός ηθοποιός, αλλά τον καταστρέψανε τα ναρκωτικά. Ωστόσο, εδώ και μερικά χρόνια, του δώσανε πάλι ένα ρολάκο στην επανόληψη, μιας παλαιάς επιτυχίας του Μπροντγουάιχ: «Ο αξιωματικός της φρουράς».

— Α, μαλιστα! φώναξε ζωηρά ο Μπάρτ. Το είδα, αυτό το έργο. Ο φίλος σας φορούσε μια στρατιωτική στολή. Τον είχα προσέξει, μ' όλο που ήταν άσημαντος ο ρόλος του. Ίσως μούκανε εντύπωση η φυσική του αξιοπρέπεια. Μου είχε θυμίσει τον πατέρα μου.

— Ναι, στην εποχή του πατέρα σας υπήρχε ακόμα αξιοπρέπεια στο Μπροντγουάιχ! συμφώνησε ο Χάρντιν. Αποκαίρησε ύστερα το γέρο ηθοποιό και βγήκε γρήγορα, για ν' αποφύγει τις ευχαριστίες του. Πήγε γραμμή στα γραφεία της εφημερίδας του.

— Τι γυρεύετε εδώ, αφού είσατε με άδεια; απόρησε ο γερο-Πόπς Τέπλορ. Δε σας τόπα εγώ πως όποιος συνθησιό το Μπροντγουάιχ, δε μπορεί πια να το αποχωρισθεί;

Ο Μπάρτ ανέδρεξε στο άρχειο, για να συμβουλευθεί τις φωτογραφίες και τα αποκομμάτια των παλιών εφημερίδων. — Μηπως έχεις φωτογραφίες ενός ηθοποιού που τον λέγανε Έβανς Μίτσελ; ρώτησε τον Όρβιλ Καστράιτ, το νεαρό υπάλληλο του άρχειου.

Ο Όρβιλ έψαξε πολλή ώρα, κι' επιτέλους ξαναγύρισε φέρνοντας ένα κιτρινωμένο φακέλο, που είχε μέσα τη φωτογραφία ενός νέου με φράκο και με ασπρή γραβάτα, βγαλμένη την εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου.

Θα μπορούσε να πή κανείς πως ήταν ένα πορτραίτο του συσταγματούχου Καμπαλό στα πρώτα νεαρά του. Μα ήταν δύσκολο να το βεβαιώσει...

— Έχετε τίποτα αποκόμματα, σχετικά με την επανόληψη του «Αξιωματικού της φρουράς» στο Σίτυ Τζέντερ, εδώ και μερικά χρόνια;

Ο Όρβιλ βρήκε αρκετά. Ένα απ' αυτά συνοδεύονταν από τη φωτογραφία μιας ομάδας ηθοποιών, με τον Έβανς Μίτσελ ανάμεσα τους.

Δεν υπήρχε πια αμφιβολία! Ο συσταγματούχος Καμπαλό δεν ήταν άλλος απ' τον ηθοποιό Μίτσελ! Λίγο πριν από τις 4, ο Μπάρτ έφτασε στο κατάστημα του Μακκίμπερ. Ή τελειή της κηδείας του Μάικ. Έναλι γινότανε στη μεγάλη αίθουσα που προώριζε ο Μακκίμπερ μόνο για τους εκλεκτούς πελάτες του.

Βρισκόταν εκεί πολλός κόσμος. Σ' όλα τα πρόσωπα ήταν ζωγραφισμένος ο πόνος. Ή Ντόροθ εικε κρατήσει μία καρέκλα για το Μπάρτ, κοντά στην οικογένεια. Στάσεις και καταστενοχωρήθηκε, βλέποντας το καταπληγμένο πρόσωπό του.

Ποιος σας χτύπησε, Μπάρτ; Οί ίδιοι πάλι; τον ρώτησε. — Δεν είναι τίποτα... Είχα πη, και βρήκα μπλεγμένους σ' ένα καυγά μεθυσμένων. Γι' αυτό δε μπορέσα ναρθώ χτες το βράδυ.

Όταν τελείωσε η νεκρώσιμη ακολουθία, ο Μπάρτ συνάδεδε τη Ντόροθ κοντά στο φέρετρό, την ώρα που το σκεπάζανε. Είσα

Υπάρχει ζωή μέσα στο Σύμπαν;

ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΜΕ να δώσουμε στο προηγούμενο άρθρο μία συνοπτική ιδέα του σμπάντος, όπως μας το παρουσιάζουν οι σημερινές γνώσεις μας. 'Αλλ' ως υποθέσαμε, ότι έχουν λυθεί όλα τα προβλήματα κι' ότι έχουμε τη δυνατότητα να κινηθούμε άνεμπόδια μέσα στο διάστημα. Το ερώτημα, που προβάλλει άμεσως μπροστά μας είναι: Θα συναντήσουμε άλλα όντα μέσα σ' αυτό; ζωή μέσα στο σμπάν.

Επειδή δε μπορούμε να κρίνουμε τα πράγματα παρὰ μόνον αναλογικά με τη Γη, θα πρέπει να διακρίνουμε τη ζωή με τις δυο γνωστές σ' εμάς μορφές: τη φυτική και τη ζωική, που την κορωνίδα της αποτελεί ο άνθρωπος. Έτσι, το ερώτημά μας αναλύεται στα ακόλουθα:

Υπάρχει φυτική ζωή σ' άλλους κόσμους; Υπάρχουν ζώα σ' αυτούς τους κόσμους; Υπάρχουν όντα όμοια με τον άνθρωπο ή κατώτερα ή ακόμη ανώτερα απ' αυτόν;

Ας σημειώσουμε, ότι η ύπαρξη φυτικής ζωής δεν προϋποθέτει αναγκαστικά και την ύπαρξη ζωικού βασιλείου. Ή ύπαρξη ζώων, όμως, μ' οποιαδήποτε μορφή, προϋποθέτει την ύπαρξη φυτικής ζωής. (Μας είναι αδύνατο να φαντασθούμε όντα που αναπτύχθηκαν μέσα στο ορικό βασιλείο και που τρέφονται με ουσίες που προέρχονται απ' αυτό).

Τη ζωή μέσα στο σμπάν δε μπορούμε να τη φαντασθούμε παρὰ μόνο πάνω σε πλανήτες, που να παρουσιάζουν συνθήκες όμοιες ή παρεμφερείς με εκείνες της Γης.

Ός προχτές ακόμη, έπικρατούσε η αντίληψη, ότι το ήλιακό μας σύστημα ήταν μοναδικό σχεδόν στο είδος του μέσα στο άπειρο σμπάν. Κοσμικά γεγονότα σαν εκείνο που προκάλεσε τη δημιουργία των πλανητών, που περιστρέφονται γύρω στον Ήλιο — έλεγαν οι παλαιότεροι έπιστήμονες — αποτελούσαν εξαιρέσεις, που δε μπορούσαν να επαναληφθούν. Σήμερα, όμως, ξέρουμε, ότι τα περισσότερα άστρα, αν όχι όλα, έχουν πλανήτες, που περιστρέφονται γύρω τους. Μ' όλο που κάθε υπολογισμός είναι αδύνατος, μπορούμε να υποθέσουμε, ότι ένα τουλάχιστον άστρο στα εκατό περιβάλλεται από έναν ή περισσότερους πλανήτες, όπου η ζωή είναι θεωρητικά δυνατή.

Ός πριν από ελάχιστα χρόνια, έξ' άλλου, πιστεύαμε, ότι η ζωή δε μπορούσε να προέλθι αὐτόματα από την ανόργανη ύλη με την επίδραση των φυσικών δυνάμεων. Τό ότι τα άτομα του άνθρακος, του

υδρογόνου, του αζώτου, του οξυγόνου κλπ. θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν μία ζωντανή οργανική σύνθεση, μάς φαινόταν σαν κάτι το όλοτελα άκατανόητο. Σήμερα όμως, ξέρουμε, ότι αυτό είναι δυνατό. Πριν από μερικά χρόνια, ο Στάνλεϊ Μίλλερ προέκλεσε αλληπαλή-λους εκρήξεις ηλεκτρικών σπινθήρων μέσα σ' ένα μπουκάλι που περιείχε υδρογόνο, αμμωνία, μεθάνιο και υδρογόνο. Με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκαν αμινοξέα, που είναι, ως γνωστόν, τα βασικά συστατικά της ζωντανής ύλης. Το πείραμα αυτό μάς δείχνει πως έγινε το πέρασμα από το μόριο στο κύτταρο, που ήταν το πρώτο βήμα της ζωής.

Μπορούμε να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι υπάρχουν ζωντανά πλάσματα σ' άλλοκληρο το σμπάν.

Οι συνθήκες, που απαιτούνται για την ύπαρξη ζωής είναι πολύ ελαστικές. Οι έπιστημονικές έρευνες φέρνουν διαρκώς σε φώς όντα που ζούν μέσα στα πιο άπιαστα περιβάλλοντα, όπως π. χ. στα μεγάλα θαλάσσια βάθη ή μέσα στο πετρέλαιο. Μικροσκοπικά φύκια ζουν επίσης μέσα στο χιόνι.

Αν πάσουμε τα δεδομένα της Γης, θα πρέπει να διαγράψουμε ως εξής τους γενικούς κανόνες, που είναι απαραίτητοι να έπικρατούν σε άλλα ούρανια σώματα, για να υπάρχει ζωή πάνω σ' αυτά:

Α) Κεφαλαίωση σημασία έχει το μέγεθος ενός πλανήτη, για να είναι δυνατή η ύπαρξη ζωής πάνω σ' αυτόν. Ένας πολύ μικρός πλανήτης δε θα είχε αρκετή βαρύτητα για να μπορεί να συγκρατήσει γύρω του τα σχηματιζόμενα στην επιφάνειά του αέρια. 'Αλλά, χωρίς τα αέρια, η ζωή, σύμφωνα τουλάχιστον με δσα ξέρουμε, είναι αδύνατη.

Αν, από τ' άλλο μέρος, είναι πολύ όγκωδης, λόγω της μεγάλης βαρύτητάς του, δε συγκρατεί και τα πιο ελαφρά μόρια του υδρογόνου και θα έχη τότε την τύχη του Δίος και του Κρόνου, που περιβάλλονται από μία ατμόσφαιρα, όπου έπικρατούν δηλητηριώδη αέρια, όπως η αμμωνία και το μεθάνιο. Πρέπει, λοιπόν, ο πλανήτης μας να έχη μέτριες διαστάσεις, για να συγκρατεί το οξυγόνο και να διαχέη το υδρογόνο.

2) Σημασία έχει επίσης και η θέση του πλανήτη, που πρέπει να βρίσκεται σε «λογική» απόσταση από ένα άστρο με μέτρια ακτινοβολία, που να εκπέμπει, δηλαδή, έπαρκη θερμότητα για την εμφάνιση και τη διατήρηση της ζωής, αλλ' όχι υπερβολική, που θα την έκανε αδύνατη.

3) Όλα τα οργανικά μόρια και γενικότερα όλα τα πολύπλοκα συμπλέγματα μορίων καταστρέφονται από τη μεγάλη θερμότητα. Ή ζωή δε μπορεί, λοιπόν, να υπάρχει πάνω στα άστρα ούτε πάνω σε πλανήτες, που η θερμοκρασία τους ξεπερνάει τους 80 βαθμούς.

4) Ή ζωή πάνω στη Γη δημιουργήθηκε από ενώσεις του άνθρακος, που δεν αντέχουν πέραν από ώρισμένη θερμοκρασία. Υπάρχει, όμως, ένα άλλο στοιχείο, το πυρίτιο, που δημιουργεί το ίδιο πολύπλοκα μόρια, όπως και ο άνθραξ και που αντέχει σε πολύ υψηλές θερμοκρασίες. Μπορούμε, λοιπόν, να υποθέσουμε, ότι η ζωή αναπτύχθηκε σ' άλλους πλανήτες με βάση το πυρίτιο. Στην περίπτωση αυτή, οι περιορισμοί της θερμοκρασίας, που αναφέραμε, δεν έχουν αξία.

5) Οι πολύ χαμηλές θερμοκρασίες δεν καταστρέφουν τα στοιχειώδη ζωντανά όντα, αλλά σταματούν τελείως όλες τις ζωικές λειτουργίες τους. Έτσι, δε μπορούμε να φαντασθούμε την εμφάνιση ζωής σε περιβάλλον που παραμένει σταθερά σε πολύ χαμηλή θερμοκρασία.

6) Ή ζωή πάνω στη Γη βασίζεται σε δύο θεμελιώδεις χημικές αντιδράσεις: Από το ένα μέρος, στην οξείδωση του άνθρακος, που παρέχει στο ζωντανό όν την απαιτούμενη ενέργεια. Το όν αυτό χρειάζεται, λοιπόν, οξυγόνο, που θα το πάρει από τον αέρα ή το νερό. Από το άλλο μέρος, το ζωντανό όν πρέπει να είναι σε θέση ν' αποβάλλει το σχηματιζόμενο από την καύση του οξυγόνου άναθρακικό οξύ, για να μπορεί ν' ανανεώνεται. Ή ζωή, λοιπόν, χρειάζεται την ταυτόχρονη παρουσία οξυγόνου ή νερού (που περιέχει οξυγόνο) και άναθρακικού οξέος. Τα δυο αυτά στοιχεία πρέπει, συνεπώς, να συνυπάρχουν και σ' άλλους πλανήτες, για να είναι δυνατή η δημιουργία και η διατήρηση ζωής πάνω σ' αυτούς.

7) Ή ζωή καταστρέφεται από διαφόρους φυσικοχημικούς παράγοντες: υπεριώδεις ακτίνες, κοσμικές ακτίνες κλπ. Το ίδιο αποτέλεσμα μπορεί να επιφέρουν και διάφορα δηλητήρια, που είναι διάχυτα μέσα στο σμπάν: χλώριο, διοξείδιο του άνθρακος, αμμωνία, κυάνιο, κλπ. Ή ζωή αποκλείεται, λοιπόν, σ' έναν πλανήτη, που είναι εκτεθειμένος στους φυσικοχημικούς παράγοντες που αναφέραμε ή που η ατμόσφαιρά του περιέχει μεγάλη αναλογία από τα παραπάνω δηλητήρια.

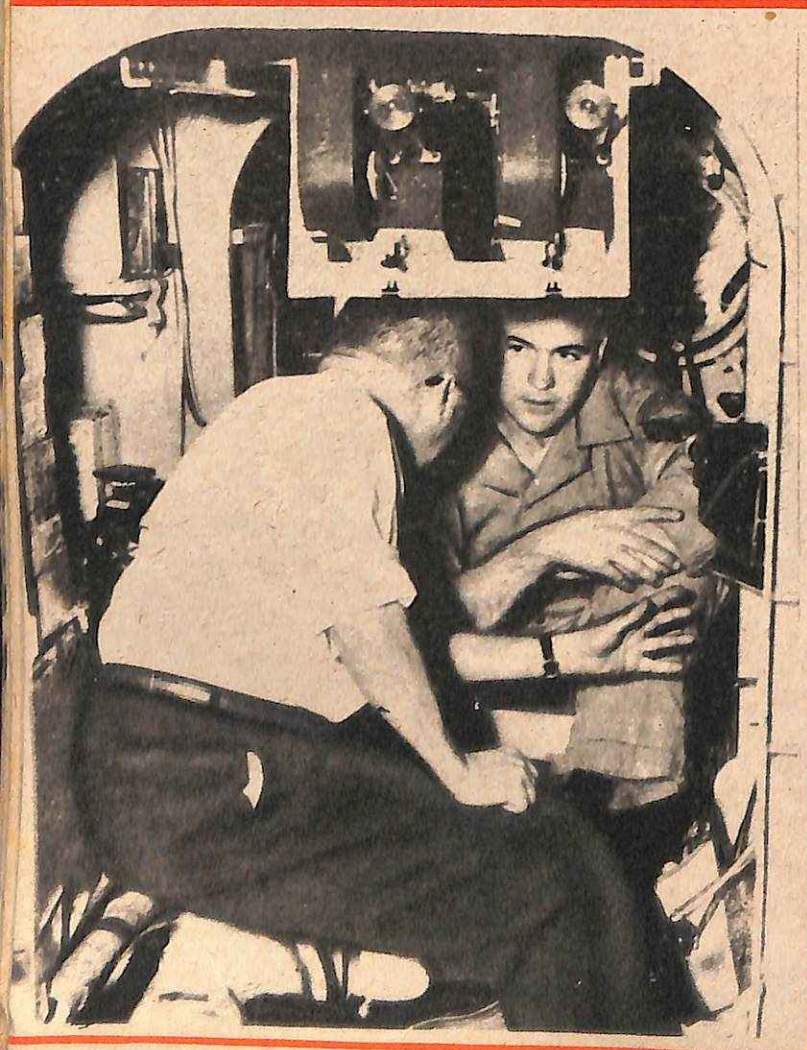
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή φωνή των άστρων.

ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΤΑΙ Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗ

Ένας διακεκριμένος Ισπανός οφθαλμίατρος, ο δόκτωρ Μπαρρακούερ, διευθυντής της περίφημης ομώνυμης κλινικής, χρησιμοποίησε σε πάσποντες από καταρράκτη ένα πεπτικό φάρμακο που λέγεται «αλφα χυμοτρυψίνη». Οι ένεσεις μ' αυτό ελαθερώνουν το φακό του ματιού, έτσι ώστε μπορεί πια ν' αφαιρεθεί μ' ένα απορροφητικό εργαλείο. Μ' αυτό τον τρόπο, γίνεται πολύ εύκολη η έγχείρησι του καταρράκτη.

Δοκιμαστικός διαπλανητικός θάλαμος. Στο έσωτερικό του δημιουργούνται όλες οι συνθήκες ενός διαπλανητικού ταξιδιού (ταχυτής, επιτάχυνσις, πτώσι στο κενό, απώλεια βάρους, υπερβαρύτης κτλ.).

Μικρή ιστορία Μεγάλη γκάφα

Ο γνωστός μεγαλοβιομηχανός κ. Λιρίδης είναι σήμε-ρα έξω φρενών! Κάθε βόλτες, πανκάτω, στο γραφείο του, μασάει αντί να... καπνίζει το πούρο του και κάθε τόσο ξεφωνίζει:

— Είναι απαράδεκτο! Είναι εξωφρενικό! Και σ'ε μία στιγμή χτυπάει συγχρόνως όλα τα ηλεκτρικά κουδούνια του γραφείου του.

Αμέσως καταφθάνουν όλοι ταυτόχρονα οι συνεργάτες του και με μία φωνή τον ρωτούν:

— Θέλετε τίποτα; — Έπιθυμώ να μιλήσω ιδιαίτερω στή στενοδακτυλογράφο μου! αποκρίνεται ο κ. Λιρίδης. Σε λίγα δευτερόλεπτα μία αίθουσα υπαίρει εμφανίζεται μπροστά του.

Με ζήτησα, κύριε Γενίκε; ρωτάει μελιστάλακτα. — Μαλιστα, δεσποινί! της λέει σε έντανο ύφος ο κ. Λιρίδης. Έμαθα μόλις χτες ότι φραβουλασθήκατε με τον γιού μου, χωρίς να το ξέρω! Λυπούμαι πολύ, αλλά είμαι υποχρεωμένος να πω, ότι κανένας δακτυλός. Έπρεπε προηγουμένως να ρωτάσατε κι' έμένα!

Έκείνη κοκκινίζει ελαφρώς, προσπαθεί να χαμογελάσει και στο τέλος καταφέρνει να ψελλίσει:

— Ξέρετε, το σκέφτηκα για μία στιγμή, κύριε Γενίκε, αλλά να... στο τέλος, προτίμησα το... γιού σας!

τελευταία φορά το πρόσωπο του Μάικ, όπως το είχε περιποιηθεί και μακιγιάρει ο Μακόμπερ, με την ειδική τέχνη του.

«Υστερα ο Μπάρτ προσφέρθηκε να συντροφεύει τη Ντόροθυ ως το σπίτι της. Μα εκείνη αρνήθηκε, λέγοντας του πως δεν ήταν μόνη: είχε την Έρμι και το Ρόννι.

Ο Χάρντιν βγήκε απ' του Μακόμπερ κατά τις 5. Το φθινόπωρο-νό σούρουπο άπλωνε τις πρώτες σκιές του πάνω στο Μπροντγουέι.

Ο δημοσιογράφος πέρασε απ' το Σλίγκο Σλάσερ, ήπια δυο διπλά ούσκι και τράβηξε ύστερα πεζή για το σπίτι του.

Είδε από μακριά μια νέα γυναίκα που στεκόταν στην εξώπορτα... Ήταν η Τζέιν Γκέιλ.

Σε περιμένο πολλή ώρα, του είπε. Ο Κρούγκ θέλει να σε δη-
αμέσως, στο κυνηγετικό περίπτε-
ρο. Μου άνοθεσε να σε πάω εκεί.

ΚΑ'

Ο άστυφύλακας που επέδλεπε το σπίτι των Ένσλι, στην πλα-
τεία Μπικμαν, ήταν ένας νέος, ονοματι Χάλεϋ. Κύτταζε το ρο-
λόι του κι είδε πως ήταν 5½.
«Μισή ώρα ακόμα...» είπε με το
γού του. «Υστερα θαρθούν να μ'
αντικαταστήσουν».

Όλη την ημέρα σκεπτόταν τη Μύρτλ, τη γυναίκα του. Έπρεπε να συλλογίζεται κάτι τι, για να περάσει την ώρα ενώ ηγαι-
νοσεχόταν στην ίδια θέα. Κι η Μύρτλ ήταν το πιο ευχάριστο θέ-
μα που μπορούσε να τον απασχο-
λήσει.

Είδε δυο μεγάλες μαύρες λι-
μουζίνες να πηγαίνουν προς το
σπίτι που φύλαγε. Ήταν δυο
Καντιλάκ, σχεδόν όμοιες ή μια
με την άλλη.

Η πρώτη σταμάτησε. Η άλλη
έκανε το ίδιο, μερικά μέτρα πιο
πίσω.

Ο Χάλεϋ διέσχισε σιγά-σιγά
το δρόμο, με ύψος αδιάφορο.
Είδε να βγαίνουν απ' την πρώ-
τη λιμουζίνα η Ντόροθυ Ένσλι,
το παιδί της κι η καμαριέρα. Ο
σώφελ είχε κατεθεί για να τους
ανοίξει την πόρτα.

Ο Χάλεϋ έμεινε παράμερα. Δεν
είχε λόγο ν' ανακατευτεί.

Ο σώφελ του δεύτερου αυτοκι-
νήτου φερούσε κι' αυτός πηλίκιο.
Μα δεν έκανε τον κόπο ν' ανοίξει
την πόρτα για να κατεβούν οι δυο
επιβάτες της Καντιλάκ. Ο Έ-
νας απ' αυτούς ήταν ψηλός, ο άλ-
λος κοντός. Φορούσαν κι' οι δυο
σκουρα πανωφόρια και το καθιε-
ρωμένο ριγέ παντελόνι των υπαλ-
λών των γραφείων κηδεϊών. Τα
δυο αυτοκίνητα προέρχονταν λοι-
πόν απ' του Μακόμπερ.

Ο ψηλότερος απ' τους δυο άν-
τρες είχε μυτη γαμψή και βλο-
γισμένο πρόσωπο. «Όσο για
τον πιο κοντό, φαινόταν μοναχά
η άκρη της μυτης του. Σίγουρα
θα κρύνει...» Είχε σηκώσει το
γυαλάκι του, έτσι που δε διακρίνε-
ται κανείς παρά το μέτωπο και τα
μάτια του.

Η κ. Ένσλι, η καμαριέρα και
το παιδί προχώρησαν προς την
πόρτα του σπιτιού. Το πρώτο α-
τοκίνητο έφυγε. Οι δυο επιβάτες
του δεύτερου τάχυναν το βήμα
τους για να προφθάσουν τη χίρα.

Ο Χάλεϋ βρισκόταν αρκετά κον-
τά ώστε να τους ακούει.

Ο ψηλότερος ζήτησε συγγνώμη
απ' την κ. Ένσλι και της εξή-
γησε πως έρχονταν εκ μέρους του
Μακόμπερ, για να πάρη την υπο-
γραφή της σε κάτι χαρτιά. Δεν
είχαν θάλαση να την ενόχλησουν
την ώρα της κηδείας—της είπε.

Η Ντόροθυ έγνεψε καταφατικά
κι' άνοιξε την πόρτα του σπιτιού
της. «Ο Σεμπάστιαν κι' ο άνδρας
χωρίς πηγούνι πέρασαν πρώ-
τοι μέσα. Ο Χάλεϋ έαναγύρισε
στη θέση του στο αντίκρυστο πε-
δρόμιο.

Ο σώφελ του δεύτερου αυτοκι-
νήτου έβαλε μπροστά τη μηχανή
κι' έφυγε.

«Περίεργο! Πώς δεν περιμένει
ούτους που έφερε;» αναρωτήθηκε
ο Χάλεϋ.

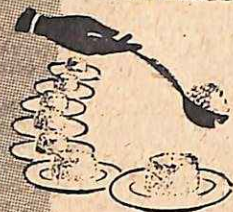
Υστερα έρχισε πάλι να σκέ-
πεται τη γυναίκα του...

Την σκεπτόταν ακόμα τόσο έ-
πιμόνα, όταν ήρθε και τον αντι-
κατέστησε ο συνάδελφός του, ό-
στε έχασε να του αναγγείλη πως
είχαν μπει στο σπίτι των Ένσλι.

Uncle Ben's
CONVERTED
LONG GRAIN RICE

ΝΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ!!

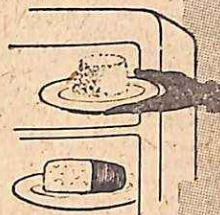

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ χύμα
ή πακεταρισμένο θύαζει 14 πιά-
τα το κιλό αντί 10 που θύαζουν
όλα τ' άλλα ρύζια.

ΣΠΥΡΩΤΟ...

...ΠΙΛΑΦΙ ΜΕ ΡΥΖΙ!
ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ διατηρείται
στο ψυγείο, κρύνει, ζαχαροποι-
είται και παραμένει πάντα σπυ-
ρωτό.

ΞΕΚΟΥΡΑΙΣΗ

Χωρίς μελάνες από μαγειρεύει
κι' η πιο άπειρη νοικοκυρά και
έχει πάντα επιτυχημένο πιλάφι.
Δεν κολλά στη κατσαρόλα.

ΝΟΣΤΙΜΟ

είναι το πιο γευστικό ρύζι του
κόσμου και δεν μυρίζει ποτέ

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Είναι γνωστό ότι οι βιταμίνες θραύονται στην
φλούδα κάθε καρπού. Να τί κατόρθωσε η
εφευρέσις ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ κατά την απο-
φλοιωσιν κάθε κόκκου ρυζιού κρατά όλες
τις βιταμίνες του βιταμίνες. Γι' αυτό το ρύζι
ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ περιέχει διπλάσιες βιταμι-
νες από όλα τ' άλλα ρύζια.

ΑΝ ΤΟ ΧΥΜΑ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΔΕΝ ΠΑΡΟΥ-
ΣΙΑΖΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΝΗΣΙΟ
ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ

ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ
ΑΚΡΙΒΟ ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ - ΦΘΗΝΟ ΣΤΟ ΠΙΑΤΟ

ΚΒ'

δυο υπάλληλοι του γραφείου κη-
δεϊών...

«Η Τζέιν Γκέιλ ωδήγησε το
Χάρντιν στη μεγάλη σάλα του
κυνηγετικού περιπτέρου.

«Ο Κρούγκ καθόταν σε μια με-
γάλη πολυθρόνα και καπνίζει ένα
πύργο. Ο καθηγητής Βάρκας πη-
γαίνονσεχόταν στο δωμάτιο, τρέ-
ποντας πιο πολύ από κάθε άλλη
φορά.

Μ' όλο το αναμένο τζάκι, δεν
έκανε καθόλου ζέστη εκεί μέσα.
Κι' όμως ο καθηγητής ήταν μου-
σκεμένος στον ιδρώτα.

Ο Άντ στεκόταν κοντά στην
πόρτα. Ο ψευτο-Καμπάλλο ακόμη
πούσε την πλάτη του στο τζάκι
κι' έπαιζε με τα γυαλιά του. «Ο-
ταν μπήκαν η Τζέιν κι' ο Μπάρτ,
υποκλίθηκε ευγενικά.

Βλέπω πως η Τζέιν εξεπλή-
ρωσε την αποστολή της, είπε ο
Κρούγκ χωρίς να σηκωθεί απ' τη
θέση του. Πρέπει να ομολογήσετε,
κύριε Χάρντιν, πως δε μπορεί ν'
αντισταθ κανείς σε μια τόσο χα-
ριτωμένη απεσταλμένη...

Ο Χάρντιν κούνησε το κεφάλι
του καταφατικά και στράφηκε ύ-
στερα στον Καμπάλλο.

Ξέρετε, κύριε συνταγματάρ-
χα, του είπε, πως υπάρχει στο
Μπροντγουέι ένας ήσθαπος που
σας μοιάζει σαν διδυμος αδελφός
σας; Λέγεται Έβανς Μίτσελ.
Μου φαίνεται πως έπαιξε άλλο
Σαίξπηρ.

Για πρώτη φορά, ο γέρος φά-
νιζε να ξεχνά το ρόλο του. Στρά-
φηκε στον Κρούγκ, με ύψος στε-
νοχωρημένο. Μα εκείνος τον κα-
θόησε με μια χειρονομία, έ-
στειλε προς το ταβάνι τον καπνό
του πούρου του και είπε γελών-
τας:

Είσαστε πολύ έξυπνος, κύριε
Χάρντιν! Πάρα πολύ έξυπνος!

Στράφηκε έπειτα στον Άντ και
πρόσθεσε:

Κάνετε τον κόπο να συνο-
δέψετε τη μίς Γκέιλ και το συν-
ταγματάρχη στο μικρό περίπτερο.
Φροντίστε να μη τους λείψη τίπο-
τε. Έγω έχω να κουβεντιάσω με
τον κ. Χάρντιν.

Και κύτταξε ειρωνικά το Βάρ-
γκα, που πηγαίνονσεχόταν πάντα
κι' εξακολουθούσε να τρέμει.

Είσαστε εκνευρισμένος, κύ-
ριε καθηγητά! του είπε. Ήρεμή-
στε... Μείνετε μαζί μας. Προτι-
μώ να είσαστε μπροστά στη... συ-
ζητήσι.

Ο άνθρωπος με το μυτερό γε-
νάκι βγήκε βιαστικά απ' το δω-
μάτιο. Φαινόταν ανακουφισμένος
που δεν τον χρειαζόταν πιά.

Ο Άντ περίμενε τη Τζέιν.
«Αλλ' εκείνη πηλίσιασε στο ντι-
βάνι, έβγαλε το μαντώ της και
ξαπλώθηκε.

Δε θα φύγω, δήλωσε. Θα
μείνω κι' εγώ. Κάνει ζέστη εδώ,
ενώ στο μικρό περίπτερο είναι
παγωδιά.

Μίς Γκέιλ, η συζήτησή μου
με τον κ. Χάρντιν, της είπε ο
Κρούγκ, θα είναι εμπιστευτική
και...

Μα η νέα γυναίκα τον διέκοψε,
χαμογελώντας:

Είμαι γραμματέας σας, ή
όχι; Δεν πρέπει να χέστε μυστικά
απ' τη γραμματέα σας.

Ο Κρούγκ ανασήκωσε τους ώ-
μους του.

Σας προειδοποιώ πως δε θα
ναι ίσως πολύ ευχάριστο... είπε.

Ο Άντ βγήκε απ' το δωμάτιο,
σέρνοντας τα πόδια του. Απλώ-
θηκε σιωπή για λίγο. Η φωτιά
τριζόβουσε στο τζάκι.

Ο Χάρντιν κούνησε αντίκρυ στον
Κρούγκ. Ο καθηγητής έμεινε ορ-
θιος, όσο μπορούσε πιο μακριά
τους. Ο άφθονος ιδρώτας που έ-
ξακολουθούσε να χύνει, φανερώσε
τον εκνευρισμό του.

Η Τζέιν Γκέιλ περίμενε, μ' ο-
λη της την άνεση, και φαινόταν
να διασκεδάζει πολύ...

Τέλος, ο Κρούγκ πρόφερε αρ-
γά, ζυγίζοντας κάθε λέξη του:

Είναι λυπηρό ότι ανακαλύ-
ψατε το τέχνασμά μας... Υπαρ-
χει πραγματικά στη Νότιο Αμε-
ρική ένα πολιτικό κίνημα υπέρ
της ειρήνης και της παγκοσμίου
συναδελφότητας. Έπικεφαλής του
βρίσκεται ένας κάποιος συνταγ-
ματάρχης Καμπάλλο. Έπειδή ο-
μως δεν τον είχαμε διαβάσει,

σκεφθήκαμε να σας παρουσιάσου-
με κάποιον άλλο που θαπαιζε το
ρόλο του. Γιατί φανόσατε να
μιας υποπτεύεστε, σε μια περι-
στασι που είχαμε απόλυτη ανάγκη
απ' τη συνδρομή σας και την έμ-
πιστοσύνη σας.

Κάνετε όμως το λάθος να
διαλέξετε ένα ήσθαπο του Μπροντ-
γουέι. Το Μπροντγουέι είναι ο
τομέας μου! Το έρω καλύτερα
απ' το σπίτι μου!

Ο Μίτσελ είχε αποτραβη-
χτεί απ' το θέατρο εδώ και πολλών
καιρό, και γι' αυτό νομίσανε πως
δε θα τον ξέρατε. Το ίδιο πίστευε
κι' ο ίδιος! Δεν είχαμε άλλωστε
ελευθερία εκλογής...

Ο Κρούγκ πάτησε το πούρο του
μέσα στο τασάκι. Βεβαιώθηκε
πως είχε σβύσει, κι' ύστερα συ-
νέχισε:

Κύριε Χάρντιν, μας χρειά-
ζεται το βάζο των Ίνκας! Το
ψεύτικο βάζο, ένωθ. Μας χρειά-
ζεται, όχι αύριο, αλλά τώρα αμέ-
σως. Καταλάβετε;

Είχε βάλει το χέρι του στην
τόπη του σακκακιού του κι' έ-
βγαλε ένα ρεβόλβερ, όμοιο με το
Μάουζερ που είχε δώσει στο Χάρ-
ντιν.

Τελειώσανε πιά τ' άστεία,
πρόσθεσε. Τώρα είναι σοβαρά τα
πράγματα... Είμαστε βεβαιοί πως
το βάζο βρίσκεται στην κατοχή
σας. Και να γιατί! Δε μπορεί να
τόχη άλλος από σας ή απ' τη
χίρα του Ένσλι. Για το συμφέ-
ρο αυτής της κυρίας, έλπιζομε
πως θάναί στα χέρια σας και πως
θα φανήτε λογικός. Άλλοιως, θ'
αναγκασθούμε να φερθούμε αμεί-
λκτα.

Περίμενε λίγο, αλλ' ο Μπάρτ
δεν απάντησε. Η Τζέιν γέλασε
σαρκαστικά.

Ο Κρούγκ δε σημάδεψε το Χάρ-
ντιν με το όπλο του. Τ' άφισε
κοντά του, πάνω στο τραπέζι,
χαϊδεύοντάς το με τα χοντρά δα-
χτυλά του.

Είσαστε διατεθειμένος να
μας δώσετε το βάζο; ρώτησε άλ-
λη μια φορά.

Ο Χάρντιν σκεπτόταν τη Ντό-
ροθυ. Ήξερε πως η άστυνομία
φρουρούσε το σπίτι της. Ήταν
λοιπόν σχετικά ασφαλίσμενη.

Νατόσο ήξερε ακόμα πως οι
συμμορίτες δε θαπαύαν τόσο εύ-
κολα να την υποπτεύονται. «Ε-
πρεπε λοιπόν να πείσει τον Κρούγκ
ότι η Ντόροθυ δεν είχε ιδέα για
το βάζο.

Το βάζο έσπασε! του είπε.
Έγώ ο ίδιος τόπασα! Και πέ-
ταξα τα κομμάτια του στο σκου-
πίδι. Μα είχατε πη πως ήταν
ψεύτικο και πως δεν είχε καμιά
εμπορική αξία.

Ο Κρούγκ μισόκλεισε τα μι-
κρά του μάτια.

Και... αυτό που υπήρχε μέ-
σα; Τί το κάνατε; ρώτησε.

Το πούλησα σ' ένα κάποιον
Σέλιγκ. Χρειαζόμουν λεφτά!

Τώρα ο Γερμανός γούρλωσε τα
μάτια του.

Μά... τί δρῆκατε; είπε. Και
ποιός είν' αυτός ο Σέλιγκ;

Το βάζο είχε μέσα ναρκω-
τικό. Ήρωίνη, πιστεύω. Δεν εί-
μαι βέβαιος, γιατί δεν ξέρω από
ναρκωτικά... Αυτό είναι το «εμπό-
ρευμα» που εισάγετε. Ο δίδεν
εισαγωγικός οίκος έργων τέχνης
δεν ήταν παρά ένα καμουφλάρι-
σμα.

Ο Μάικ είχε υποπτευθεί
το κόλπο σας εδώ κι' ένα χρόνο, ζέ-
κωπος σας σε μια πληροφορία που
σας χάρισε σε μια πληροφορία που
του είχε δώσει ο Βαλντέξ... α-
υτός που δολοφονήσατε. Δεν είχε
τός που δολοφονήσατε. Δεν είχε
όμως καμιά απόδειξη. Γι' αυτό
σας κορόιδεψε, κάνοντας πως μά-
σας έργα προκολομβανής τέχνης
ζευε έργα προκολομβανής τέχνης
για τη γυναίκα του. Ίσως για
τον ίδιο λόγο σχετίστηκε με τη
γραμματέα σας.

Ήταν έξυπνο το σύστημά σας
αλλ' όχι αρκετά καλά καμουφα-
ρισμένο. Φέρνατε απ' το εξωτερι-
κό το ναρκωτικό, κρυμμένο μέσα
σε έργα τέχνης, με τη βεβαιότη-
σε έργα τέχνης, με τη βεβαιότη-
σε πως δε θα επιχειρούσαν ποτέ
στο τελωνείο να σπασούν... όση
πολύτιμα αντικείμενα.

Τα μαλλιά, το καλύτερο στολίδι της γυναίκας

με Χρωμο-Σαμπουάν

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

* Επαναφέρετε τα γκρίζα μαλλιά στον φυσικό
τους χρωματισμό.

* Καλλυπίζετε και εξασφαλίζετε μια νεανική
στυλινότητα.

* Δίδετε στα μαλλιά σας ένα μοντέρνο χρω-
ματισμό, κατάλληλο για κάθε τύπο.

Όδηγίαι και δείγματα του νέου τύπου της μοναδικής Κρέμας Κτενίσματος
ΒΕΛΛΑΦΟΡΜ παρέχονται δωρεάν εις το Γραφείο της Αντιπροσωπείας:

ΒΕΛΛΑ-ΕΛΛΑΣ

Νίκης και Ξενοφώντος 14-Τηλέφ. 32.844

Για την όμορφή και υγεία των μαλλιών, μόνον τα
προϊόντα των Γερμανικών Έργων Σαμπουάν "ΒΕΛΛΑ,"

Γνώμη

«Ο Σεμπάστιαν είχε αναλάβει
τη διαθεσι. Δέν ήταν γιατρός,
ελλά ως ψυχολόγος και ψυχονο-
λότης είχε πελάτες ανίστατους
κατά το μάλλον και ήττον. Άντι
να προσπαθήσει λοιπόν να τους
γιατρέψει, εύρισκε επικερδέστερο
να τους πασάρη ναρκωτικά!

«Στην αρχή, συνεργαζόταν ί-
σως με άσυνείδητους γιατρούς
που χορηγούσαν συνταγές, ή ίσως
με το Συνδικάτο. Έδώ κι' ένα
χρόνο όμως, το λαθρεμπόριο των
ναρκωτικών έγινε πολύ επικίνδυ-
νο, επειδή γίνονταν τοξικομανείς
κι' οι άνθρωποι, και το Συνδικάτο
προτίμησε να το εγκαταλείψει—
όπως είχε εγκαταλείψει και το εμ-
πόριο λευκής σαρκός, πριν από
μερικά χρόνια.

«Η πελατεία όμως δεν είχε χα-
θεί. Αναλάβαινε λοιπόν τον έφο-
διασμό της οι ερασιτέχνες... δη-
λαδή εσείς, Κρούγκ, ο Σεμπάστι-
αν και διάφοροι άλλοι.

«Ο Μπάρτ σάπασε. Ο Κρούγκ
τον κύτταξε, χαμογελώντας πάν-
τα.

«Ο Κάρλ ήταν ένας απ' τους
λιανοπαλῆτες σας, συνέχισε ο
Μπάρτ. Πιστεύω πως είναι κι' ο
ίδιος τοξικομανής, όπως κι' ο φί-
λος μας ο Βάρκας από δω. Ξέρω
ακόμα πως ο Έβανς Μίτσελ έ-
παιρνε ναρκωτικά. Στρατολογού-
σατε λοιπόν τους συνεισδούς σας
ανάμεσα στους πελάτες σας, που
ήταν πρόθυμοι για διδιπότε,
προκειμένου να ικανοποιήσουν το
πάθος τους.

«Όταν χρειαζότανε, προσλαμ-
βάνετε και επαγγελματίες φονι-
δες, σαν τον άνθρωπο δίχως πη-
γούνη, για ειδικότερες αποστο-
λές... Δεν ήταν άσχημη ή όργα-
νωσί σας! Ένας παλαιόπολης,
σαν τον Κάρλ, μπορούσε καλύτερα
ναρχεται, στα γραφεία σας για
ν' αγοράζει αρχαιοθήκες.

«Ο Κάρλ δεν ήξερε πρόσωπι-
κά τους ανθρώπους που του έ-
στειλε ο Σεμπάστιαν για να πά-
ρουν ναρκωτικό. Όλοι αυτοί λοι-
πόν τον επισκέπτονταν σε ώρι-
σμένες μέρες και ώρες και ζητού-
σαν το τάδε ή το δεινά πράγμα.
Φορούσαν δε ένα κίτρινο τριαντά-
φυλλο στη μπουτονιέρα τους. Φαι-
νεται πως άρσενουνε τα κίτρινα
τριαντάφυλλα στο Σεμπάστιαν.
Έχει το σπίτι του γεμάτο απ'
αυτά!

«Για ακόμα μεγαλύτερη προφύ-
λαξη, αν τυχόν πιάνατε το Σεμπά-
στιαν όταν έρχόταν στο γραφείο
σας ή στο μαγαζί του Κάρλ, είχε
μια καλή δικαιολογία να παρου-
σιάσει: Προσποίονταν πως ήταν κι'
αυτός συλλέκτης έργων προκολομ-
βανής τέχνης!

«Ο Κρούγκ εξακολουθούσε να
χαμογέλαει.

«Σας το ξαναλέω πως είσα-
στε πολύ έξυπνος, κύριε Χάρντιν.
Είναι κακό πράγμα όμως ή μεγά-
λη έξυπναδα!

«Η Τζέιν φαινόταν πως έπλητ-
τε τώρα. Έπνιξε ένα χαμουρητό.
«Όσο για το γέρο καθηγητή,
έμοιαζε έτοιμος να λιποθυμήσει.

«Δεν ξέρω πως ακριβώς πη-
ρε στην κατοχή του ο Μάικ Ένσλι
το βάζο των Ίνκας, συνέχισε ο
Μπάρτ. Πιθανόν έπειτα από κά-
ποια πληροφορία που δώθηκε ο
Βαλντέξ. Δεν ξέρω επίσης γιατί
τον άφισσε να πάρη το ψεύτικο
βάζο. Έκτος αν άγνοούσατε ποιά
απ' τα δυο όμοια είχε μέσα το
ναρκωτικό... Μήπως είχε γίνει
κάποιος λάθος κατά την αποστολή
τους απ' τη Νότιο Αμερική;

«Δε βλέπω γιατί να μη σας
διαφωτίσω, είπε ο Κρούγκ με το
αίσιό του χαμόγελό του. Τώρα ή επι-
χείρησι μας κοντεύει πια στο τέ-
λος της. Καταλαβαίνετε πως θ'
αναγκασθούμε να τη σταματή-
σουμε...

«Λοιπόν, περιμέναμε το γνήσιο
βάζο, με το σκοπό να το πωλή-
σουμε κανονικά. Αγνοούσαμε πως
υπήρχε και δεύτερο, ψεύτικο, με
το πακέτο που έπιζαμε να λά-
βουμε. Γιατί το πακέτο αυτό έ-
πρόκειτο αρχικά να γίνει κρυμμέ-
νο σ' ένα άλλο αντικείμενο, που αρ-
νήθηκε όμως να το πωλήσει ο κα-

Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 50 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 27.804

ΚΟΡΑΣΙΔΩΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΟ: 50 μ. Νικο-
λαΐδου 35'7. 4 Χ 50 μ. Α.Ο.
Π.Φ. 2'34'7. ΥΠΤΙΟ: 50 μ.
Μακρυγιάννη 42'9. ΠΕΤΑ-
ΛΟΥΔΑ: 50 μ. Γιάμωλη 45'
5. ΠΡΟΣΘΙΟ: 50 μ. Τασσο-
πούλου 46'4.
ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Η δήλωση της κ. Ρούζβελτ είχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν σ' όλα τα αμερικανικά πανεπιστήμια πειράματα για την εξεκριθίωση της παρόξενης θεωρίας της. Και διαπιστώθηκε πως πραγματικά είναι πολύ λιγότερο κουραστικό για το χέρι να σφίγγει ένα άλλο χέρι, παρά να αφήνεται να το σφίγγουν!»

«Όσα είπαμε πιδ πάντα για τη Σελήνη, ισχύουν και για όλους τους άλλους πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος, π.χ. για την «Αρη ή για την «Αφροδίτη. Μπορεί δηλαδή να υπάρχει κι εκεί ζωή, με τη μορφή μικροβίων. Μερικοί μάλιστα διερωτώνται αν «άνθρωποι ή «πλάσματα θα μ' ανιχνύσιν στη Γη επικινδύνει ή αν πλάσσουν στη Γη επικινδύνει μικροοργανισμοί από άλλους πλανήτες του ηλιακού συστήματος.

Πείραμα Petri-Dish

1 2 3

Kolynos
DENTAL CREAM WITH L.S.

Kolynos
NEW DELICIOUS FLAVOR

SUPER WHITE

SUPER WHITE

πληκτικὴν ἐπιτυχίαν

Ἡ πολὺ καθαρὰ-περιοχὴ ἡ σχηματισθεῖσα
 γύρω τῆς **ΚΟΥΝΟΥΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΛΙΤ**
 δεῖχνει τὸν βαθμὸν τῆς προστασίας τῶν
 ὀδόντων κατὰ τῆς τετηδόνος **ΔΙ ἄλλα**
ὀδοντοκρέμα δεῖχνουὺν τὴν ἀνεπαρκῆ
 ἐπίδρασιν -

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΑΦΕΝΤΗ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσαν δυο φίλοι, που έκαναν το ίδιο εμπόριο. Είχαν και οι δυο τα μαγαζιά τους το ένα κοντά στο άλλο. Ένω όμως ο ένας απ' αυτούς πλούτιζε ολοένα, ο άλλος είχε τόσες ζημιές, που έβλεπε με λύπη του πως στο τέλος θα τούλειπε ακόμη και το ψωμί.

Κι' αυτό γινόταν, γιατί ο πρώτος αγαπούσε τη δουλειά του, έδειχνε ενδιαφέρον για όλα, περιποιόταν τους πελάτες του, ενώ ο δεύτερος όσα κι' αν έβγαζε από το μαγαζί του, τρώγε στα γλέντια με τους φίλους του, κι' είχε επιστευθεί στους υπαλλήλους του τη διεύθυνση του εμπορίου του.

Έτσι, δέ μπορούσε να καταλάβει πως αυτό ήταν η αιτία της καταστροφής του.

Μια μέρα λοιπόν, πήγε στο μαγαζί του είλου του και τού είπε:

— Σε παρακαλώ, φίλε μου, για εξήγησέ μου γιατί η τύχη φέρνεται τόσο διαφορετικά σε μας τους δυο; Γιατί προσαταβείς πάντα εμένα κι' εμένα με πολεμάς τόσο; Κάνουμε κι' οι δυο το ίδιο εμπόριο, τα μαγαζιά μας είναι κοντά-κοντά, και τέλος μου φαίνεται πως δεν είμαι κανένας κούτσος! Κι' όμως εμένα οι δουλειές σου πάνε άφροντα στο καλλίτερο και τα κέρδη σου αυξάνονται, ενώ οι δικές μου δουλειές πάνε όλο και χειρότερα. Δεν έχω παρά μόνο ζημιές. Μήπως έχεις κανένα μαγικό πράγμα πάνω σου; Μήπως σούδουν χαρίσει κανένα φυλαχτό και το κρύβεις από μένα το φίλο σου;

— Ο άλλος, που ήξερε την αιτία της κακοτυχίας του φίλου του, και για να μην τον στενοχωρήσει δεν τούκανε ποτέ λόγο, του αποκρίθηκε:

— Φίλε μου, καλά το σκέφτηκες! Έχω κληρονομήσει από τον πατέρα μου ένα σπουδαίο φυλαχτό. Το φορά στο λαιμό μου και μ' αυτό

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Βρήκε την εξήγησι

Ο Σάκης πήγε μαζί με το σχολείο του έκδρομη στην Κρήτη. Στη διαδρομή πέρασαν κι' από τα χωριά, όπου έγινε ο τελευταίος σεισμός.

— Όπως βλέπετε, παιδιά μου, άρχισε τότε να τους λένε ο δάσκαλος, εδω δεν απομένει όρθιο παρά το καμπαναριό με το ρολόι.

Ο Σάκης, μόλις γύρισε στο σπίτι του, άρχισε να διηγείται όσα είδε στην έκδρομη και κυρίως για τ' αποτελέσματα των σεισμών, που του έκαναν μεγάλη εντύπωση:

— Φαντασθείτε ότι ο' ένα χωριό δεν έμεινε όρθιο παρά το καμπαναριό της εκκλησίας με το ρολόι...

— Και πόσο κράτησε ο σεισμός; τόν ρώτησε η μητέρα του.

— Μονάχα πέντε λεπτά! Από τις δυο τα μεσάνυχτα μέχρι τις δυο και πέντε... αποκρίθηκε ο Σάκης.

— Περίεργο... Και πως δεν έπεσε το καμπαναριό με το ρολόι; ρώτησε τώρα ο πατέρας του.

Κι' ο Σάκης, αφού σκέφτηκε λιγάκι:

— Φαίνεται, μπαμπά, πως το ρολόι θα πηγαίνει πέντε λεπτά πίσω...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Είδε τέλος ότι τα καταστικά του βρίσκονταν σε φοβερή κατάσταση...

συμφορία πάνω τις δουλειές μου κάθε μέρα, γυρίζοντας σ' όλες τις γωνιές του σπιτιού μου και του μαγαζιού μου, απ' τη σιταποθήκη στην κρασοποθήκη κι' απ' την κρασοποθήκη στο περιβόλι... Και φαίνεται πως ο περίπατος αυτός του φυλαχτού μου μου φέρνει την ευτυχία και την καλή μου τύχη...

— Αχ! καυμένη φίλε, κάνε μου τη χάρη, αν έχεις την καλωσύνη να μου δανείσεις για λίγον καιρό το θαυματουργό φυλαχτό σου. Έχει επιτεύχηση σε μένα... Θα σου το γυρίσω πολύ γρήγορα!

— Πολύ ευχαρίστως, του αποκρίθηκε ο άλλος, "Ελα να με ξαναείδης αύριο το πρωί, για να σου το δώσω.

Όταν ο κακορίζικος έμπορος την άλλη μέρα πήγε στο μαγαζί του φίλου του, εκείνος τού έδωσε ένα φουντούκι τυλιγμένο σ' ένα κομμάτι παλλό μεταξάτο.

Ο άνθρωπος το πήρε με χαρά, το κρέμα-

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Μάννα

Καθόμουν ο' ένα εξωκλήσι σ' ουλλογή βαθιά πολλή ώρα κι' από ένα ανίκυρο κυπαρίσσι με κύταζε μία μαυροφόρα.

Δάκρυα θωρώ σ'α βλέφαρά της, γέρνεις την κεφαλή σ'α στήθη κι' άργα κινάει σ'άν νυκτοβάτης, σ'άν ξένο φεύγει παραμυθί.

— Παιδί θέ νάχη πεθαμένο, που μούμοιαζεν, ή κακομοίρα... Νοιώθω το μάτι δακρυμένο κι' άργα τόν άλλο δρόμο επήρα.

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

σε γρήγορα-γρήγορα στο λαιμό του κι' από κείνη την ημέρα άρχισε να το γυρίζει σ' όλες τις γωνιές του μαγαζιού και του σπιτιού του.

Έτσι, είδε άμείως την κατάσταση, που θαύλανε παντού και τη σπατάλη που έκαναν οι υπάλληλοί του. Στο κελάρι είδε χυμένο έδω κι' εκεί το κρασί και το λάδι. Στην κουζίνα θρήκε πεταγμένα κομμάτια κρέας, ψωμιά και δαπνία! Στη σιταποθήκη είδε συμποτισμένο καταγής και τσαλαπατημένο ένα σωρό σιτάρι. Πίσω από το σταύλο θρήκε μεγάλες στίβες από χόρτο, που το έκλεθαν οι γειτόνοι κι' οι γελαδαρήδες από τις αποθήκες, για να το πουλήσουν κούφα για λογαριασμό τους.

Στο τέλος είδε ότι τα καταστικά του βρίσκονταν σε φοβερή κατάσταση. Πολλά γρήματα, που τού χρωστούσαν, δεν ήταν καθόλου περασμένα στα θείλια. Μ' άλλα λόγια, είδε εκείνο που έπρεπε να είχε δη από καιρό, Κι' αυτό ήταν η αιτία της κακορίζικας του.

Κατάλαβε τότε πως εκείνο που τού έλειπε δεν ήταν η εύνοια της τύχης, αλλά το κούτι του αφέντη. Αυτό βλέπει τα πάντα μέσα στο σπίτι, στο μαγαζί, στις αποθήκες. Κι' όταν οι υπάλληλοι το νοιώθουν καρφωμένο απάνω τους να τους προσέχει, τότε δουλεύουν με περισσότερο ζήλο.

Από τότε, λοιπόν, άφησε τα γλέντια. Κι' όλες τις ημέρες του τις περνούσε γυρίζοντας έδω κι' εκεί στο μαγαζί του, στις αποθήκες του και στο σπίτι του, επιθελώνοντας άγρυπνα τα πάντα.

Αλλά από τότε άρχισαν κι' οι δουλειές του να πηγαίνουν πολύ καλά κι' έτσι γλύτωσε από την οικονομική καταστροφή.

Όταν, έπειτα από λίγες μέρες, πήγε να δώσει πίσω στο φίλο του τού φυλαχτό, τόν ευχαρίστησε διπλά.

Πρώτα για την πολύτιμη συμβουλή του και δεύτερο για τόν λεπτό και διακριτικό τρόπο με τόν οποίο τού είχε δώσει την πολύτιμη εκείνη συμβουλή.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

Η νευρική γιαγιά σ'όν μικρό ανήψιό της:

— Για να σου πω! Δέ μπορείς να σε άκούω πρωί-πρωί να γκρινιάζεις έξω από την πόρτα μου!

— Μήπως θέλεις, γιαγιά, νάρθω μέσα;

Στο μάθημα ογινιής. Ο δάσκαλος αφού μίλησε για την οδοντοφυία, ρωτάει ένα μαθητή:

— Λοιπόν, ποιά είναι τα δόντια που βγαίνουν τελευταία;

— Τα ψεύτικα, κύριε καθηγητά.

★

Ο δάσκαλος: Ποιό χρόνο έγινε ή έν Μαραθώνι μάχη;

Ο Α' μαθητής: Την ήξερα τη χρονολογία, αλλά την... ξέχασα.

Ο Β' μαθητής (για να πειράξη τόν πρώτο): Έγώ τη θυμάμαι, αλλά... δεν την ξέρω.

★

— Ντιντή, π'ας στο φαρμακείο να πάρω...

— Ά, όχι, μαμάκα μου! Είλ' εκεί ένας σκύλος και φοβάται.

— Στη γωνιά του φαρμακείου, θέλω να πω, να πάρω κούλορι.

— Ναί, ναι, μαμά μου! Εκείνο το σκύλο...

τόν πήρε ο υπόγιος!

Η νύξη του κλειδούχου

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μαρίνα βρίσκει τόν πατέρα της να κυττάει κατι τι, δακρυσμένος. Εκείνος απορροφεί να της εξηγήσει το λόγο και της λέει πως θα τα μάθει όλα άργότερα. Άργότερα τόν επισκεπτεται ο Τζος Κάποτον και τού λέει ότι ζέρει ποιός είναι πραγματικά κι' ότι είναι φίλος του. Τού αποκαλύπτει ύστερα πως είναι ο ανήψιος της Τζέννυ Μακ Φέρσον, της γκουβερνάντας τού Ντικ. Τού εξηγεί ακόμα πως αυτός έσωσε τη μικρή Μαρίνα, στή συγκρούση τού τραίνου, και πως ο "Εντίν Χαγκουντ" καταγείλε αυτόν - τόν κλειδούχο - ως μέλος της συμμορίας που προκάλεσε αυτή τη συγκρούση. Τέλος, τού συιστάει να χρησιμοποιήση ένα τρομερό όπλο που έχει στα χέρια του, για να συντρίψη τόν άθλιο Χαγκουντ.

80Ν — Έσείς βρήκατε πρώτος στή γραμμή τού τραίνου το πάμα της άτυχης θείας μου;

— Όχι εγώ. Η Μαρίνα.

— Ο "Άγγλος" χτύπησε τη γροθιά του και φώναξε:

— Διάβολε! Μαζί σας θάχανε και άγιος την ύπομνη του... Άς μην παίζουμε με τις λέξεις. Οι στιγμές είναι πολύτιμες!

Και πρόσθεσε, διευκρινίζοντας τη σκέψη του:

— Βέβαια, η Μαρίνα το είδε πρώτη. Έσείς όμως πληρώσατε, πριν από κάθε άλλον, Έσείς το τραβήκατε δίπλα στις γραμμές.

— Ναί, εγώ. Μα γιατί επιμένετε πάνω σ' αυτό το θέμα;

— Γιατί πιστεύω πως θα βρήκατε ένα δαχτυλίδι, άναμεσα στα πράγματα που είχε η θεία μου στή τσάντα της.

— Ό,τι βρήκα, το παράδωσα στήν άστυνομία...

— Όχι όμως κι' αυτό το δαχτυλίδι... Τι τού κάνατε;

Ο Ζάκ Ρεβάλ ήταν χλωμός, σ'άν πεσμένος, κι' άνασάνε λαχνασμένα. Ο Τζόν Μακ Φέρσον δεν τόν άφινε καθόλου απ' τα μάτια του. Η διαπεραστική ματιά του έψαχνε τη συνείδησή του.

— Μα μιλήστε λοιπόν! έπείμεινε, νευριασμένος. Έγώ δεν είμαι άνακρίτης. Δέ σας υποπτεύομαι, ούτε σας κατηγορώ πως κλέψατε τη νεκρή. Αυτό που σας ζητά, είναι για τόν συμφορον σας και για τόν θριαμβό της δικαιοσύνης.

Δέ βλέπετε πού όπλο σας παρέχει αυτό το δαχτυλίδι, πού κεραυνόβολο τεκμήριο κατά τού έγκληματιά... Άπαντήστε λοιπόν! Το δαχτυλίδι που σας λέω, ήταν από πλατίνα κι' είχε για πέτρα ένα μεγάλο σκαλισμένο σνυχα. Το βρήκατε, ναι ή όχι; Ήταν όλοκληρο, είχε άκονη την πέτρα του;

Ο Ζάκ Ρεβάλ έγειρε τόν κεφάλι του καταφατικά, άνίκανος να προφέρει λέξη.

Ο Τζος χαμογέλασε μ' ικανοποίησι.

— Τόχετε άκόμη; ρώτησε.

Ο κλειδούχος έκανε την ίδια κίνηση.

— Δόξα σοί ο Θεός! έπτε ο Τζος, άναστενάζοντας μ' άνακούφισι. Πρέπει να μού δώσετε αυτό το δαχτυλίδι. Μού χρειάζεται.

Μα ο Ρεβάλ άλλαξε άποψία έφως. Στη φυσιογνωμία του ζωγραφίστηκε ή δυσπιστία.

— Κι' άν άρνθήθω να σας τού δώσω; έπτε.

— Ασφαλώς! Τι τού χρειαζέσθε, αυτό τού δαχτυλίδι;... Ποιός με βεβαιώνει πως δεν έλαστέ σ'όλομνος άπ' τού Χαγκουντ, άνθρωπού του. Μπορεί μία χαρά να σας άνάθεσε να μού παρέστε αυτό τού τεκμήριό, για να εξαφανισή κάθε ίχνος τού έγκλημάτός του και να μ' άψή ύστερα κάτω από μία καταδίκη!

Ο Τζόν Μακ Φέρσον έσφικε τις γροθιές του, νευριασμένος. Συγκρατήθηκε όμως και ήρέμισε.

Κατάλαβε και δικαιολογούσε τις άμφιδολίες εκείνου τού δυστυχισμένου, που τόν περνώμνο τόν είχε κάνει άσπονδο έχθρο της άθωαπότητος.

Τόν κύταζε με όίκτο και τού έπτε, δινόντάς του τού χέρι:

— Σωστά! Έχετε τόν δικαίωμα ν' απαιτήσετε έγγυήσεις. Δεν έχω, δυστυχώς να σας δώσω τίποτ' άλλο από ήθικά στοιχεία. Μα έλπίζω να σας φτάσουν.

Τούπιασε τού χέρι, πού άρνιόταν εκείνος να τού τού δώση, και πρόσθεσε με συγκίνηση:

— Σας άρκίζομαι στήν ψυχή της άγαπημένης νεκρής που την κλαίτε και σεις, στή μηγή του λάρδου Χαγκουντ και της γυναίκας του, στήν άγάπη σας για τή μητέρα της Μαρίνας, στήν ίδια τή Μαρίνα, πως είναι ή καθάρη αλήθεια αυτό που θα σας πώ.

Η φωνή του είχε τούς ζεστούς εκείνους παλμούς που βγαίνουν μέσ' από τήν καρδιά

και φέροναν τήν πεποίθησι στους άλλους.

— Άλλωστε, συνεχισ, τα λόγια μου τα ίδια θα σας άποδεικνύν πως δεν έπαύθη εγώ αυτή τήν ιστορία. Και δέ μπορείτε να υποθέσετε πως ο "Εντίν Χαγκουντ" άνάθεσε σε τρίτο πρόσωπο τή φροντίδα να σας πάρη τόν πολύτιμο δαχτυλίδι.

Λοιπόν, όταν ο Χαγκουντ έκλεψε, τα λίκονγελακά κοσμήματα τού εαβέρφου του, τού έπεσε τού δαχτυλίδι τού, σ'όν τόπο της κλοπής. Δεν τού πρόσεξε, πάνω στή βίαιή του να φύγη. Ο λάρδος τού βρήκε τόν άναγνώρισε, κι' άπ' αυτό τού στοιχείο μάντεψε ποιός είχε κάνει τήν κλοπή. Έτόιμος λοιπόν ένα γράμμα τρος τόν εαβέρφου του, με τού όποιο τόν διάταξε να επιστρέψή άμέσως τά κοσμήματά, με τήν ύπόσχεσι πως δέ θα κατάγγελλε τήν πράξη του, για να διασωθή ή τιμή της οικογένειας. Φύλαξε κάπου αυτό τού γράμμα, για να τού στείλν τήν άλλη μέρα. Μαζί μ' αυτό είχε κρύψει και τού δαχτυλίδι.

Αλλά ήταν τόση ή στενοχώρια του, όσα τήν ίδια εκείνη νύχτα έπαθε συγκοπή και πέθανε. Η γυναίκα τόν τόν άκολουθήσε σ'όν τάφο. Ύστερα από λίγο καιρό, ή θεία μου βρήκε τυχαίως τού γράμμα και τού δαχτυλίδι. Θα μπορούσε να τα χρησιμοποιήση για ν' άποδείξη τήν άθωότητα σας και να πετύχη τήν άναθεώρησι της δικής σας. Άλλά δίστασε να εκθέσει τού όνομα τού Χαγκουντ, καταγγέλλοντάς ένα άπ' αυτούς σ'άν κοινό λαοδόπη.

Έκ'άνω άσχημα, τού παραδέχομαι... Άλλά σ'ε κι' ή ίδια άναγνώρισε τώρα τελευταία τού σφάλμα της και άποφάσισε να τού έπιστρώσει όσο μπορούσε. Μού έμπιστεύθηκε λοιπόν τού γράμμα τού λάρδου και, παίρνοντας μαζί της τού δαχτυλίδι, ξεκίνησε για τήν Ιταλία, για να βοηθ τόν ένοχο και να τόν ύποχρεώση να όμολογήση.

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Τά ύπολοιπα τά ζέρετε... Και τώρα άμφιδόλως άκόμη;

Ο κλειδούχος έσφικε τού χέρι τού Τζος μεσα σ'α δικά του.

— Όχι, όχι, δεν άμφιδόλω! φώναξε. Σας πιστεύω. Είμαι πρόθυμος για ό,τι μού πητε... Πρέπει τώρα να τρέξω ν' άλλαξω τά κλειδιά της γραμμής. Πού, πως και ποτε θέλετε να σας παράδωσω τού δαχτυλίδι;

Ο νέος σκέφθηκε μία στιγμή κι' άπάντησε:

— Στείλτε μού τού με τή Μαρίνα, αύριο τού πρωί νωρίς, όταν θα πηγαίνν τις κατοικίες της στή βοσκή.

— Δέ θα μπορούσατε νάρητε να τού πάρτε μόνος σας;

— Όχι. Άν με δοüne, μπορεί να ύποψιαστούνε... Έδω και λίγο καιρό, ο Χαγκουντ μού φαίνεται πως με παρακολουθεί... Το ίδιο κι' ο καμοριέρης τού Χίπ Γκρηγούαρι. Τά φρονιμώτερο είναι ν' άναθεώσουμε αυτή τή δουλειά στήν κόρη σας.

— Έστω! Αύριο λοιπόν, τά εφημερώματα, ή Μαρίνα θα σας συναντήση στή ρεματιά, κοντά σ'όν πύργο.

Κι' ο κλειδούχος άποκακούνθηκε γρήγορα, γεμάτος θάρρος κι' άισιοδοξία, σ'άν ξαναεισέμεινος, αφού έσφικε θερμά για τελευταία φορά τού χέρι τού καινούργιου φίλου του.

Θ'.

Η Μαρίνα είχε μείνει μόνη σ'όν σπίτι. Πάνω στή βίαιή του να φύγη για τή δουλειά του, ο Τζάκοπο δεν είχε σκεφθή να κρύψη τόν αντικείμενο που νύταζε με προσοχή πριν από λίγες.

Έτσι, τού δαχτυλίδι είχε μείνει πάνω σ'όν τραπέζι. Κι' ή μικρή τού πήρε σ'όν χέρι της, εξετάζόντάς ή με περιέργεια.

Γιατί ήταν άληθινά παραένο και άσυνήθιστο, αυτό τού δαχτυλίδι. Ποτέ ή Μαρίνα δεν είχε εααδθί άλλο, τόσο μεγάλο. Έκτός όμως άπ' τις άσυνήθιστες διαστάσεις του, ήταν άγνωστο στή Μαρίνα άκόμη και τού μέταλλο άπ' τού όποιο ήταν φτιαγμένο: ή πλατίνα.

Τέλος, τού πιδ ενδιαφέρον άπ' όλα ήταν ή πέτρα τού δαχτυλίδιού: ρόζ, διαφανής, μακρόστενη, μ' ένα ανθρώπινο κεφάλι με κρύνος, σκαλισμένο σ'όν κέντρο της.

Η Μαρίνα άναγνώριζε αυτή τή μορφή. Τήν είχε δει κι' άλλους: μέσα σ'άν έρείματα, όπου είχε μνη πρό ήμερών μαζί με τού Ντικ Χαγκουντ.

Πραγματικά, είχε δει εκεί τού ίδιο αυτό πρόσωπο, σ'όν παλινούς τούχους, πάνω άπ' τις πόρτες, σ'όνς θόλους. Κι' είχε σκεφθή πως θάταν κάποιος άπ' τούς άγριους και φιλοπόλεμους άρχοντες τού παλιού καιρού.

Πως βρισκότανε τώρα σ'α χέρια τού πατέρα της αυτό τού δαχτυλίδι...

Αποροφώθηκε τόσο να τού κυττάξη; ώστε παραμέλησε λίγο τή δουλειά της και τού μαγειρέμα τού βραδινού φαγητού.

Έτσι, όταν γύρισε ο πατέρας της, μετά τή δουλειά του, ή σούπα δεν είχε βράσει άκόμη, κι' ή Μαρίνα έξακρυλούδουσε να κυττάξη με περιέργεια τού δαχτυλίδι.

Δέ θυμάστε ώστόσο ο Ρεβάλ. Η κουβέντα τού με τού Τζος Κάποτον είχε ξαναεγείρει τήν καρδιά του κι' είχε φρεσκάσει τού μυαλό του.

Δεν τ'άμνηνε πια καμιά ύποψια. Μόλις μάλιστα τόν έαυτού του για τήν τόσο προσθητική δυσπιστία που είχε δείξει στήν άρχή για τού νέο.

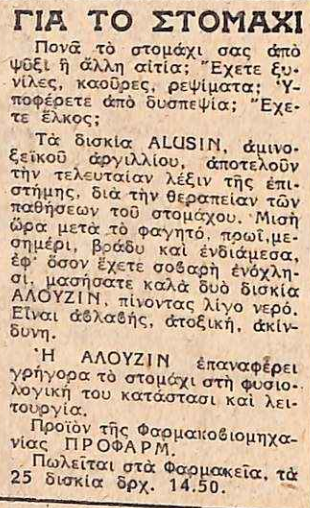
Ευλόγοιρε τού Θεό, γιατί θα έβλεπε επιτέλους τή ντροπή του. Θα μπορούσε να σταθί με ψηλά τού κεφάλι, άνάμεσα σ'όνς τίμιους ανθρώπους, τού θύμα αυτό μίας φοβερής δικαστικής πλάνης.

Η καρδιά του ήταν γεμάτη χαρά. Ελπιδες, περηφάνια. Δέ θάταν πια άναγκασμένος να σωπαίν, να κρύβη άπ' τήν κόρη τού ένα πονεμένο παρελθόν. Τα βάσανα που είχε περάσει, τού φορούσαν ένα φωστράφανο σ'όν κεφάλι. Άκόμη κι' εκείνοι που τόν περιφορούσαν άλλοτε, όταν μβαίναν τήν ελιθερή ιστορία του, θα ήταν οι πρώτοι που θα τρέχανε να τόν συγχωρήσουν και να τού εκδηλώσουν τή συμπάθειά τους, σ'άν άποχρήμια για τήν άδική κι' άπειματική καταδίκη του.

Ήταν λοιπόν χοροεπιμένος ο κλειδούχος, άταν γύρισε σ'όν σπίτι του. Είχε σ'όν άγκυλιά τόν τήν άγαπημένη του μικρούλα και τή γεμίσε φίλια.

— Μαρίνα μου, κορούλα μου, της έλεγε, πριν από λίγο άρνήθη

69

MENTIΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν. Βραβεῖον Τηλεπαθῆαις μαθήρας ἀποστάσεως. Δέχεται ὁδὸν Μετσόβου 25 Α' ὄροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π. μ. καὶ 5—8 μ. π. Τηλ. 810-975

70

δὸν Μερὶ Αποστολῶν
148, Istanbul, Turkey, ἐπιθυμῶ
ἀλληλογραφεῖν με νέους ἀπ' ὅλο τοῦ
κόσμου, κατὰ προτίμησιν ὑψηλοῦς, ἡ-
λικίας 25—30 χρόνων. Παρακαλεῖ-
σθαι ἀπαντῆσθαι με ἐρωκλίσαντο ἀπὸ

...της ἀλληλογραφίας μας.
 Η D o t h y, (21 χρόνων),
 Ο. Box 1291, Khartoum, Sudan,
 θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους, ἡ-
 ικίας 30—33 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ
 νύμφη μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φι-
 λίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9-12
καὶ 5-7 καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ.
Γολκοφίν 113. Τηλ. 613.610.

Ο Μ. Ζεργας, C) Batchelor P.O., N.T. Australia, έθιμει ν' αλληλογραφήση με την άγνωστιά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αύγουστιάτ»

ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥ

Τοιγάρο
STRAT

Τὰ μάτια τῆς θεᾶς ἦταν δυο
μαργάρδια, κορμωμένα πάνω
στο ἀσμήμι...

Τὰ ζωομένα ματάκια τῆς.
—Κάνε ὅτι σοὺ εἶπα, λευκή
κυρία, ἐπέμεινε.
Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔβλεπε ὁ
Σαντιβάν.
—Τὴ θέλεις ἐδῶ, σκόλα; φώνα-
ξε στὴν Ἰνὴ. Πῶς τὸλῆπες νὰ
πατήσης τὸ πόδι σου στὸ σπῆτι
μου;

Ἡ γυνὴ δὲν ἀπάντησε. Ἐσκί-
ψε, φίλησε τὴν ἀκρὴ τοῦ φουσα-
νίου τῆς Ἰνὴς καὶ ἔφυγε γρήγο-
ρα κτυπᾶν τὸν ἀντρα τῆς.
—Γιατὶ δέχεσαι, Ἰνὲς, τέτοια
τέρατα στὸ σπῆτι; ρώτησε ὁ Ἰ-
σπανὸς τῆς γυναίκας του.
Σαφινικὰ ὅμως γλῶσσας. Εἶχε
παρρησιάζει ὅτι τὸ φῶρεμα τῆς
Ἰνὴς ἦταν σκισμένο στὴν ἀκρὴ, ἐ-
κεῖ ποὺ τὸχε φιλήσει ἡ Ἰνὴ.
—Τὴ εἶν' αὐτό; ρώτησε, παρα-
γμένος. Γιατὶ αὐτὴ ἡ Ἰνὴ πῆρε
μαζί τὴν ἑνα κομμάτι ἀπ' τὸ φῶ-
ρεμά σου;

Ἡ Ἰνὴς δὲν εἶπε τίποτα. Τὰ
χεῖλη τῆς ὅμως γίναν ἀσπράς σὺν
τὸ πάλι...

—Αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶναι
τρομερὲς μάγισσες, πρόσθεσε ὁ
Σαντιβάν. Ποῖος ἔχει οὐ τί εἶ-
δους ἔρκαβα θὰ χρησιμῶν τὸ κομ-
μάτι ἀπ' τὸ φῶρεμά σου!...

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ κάνουν
ἕνα ἀγίασμα μὲν τὴν θημέραν.

Τὰ μάτια τῆς θεᾶς

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ἸΝΕΣ ΝΤΕ ΣΑΝΤΙΒΑΝ, ἡ πεντάμορφη γυ-
ναῖκα τοῦ Ἰσπανοῦ τοῦ ἀπέραντου κτήμα-
τος τοῦ Καλατάμπο, ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀν-
τρα τῆς καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἐλα μαζί μου γρήγορα. Μιγκουέλ! Βρή-
καμε ἕνα θαυμάσιο ἀνάλμα!

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικὸς ἐργάτες, ὁ
Μιγκουέλ ντὲ Σαντιβάν ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἰ-
νὴ, φωτισμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπὸ τὰ φανάρια.
Στὸ μέρος ἐκεῖνο ὑψώθηκαν ἄλλοτε ἕνα πα-
νάρκιο φρούρι τῶν Ἰνκας. Καὶ τώρα, μέσα
σὲ μὴ γούθα τοῦ τοίχου, εἶχαν ἀνακαλύψει ἕνα
πελώριο ἀγάλμα ἀπὸ ἀσμήμι.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐργάτες σταμάτησαν. Ἀρπινόταν νὰ
προχωρήσουν.

Ἡ Ἰνὴς δὲν ἀπάντησε. Ἐσκί-
ψε, φίλησε τὴν ἀκρὴ τοῦ φουσα-
νίου τῆς Ἰνὴς καὶ ἔφυγε γρήγο-
ρα κτυπᾶν τὸν ἀντρα τῆς.
—Γιατὶ δέχεσαι, Ἰνὲς, τέτοια
τέρατα στὸ σπῆτι; ρώτησε ὁ Ἰ-
σπανὸς τῆς γυναίκας του.

Σαφινικὰ ὅμως γλῶσσας. Εἶχε
παρρησιάζει ὅτι τὸ φῶρεμα τῆς
Ἰνὴς ἦταν σκισμένο στὴν ἀκρὴ, ἐ-
κεῖ ποὺ τὸχε φιλήσει ἡ Ἰνὴ.

—Τὴ εἶν' αὐτό; ρώτησε, παρα-
γμένος. Γιατὶ αὐτὴ ἡ Ἰνὴ πῆρε
μαζί τὴν ἑνα κομμάτι ἀπ' τὸ φῶ-
ρεμά σου;

Ἡ Ἰνὴς δὲν εἶπε τίποτα. Τὰ
χεῖλη τῆς ὅμως γίναν ἀσπράς σὺν
τὸ πάλι...

—Αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶναι
τρομερὲς μάγισσες, πρόσθεσε ὁ
Σαντιβάν. Ποῖος ἔχει οὐ τί εἶ-
δους ἔρκαβα θὰ χρησιμῶν τὸ κομ-
μάτι ἀπ' τὸ φῶρεμά σου!...

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ κάνουν
ἕνα ἀγίασμα μὲν τὴν θημέραν.

Ἡ Ἰνὴς δὲν ἀπάντησε. Ἐσκί-
ψε, φίλησε τὴν ἀκρὴ τοῦ φουσα-
νίου τῆς Ἰνὴς καὶ ἔφυγε γρήγο-
ρα κτυπᾶν τὸν ἀντρα τῆς.

—Γιατὶ δέχεσαι, Ἰνὲς, τέτοια
τέρατα στὸ σπῆτι; ρώτησε ὁ Ἰ-
σπανὸς τῆς γυναίκας του.

Σαφινικὰ ὅμως γλῶσσας. Εἶχε
παρρησιάζει ὅτι τὸ φῶρεμα τῆς
Ἰνὴς ἦταν σκισμένο στὴν ἀκρὴ, ἐ-
κεῖ ποὺ τὸχε φιλήσει ἡ Ἰνὴ.

—Τὴ εἶν' αὐτό; ρώτησε, παρα-
γμένος. Γιατὶ αὐτὴ ἡ Ἰνὴ πῆρε
μαζί τὴν ἑνα κομμάτι ἀπ' τὸ φῶ-
ρεμά σου;

Ἡ Ἰνὴς δὲν εἶπε τίποτα. Τὰ
χεῖλη τῆς ὅμως γίναν ἀσπράς σὺν
τὸ πάλι...

—Αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶναι
τρομερὲς μάγισσες, πρόσθεσε ὁ
Σαντιβάν. Ποῖος ἔχει οὐ τί εἶ-
δους ἔρκαβα θὰ χρησιμῶν τὸ κομ-
μάτι ἀπ' τὸ φῶρεμά σου!...

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ κάνουν
ἕνα ἀγίασμα μὲν τὴν θημέραν.

Ἡ Ἰνὴς δὲν ἀπάντησε. Ἐσκί-
ψε, φίλησε τὴν ἀκρὴ τοῦ φουσα-
νίου τῆς Ἰνὴς καὶ ἔφυγε γρήγο-
ρα κτυπᾶν τὸν ἀντρα τῆς.

—Γιατὶ δέχεσαι, Ἰνὲς, τέτοια
τέρατα στὸ σπῆτι; ρώτησε ὁ Ἰ-
σπανὸς τῆς γυναίκας του.

Σαφινικὰ ὅμως γλῶσσας. Εἶχε
παρρησιάζει ὅτι τὸ φῶρεμα τῆς
Ἰνὴς ἦταν σκισμένο στὴν ἀκρὴ, ἐ-
κεῖ ποὺ τὸχε φιλήσει ἡ Ἰνὴ.

Τὰ παράξενα τῆς σύγχρονης φυσικῆς

Τὰ ροδάκινα ποὺ γάνουν, βάρος. ὅ-
ταν τὰ πῆμε στὸν βο ὁρῶσε!...

Ἡ ΦΥΣΙΚΗ, ποὺ μᾶλλον στὰ σχολεῖα, δὲν ἔ-
χει πιά ἀξία στὴν ἐποχὴ μας! Ἡ θεωρία
τῆς σχετικῆς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ οἱ
νεώτερες ἀνακαλύψεις γιὰ τὴ φύσιν τῆς
καὶ τὴ μορφὴ τῆς ἐνέργειας ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὴν
ἀγρότητα τελείως. Καὶ τὸ ἴδιο ἔχουν μὲ τὴ
γεωμετρία τῶν τριῶν διαστάσεων, ποὺ δὲν
ἐξυπηρετεῖ πιά, ὅταν θελήσουμε νὰ θυγοῦμε ἀπὸ τὸ
πλῆθος τῶν σονήτων παραδείγματα ἀπὸ τὸ
πλῆθος τῶν μερικῶν παραδειγμάτων.

Ἀλλὰ νὰ μερικὰ παραδείγματα, γιὰ νὰ κα-
ταλάβουμε τὴς καινούργιες θεωρίες:

1) Ἡ Γῆ εἶναι σφαιρική. Κι' ὁπότε, τὸ μέ-
τρο ποὺ χρησιμοποιούμε εἶναι ἴσο. Μετῶνι-
μοι, τὴν ἴση ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἴσον ἐυθεῖα.
Συμπέρασμα: οἱ μετρήσεις μας δὲν εἶναι σω-
στές. Κι' ἀλλοῦτε, πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ
πλανῆτῆ μας δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν εὐθεῖες.

2) Ἡ κλασσικὴ γεωμετρία μας λέει ὅτι ἕνα
τρίγωνο μπορεῖ νὰ ἔχῃ μὴ μόνον ὀρθὴ γωνία.
Στὴ σφαιρικὴ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, ὁπότε, ἕνα
τρίγωνο μπορεῖ νὰ ἔχῃ δύο ὀρθὲς γωνίες, π.χ.
τὸ τρίγωνο ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ δύο μεση-
μερινὲς καὶ τὸν ἰσημερινό.

3) Ἐνα σῖδρο (γιὰ αἰθέρωμα) ζυγίζει τὸ ἴ-
διο, ὅταν εἶναι κρῖο καὶ ὅταν τὸ κάνουν νὰ ξε-
σταθῇ, ὁρίζοντάς τὸν πρῶτα; Ὀχι! Γιατὶ ἡ
θεωρία εἶναι ὅτι ἡ ἐνέργεια εἶναι ἀπὸ τὴν ἐνέργεια
ἔχει ἕνα κάποιο βάρος ποὺ μπορεῖ νὰ μετρηθῇ
μὲ τὰ σύγχρονα ηλεκτρονικὰ μηχανήματα. Ἐ-
ποὶ τὸ ζεστό σῖδρο ζυγίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ
κρύο!...

4) Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ
τρέχει ζυγίζει περισσότερον, παρὰ ὅταν εἶναι
σταματημένο. Γιατὶ ἡ ταχύτης εἶναι ἐνέργεια.
Κι' ἡ ἐνέργεια τοῦ προσθέτει βάρος.

5) Ἀπὸ τὴν κλασσικὴ γεωμετρία ἔξορμε ὅτι
τὸ ἀθροῖσμα τῶν γωνιῶν παντὸς τριγώνου ἴσο-
εἶναι μετὰ δύο ὀρθῆς, δηλαδὴ μετὰ 180 μοίρες.
Ἐνα τρίγωνο, ὅμως, ποὺ ἔρκεται πάνω στὴν ἐπι-
φάνεια τῆς Γῆς, ὅπως ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρεται
(2), μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀθροῖσμα γωνιῶν μεγαλύτε-
ρο ἀπὸ 180 μοίρες.

6) Ἡ εὐθεῖα, διδάσκει ἡ κλασσικὴ γεωμε-
τρία, εἶναι συντομωτέρα πάσης ἄλλης. Ἀλλὰ
πάνω στὴ σφαιρικὴ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, ἡ συντο-
μωτέρα ὁδὸς εἶναι ἡ καμπύλη.

7) Ἐνα αὐτοκίνητο ἔχει τὸ ἴδιο μήκος, ὅταν
εἶναι σταματημένο καὶ ὅταν τρέχῃ; Ὀχι! Ἡ
θεωρία τῆς σχετικῆς μᾶς διδάσκει ὅτι τὰ
σώματα ποὺ κινεῖται γίνονται μικρότερα.

8) Γιὰ ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ στέκεται ἀκίνητος,
τὸ τρᾶν ποὺ τρέχει πάνω τὴν γραμμὴν, προχω-
ρεῖ πρὸς τὰ ἑμμέρη. Γιὰ ἕνα αὐτοκίνητο, ὅμως,
ποὺ κινεῖται μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, τὸ τρᾶν εἶ-
ναι ἀκίνητο. Γιὰ ἕνα αὐτοκίνητο, τέλος, ποὺ
τρέχει μὲ μεγαλύτερη ταχύτητα, τὸ τρᾶν, κι-
νεῖται πρὸς τὰ πίσω (γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἡ ἀπο-
στασις ποὺ χωρίζει τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ τρᾶν
μεγαλύνει ὁλοένα).

9) Ἀγοράσατε ἀπὸ τὸ μανάφι σας (ποὺ τὸ
μαγαζί τοῦ ἔρκεται στὸ ἴσχυρο) ἕνα κιλό
ροδάκινα καὶ τὸ πηγαίνετε στὸ διαμερίσμα σας,
ποὺ ἔρκεται στὸν βο ὁροφὸν μὲ πολυκατοί-
κίας. Ἄν ἐξακολουθετε τὰ ροδάκινα μὲ μὴ
ὑπερβαλὼν τὴν ζυγαρίαν θὰ ὀρετὴ πᾶς λείπει
ἕνα μικρὸ κλάσμα γραμμαρίων ἀπὸ τὸ κι-
λό. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Στὸ ἴσχυρο μαγα-
ζί τοῦ μανάφι, ἡ ἑλὲς τῆς Γῆς εἶναι μεγαλύτε-
ρη καὶ γι' αὐτὸ τὰ ροδάκινα ζυγίζουν περισσό-
τερο. Ἐνῶ στὸν βο ὁροφὸν, ποὺ ἀπῆγε περισ-
σότερο ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Γῆς, ἡ ἑλὲς εἶναι μικ-
ρότερη καὶ γι' αὐτὸ τὰ ροδάκινα ζυγίζουν λιγώ-
τερο!

10) Ἐνας ἄνθρωπος πᾶνει ἀπὸ τὸν βο ὁρο-
φὸν μὲς πολυκατοικίας. Ἄν, ὅμως, μποροῦσε νὰ
τοῦ διακρίνῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔρκεται στὴν
Αὐστραλία, δηλαδὴ, στὸ ἀντίθετο ἡμισφαίριο ἀ-
πὸ μᾶς, θὰ τὸν ἑλᾶτε... ν' ἀνεβαίνει!

11) Τὸ φῶς χρειάζεται 8 λεπτά γιὰ νὰ φτάσῃ
ἀπὸ τὸν ἥλιο ἐς ἡμᾶς. Ἐποὶ, ὅταν βλέπουμε
τὸν ἥλιο, θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ σβῆσει πρὶν ἀπὸ
8 λεπτά.

12) Ὅταν ταξιδεύουμε πρὸς τὴ δύση, κατ' ἀν-
τίθετον διεύθυνσιν ἀπὸ ἐκεῖνη τῆς περιστροφῆς τῆς
Γῆς καὶ μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπ' αὐτήν,
πρὸς τὴν δύση, ὅταν ἐκκινώμεθα στὴν 10, θὰ
εἶδαμε ἑπείτα ἀπὸ δύο ὥρες σὲ μὴ πλείον, ποὺ
τὸ ρολόγι τῆς θὰ δείχνῃ μόνον 8.

13) Σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς σχετικῆς, ὅταν
ἕνα σώμα ἐνα ρολόγι πάνω σ' ἕνα κινούμενο
σῶμα, οἱ δείκτες του θὰ γυρίζουν τόσο πρὸς τὸ
ἄνω, ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ κίνησις τοῦ σώματος.
14) Ἄν ἐλάμε δύο ρολόγια, τὸ ἕνα στὸ ἴ-
σχυρο μᾶς πολυκατοικίας καὶ τὸ ἄλλο στὸν
βο ὁροφὸν, τὸ δεύτερο θὰ κινεῖται πρὸς τὴν δύση,
γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἡ ἑλὲς τῆς Γῆς εἶναι ἀσθενέστερη
στὸ βορρὸν ὅπου ἔρκεται. Ἐποὶ θὰ ἔχουμε δύο
διαφορετικὸς χρόνους, ἕναν γιὰ τὸ ἴσχυρο καὶ
δεύτερο γιὰ τὸν βο ὁροφὸν. Ἡ διαφορὰ θὰ εἶναι
πρὸς τὸν ἥλιο γιὰ τὸν ἐπὶ τῆς 3000 μέτρων.

15) Γιὰ ἕνα θεοῦ, ποὺ στέκεται ἀκίνητος,
μὴ ἐκκινῶν, πᾶντορας ἀπὸ ἕνα τρᾶν, θὰ δια-
γρᾶφῃ λοκὴ τροχιά καὶ ὅχι καθεστῆ. Αὐτὸ ὁρᾶ-
ται στὴν ὀριζόντια κίνησις τοῦ τραινίου.

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιούς ἀναγνώστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλασε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάσῃ σὲ κάθε τεῦχος μας
ἕνα εβδομαδιαῖο ὁροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθᾷ νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωὴ σας, ἐκμεταλλεύμενοι τὴς εὐκαι-
ρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

23 — 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὴν ἀποφασισ-
τικότητά σας. Ἀπαιτεῖται προσοχὴ στὴ ρύ-
θμισι διαφορῶν μὲ συνεταιρικούς καὶ συνε-
ργάτες. ★ Ἀποφύγετε τὴς διαστροφικῆς ἀπο-
φάσεις καὶ προσέξτε τοὺς λογαριασμούς.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 Ἀπριλίου

★ Γιὰ τὴς γυναῖκες, πιθανὸς ρήξεως
μὲ ἐτερόφυλο πρόσωπο, ποὺ θὰ ἀποδει-
χθῇ σύντομα ἐπιτυχής. ★ Γενικά τὰ ἄ-
στρα δημιουργοῦν μὴ ἀνέχουσι γιὰ τὴν
καρδιά σας περίοδο.

★ Φωτιά καὶ θραστό νερὸ ἀπειλοῦν τὴν
υγεία σας. Προσεξτε πολὺ ὅταν τὰ πη-
σιάζετε. ★ Προφυλάξτε ἐπίσης, τὰ μάτια
σας ἀπὸ τὸν ἐκτεφωτικό ἥλιο. ★ Τυ-
χερὸ τὸ 27.

★ Ἡ περίοδος εἶναι ἀκατάλληλη γιὰ τὴν
δημιουργία νέων υποχρεώσεων καὶ ὑπο-
γραφῶν συμφωνιῶν. ★ Ὁ ἐνθουσιασμός
κινδυνεύει νὰ σᾶς παρασύρῃ ἐνέργειες,
ποὺ δὴν γοῦν σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου — 21 Μαΐου

★ Ἀφροδίτη καὶ Ἄρης δημιουργοῦν
συνηθῆκες ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὲς γιὰ ταξίδια.
★ Θὰ κἀνετε κατὰ τὴν διάρκειά τῶν δια-
κοπῶν σας μὴ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα
γνωριμία. ★ Ζήλεια ἀδικαιοσύνη.

★ Προσεξτε τὸ λαοὺ σας καὶ γενικά
τὸ ἀνταπευσιτικὸ σύστημα. ★ Ἀπαιτεῖται
ἐπίσης μεγάλη προσοχὴ κατὰ τὴν παραπο-
νή σας στὴ θάλασσα, ἰδίως ἂν ἐπιδί-
δατε σὲ θαλάσσια σπορ.

★ Σύγκρουσις ἀπόψεων μὲ στενοὺς συ-
νεργάτες θὰ σημεῖωθῇ ἰδίως κατὰ τὸ
Σάββατο 25. Ἄν διατηρήσετε τὴν ψυ-
χραιμία σας, ὅλα θὰ ἐπαέλθουν σύντομα
στὴν ὁμαλότητά.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 Ἰουνίου

★ Ἀπαιτεῖται φρόνησι στὴς σχέσεις
σας μὲ τὸ ἄλλο φύλο. ★ Κίνδυνος νὰ δο-
κιμάσετε μεγάλη ἀπογοήτευσι, ἐπιδι-
κοντάς νὰ κατακτήσετε πρόσωπο, ποὺ
ἐλέπει τὴ ζωὴ ὑπὸ ἄλλο πρῆμα.

★ Προσεξτε πολὺ τὴς τροφῆς σας, γιὰ-
τί ὑπάρχει κίνδυνος τροφικῆς δηλητηρία-
σεως. ★ Ἄν οἱ ἐνοχλήσεις τῆς καρδιάς
παραινῶνται, συμβουλευθεὶτε αἰσῶς ἕ-
να καρδιολόγο. ★ Ἀρωμα ἡ λεβάντα.

★ Περνάτε μὴ ἀπὸ τὴς δυσχερέστε-
ρες περιόδους τῆς ζωῆς σας. Χειρισθῆτε
τὰ πάντα μὲ φρόνησι καὶ ἀποφύγετε τὴν
δημιουργία νέων υποχρεώσεων. ★ Ἀκο-
λουθεῖτε τὴς προαισθήσεις σας.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου — 23 Ἰουλίου

★ Προσεξτε πολὺ τὴς νέας σχέσεις, ποὺ
θὰ δημιουργηθῇ κατὰ τὴν περίοδον αὐ-
τή. ★ Ὅρκοι καὶ ὑποσχέσεις ἐτεροφύλου
προσώπου δὲν εἶναι καθόλου ἐλκρινεῖς,
γι' αὐτὸ δεῖτε ἐπιφυλακτικότη.

★ Ὁ ἥλιος ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν
υγεία καὶ ἰδίως τὸ σπῆτι σας. ★ Ἄρης
καὶ Κρόνος αὐξάνουν τὸν κίνδυνον ἀτυχη-
μάτων, γι' αὐτὸ αὐξήστε τὴς προφυλά-
ξεις καὶ ἀποφύγετε τὴς καταχρήσεις.

★ Θὰ συναντήσετε σοβαρὰ ἐμπόδια, δὲ
θὰ δυσκολευθῇ διὰ νὰ τὰ ὑπερβῆτε.
★ Δυστυχῶς θὰ σᾶς κάνουν νὰ χά-
σετε μὴ σπουδαία ἐκκαιρία. ★ Κίνδυνος
ρήξεως μὲ προϊσταμένους.

ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου — 23 Αὐγούστου

★ Ἡ περίοδος αὐτὴ σὲ ἀσχέται ἀ-
νέλπιδες χαρές. Θὰ συμβοῦν γεγονότα,
ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσουν ἐξαιρετικὰ εὐχάρι-
στες ἀναμνήσεις. ★ Μὴ χάσετε, ὅτε σι-
γῇ, τὸν ἐλεγχὸ τῶν πράξεων σας.

★ Εὐνοϊκὴ ἐπιρροὴ τῶν ἀστρον ὀρη-
θεῖ τὸν ὁργανισμό σας ν' ἀντιδράσῃ στοὺς
κινδύνους καὶ συμβᾶλλει, σὲ περίπτωσι ἀ-
σθενείας, σὲ μὴ ταχεῖα ἀνάρρωσι. ★
Ἄνθος σας τὸ τριαντάφυλλο.

★ Μὴ δώσετε ὑποσχέσεις, ποὺ δὲ θὰ
μπορέσετε νὰ τηρήσετε. ★ Ἀποφύγετε τὴς
ἐπιβουλῆς, ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν
γύρω σας ζήλεια καὶ φθόνον. ★ Πολύτιμη
πληροφορία ἡ ἐνδιαφέρουσα εἰδησι.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου — 23 Σεπτεμβρίου

★ Οἱ σχέσεις σας μὲ τὸ ἄλλο φύλο, δὲ
θὰ εἶναι κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴ πολὺ ὀ-
μαλές. ★ Ἀποφύγετε ὅμως νὰ πάρετε ἀ-
ποφάσεις πάνω σὲ στιγμὲς ἐκνευρισμοῦ.
★ Στὸ βδομακάριο πολὺ μονότονον.

★ Ἡ υγεία θὰ σᾶς ἀποσπολήσῃ πολὺ
κατὰ τὴς ἡμέρας αὐτῆς. ★ Τὴν Τετάρτη
29, ἰδίως, ἀπαιτοῦνται μεγάλες προφυλά-
ξεις. Μὴ ἐκθέσετε σὲ κακίαν κίνδυνον τὰ
ἐυαίσθητα σημεῖα τοῦ ὁργανισμοῦ σας.

★ Γιὰ τὴν ἐπιτυχία σκοποῦ θασιστήτε
περισσότερο στὴς ἀκατόνητες σας καὶ στὰ
προσωπικὰ χαρίσματα, παρὰ τὴν ἐξὴν
βοήθεια. ★ Ἀποφύγετε νὰ ἀναμιχθῆτε σὲ
ζένης ὑποθέσεις.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 Ὀκτωβρίου

★ Εὐνοϊκὲς συνθήκες γιὰ τὴν πραγμα-
τοποίησι τῶν ἀσθηματικῶν σας σχεδίων.
★ Θὰ λάβετε ἕνα γράμμα μὲ ἐξαιρετικὰ
εὐχάριστο περιεχόμενο. Προσεξτε ὅμως
πολὺ τὴ δική σας ἀπάντησι.

★ Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ προσέξουν τὸν
ὀρθοτοπιστικὸν τοῦ συστήματος. ★ Ἀ-
ποφύγετε τὴν ὑπερκόπῃ καὶ αὐτῆς τὴς
ἡμέρας ὀπνῶν. ★ Περίοδος καταλληλὴ νὰ
πάρετε τὴν ἀδεία σας.

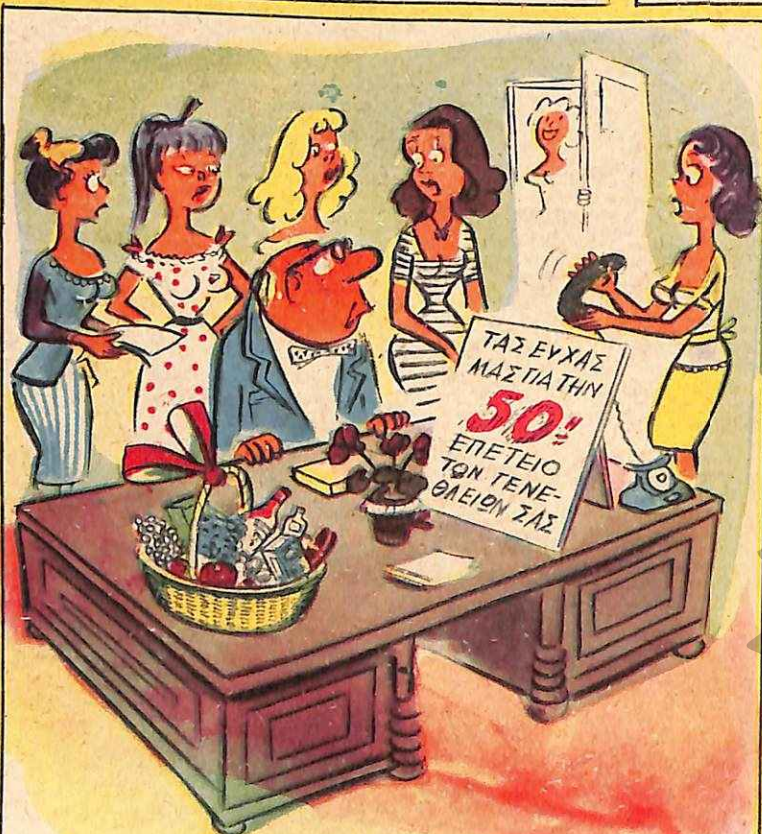
★ Μὴ στηρίζετε καμμιὰ ἐνέργειά σας
σὲ ἐξὴν ὀφείλεια,

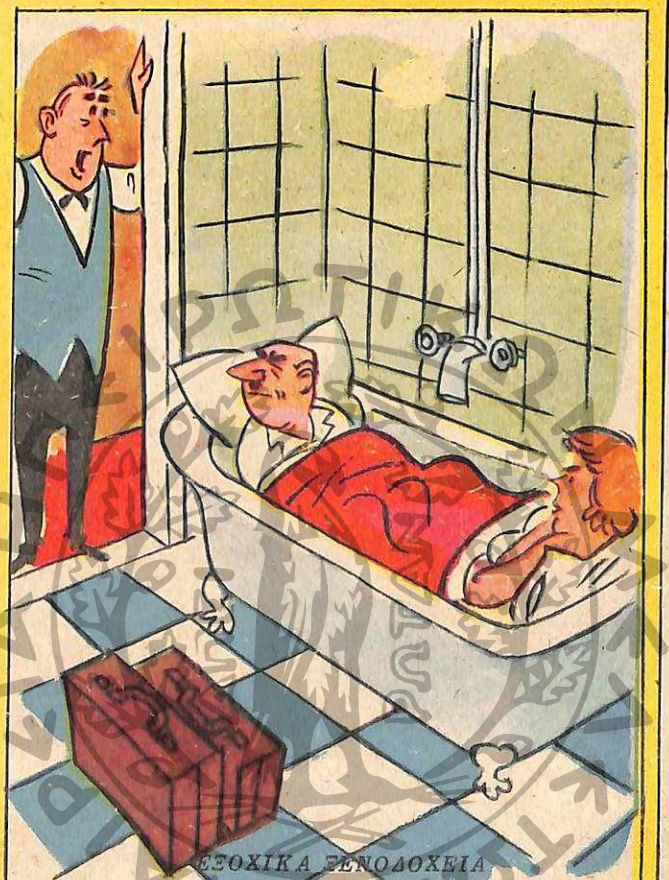
— Σας φτάνουν αυτά για τη μικρή δοκιμή;

— Τι κυττάς, Ζαχαρία;

— Κύριε διευθυντά, η γυναίκα σας ρωτάει στο τηλέφωνο τι φαγητό θέλετε να σας φτιάξει για την 65η επέτειο των γενεθλίων σας!...

ΕΞΟΧΙΚΑ ΕΞΟΔΟΧΕΙΑ
— Εμπρός!... Σηκωθείτε! Είναι η ώρα να πάρουν οι πελάτες το μπάνιο τους!...